

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

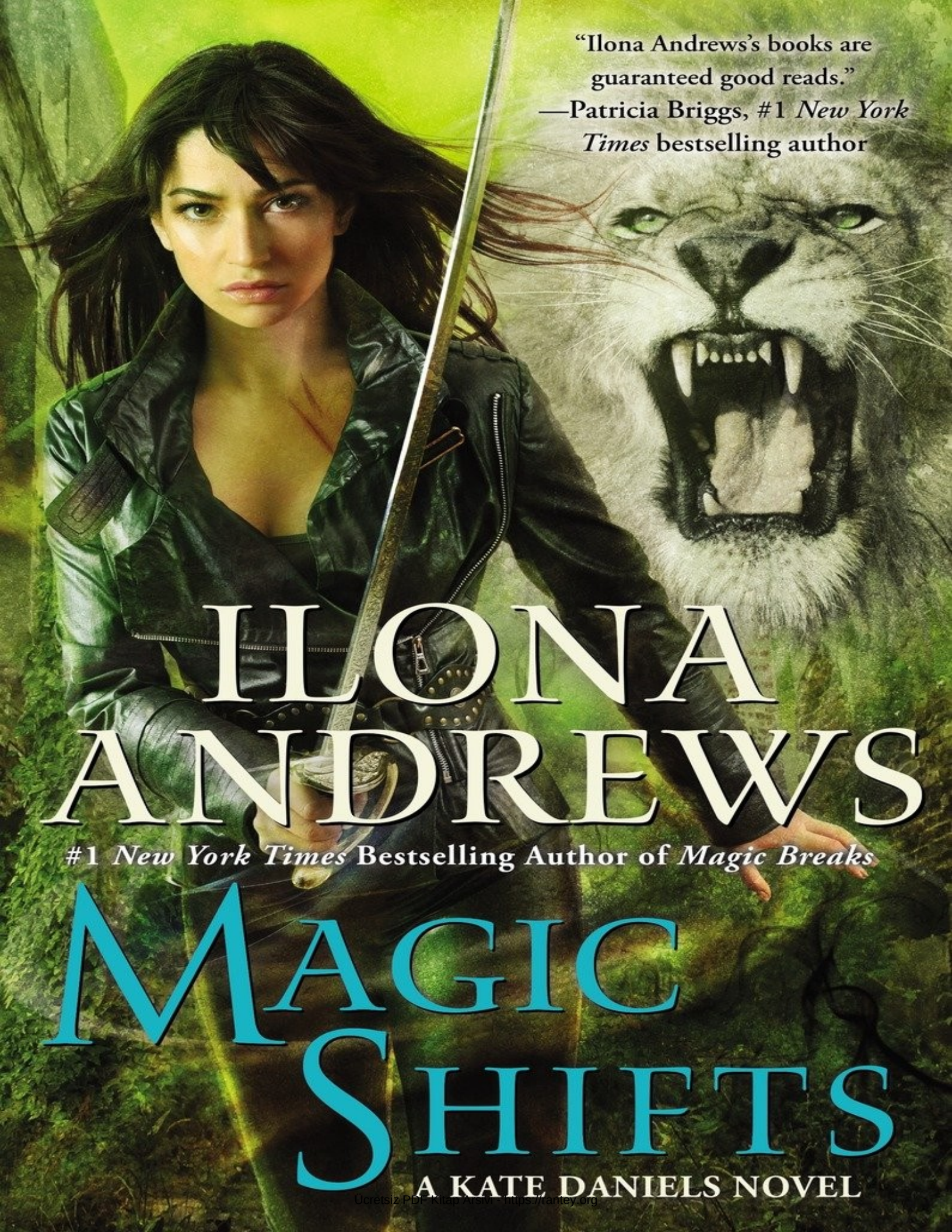
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a woman with long dark hair, wearing a black leather jacket, holding a sword. In the background, a large, roaring lion's head is visible. The overall color scheme is green and yellow.

“Ilona Andrews’s books are
guaranteed good reads.”
—Patricia Briggs, #1 *New York*
Times bestselling author

ILONA ANDREWS

#1 *New York Times* Bestselling Author of *Magic Breaks*

MAGIC SHIFTS

A KATE DANIELS NOVEL

ILONA ANDREWS'UN AS KİTAPLARI

Kate Daniels Romanları

SIHIR ISIRIR
SIHIR YAKAR
SIHIR VURUR
SIHIR KANATIR
SIHIR
ÖLDÜRÜR
SIHIR
YÜKSELİR
SIHIRLI
KIRILMALAR
SIHIRLI
DEĞİŞİMLER

Kate Daniels'ın Dünyası

GUNMETAL MAGIC

The Edge Romanları

KENARDA
BAYOU MOON
KADERİN
KENARI ÇELİĞİN
KENARI

Özel Ürünler

SIHIR, SIHIRLI
RÜYALARIN
YASINI TUTAR

MAGIC SHIFTS

Ilona Andrews

ACE BOOKS, NEW YORK

Çeviri Kitaplar

Telegram

**An imprint of Penguin Random House LLC 375
Hudson Street, New York, New York 10014**

Bu kitap Penguin Random House LLC'nin orijinal bir yayınıdır.

Telif hakkı © 2015 Andrew Gordon ve Ilona Gordon'a aittir.
Penguin telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

ACE ve "A" tasarımı Penguin Random House LLC'nin ticari markalarıdır.
Daha fazla bilgi için penguin.com adresini ziyaret edin.

e-Kitap ISBN: 978-0-698-13677-9

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

Andrews, Ilona.

Sihirli vardiyalar / Ilona Andrews. - Birinci baskı.

sayfa ; cm

ISBN 978-0-425-27067-7 (ciltli)

1. Daniels, Kate (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Şekil Değiştirme-Kurgu. 3. Büyü-Kurgu. 4. Atlanta (Ga.)-Kurgu. I. Başlık.

PS3601.N5526625M35 2015

813'.6-dc23

2015016065

İLK BASKI: Ağustos 2015

Kapak illüstrasyonu Juliana Kolesova'ya aittir.

Kapak tasarımı Jason Gill tarafından yapılmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Penguin
Random
House

Sürüm_1

Teşekkür

Anne Sowards'ın editoryal katkısı ve rehberliği olmadan bu hikayeyi anlatmak mümkün olmazdı. Tavsiyeleri ve dostluğu için çok teşekkür ederiz. Ayrıca menajerimiz Nancy Yost'a da sonsuz yardımları için teşekkür ederiz. telefon görüşmeleri, e-postalar ve krizlerle hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir akışla başa çıkmak için sabır ve isteklilik.

Her zaman olduğu gibi, bu el yazmasının kitap haline getirilmesinde emeği geçen herkese minnettarız. Bu kitap yönetici editör, Michelle Kasper, ve asistan yapım editörü, Julia Quinlan. Judith Lagerman, sanat yönetmeni; Juliana Kolesova, tasarımdan sorumlu sanatçı ve kapak tasarımcısı Jason Gill.

Ayrıca beta okuyucularımıza da teşekkür etmek isteriz. yarım yamalak bir taslağı düzeltme işkencesine özveriyle katlanıyorlar. Bunlar, belli bir sıraya göre değil: Ying Dallimore, Laura Hobbs, María Isabel Amoretti de Pagano, Nur-El-Hudaa Jaffar, Kelly Brooke, Beatrix Kaser, Olivia Toune, Nicole Joury, Christian ve özellikle Shannon Daigle. Vibha Patel, Lisa Rigdon, JeNoelle Flom, Liz Semkiu, Olga Zmijewska-Kaczor ve Bambi'ye teşekkür ederiz.

Tıbbi konularda yardım için Parfan. Tüm hatalar bize aittir ve sadece bize aittir.

Son olarak, şimdiye kadar bizimle birlikte olduğunuz için hepinize teşekkür ederiz. Umarız kitabı beğenirsiniz.

İçindekiler

[Ilona Andrews'un Ace](#)
[Kitapları Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[Teşekkürleri](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)

Bölüm 22 Sonsöz

BÖLÜM

1

[Atlanta'nın gece sırlıslıklam olmuş sokaklarında devasa bir eşeğin üzerinde ilerliyordu. Eşeğin adı Cuddles'dı. O Kulakları da dahil olmak üzere üç metre boyundaydı ve siyah-beyaz postu bir Holstein'ı taşıyabileceğini gösteriyordu

karanlık bir sokakta inek ve şimdi onun kıyafetlerini giyiyordu.

Kendi kan lekeli kıyafetim bir kaza geçirdiğimi gösteriyordu. İlginç bir geceydi. Çoğu binek gergin olurdu sırtında o kadar kan olan bir kadına izin verme konusunda endişeliydi ama Cuddles aldırıyor gibiydi. Ya bu onu rahatsız etmiyordu ya da havuçlarının nereden geldiğini bilen bir pragmatistti.

Şehir önümde uzanıyordu, ıssız, sessiz ve dopdolu Büyü içinde, mehtaplı bir çiçek gibi sokaklarını yıldız ışığına açıyor. Sihir bu gece Atlanta'nın derinliklerine işledi.

Hayalet bir nehrin akıntısı, gölgeli yerlere kayıyor ve iğne uzunluğunda dişleri olan aç şeyleri uyandırıyor ve parlayan gözler. Azıcık sağduyusu olan herkes hava karardıktan sonra güçlendirilmiş kapıların ve parmaklıklı pencerelerin ardına saklanırdı.

Ne yazık ki benim için sağduyu hiçbir zaman erdemlerim arasında yer almadı. Cuddles sessizce sokaklarda ilerlerken, toynaklarının sesi doğal olmayan bir şekilde yüksekti.

Gece gölgeleri bizi izledi ve ben de onları izledim. Kim daha iyi bir katil olabilir oynayalım. Kılıcım ve ben bu oyunu seviyoruz.

Canavarların hiçbiri yemi yutmadı. Benim yüzümden olabilirdi, ama büyük ihtimalle içlerinden biri

benim rotama paralel ilerliyordu. Onun kokusunu aldılar, saklandılar ve yanlarından geçip gitmesini umdular.

Neredeyse gece yarısıydı. Uzun bir gün geçirmiştim. Sırtım ağrıyordu, kıyafetlerim kokuşmuş kan kokuyordu ve sıcak bir duş kulağa cennet gibi geliyordu. Dün gece iki elmalı turta yapmışım, ve en azından bir parçanın bana kalacağından emindim. Bu gece yatmadan önce çayımınla birlikte yiyebilirdim.

Zihnimde sinir bozucu bir büyü kıvılcımı tutuştu. Bir vampir. Oh ne güzel.

Kıvılcım beynimde kızgın bir sivrisinek gibi "vızıldadı" ve yaklaştı. Immortus patojeni, hastalık Vampirlikten sorumlu olan vampir, kurbanlarının zihinlerini öldürür ve geride her şeyi tüketen bir kana susamışlıkla hareket eden boş bir kabuk bırakır. Kendi haline bırakıldığında, bir vampir ve katlediyor, öldürecek şeyleri kalmadığında ise açlıktan ölüyordu. Bu özel kan emici kudurmakta özgür değildi, çünkü boş zihni telepatik bir bir büyücü tarafından tutulur. Ölü çağırıcı ya da onlara verilen isimle navigatör, uzakta bir odada oturur ve sanki uzaktan kumandalı bir arabaymış gibi iradesi ile vampir.

Navigatör vampirin duyduğunu duyuyor, gördüğünü görüyor ve vampir ağzını açtığında navigatörün sözleri ağzından çıkıyordu.

Bu kadar güneyde bir kan emici ile karşılaşmak, onun bir şirket ve bir şirketin garip bir melezi olan People'a ait olduğu anlamına geliyordu.

araştırma tesisi, personelinin kendilerini ölümsüzleri inceliyor ve para kazanıyordum. İnsanlar benden vebadan kaçır gibi kaçtılar. İki ay önce örgütlerinin arkasındaki adamın, tanrısal güçlere ve efsanevi büyüye sahip neredeyse ölümsüz büyücünün babam olduğunu anlamışlardı. Bu gelişme karşısında biraz zorlandılar. Yani vampir benim için değildi.

Yine de . . . Halk'ın devriye rotalarının çoğunu biliyordum ve bu zombi kesinlikle rotasının dışındaydı. Hangi cehenneme gidiyordu?

Hayır. Ne sirkime, ne de ölümsüz maymunlarıma.
Vampirin doksan derecelik bir dönüş yaparak doğruca bana doğru geldiğini hissettim.
Ev, duş, elmalı turta. Belki bunu dua gibi söylersem işe yarar.

Aramızdaki mesafe küçüldü. Ev, duş . . .
En yakındaki iki katlı evin çatısından bir zombi atladı ve yanımdaki yola indi, cılızdı, kalın derisinin altındaki her sığ kas görünüyordu, sanki biri çelik telden bir insan anatomisi modeli yapmış ve üzerine kağıt inceliğinde bir kauçuk tabakası dökmüş gibiydi.

Lanet olsun.
Hortlak ağzını açtı ve Ghastek'in kuru sesi çıktı. "Seni bulmak zor, Kate."
Vay, vay. Atlanta Halk Ofisi'nin yeni başkanı beni şahsen görmeye gelmişti. Reverans yapardım ama Eşeğimden inmek için yoruluyordum ve sırtımdaki kılıç yoluma çıkıyordu. "Banliyöde yaşıyorum ve neredeyse her gece eve geliyorum. İş telefon numaram kitapta yazıyor."

Vampir Ghastek'in hareketlerini taklit ederek başını eğdi. "Hâlâ o canavara mı biniyorsun?"
"Onu ezmekte özgürsün," dedim Cuddles'a. "Ben sana destek olurum."

Cuddles beni ve vampiri görmezden gelerek meydan okurcasına yanından geçti. Kan emici usulca döndü ve yanıma geldi. "Senin ... diğer sevgilin nerede?"

"Buralarda." Asla çok uzakta değildi. "Neden, bu romantik randevuyu öğreneceğinden mi endişeleniyorsun?"

Vampir bir an için dondu kaldı. "Ne?"
"Benimle gecenin bir yarısı ıssız bir sokakta gizlice buluşuyorsun..."

Ghastek'in sesi o kadar keskindi ki, eğer bir bıçak olsaydı dilimlenmiş olurdu. "Mizah girişimlerinizi son derece üzücü buluyorum."

Hee-hee.

"Sizi temin ederim, bu kesinlikle bir iş."

"Elbette öyle, tatlı yanaklar."

Vampirin gözleri fal taşı gibi açıldı. Halk Gazinosu'nun derinliklerindeki zırhlı bir odada Ghastek muhtemelen öfkeden kalp krizi geçiriyordu.

"Benim bölgemde ne işin var?"

Ghastek, "Teknik olarak tüm şehir sizin bölgeniz," dedi.

"Doğru."

İki ay önce babam Atlanta'yı dramatik bir şekilde kendi bölgesi olarak ilan etmeye karar vermişti. Ben de aynı derecede dramatik bir şekilde onu durdurmaya çalıştım. O ne yaptığını biliyordu, ben bilmiyordum ve sonunda yanlışlıkla şehri onun

Stead. Bu iddianın tam olarak nasıl işlediğini hâlâ bilmiyordum ama görünüşe göre bu, şehrin koruyuculuğunu üstlendiğim ve Atlanta'nın güvenliğinin artık benim sorumluluğumda olduğu anlamına geliyordu. Teoride, şehrin büyüsunün beni beslemesi ve işimi kolaylaştırması gerekiyordu ama bunun tam olarak nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Şimdiye kadar farklı hissetmedim.

"Ama yine de terfi ettiğinizi duydum. Emirlerinizi yerine getirecek dalkavuklarınız yok mu?"

Vampir yüzünü tüyleri diken diken eden bir ifadeye büründürdü.

Ghastek yüzünü buruşturmuş olmalı.

"Mutlu olacağını düşünmüştüm," dedim. "Baş patron olmak istiyordun."

"Evet, ama şimdi seninle uğraşmak zorundayım. Benimle bizzat konuştu."

"O" derken sadece Roland'ı, babamı kastedebilecek bir saygıyla konuşuyordu.

"Ortak deneyimlerimiz nedeniyle beni öldürmekte tereddüt edebileceğinize inanıyor," diye devam etti Ghastek. "Bu da beni bölgenizdeki İnsanlara liderlik etmek için benzersiz bir şekilde nitelikli kılıyor."

Bir bölgeye sahip olmaktan ne kadar korktuğumu göstermek Şehir Muhafızı itibarımı ciddi şekilde zedeleyecekti.

"Sizinle işbirliği yapmam gerekiyor. Bu yüzden, işbirliği ruhu içinde, size devriyelerimizin

şehre doğru ilerleyen büyük bir ghoul grubu gördü."

Ghoullar kötü haberdi. Vampirler ve şekil değiştirenlerle aynı genel enfeksiyon, kuluçka ve dönüşüm modelini izlediler, ancak şimdiye kadar kimse onları hortlağa dönüştüren şeyin ne olduğunu bulmayı başardı. Zeki, doğaüstü derecede hızlı ve acımasızdılar ve insan leşiyle besleniyorlardı. Vampirlerin aksine. Bir şekilde benzedikleri ghoullar, eski kişiliklerinin ve muhakeme yeteneklerinin bir kısmını korudular ve insan leşini elde etmenin en iyi yolunun Birkaç kişiyi katlediyor ve cesetleri tüketilecek kadar çürüyene kadar çürümeye bırakıyorlardı. Üç ila beş kişilik sürüler halinde dolaşırlar ve izole edilmiş yerlere saldırırlardı.

küçük yerleşim yerleri.

"Grup ne kadar büyük?"

Ghastek, "Otuz artı," dedi.

Bu bir grup değildi. Bu lanet bir sürüydü. Hiç bu kadar büyük bir gulyabani sürüsü duymamıştım.

"Hangi yönden geliyorlar?"

"Eski Lawrenceville Otoyolu. Northlake'e girmeden önce yaklaşık yarım saatiniz var. İyi şanslar."

Vampir gecenin karanlığına karıştı.

Birkaç on yıl önce Northlake sadece birkaç dakika uzaklıkta olurdu. Şimdi ise benimle şehrin o kısmı arasında harabelerden oluşan bir labirent uzanıyordu. Dünyamız büyü dalgalarından muzdaripti. Birkaç on yıl önce Vardiya adı verilen sihir kaynaklı bir kıyamette hiçbir uyarı olmadan başladılar. Büyü

Dünyamızı sular altında bıraktı, hiç esir almadı. Boğdu elektriği kesti, uçakları gökyüzünden düşürdü ve yüksek binaları devirdi. Yollardaki asfaltı aşındırdı ve canavarları doğurdu. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, sihir tekrar kaybolur ve tüm aletlerimiz ve silahlarımız bir kez daha çalışırdı.

Şehir Vardiya'dan sonra küçülmüştü, ilk sihirden sonra dalgası feci bir yıkıma neden oldu. İnsanlar kalabalıklar içinde güvenlik aradılar ve eski sahil boyunca uzanan banliyölerin çoğu

Lawrenceville Otoyolu terk edilmiş bir haldeydi. Tucker'da bazı izole topluluklar vardı, ancak oraya yerleşen insanlar

sihirle beslenen vahşi doğadan ne bekleyeceğini biliyordu ve bir hortlak sürüsünün onları alt etmesi zor olurdu. Yolun beş milden daha az aşağısında

Northlake şehrin dış sınırını mı işaretliyordu? Bu bir yoğun nüfuslu, banliyö evleriyle dolu ve on metrelik bir çit boyunca birkaç gözetleme kulesiyle sınırlanmış bir alan jiletli tellerle kaplı. Muhafızlar birkaç hortlakla başa çıkabilirdi ama hızla gelen otuz hortlak onları istila ederdi. Hortlaklar saniyeler içinde telleri aşar, kule muhafızlarını katleder ve ortalığı kan gölüne çevirirdi.

Yetkililerden hiçbir yardım gelmeyecekti. Çalışan bir telefon bulduğumda ve Paranormal Aktivite Bölümü, tipik boyutun altı katı büyüklüğünde bir hortlak sürüsünün Atlanta, Northlake'e doğru ilerlediğini bildirdi. yiyebildiğin kadar hortlak büfesi olurdu.

Üstümde kocaman karanlık bir şekil çatılar boyunca hızla ilerledi ve iki bina arasındaki boşluğu temizleyerek sıçradı. Bu Yıldız ışığı kalp durdurucu bir saniye boyunca onu yakaladı ve güçlü kaslı gövdeyi, dört büyük bacağı ve koyu gri yeleyi aydınlattı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sanki gecenin kendisi çenesini açmış ve tarih öncesi bir yaratığı, insan korkusundan doğmuş bir şeyi tükürmüş gibiydi. Aç hayvan hırıltıları karanlıkta yankılanıyordu. Onu sadece bir anlığına gördüm ama görüntü taşa kazınmış gibi zihnime kazındı. Vücudum onun avcı, benim de av olduğumu anında anlamıştı. Onu üç yıldır tanıyordum ve bu içgüdüsel tepki her seferinde beni etkilemeye devam ediyordu.

Canavar yere indi, kuzeye döndü ve Northlake'e doğru ilerleyerek gecenin içinde gözden kayboldu.

Her akli başında insanın yapacağı gibi olabildiğince hızlı kaçmak yerine, Cuddles'ı dürterek dörtnala koşmaya başlayana kadar acele ettirdim. İnsan nişanlısının bir hortlak sürüsüyle tek başına savaşmasına izin vermez. Bazı şeyler yapılmazdı.

Lawrenceville Otoyolu'nun BOŞ ALANI önümde uzanıyordu. Yol burada sığ bir tepeyi kesiyordu ve taş duvarlar her iki taraftaki eğimi geri çekiyordu. Park ettim kendimi tepenin ağzında, tepenin geniş, tamamen düz bir alana dönüşmesinden hemen önce buldum. Durmak için çok iyi bir yerdi.

Boynumu yavaşça önce bir yana, sonra diğer yana uzattım. Cuddles'ı yarım mil geride bir ağaca bağlı olarak bırakmıştım. Gulyabaniler Normalde onunla ilgilenmezlerdi ama benim gibi kokuyordu ve içlerinden biri sırf inadına boynunu kırmaya çalışabilirdi.

Ay bulutların arasından yuvarlanarak tarlaları aydınlattı. Gece gökyüzü inanılmaz derecede yüksekti, yıldızlar buz gibi derinliğinde elmas gibiydi. Soğuk bir esinti geldi, giysilerimi ve saç örgümü çekti. Mart ayının başıydı, ve baharın başlangıcı ani ve ılıktı, ama geceleri kış hala dişlerini gösteriyordu.

Şehirden bu kadar uzağa en son gittiğimde, en büyük şekil değiştiren örgütü olan Sürü'nün Eşi'ydim. Güney'de. O artık geride kalmıştı. Destek olmadan otuz hortlak zor olurdu. Şanslıydım ki, en iyi Şehirde yedekleme.

Atlanta'yı talep ettiğimde, talep bir Sınır. Elli metre önümde hissettim, görünmez bir sınır çizgisi. Sınırı daha önce incelemeye gitmeliydim, ama kendimi Sürü'den ayırmaya çalışmakla, yeni evi kurmakla ve kışımı yırtarak çalışmakla meşguldüm, çünkü sonunda birikimlerimiz tükenecekti ... Ama İddia hiç olmamış gibi davranmak bana hiç iyi gelmedi.

Uzakta bir şey hareket etti. Ona odaklandım. Hareket devam etti, ufuk hafifçe dalgalandı. Birkaç nefes aldım ve dalgalanmalar tek tek şekillere ayrıldı. goriller gibi kollarına yaslanarak ama asla tam olarak dört ayaklı bir koşuya geçmeden, garip bir yürüyüşle koşuyorlar.

Vay canına, ne kadar çok hortlak var.

Gösteri zamanı. Sırtımdaki kılıca uzandım ve Sarrat'ı kılıfından çıkardı. Opak, neredeyse beyaz bıçak zayıf ay ışığını yakaladı. Tek ağızlı ve jilet gibi keskin olan bıçak, düz bir kılıçla geleneksel bir kılıcın karışımı gibiydi ve hafif bir kavisle Hem kesmek hem de itmek için mükemmeldi. Sarrat hızlı, hafif ve esnekti ve müthiş bir antrenman yapmak üzereydi. Çarpık şekiller gelmeye devam etti. Orada olduğunu bilmek

Otuz ghoul bir şeydi. Size doğru dörtnala geldiklerini görmek ise tamamen farklıydı. İçgüdüsel bir korku kıvılcımı İçimden geçerek dünyayı daha keskin hale getirdi ve sakin bir farkındalık içinde eridi.

Sarrat'ın yüzeyinden karşılık olarak ince buhar dalları yükseldi. Bileğimi ısıtarak kılıcı çevirdim.

Gulyabani sürüsü yaklaşıyordu. Nasıl oldu da kendimi bu şeylerin içine soktum?

Onlara doğru yürüdüm, kılıcım elimde, aşağı bakıyordu. Çok az sosyal becerim vardı, ama gözdağı vermede iyiydim.

Gulyabaniler beni gördü. Ön sıradakiler yavaşladı ama arka sıradakiler hâlâ son sürat koşuyordu. Gulyabani yığını kayaya çarpan bir dalga gibi yoğunlaştı ve sonunda sınırın hemen önünde gıcırdayarak durdu. Durduk, onlar görünmez büyü ayırımının bir tarafında, ben diğer tarafındaydım.

Zayıf ve kaslıydılar, orantısız derecede güçlü kolları ve uzun, sivri elleri vardı, her parmak Kısa, kavisli bir pençe ile uçlanır. Kısa topuzlu boynuzlara benzeyen kemikli çıkıntılar, sırtlarında ve omuzlarında rastgele noktalarda derilerinin arasından çıkıyordu. Boynuzlar bir savunma mekanizmasıydı. Eğer biri bir gulyabaniyi yuvasından çıkarmaya çalışırsa, boynuzlar toprağa saplanırdı. Bir kurt adam insanüstü bir güçle silahlanmış bir gulyabaniyi topraktan çıkarırken. Boynuzların beş santime kadar uzadığını görmüştüm ama çoğu Bu kalabalığın dekorasyonu ancak yarım santime ulaşabilirdi. Onların

Göğüs, boyun ve yüz derileri koyu griydi; askeri şehir kamufleajlarında sıkça rastlanan türden bir gri. Sırtlarında ve omuzlarında küçük çamurlu kahverengi lekeler vardı. Gözlerinin sulu sarı ışıltısı olmasa yola karışacaklardı. Tamamen.

Hiçbiri topal, aç ya da zayıf değildi. İhtimaller benim lehime değildi. Bir strateji düşünmeliydim ve hızlı olmalıyım.

Gulyabaniler bana garip bir şekilde çekik gözlerle baktılar, iç köşeleri dış köşelerinden çok daha aşağıya iniyordu.

Bekledim. Konuşmaya başladığınız anda daha az korkutucu olursunuz ve benim daha az korkutucu olmaya hiç niyetim yoktu. Gulyabaniler hissedebiliyordu, bu da korkuyu hissedebildikleri anlamına geliyordu ve bulabildiğim her avantaja ihtiyacım vardı.

İri bir gulyabani sürünün önüne doğru ilerledi. İyi beslenmiş, güçlü bir vücuda sahipti ve önümde çömelmişti. Eğer dik dursaydı, bana çok yakın olurdu. Yedi ayak boyunda. En az iki yüz kilo, hepsi sert kaslar ve keskin pençeler. Sırtındaki kahverengi desen neredeyse hiç yoktu. Bunun yerine, daha soluk ve daha koyu griden oluşan uzun çizgiler yanlarından aşağıya doğru kayıyordu.

Gulyabani öne doğru sallandı. Yüzü ve geri çekilip bana baktı. Ne hissettiğinden emin değildi ama sınırın ve benim bir şekilde birbirimize bağlı olduğumuzu biliyordu.

Bazı hortlaklar leş yiyiciydi. Zararsızdılar ve hatta bazen kazanç sağlıyorlardı. Güvensiz bir dünyada yaşıyorduk. Çoğu zaman cesetler enkaz altında kaldıkları için çıkarılamazdı ya da olay yeri bir sonraki için çok ürkütücüydü.

kalıntıları teşhis etmek için. Cesetleri toplu bir mezara koymak felakete davetiye çıkarmak demektir. İnsan cesetleri

öldükten sonra bile büyü yayıyordu ve bir sonraki büyü dalgasının o toplu mezara ne yapacağını kimse bilemezdi. Çoğu zaman kalıntılar yakılırdı, ancak bazen yetkililer alanı temizlemeleri için hortlakları getirirlerdi. Bu daha

ucuz ve hızlıydı.

Bu hortlakların lisanslı çöpçü olmadıklarına bahse girerdim ama kesinlikle emin olmalıydım.

Gulyabani bana baktı. Ona en psikopat gülümsememi verdim.

Gulyabani sarımsı gözlerini kırptırdı, saldırmak üzere olan bir köpek gibi gerildi ve ağzını açarak dudaklarını yavaş ve kasıtlı bir sırtışla gerdi. Doğru, bana büyük dişlerini göster, tatlı çocuk.

Çenesinin ön tarafını bir sıra kalın ve keskin diş süslüyordu.

Arkaya doğru dişler incelmış, kenarları tırtıklı, daha yumuşak bir hal almıştır. Seni yakaladım.

Gulyabani çenesini açtı. Kaba, hırıltılı bir ses çıktı. "Kimsin sen?"

"Şimdi arkanı dön ve yaşayacaksın."

Ağzını kapattı. Görünüşe göre beklediği cevap bu değildi. Kate Daniels, sürprizlerin ustası. Merak etme, daha yeni başlıyorum.

"Biz lisanslı bir temizlik ekibiyiz," dedi lider gulyabani.

"Hayır."

Gulyabanilerin yarım mil gerisinde, karanlık bir şekil hareket etti

tarladan geçerken, o kadar sessizdi ki, bir an için bir şeyler görüyordum. Zihnim bu kadar büyük bir yaratığın bu kadar sessiz olabileceğini kabul etmiyordu. Merhaba tatlım.

Gulyabaniler onu fark etmedi. İnsan etine dikkat etmeye şartlanmışlardı ve ben de tam karşılarında duruyordum. Önlerinde güzel ve uygun bir hedef var.

Lider gulyabani döndü ve sol omzundaki dövmeyle gösterdi.

Columbia, SC

014

Ruhsatın yeri ve ruhsat numarası. Dün doğduğumu sanıyordum.

"Biz barışçıl bir grubuz," diye devam etti Gulyabani.

"Tabii ki öylesin. Sadece bir fincan şeker ödünç almak ve insanları kilisene davet etmek için şehre koşuyorsun."

"Belediyenin resmi işlerine müdahale ediyorsunuz. Bu ayrımcılıktır."

Karanlık gölge yola çıktı ve bize doğru gelmeye başladı. Vuruş menziline girmesi için ona biraz zaman kazandırmalıydım.

Gulyabanije baktım. "Gulyabaniler hakkında bu kadar özel olan şey nedir biliyor musun? Rakipsiz bir uyum yeteneğiniz var. Vücutlarınız çevreye uyum sağlamak için Doğada gördüğümüz her şeyin yüzde doksan dokuzu."

En sevdiğim canavar kocaman pençeleriyle yaklaştı.

Kılıcımı kaldırdım ve opak bıçağı omzuma dayadım. Sarraf'ın yüzeyinden zayıf buhar dalları kaçtı. Kılıç belayı sezmişti ve bunun için sabırsızlanıyordu.

"Sana ne gördüğümü söyleyeyim. Rengin kahverengiden griye dönmüş, çünkü artık toprakla karışmak zorunda değilsin. Çizgilerin bana ormanda çok fazla zaman geçirdiğini söylüyor. Boynuzların kısa, çünkü artık yuvalarında saklanmıyorsun."

Gulyabaniler yaklaştı. Gözleri daha parlak parladı. Bu işin gidişatından hoşlanmadılar.

"Pençeleriniz kazmanıza yardımcı olacak kadar uzun ve düz değil.

Eti parçalamak için kavisli ve keskindirler."

Gulyabaniler bana dişlerini gösterdiler. Şiddetten kıl payı kurtulmuşlardı. Konuşmaya devam etmek zorundaydım.

"Güzel dişlerin de değişmiş. Artık dar ve tırtıklı değiller. Kalın, güçlü ve keskinler.

Zor durumdaki avını ağızda tutman gerektiğinde çıkan türden dişler. Ve süslü dövmenizin tarihi iki yıl geçmiş. Columbia'daki tüm gulyabanilerin ehliyetlerinde artık ehliyet numarasının altında yıl dövmesi var."

Gulyabaniler tamamen sessizleşmişti, gözleri düzinelerce küçük parlak ay gibi hepsi bana odaklanmıştı. Sadece birkaç saniye daha . . .

"Öldürün onu," diye katıldı başka bir gulyabani. "Acele etmeliyiz."

"Öldürün onu. Bekliyor," diye seslendi üçüncü bir ses. "Öldürün onu. Öldürün onu."

Çok çaresiz görünüyorlardı. Garip bir şeyler oluyordu.

"Kim bekliyor?" Ben sordum.

"Kapa çeneni!" diye hırladı baştaki gulyabani.

Öne doğru eğildim ve lider gulyabaniye sert bakışlarımı yönelttim. "Tombul görünüyorsun. Kırsal kesimde yağmacılık yapıyorsun ve öldürdüğün insanlarla karnını doyurarak şişmanlıyorsun. Sana gitmen için bir şans verdim. Artık çok geç.

Bu ana dikkatinizi verin. Yıldızlara bakın. Soğuk havayı içinize çekin. Bu senin son gecen. Bunlar alacağınız son nefesler. Her birinizi öldüreceğim."

Lider gulyabani hırladı, tüm numaraları bıraktı. "Sen ve hangi ordu?"

Büyüyü kendime doğru çekmeye başladım. Bu acıtacaktı. Bu her zaman acıtır. "Werelion'ların en güzel yanı da bu. Bir orduya ihtiyacınız yok. Sadece bir tanesine ihtiyacın var."

Gulyabani yüzünü buruşturdu. "Sen bir werelion değilsin, et."

"Ben değilim." Arkalarından başımı

salladım. "O öyle." Lider gulyabani döndü.

İki altın göz karanlığın içinden ona baktı. Aslana benzeyen devasa yaratık ağzını açtı ve kükredi. Onunla tanışana kadar hiç gerçek bir aslan kükremesi duymamıştım. Bu gök gürültüsü gibiydi. Kulakları sağır eden, yürekleri parçalayan bir gök gürültüsü.

Beyninizin derinliklerinde vücudunuzun kontrolü. O kadar güçlü bir ses patlamasıydı ki, yüzlerce şekil değiştirenin bunu duyduklarında ürperdiklerini görmüştüm. Gecenin bir yarısı duyulan bir kurt uluması ensenizdeki tüyleri diken diken ederdi ama bir aslan kükremesi tüm eğitiminizi ve mantığınızı delip geçerek doğrudan beyninizin derinliklerinde saklı olan gizli yere ulaşırdı. sana donman için bağırdı.

Gulyabaniler durdu, hareketsiz kaldılar.

Ağzımı açtım ve güçlü bir kelime tükürdüm. "Osanda."
Diz çök.

Güç sözcükleri çoktan unutulmuş bir çağdan geliyordu, o kadar eskiydiler ki ham büyüye hükmediyorlardı. Çok az insan biliyordu

daha da azı kullanabiliyordu, çünkü bir güç sözcüğünü öğrenmek için ona sahip olmanız gerekiyordu. Onu kendinize mal ettiniz ya da seni öldürdü. Birkaç güç sözcüğü biliyordum, tanıştığım herkesten çok daha fazla, ama birini kullanmanın bile ağır bir bedeli vardı. Babam için güç sözcükleri bir dildi, akıcı bir şekilde ve tepki vermeden konuştuğu bir dil. Ona zarar vermediler ama ben her zaman bir bedel ödedim.

Sihir içimden sökülüp çıktı. Tanıdık olana hazırlandım Acının bükülmesi. Geri tepme beni ısırdı, içimi parçaladı, ama bu sefer bir şey dişlerini köreltmış olmalıydı, çünkü hatırladığım kadar acıtmıyordu.

Büyü taşlaşmış hortlaklara çarptı. Dizleri ve dirsekleri hep birlikte çatırdadı ve asfalta çakıldılar. Bu bana en az on saniye kazandıracaktı. Büyü dalgası daha güçlü olsaydı, kemiklerini kırabilirdim.

Kılıcımı savurdum. Sarrat bir hortlağın kemikli boynuyla buluştu ve kıkırdağı ve kalın deriyi tereyağı gibi kesti. Ölü bedeni yere düşmeden önce, kılıcımı ikinci gulyabaninin göğsüne sapladım ve Sarrat'ın ucunun göğsü deldiğini hissettim.

Kalbinin sıkı topu.

Aslanın vücudu sarsılarak dikleşti. Kemikler yukarı doğru itildi; güçlü kaslar yeni iskeleti yukarı doğru sarmaladı. Göz açıp kapayınca kadar yeni bir canavar ileri atıldı; insan ve aslanın kâbus gibi bir karışımıydı bu; bir buçuk metre boyunda, çelik gibi sert

Gri kürkle kaplanmış kaslar ve kıvrık, korkunç pençeler. A Gulyabani üzerine atladı. Yaratığı boğazından yakaladı ve ıslak bir havluyu koparır gibi salladı. A

Mide bulandırıcı bir ses gece boyunca yankılandı ve gulyabani gevşedi.

Üçüncü hortlağı iki ayrı parçaya böldüm ve dördüncünün boğazını kestim.

Gulyabaniler uyandı. Üzerimize üşüştüler. Leonine Canavar pençelerini savurdu ve bir hortlağın bağırsaklarını hassas bir vuruşla deşti. Bağırsaklar yola yağdı. Gulyabani kanının acı kokusu, bir bağırsak yarasının eşsiz ekşi kokusuyla karışarak burun deliklerimi yaktı.

Pençelerim kıyafetlerimi yırttı, acı çektirdi. Sırtımdaki haşlama sıcaklığındaki çizgiler. Oynamak mı istiyorsun? Olur. Zaten bir egzersize ihtiyacım vardı.

Kılıcım jilet gibi keskin bir duvara dönüştü. Kesiyor, biçiyor, deliyor, etleri parçalıyor ve büyüsünden kaynaklı gulyabani kanıyla tıslıyordu. Hızlı hareket ettim, pençelerden kaçtım ve dişleri engelledim. Bir başka ateşli kesik sırtıma battı. Bir gulyabani botuma yapıştı ve bacağıma kopardım.

serbest bıraktı ve kafatasını kaldırıma vurdu. İçime hoş bir sıcaklık yayıldı, kaslarımı esnek ve uysal hale getirdi. Dünya kristal berraklığına dönüştü. Zaman uzadı, Bana yardım ediyorlardı. Hortlaklar saldırdı ama ben daha hızlıydım. Pençeleriyle bana saldırdılar ama bıçağım onları önce buldu. I

Her şeyin tadını çıkardım, dövüşün her saniyesinin, üzerimden akan her damla kanın, Sarrat'ın her direniş anının hedefimi kenarından yakaladı.

Bunun için yetiştirildim ve eğitildim. İyi ya da kötü, ben bir katildim. Bu benim çağrımdı ve bunun için hiçbir mazeretim yoktu.

Önümde bir gulyabani belirdi. Onu klasik bir şekilde kestim.

el üstü vuruş. Düştü. Yerini kimse almadı. Ayak parmaklarımda üzerinde döndüm, bir dövüş arıyordum. Sol tarafta bir werelion kırık bir bedeni yere fırlattı ve bana döndü. Tek bir

Gulyabani yere sarıldı, aramızda kaldı.

"Yaşıyor," diye hırladı werelion.

Senden çok öndeyim. Hadi şu gizemli "o "nun kim olduğunu bulalım. Elimde kılıçla hortlağa doğru ilerlemeye başladım.

Titredi, sağa baktı, sonra sola baktı, werelion'a baktı,

sonra bana baktı. Bu doğru. Kapana kısıldın ve hiçbir yere gidemiyorsun. Eğer kaçarsa, onu kovalarız.

Gulyabani şaha kalktı, pençeli ellerini boğazına götürdü ve boğazını yardı. Kan fışkırdı. Gulyabani guruldadı ve yere yığıldı. Gözlerindeki ışık söndü.

Bu harika bir şeydi.

Aslan canavar ağızını açtı ve diksiyonu mükemmel olan bir insan sesi çıktı. "Hey, bebeğim."

"Hey, tatlım." Cebimden bir parça bez çıkardım ve Sarraf'ın bıçağını dikkatlice sildim.

Curran yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. Ona yaslandım ve gövdesinin sert kasını yanıma yasladım. Parçalanmış cesetlerle dolu yolu inceledik.

Adrenalin yavaş yavaş azaldı. Renkler daha az canlı hale geldi. Kesikler ve yaralar birer birer kendini belli ediyordu: Sırtım yanıyordu, sol kalçam da acıyordu ve sol omzum ağrıyordu. Muhtemelen yarın muhteşem bir morlukla uyanacaktım.

Bir tanesini daha atlatmıştık. Eve gidip yaşamaya devam edecektik.

"Bütün bunlar da neyin nesiydi?" Curran bana sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Genelde büyük gruplar halinde toplanmazlar.

Sürüler. Şimdiye kadar görülen en büyük çapulcu sürüsünde yedi hortlak vardı ve bu bir tesadüf olarak kabul edildi. Yalnız ve bölgecidirler. Sadece korunmak için bir araya gelirler ama belli ki birileri onları bekliyordu. Sence Ghastek'in bununla bir bağlantısı var mı?"

Curran yüzünü buruşturdu. "Bu onun yapacağı bir şey değil. Ghastek sadece kazanacağı bir şey olduğunda harekete geçer. Bize gulyabanileri öldürtmek ona hiçbir şekilde yardımcı olmaz. Neler yapabileceğimizi biliyor. Onları geçeceğimizi anlaması gerekiyordu."

Curran haklıydı. Ghastek'i göndereceğimizi bilmeliydi. Gulyabaniler. Kirli işlerini yaptırmak için bizi de kullanmazdı. Tüm hatalarına rağmen Ghastek önde gelen bir navigatördü, bir Ölülerin Efendisi'ydi ve işini seviyordu. Eğer ghoulunların ölmesini isteseydi, bu grubu

yoksa bu fırsatı kalfaları için bir eğitim çalışması olarak kullanırdı.

"Bu bana hiç mantıklı gelmiyor," dedim kanımın izlerini kendime doğru çekerek. Küçük damlalar halinde kayarak yuvarlandı ve kaldırımında küçük bir su birikintisi oluşturdu. Kenara ittim, katılaştırdım ve üzerine bastım. Ayağımın altında parçalanarak hareketsiz bir toz haline geldi. Kan büyüsunü korudu

Bedeninden ayrıldığında bile. Kendimi bildim bileli kanımı korumak zorundaydım çünkü incelenirse bir ok gibi babamı gösterecekti. Bir zamanlar kanımın herhangi bir izini ateşe vermem gerekiyordu, ama şimdi bana itaat ediyordu. Bunun beni daha iyi bir savaşçı mı yoksa daha kötü bir iğrençlik mi yaptığına karar veremiyordum. "Çaresiz görünüyorlardı. Sanki ulaşmaları gereken bir hedef varmış gibi."

"Bir yolunu buluruz," dedi Curran bana. "Neredeyse gece yarısı oldu. Bence eve gidelim, temizlenelim ve yatağa girelim."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

"Hey, o elmalı turtadan hiç kaldı mı?" Curran sordu.

"Sanırım kaldı."

"Oh güzel. Hadi eve gidelim, bebeğim."

Evimiz. Aylardır birlikte olmamıza rağmen bu bana hala bir yumruk gibi çarpıyordu; o tam orada beni bekliyordu. Eğer bir şey bana saldırırsa, onu öldürürdü. Eğer yardıma ihtiyacım olursa.

bana yardım ederdi. O beni seviyordu ve ben de onu seviyordum. Artık yalnız değildim.

"Tatlı yanaklar?" dediğinde eşeğime doğru yürüyorduk.

"Elimde değildi. Ghastek'in kışında bir sopa var bir demiryolu kravatı büyüklüğünde. Vampirin yüzündeki ifadeyi gördünüz mü? Kabız gibiydi."

Curran güldü. Cuddles'ı bulduk ve eve gittik.

BÖLÜM

2

OUR EVİ, yeni alt bölümlerden birinde kısa bir sokakta yer almaktadır. Önceki yaşamında, alt bölüm Victoria Estates'in bir parçası, üst-orta sınıf bir mahalle, dar sokakları ve eski evleriyle sakin bir yer yükselen ağaçlar. İnsanın ormanda yaşayıp da banliyöde kalabileceği kadar yakındı. Sonra sihir geldi ve güneydeki Hahn Ormanı'nın ağaçları ve W.D. Thomson Park isyan etti. Büyünün aynı garip gücü Gökdelenleri kemirerek sadece birer yumru haline getiren bu ağaçlar, doğal olmayan bir hızla büyüyerek mahalleleri istila etti ve onları bütünüyle yuttu. Victoria Estates direniş göstermeden ormana doğru ilerledi. Çoğu insan hareket etti.

Yaklaşık dört yıl önce girişimci bir müteahhit alanı geri almaya karar verdi ve ormandan yeni bir fasulye şekli keserek kalın duvarlı Post-Shift evleri inşa etti, parmaklıklı pencereler, sağlam kapılar ve geniş bahçeler. Sokağımız fasulyenin iç tarafında, ormana en yakın yerdeydi,

Diğer iki yol ise genişleyen kemerler halinde kuzey ve batıya doğru uzanıyordu. Bizimki kısa bir caddeydi, sadece yedi diğer tarafta evler ve bizimkinde beş tane, bizim ev ortada.

Yolumuza döndüğümüzde, görmek için boynumu uzattım Ev. Üç katlı büyük bir canavardı, yaklaşık beş dönümlük bir arazide oturuyordu, etrafı çitle çevriliydi, arkasında bir ahır ve otlak vardı. O evin her tuğlasına ve tahtasına bayılırdım. O

bana ve Curran'a aitti. Ailemizin eviydi. Ben

daha önce bir apartman dairesinde yaşadım. Bazı cehennem çukurlarında yaşamıştım. Hatta bir kalede bile yaşamıştım, ama bu bir apartmandaki ilk evimdi.

uzun bir süre kendimi tamamen evimde hissettim. Oradan her ayrıldığımda, geri döndüğümde evimde olacağıma dair içimde korkunç bir şüphe vardı.

yok olur, çöker ya da yerle bir olurdu. Bir şekilde güzel bir şey elde etmeyi başardığımda, Evren genellikle onu önemsememe yetecek kadar benimle alay eder ve sonra onu paramparça ederdi.

Henüz evimizi göremiyordum, sokağın kıvrımı önümdeydi. Cuddles'ı daha hızlı koşturmak için direndim. Yorucu bir gece geçirmişti.

Curran uzandı ve pençeli kürklü eliyle elimi kapattı. "Bir ay kaldı."

İki ay önce, 1 Ocak'ta Curran ve ben resmi olarak Canavar Lordu ve Sürü Eşi görevlerimizden ayrıldık. Bir gün bin buçuk şekil değiştirenden sorumluyduk, ertesi gün değildik. Teknik olarak birkaç gün önce istifa etmiştik ama resmi tarih

1 Ocak, kolaylık olsun diye. Doksan günümüz vardı. Mali durumumuzu ve ticari çıkarlarımızı resmi olarak Sürü'den ayırdık. Eğer herhangi biri personelimizin bir parçası olarak Sürü'den ayrılmak isterse, bunu süre dolmadan önce yapmak zorundaydı.

Bugün 1 Mart'tı. Otuz gün sonra tamamen özgür olacaktık.

Resmi olarak Sürü'nün bir parçası olarak kaldık ama emir komuta zincirine tabi değildik. Artık Sürünün yönetimine herhangi bir sıfatla katılamazdık. Bu doksan gün boyunca, Curran'ın Canavar Lordu olarak hüküm sürdüğü dönemde inşa ettirdiği ve Sürü'nün karargahı olarak hizmet veren devasa kale Keep'i bile ziyaret edemedik, çünkü varlığımız Yerleşmeye çalışan yeni alfa çiftinin otoritesini zayıflatmak. Ayrılık döneminden sonra Keep'ten geri çevrilmeyecektik ama zamanımızı kısıtlayacağımız anlaşılmıştı. Tam da sevdiğim gibi.

Suçluluk duygusu beni ısırdı. Sürü Curran'ın hayatıydı. Henüz on beş yaşındayken izole  ekil de i tiren sürülerden bir araya getirdiğinden beri onu yönetiyordu. Şimdi otuz    yaşındaydı. Beni sevdiği için hayatının on yedi yılını bırakıp gitmişti.

Geçtiğimiz Aralık ayında, babamla Atlanta konusunda küçük bir tartışma ya adıktan sonra bana bir seçenek sundu. Ya istifa edecektim.

Yoksa  ehre saldıracaktı. Bir tarafta on binlerce hayat, diğer tarafta E  olmak. Ben çekip gitmeyi seçtim. Biz Roland'la savaşmaya hazırdım. İnsanlar benim yüzümden ölecekti ve sonunda kaybedecektik. Suçluluk duygusuna dayanamadım ve ayrıldım.

bize zaman kazandırmak için. Curran benimle olmayı seçti. Sürü onun kararından memnun değildi ama o umursamadı.

" zl yor musun?" diye

sordum. "Neyi, Keep'i mi?"

Ne sordu umu hemen anlaması çok tuhaftı. "Evet. Canavar Lordu olmak."

"Pek sayılmaz," dedi Curran. "Ben bunu seviyorum.   i bitirmek ve sonra eve gitmek. Bunun bir sonu var.

Yapabilirim

Geriye dönüp baktığımda bugün  u kadarını ba ardım diyebiliyorum. Kimsenin kapımızı  alıp beni aptalca şeyler yapmaya s r klemeyece ini bilmek hoşuma gidiyor. Artık komiteler yok, küçük rekabetler yok ve artık d   nler yok."

Evimizin önündeki b y  k ak aa a  göründü. Sa lamdı. Belki ev de kurtulmu tu.

"Sürüyü  zlemiyorum.   e yaramasını özlüyorum," diyor Curran.

"Ne demek istiyorsun?"

"Karmaşık bir makine gibi. Tüm klanlar, alfalar ve onların sorunları. Ayarlamayı ve daha iyi  alı tı ını görmeyi  zl yorum. Ama baskıyı  zlemiyorum." Sırıttı, Korkunç di leriyle ayı tehdit ediyor. "Canavar Lordu olmamanın nesini seviyorum biliyor musun?"

" stedi imiz zaman yemek yiye bilmemiz, istediğimiz zaman uyuyabilmemiz ve ke intisiz seks yapabilmemiz

dışında mı demek istiyorsun?

muhteşem mahremiyet?"

"Evet, bunun dışında. İstedğim her şeyi yapabilmeyi seviyorum. Gidip birkaç gulyabani öldürmek istersem, gider öldürürüm. I

üç saatlik bir Sürü Konseyi'nde oturmak zorunda değilsiniz Gulyabani öldürmenin yararlarını ve bunun Sürünün refahı ve özellikle de her bir klan üzerindeki etkilerini tartışmak üzere bir araya gelin."

Hafifçe güldüm. Sürünün yedi klanı vardı. hayvanlarının doğası gereği ve her klanın iki alfası vardı. Alfalarla uğraşmak cehennem çemberlerinden biri olmalıydı.

Curran kaslı omuzlarını silkti. "İstedğin kadar gül. On beş yaşındayken Mahon beni güce ulaşmaya zorladığında bunu yaptım çünkü genç ve aptaldım. I taç olduğunu sanmıştım. Onun yerine bir top ve zincir olduğunu fark etmedim. Artık zincirimden kurtuldum. Bunu sevdim."

Titriyormuş gibi yaptım. "Hoşuma gitti" deyişini düşününce, çok da zorlanmama gerek kalmadı.

"Zincirinizden kurtulun. Çok tehlikeli, Majesteleri."

Bana baktı.

"Eve girmek için fazla korkutucu olabilirsin. Senin yanında uyuyakalmayı göze alabilir miyim bilmiyorum Zincirsiz. Kim bilir neler olur?"

"Uyumaktan bahseden kim?"

Onunla alay etmek için ağzımı açtım ve kapattım. Evi göremiyordum, ama yolun bir kısmını görebiliyordum. Ön çimenler sarı bir elektrik ışıltısına boyanmıştı. Saat gece yarısını geçmişti. Koğuş arkadaşım Julie çoktan yatmış olmalıydı. Işıkların açık olması için bir neden yoktu.

Curran koşmaya başladı. Cuddles'ı ileri ittim. Cuddles tereddüt etti. Görünüşe göre canı koşmak istemiyordu.

"Hadi, eşek!" diye homurdandım.

Geri çekildi.

Siktir et. Sırtından atladım ve eve doğru koştum. Kapı kolu elimde döndü. Kapıyı sarsarak açtım ve içeri daldım.

Yumuşak bir elektrik ışığı mutfağımızı aydınlatıyordu. Curran kenarda duruyordu. Julie masada oturuyordu, battaniyeye sarılmıştı.

Sarı saçları dağınıktı. Beni gördü ve esnedi. Mutfak masasına çarpmamak için yeterince yavaşladım ve mutfağa daldım. Koyu kıvrırcık saçları olan tek kollu bir kadın Julie'nin karşısındaki masada oturuyordu, elinde bir fincan kahve

onun önünde. George. Mahon'un kızı ve Pack'in mahkeme katibi.

Bana döndü, yüzü bitkin bir haldeydi. "Yardıma ihtiyacım var."

- - -

JULIE TEKRAR ESNEDE. "Hoşça kal. Ben yatmaya gidiyorum."

"Benimle kaldığın için teşekkür ederim," dedi George.

"Sorun değil." Julie battaniyesini topladı ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Bir şey gümbürdedi.

"Ben iyiyim!" diye seslendi. "Düştüm ama iyiyim."

Merdivenleri gümbür gümbür çıktı ve ardından kapanan bir kapının sesi yatak odasına ulaştığını haber verdi.

Bir sandalye çektim ve oturdum. Curran duvara yaslanmıştı. Hâlâ canavar şeklini koruyordu. Şekil değiştirenlerin çoğu yirmi dört saat içinde sadece bir kez şekil değiştirebilirdi.

Kısa bir süre içinde iki kez vites değiştirmek

Birkaç saatliğine sızacakları ve aç uyanacakları garantiydi.

Curran'ın kapasitesi çoğundan daha yüksekti ama uzun bir gece geçirmiştik ve değişim onu hâlâ yoruyordu. O

Muhtemelen bu konuşma için hazırlıklı olmak istemiştir.

Curran'ın ailesi katledildikten sonra Mahon onu bulmuş ve yanına almış. Curran, George'la birlikte büyümüştü.

Onun gerçek

Adı Georgetta'ydı ve eğer onu kullanırsanız kollarınızı koparmakla tehdit ederdi ve sahip olduğu en yakın kız kardeşiydi.

"Ne oldu?" Curran sordu.

George derin bir nefes aldı. Yüzü solgundu, yüz hatları keskindi, sanki derisi çok gerginmiş gibi

yüzünü. "Eduardo kayıp."

Kaşlarımı çattım. Heavy Klanı çoğunlukla yaban ayılarından oluşuyordu, Ancak üyelerinden birkaçı domuz gibi diğer büyük hayvanlara dönüştü. Eduardo Ortego bir manda idi. O bir Her iki şekilde de çok büyüktü. Bir dövüşte, savaştı. Rakiplerini buldozerle yere sererdi ve o üzerlerinden geçtikten sonra ayağa kalkamazlardı. Eduardo'yu severdim. Dürüst, açık sözlü ve cesurdu ve kendini tehlikeyle bir arkadaşının arasına gözünü kırpmadan koyabilirdi. Ayrıca istemeden de olsa komikti, ama bu ne burada ne de orada.

"Babanla konuştun mu?" Curran sordu.

"Evet." George onun fincanına baktı. "Bu konuda mutsuz değildi."

Mahon, Eduardo'nun ortadan kaybolmasına neden sevinirsin ki? Buffalo, Ağır Klan'ın sahip olduğu en iyi savaşçılardan biriydi. Sürü için ilaç tedarik etmek üzere Karadeniz'e doğru yola çıktığımızda, Ağır Klan'ın mürettebatında üç kişilik yer vardı. Birincisi için George gönüllü oldu, ikincisini Mahon aldı ve üçüncüsü için de Eduardo'yu seçti.

"George," dedi Curran. "En baştan başla." "Eduardo ve ben birlikteyiz," dedi George.

"Beraber, birlikte gibi mi?" Eduardo'nun Jim'in kız kardeşinden hoşlandığını sanıyordum.

Başını salladı.

Beni bir tüyle devir. O zamandan beri ikisini de Keep'te muhtemelen yüz kez görmüştüm ve bir şeyleri olduğunu asla tahmin edemezdin. Kör falan olmalıyım.

Şimdi düşündüm de, dönüş yolculuğunda birlikte çok zaman geçirmişler.

"Ne kadar sürecek?" Curran sordu.

"Her derde deva ilacı alıp döndüğümüzden beri," dedi George. "Ben onu seviyorum. O da beni seviyor. Bizim için bir ev kiraladı. Evlenmek istiyoruz."

Vay canına.

"Mahon bir sorun mu?" Curran tahmin etti.

George yüzünü buruşturdu. "Ed bir ayı değil. Bir Kodiak'tan başkası olamaz. Kodiak değilse bile, en azından bir çeşit ayı. Bu yüzden bu kadar dikkatliydik. Yedi hafta önce babamla konuşmayı denedim. Kötü gitti. Ona ayı olmayan başka bir şekil değiştirenle ciddi bir ilişki yaşarsam ne olacağını sordum."

Tekrar fincanına baktı.

"Ne söyledi?" Curran sordu, sesi yumuşaktı.

George yukarı baktı. Gözleri parladı ve bir an için aklım kocaman bir ayının kükreyerek odaya dalmasına gitti. George da babası gibi bir Kodiak'tı.

Onu küçümsemek ölümcül bir şeydi. Onun kederli olduğunu sanıyordum, ama şimdi nihayet bu duyguyu tanımlayabildim.

yüzünü keskinleştirdi. George çok sinirlenmişti ve patlamamak için tüm iradesini kullanıyordu.

Sesi öfkeyle titreyerek konuştu. "Beni evlatlıktan reddedeceğini söyledi."

Curran, "Kulağa o gibi geliyor," dedi.

Sandalyeden fırladı ve kafese kapatılmış bir hayvan gibi adanın etrafında dönerek mutfağı arşınlamaya başladı.

"Dedi ki

Klana karşı bir görevim olduğunu. Genlerimi aktarmak ve düzgün bir erkekle eşek ayısı çocukları yapmak zorundaydım."

"Ona, ayı erkekleri bu kadar çok seviyorsa belki de biriyle evlenmesi gerektiğini söyledin mi?" Dedim. Bunu duyduğunda Mahon'un yüzünü görmek için para verirdim.

Volta atmaya devam etti. "Tüm o arkaik aptalca şeylerin arasında ... Beyni kabuk bağlamış olmalı. Belki de bunamıştır."

"Böyle şeyler söylediğini biliyorsun," diye söze başladı Curran.

Ona doğru döndü. "Sakın bana ciddi olmadığını söylemeye kalkma."

"Hayır, ciddi," dedi Curran. "Bu adam ayıların üstün olduğuna yürekten inanıyor. Her kelimesinde ciddi Söylüyor ama arkasını getirmiyor. Sürüyü yönettiğim on yedi yıl boyunca onunla ilgili yaklaşık iki düzine şikayet

aldım, hep söylediği şeylerle ilgiliydi ve asla yaptığı şeylerle ilgili değildi. Davranışlar hakkında kesin fikirleri var.

bir alfaya ve ayıya yakışmaz. Eduardo'yu öldürmek onun karakterine aykırı olur."

"Sen orada değildin." George volta atmaya devam etti. "Onu duymadın."

Eğer onlara bir şans verseydim, bütün gece Mahon hakkında konuşurlardı. "Babanla konuştuktan sonra ne oldu?"

George başını salladı. "Gen aktarımıyla ilgili bu saçmalık ne anlama geliyor biliyor musun? Eğer Eduardo ve benim çocuklarımız olursa, babam onların eksik olduğunu düşünecek demek. Anlamıyorsun Kate. Ben onun kızıyım!"

"Tabii ki yok," dedim. "Babamla hiç sorun yaşamadım."

George ağzını açtı ve durdu. Konu baba meselesine gelince, sonsuza kadar ben kazandım.

"Mahon ve sen konuştuktan sonra ne oldu?" Ben sordum.

"Eduardo ve ben bu konuyu konuştuk. Eduardo, Clan Heavy için ufak tefek işler yapıyor ve aynı zamanda yasal başvurularda bana yardımcı oluyordu. Bunların hepsi ortadan kalkacak. Jim'in babama ihtiyacı var. güç tabanını korumak. Babam kıyameti koparırsa benim de Sürü'deki işimin buharlaşacağından zerre kadar şüphem yok."

Curran, "Annen onu öldürür," dedi.

"Evet, yapardı," dedi George. "Ama bu iş bittikten sonra olacaktı ve Jim beni yeniden işe alamazdı çünkü bu onu zayıf ve kararsız gösterecekti. Bu yüzden yatırımlarımı sessizce nakde çevirmeye başladım ve Eduardo şehirde bir ev kiraladı ve Loncaya kayıtlı."

Paralı Askerler Loncası, kar amacı gütmeyen en büyük büyü

Atlanta'daki temizlik ajansı. İnsanlar tehlikeli bir sihirli yaratık ya da sorunla karşılaştıklarında

İlk olarak Paranormal Aktivite Bölümü'nü aradılar, ancak Vardiya sonrası Atlanta'daki polisler çok fazla çalışıyordu ve çok zayıftı. Bazı vakalarda insanlar daha sonra Merhametli Yardım Tarikatı'nı aradı, ancak

Şövalyelerle uğraşmak, onlara tam bir

Otorite. Polisler gelemediğinde ve mesele Merhametli Yardım Tarikatı için ya çok küçük ya da çok karanlık olduğunda, Lonca'yı arardınız. Onlar korumalık yaptı, sihirli tehlikeli madde temizliği yaptı, arama ve yok etme yaptı-

işin içinde para olduğu sürece seçici değillerdi. Dokuz yıldır Lonca'nın bir üyesiydim. Eskiden Para kazanmak için iyi bir yerdi, ama kurucusunun ölümünden sonra Lonca cehenneme dönmüştü.

"Lonca'da nasıldı?" Ben sordum.

"İyi iş çıkardı," dedi George. "Bazı insanların ona sorun çıkardığını ama üstesinden gelemeyeceği bir şey olmadığını söyledi."

Eduardo Lonca'da iyi iş çıkarırdı. O tipe uyuyordu. İnsanlar Lonca'yı aradıklarında kendilerine güvence verilmesini istiyorlardı ve olimpiyat madalyalı bir güreşçi gibi kaslı, 1.80 boyundaki bir adam bu güvenceyi fazlasıyla sağlıyordu. Bazıları

Düzenli çalışanlar rekabeti sevmedikleri için onunla uğraşıyorlardı ama Lonca işleri bölgelere ayırmıştı. Her paralı asker

Şehir içinde bir bölgeye atanmışlardı ve eğer bir iş o bölgeye düşerse, otomatik olarak işi alıyorlardı, bu yüzden diğer paralı askerler ağızlarını açıp Eduardo'yu rahatsız edebilirken

para kazanmasını engellemek için yapabilecekleri pek bir şey yoktu.

"Sanırım babam bizi anladı," dedi George. "Geçen hafta Patrick Eduardo ile konuşmaya geldi."

Patrick için zihinsel olarak Ağır Klan şekil değiştiricilerinin listesini gözden geçirdim. Mahon'un yeğeniydi.

Amcasının karbon kopyası, aynı tavır ve cüsseye sahip.

"Eduardo'ya yaptığının yanlış olduğunu söyledi. ve beni önemsiyorsa, beni rahat bırakır ve ailemden koparmazdı."

Curran yüzünü buruşturdu.

"Patrick böyle bir şeyi kendi başına yapar mı?" Ona sordum.

Curran başını salladı. "Hayır. Patrick ağzını açtığında Mahon konuşur. Patrick bir uygulayıcı, bir düşünür değil.

Bu yüzden Mahon onu alfa pozisyonu için yetiştirmiyor."

"Eduardo ona neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını söyledi. Patrick gitti. Pazartesi günü, Eduardo evine geri dönmedi. Bütün gece bekledim."

Yerleşik raflardan bir not defteri ve bir kalem aldım. "Eduardo'yu en son ne zaman gördünüz ya da onunla ne zaman konuştunuz?"

"Pazartesi sabahı yedi buçukta. O akşam yemekte ne istediğimi sordu."

Bugün Çarşambaydı, zar zor, çünkü gece yarısını biraz geçmiştik. Eduardo gideli yaklaşık kırk saat olmuştu.

"Öğle yemeğinde beni aramadı," dedi George. "Genelde arardı. Belki işi uzamıştır diye düşündüm. Pazartesi akşamı evine gittim. Hiç gelmedi. Aramadı ve not bırakmadım. Bazı saçma kurallar olduğunu biliyorum. bir insanın ne kadar süre kayıp olması gerektiği hakkında, ama sana söylüyorum, bu onun tarzı değil. Beni öylece asılı bırakmaz. Kötü bir şey oldu."

"Lonca ile konuştun mu?" Ben sordum.

"Bu sabah oraya gittim ve onu sordum. Kimse bana bir şey söylemedi."

Bu şaşırtıcı değildi. Denizciler ketumdu.

George'un sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titriyordu. "Dışarı çıktığımda arabam gitmişti."

Curran öne doğru eğildi. Sesi buz gibiydi. "Arabayı mı çaldılar?"

Başını salladı.

Bu Lonca için bile iğrençti. "Onun kolay bir hedef olduğunu düşündüler," dedim. "Genç bir kadın, yalnız, tek silahlı, savaşçı gibi görünmüyor." Göz açıp kapayıncaya kadar bin kiloluk bir ayıya dönüşebileceğinin farkında değillerdi.

Ayağa kalktım, telefona doğru yürüdüm ve Guild'i aradım.

Eğer Eduardo bir işe girseydi, Katip bunu bilirdi. Ne zaman Birisi Lonca'yı bir sorunla aradığında, Katip hangi bölgeye girdiğini bulur ve o merc'i arardı. Eğer merc meşgulse veya işi halledemezse, Katip o zaman

İş alacak birini bulana kadar "zincirdeki" bir sonraki kişiyi arardı. Eğer kimseyi bulamazsa, iş biletini bir panoya asardı, bu da herhangi birinin iş alabileceği anlamına gelirdi. Bazı işler özel nitelikler gerektirdiği için seçkin kişilere verilirdi, ancak işlerin çoğu şu şekildeydi desen. İş dağıtımı iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyordu ve Katip o kadar uzun süredir oradaydı ki, kimse Adını hatırladım. Sadece Clerk'tı ve içinde "the" vardı. önünde, bir işiniz olduğundan ve paranızı alacağınızdan emin olan adam. Eğer Eduardo Pazartesi günü bir iş aldıysa, Katip ne zaman ve nerede olduğunu bilirdi.

Telefon çaldı.

"Öyle mi?" dedi sert bir erkek sesi.

"Ben Daniels. Katiple konuşmama izin verin." "Kendisi dışarıda."

Gariptir, Katip genellikle ayın ilk haftasında gece vardiyasında çalışırdı.

"Peki ya Lori?" Lori, Katip'in yedeğiydi. "O dışarıda."

"İkisinden biri ne zaman gelir?"

"Ben nereden bileyim?"

Bağlantı kesme sinyali.

Lonca'da neler oluyordu?

George'a döndüm. "Sabah ilk iş oraya gideceğiz." Katip şu anda orada olmasa bile, o ya da yardımcılarından biri sabah orada olacaktı. "Bunun zor bir soru olduğunu biliyorum ama Eduardo'nun korkup gittiler mi?"

George tereddüt etmedi. "Hayır. O beni seviyor. Ve eğer gitmiş olsaydı, Max'i terk etmiş olmazdı."

"Max?" Ben sordum.

"Onun pug'ı," dedi. "Beş yıldır yanında. Köpeğini her yere yanında götürüyor. Pazartesi günü oraya geldiğimde Max ofiste sadece gün boyu yetecek kadar su ve yiyeceklerle duruyordu."

Eduardo'nun bir pug'ı vardı. Nedense bu beni şaşırtmadı.

"Jim bu konuda ne yapıyor?" Ben sordum.

"Hiçbir şey," dedi George. "Eduardo'nun kaybolduğunu ona özel olarak bildirdim. Bana konuyla ilgileneceğini söyledi ve İki saat sonra da babamın Eduardo'nun gelmediğinden haberdar olduğunu söyledi."

Curran'a baktım.

"Mahon klan kartını oynadı," dedi Curran. "Eduardo'nun ortadan kaybolması Klan Ağırlıklı bir mesele. Şekil değiştiren kişi Sürü'nün ya da Klan'ın bir çalışanı değilse Jim'den yardım istese de pek bir şey yapamaz. Adamlarına Eduardo'yu aramalarını söyleyebilir ama aktif olarak onu aramaz."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" Ben sordum.

"İkisi de," dedi Curran. "Aktif bir arama şu unsurları içerir

Mahon'un bir alfa olarak otoritesini ihlal edecek şekilde Heavy Klanı üyelerini sorgulamak. Her klanın kendi içindeki özerkliğini koruyan katı kurallar vardır. ve bu çizgiyi aşar. George haklı. Jim'in güç tabanını bir arada tutmak için Mahon'a ihtiyacı var. Onu kasıtlı olarak kızdıracak bir şey yapmayacaktır. Bir ya da iki yıl içinde Jim iyice yerleştğinde durum değişebilir ama şimdilik Jim ipin ucunda yürüdüğünü biliyor. Eğer aktif olarak Eduardo'yu ararsa, Mahon bunu Jim'in kendisine hakaret ettiği ve Canavar Lord pozisyonunu kötüye kullandığı şeklinde yorumlayabilir. Eduardo'nun Mahon, Jim'le alenen yüzleştiği an, bu bir Jim'in liderlik yeteneğine güvensizlik oyu verecek ve klanların geri kalanı Jim'in haklarını ihlal eden bir diktatör olduğunu haykıracak. Eğer bu olursa, Jim kazanamaz. Hiçbir şey yapmazsa zayıf görünecek ve Mahon'a meydan okursa bir diktatör gibi görünecek. Orası kötü bir yer ve Jim oraya gitmeyecek kadar akıllı."

Curran Mahon konusunda haklıydı. Mahon olarak bilinen Ayı'nın Eduardo'yu ortadan kaldırmış olması pek olası değildi. Bu onun etik kurallarına uymazdı. Ama eğer

Eduardo

kendi başına ortadan kaybolmayı başardığında, Mahon durumun avantajı. O sadece onu aramak o kadar zordu. George'un yanında büyük bir ailesi vardı. Atlanta'da büyümüştü ve ortadan kaybolursa tüm Heavy Klanı onu arardı. Ama Eduardo bir yabancıydı. Atlanta'ya yaklaşık üç yıl önce gelmişti ve bildiğim kadarıyla eyalette hiç ailesi yoktu.

"Ölü mü diri mi onu bile bilmiyorum." George'un soğukkanlılığı bozuldu. Gözyaşları gözlerini ıslattı. Sesi düzensiz bir hırıltıya dönüştü. "Bir çukurda ölmüş olabilir Bir yerlerde ve kimse onu aramıyor. Onu görmeye devam ediyorum.

Kafamın içinde, o soğuk ve ölü bir yerde, toprakla kaplı. Onu bir daha asla göremeyebilirim. Bu nasıl olabilir ki? Sevdiğiniz biri nasıl olur da bir saniye önce yanınızdayken bir saniye sonra yok olur?"

Curran duvardan uzaklaştı ve canavar kollarını yavaşça ona doladı. "Her şey yoluna girecek," dedi sessizce. "Kate onu bulacaktır."

Bu işi bitirdiği için mutlu olmalı mıyım bilmiyordum. Bana güveniyordu ya da tutabileceğimden emin olmadığım bir söz verdiği için kızgındı. Ben mutluda karar kıldım, çünkü

Yolumuzun üzerinde gömülü bir mayın görebiliyordum ve bunu onlara anlatmak zorundaydım.

George sessizce ağladı, endişe ve öfke dışarı sızıyordu gözlerinden. Karadeniz yolculuğu boyunca arkamı kollamıştı. Sürü için savaştı ve Hamile bir kadını öldürülmekten kurtarmak için kolunu feda etti. Her zaman neşeli, kendine güvenen ve kendi içinde rahat olan biriydi. Gülüyordu.

Kolayca ve ne düşündüğünü söyledi, çünkü fikrini savunmakta zorlanıyordu. Ve şimdi ağlıyordu ve telaşlıydı ve bu beni kızdırdı, sanki bir şey gitmiş gibi dünyanın gerçekten yanlış olduğunu. Hayat adil değildi, ama bu onu zorluyordu. Bunu düzeltmek zorundaydım.

George, Curran'dan uzaklaştı ve gözyaşlarını silmeye çalışarak eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Bir sorunumuz var," dedim. "Bu ipi çekmeye başladığımızda, diğer ucu Heavy Klanı'na geri dönebilir. George resmi olarak bizi ve Cutting Edge'i Eduardo'yu aramamız için tutsa bile Jim bunu engelleyebilir. Sözleşmemizde var. Sürü, Cutting Edge için başlangıç parasını onayladığında Sürü üyelerinden birinin herhangi bir suça karışmışsa, soruşturmanın Canavar Lord tarafından onaylanması gerekir. Jim'in veto yetkisi var."

"Bunu kim koydu?" George homurdandı. Curran'a başımı salladım. "O koydu."

"O zamanlar iyi bir fikir gibi görünüyordu," dedi.

"Peki bunu nasıl aşacağız?" diye sordum.

Curran George'a baktı. "Sana bir şey soracağım. Bu soru hakkında çok dikkatli düşünmenizi istiyorum. cevap vermeden önce. Eduardo Ortego'nun Sürü'den ayrılma niyetini ifade ettiğini hiç duydunuz mu? ayırma personeli?"

Güzel. Eğer Eduardo sürüyü Curran'a bırakırsa, Curran'ın onu korumak için hem yetkisi hem de görevi olacaktı.

George kendini tam boyuna çekti. "Evet." Az önce yalan söylediğine dair bir his vardı içimde.

"Ben de Sürü'yü seninle bırakmaya niyetliyim," dedi. Oh be.

Curran, "Bunu iyice düşünün," dedi. "Bu demek oluyor ki Klanınızla bağlarınızı koparmak. Ailen de bundan pek hoşlanmayacaktır. Babanın Eduardo'nun kaybolmasıyla hiçbir ilgisi olmadığı ortaya çıkarsa, buna pişman olabilirsiniz."

"Bana sözleşmeyi ver," dedi George.

Curran kıpırdamadı.

"Curran, gazeteyi bana ver."

Rafa doğru yürüdü, üstten bir cilt aldı ve boş bir ayrılık sözleşmesine açtı. "Bir kez imzaladıktan sonra otuz gün içinde kendinizi Sürü'den tamamen ayırmanız gerekiyor."

George kalemi aldı ve satıra onun adını yazarak imzaladı. "Sorun değil. Bu gece ayrılabilirim."

"Hayır, yapamazsın," dedim. "Geri dönmek zorundasın." "Neden?"

"Çünkü biz Keep'e girip bir iş başlatamayız. soruşturma," dedi Curran. "Paket yasası tarafından engelleniyoruz.

Bunu biliyorsun. Bu bir değiş tokuş: İnsanları bizimle gelmeleri için etkilemeye çalışmayız ve gelirlerse de Jim müdahale edemez. Biz artık Sürü'nün bir parçası değiliz ama siz hâlâ öylesiniz."

"Geri dönmeli, işini yapmalı ve dinlemelisin," dedim. "Sen sevilen ve sayılan birisin. Eduardo da sevilen biriydi. Bir şeyler duyabilirsin. Eğer Klan'dan biri Heavy, Eduardo'nun ortadan kaybolmasına neden oldu, senin orada olman bunu sürekli hatırlatacak. Suçluluk duygusu onları yiyip bitirecek ve kendilerini kötü hissedip itiraf edebilirler ya da en azından sizi doğru yöne yönlendirebilirler."

"Dövüşebilirim," diye hırladı George. "Sırf tek kolum var diye ..."

"Bunun seni yavaşlatmadığını biliyorum," dedi Curran. "Ama sana sürünün içinde ihtiyacım var. Patrick'le konuş. En kötü gününde bile onun etrafında daireler çizebilirsin. Sana göz kulak olduğu için ona iltifat et. Ne bildiğini öğren. Eduardo'yu bulmamıza yardımcı olabilir."

Bunu düşündü. "Tamam."

Yazı defterini kendime doğru çektim. "Şimdi bana Eduardo'yu anlatmanı istiyorum. Nerede yaşıyor, ailesi nasıl biri, ne yapmaktan hoşlanıyor. Bana her şeyi anlat."

Otuz dakika sonra işimiz bitmişti.

"Eve gitmeliyim," dedi George.

"Yeterince yatak odamız var," dedim. "Neden geceyi burada geçirmiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ararsa diye evde olmak istiyorum. Onu bulacak mısın, Kate?"

George gözlerinde tanıdık bir endişeli umutla bana bakıyordu. Bunu daha önce de insanların yüzlerinde görmüştüm.

kırılma noktalarına kadar sürüklenirler. Bazen seversin Birinin başına kötü bir şey geldiğinde, onu güvende tutmak

için her Şeyi yapacak kadar. Eğer söz verdiysem

George kendini kalbinden bıçakladığında Eduardo'nun sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını sağlayabilirdi. Boğuluyordu ve tutunacak bir dal bulmam için bana yalvarıyordu.

Yalan söylemek için ağzımı açtım ama yapamadım. En son birini bulacağıma söz verdiğimde, onun çiğnenmiş cesedini bulmuştum.

Julie bu şekilde benimle yaşamaya başladı. "Sana söz veriyorum.

elimizden gelen her şeyi yapacağız. Aramaya devam edeceğiz ve

Bir şey bulana ya da siz bizden gitmemizi isteyene kadar durmayacağız."

Rahatladığı gözlerinden okunuyordu. Bir şey duymamıştı. "Bir şeyler bulacağız" dışında bir şey söylemedim. "Teşekkür ederim."

George gitti. Curran kapıları kontrol etmek için alt katta oyalanırken ben yukarı çıktım. Bu bizim gece ritüelimizdi. O alt kattaki kapıları kontrol ederdi, ben de pencereleri. Julie üçüncü katı kontrol ederken ben de ikinci kata çıktım. İkinci kata çıktım ve durdum. Julie sahanlığa oturdu, battaniyesine sarılmıştı. Elinde doldurulmuş bir baykuş tutuyordu.

Bana annesinin parçalanmış cesedini gördüğünü söylediğinde Julie'nin yüzündeki ifadeyi hatırladım. Hafızama kazınmıştı. Julie'nin babası öldükten sonra annesi çok fazla içmiş ve Julie'nin çocuklarıyla fazla ilgilenmemişti.

Eskisi gibi var olamıyordu ama kızını çok seviyordu ve Julie de onu bir çocuğun kararlı bağlılığıyla seviyordu. Julie'nin çocukluğundan bir parça o gün öldü ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu asla geri getiremedim. Ben Jessica Olsen'ı canlı bulmayı çok isterdim ama ben daha aramaya başlamadan öldü.

Julie bu konuda konuşmadı. Annesinin adını hiç söylemedi. Bir gün sokakta yürürken bir bahçe satışının önünden geçiyorduk ve Julie tek kelime etmeden durdu. Durdu.

oyuncak kutusuna doğru yürüdü ve büyük bir baykuş

oyuncağı çıkardı, sadece kahverengi kadife bir top ve iki aptal beyaz gözleri, sarı bir üçgen gagası ve iki çırpınan kanadı vardı. Ona sarıldı ve gözlerinde yürek parçalayan bir çaresizlik gördüm. Baykuşu hemen satın aldım ve o da evine götürdü. Daha sonra bana küçükken buna benzer bir tane olduğunu söyledi.

yeni yürümeye başlayan bir çocuk. O baykuş, mutlu olmanın ve iki çocuk tarafından sevilmenin, korunmanın ve kollanmanın gizli ve değerli bir anısıydı.

Ona tapan insanlar, dünyanın bir gün hepsini paramparça edeceğinden asla şüphelenmediler. Bir yıl olmuştu.

onu bulduğumuzdan beri ve uyuduğunda hala ona sarılıyor.

"Elmalı turtanın kalanını ona verdim," dedi Julie. "Umarım sakıncası yoktur. O bir ayı ve tatlıları severler. Bu onu daha iyi hissettirdi."

"Benim için sorun değil," dedim.

"Onu bulacaksın, değil mi?"

"Deneyeceğim."

"Sana yardım edeceğim," dedi Julie. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle." "Söylerim."

Baykuşunu ve battaniyesini topladı ve ayağa kalktı.

"Eduardo ve George'u seviyorum. Bana hep iyi davranıyorlar."

Tereddüt etti. "Bunun nasıl bir şey olduğunu hissetmesini istemiyorum."

Kalbim göğsümde ters dönmeye çalıştı. Acıdı.

"Biliyorum." Julie başını salladı ve üçüncü kata çıktı.

Eduardo'yu bulacaktım. Onu bulacaktım çünkü o benim arkadaşımdı, çünkü George yeterince acı çekmişti ve Mutlu olmak için bir şansı hak ettim ve çünkü sevdiğin birinin senden koparılmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

BÖLÜM 3

ISABAHTI, teknoloji ayaktaydı ve ben güneş ışığı alan mutfağımızda küçük bir krep kulesi yapıyordum.

Julie'nin okulu

dokuzdan önce başlamadı, çünkü Vardiya sonrası Atlanta'da karanlıkta seyahat etmek çocuklar için çok tehlikeliydi ve biz

kendi saatlerimizi kendimiz belirledik. Bizim işimizde, biz Öğle yemeği garantiliydi ve akşam yemeği için her zaman zamanında evde olamıyorduk, bu yüzden kahvaltı aile yemeğimizdi. Şekil değiştirenlerin metabolizmaları normal insanlardan daha hızlıydı ve

şok edici miktarda yiyecek tüketti. Curran da bir istisna değildi. Fırında yarım kilo domuz pastırması vardı-

Ocakta pişirmek yanmış domuz pastırması, duman bulutu ve etrafımdaki her şeyin domuz pastırması yağıyla kaplanmasıyla sonuçlandı. İki kilo sosis başka bir tavada pişiyordu ve ben onuncu krepimi yiyordum.

Güneş pencerelerden içeri giriyor, karo döşeli zeminde uzun dikdörtgenler çiziyor, tezgahın açık renkli taşının üzerinden kayıyor ve dolapların ahşabıyla oynayarak koyu renkli yüzeylerini kırmızı vurgularla parlatıyordu. Hava pişmekte olan domuz pastırması kokuyordu. Pencereyi açmışım ve hafif bir esinti odanın içinde süzülüyordu, çok soğuktu ama ben umursamadı.

Kahvaltıdan sonra Julie okula giderdi ve biz de Paralı Askerler Loncası'na giderdik. Başlamak için en iyi yer orasıydı.

Eduardo'yu arıyordu. George'a göre, Eduardo'nun ailesi ortalıkta yoktu. Ailesi Oklahoma'da bir yerde yaşıyordu ama

Eduardo onlarla görüşmüyordu. Hiç kimsesi yoktu.

Kardeşler. Herkesle arkadaştı ama George onun en iyi arkadaşıydı. Tüm zamanını onunla geçirirdi.

Julie tepinerek mutfağa girdi ve bir sandalyeye oturdu, Sarı saçlarını yüzünden savuruyordu. Uzun bir kir lekesi yüzünü geçti. Kot pantolonunda daha fazla kir vardı. Yıllar önce onu sokakta bulduğumda açlıktan ölmek üzereydi, neredeyse çelimsizdi. Şimdi on beş yaşındaydı. İyi yemek ve sürekli

kolları belirginleşmişti, omuzları genişlemişti ve kendini çok nazik bir şekilde tutuyordu.

Bir saldırının her an gelebileceğini bilmekten ve onu püskürtebileceğinizden emin olmaktan gelen hazır bir güvence.

"Yeni bir at istiyorum."

Ona bir kaşımı kaldırdım.

Curran arka verandadan omuzlarını kaldırarak mutfağa girdi. Sarışın, geniş omuzlu ve kaslıydı, insan formundayken bile bir yırtıcı gibi hareket ediyordu. Kürk, eski püskü bir kot pantolon ve sade gri bir elbise giymiş olması fark etmezdi.

Şu anki gibi sweatshirt ya da hiçbir şey; vücudu her zaman sarmal, zar zor kontrol edilen bir güce sahipti. Bir ay önce birlikte ilk işimize diğer haliyle gitmişti ve

Müşteri kendini arabaya kilitlemişti ve dışarı çıkmayı reddediyordu. Curran insana döndü ama müşteri yine de bizi kovdu.

Görünüşe göre insan Curran hala çok korkutucuydu, muhtemelen

Çünkü ne tür kıyafetler giyerse giysin, yüzünü yumuşatmak için hiçbir şey yapmıyorlardı. Curran'ın berrak gri gözlerine baktığınızda, bir anda şiddetle patlayabileceğini ve bu konuda acımasız ve etkili olacağını bilirdiniz. Bana baktığı zamanlar hariç.

Şimdi. Bana yaklaştı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Mmm.

"Bu çok güzel," dedi Julie. "Ben hâlâ yeni bir at

istiyorum." "Talep reddedildi," dedi Curran ona.

Krepimi çevirdim. Bu ilginç olacaktı. "Ne? Neden?"

"Çünkü 'istemek' bir ihtiyaç değildir." Curran mutfak

adasına yaslandı. "Seni merada gördüm. "Seni merada gördüm.

yeni bir at istiyorsunuz. Yeni bir ata ihtiyacınız var.
Davanızı ortaya koyun."

"Brütüs'ten nefret ediyorum," dedi Julie.

Pencereden, kocaman siyah bir Friesian'ın çit boyunca daireler çizerek yürüdüğü otağa baktım. Brutus eskiden babamın savaş lordu Hugh d'Ambray'e aitti. Hugh'u öldürmek hayatımın tutkusuydu. Denedim İki kez oldu ve her seferinde ölümden büyüyle kurtuldu. Sorun değil. Üçüncü sefer tılsım olacaktı.

Son karşılaşmamızdan sonra Hugh'un Friesian'ını aldım ve atlarla ilgilenmeyen Curran, koşuculuktan emekli olduğumuzda nedense onu tutmaya karar verdi şekil değiştiren sürü. Aygır etkileyiciydi ve Julie onu okula götürmeye karar verdi. Ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim, ama o ısrar etti.

Curran, "Duyguları işin içinden çıkarın," dedi. "Eğer karşınızdaki kişiyi ikna ederseniz, onu daha iyi ikna edersiniz.

talebinizin arkasındaki nedenleri anlamalıdır. Sizin yerinizde olsaydınız, onların da sizin yerinize geleceğini göstermelisiniz.

aynı sonuç. Sizinle aynı fikirde olduklarında, hayır demek kendileriyle tartışacakları için çok daha zor hale gelir."

Bir kez Canavar Lordu olan her zaman Canavar Lordu'dur. Eski alışkanlıklar zor ölürdü ve onun durumunda muhtemelen hiç ölmeyeceklerdi.

Julie bunun hakkında düşündü. "Komutlarımın hiçbirine itaat etmiyor ve sürekli beni atmaya çalışıyor."

"Yeterince ağır değilsin," dedim. "Hugh iki yüz kilonun üzerinde, tam zırhla iki elli kiloya yakın. Sen çok hafifsin. Hugh da atlarına karşı nazik değildir."

Julie Friesian'a ters ters baktı. "O aptalın teki."

"Öyle. Bu onu savaş için eğitmeyi kolaylaştırıyor." Tavaya biraz daha krep hamuru döktüm.

"Ve acımasız. Onu en son okula götürdüğümde, başka bir atla kavga etmek için ahırını kırmaya çalıştı."

"O bir savaş aygırı," diyor Curran. "Ona diğer her atı bir meydan okuma olarak görmesi öğretilmiş."

Julie'nin gözleri kısıldı. "Eğer yaralanmaya devam edersem

ikinize de duygusal sıkıntı verecek ve tıbbi faturalarımı ödemek zorunda kalacaksınız. Eğer onun kontrolünü kaybedersem.

başka bir atı yaralarsanız

zararlardan sorumlu olursun. Ve eğer başka bir çocuk zarar görürse, kendinizi çok kötü hissedersiniz."

Curran başını salladı. "Geçerli noktalar. Onu eve getirin."

"Normal bir ata ihtiyacım var," dedi Julie. "Okula giderken binebileceğim ve hiçbirimiz olmadan okulun ahırına bırakabileceğim bir at.

endişeleniyordum. Komutlara iyi yanıt verecek ve beni fırlatıp incitmeyecek bir şehir atı."

Sihir ve teknolojinin sürekli dansıyla, atlar şehirdeki en güvenilir ulaşım yöntemiymiş. Julie'nin okulu dört mil uzaktaydı ve oraya bisikletle gitmek

söz konusu bile olamazdı. Büyü yolları sürekli kemiriyordu ve birçoğu bakımsızdı. Yolun üçte birinde bisikletini taşımak zorunda kalacaktı. Okula götürmek zorunda olduğu kitapların dengesini korumasını zorlaştırdığından bahsetmiyorum bile. Sırt çantasını birkaç kez kaldırdım ve sanki taşla doldurulmuş gibi hissettim. Öte yandan, eğer birisi

ona saldırdığında ve o da zamanında savurmayı başardığında, kesinlikle beyinlerini uçururdu.

"Çok daha iyi," dedi Curran.

"Kahvaltıdan sonra Blue Ribbon Stables'ı arayacağım," dedim.

Curran başını kaldırdı ve ön kapıya bakmak için eğildi. Bir an sonra bir aracın bizim eve girdiğini duydum. araba yolu.

"Kim o?"

"Öğrenmek üzereyim." Curran usulca ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti.

Kapının açıldığını duydum. Bir an sonra küçük bir Uzun siyah saçlı ve kalın gözlüklü Endonezyalı kadın mutfığa girdi ve bir sandalyeye çöktü.

"Dali!" Julie gülümsedi.

Dali ona el salladı. Biz emekli olduktan sonra, Curran'ın en iyi arkadaşı Jim Shrapshire, Canavar Lordu oldu. Bu da

Canavar Kadın Dali. Artık benim işimi, beraberinde getirdiği tüm acı ve sıkıntılarla birlikte yapıyordu.

"Eşim," dedim. "Bizi onurlandırdınız."

"Siktir git," dedi Dali. "Sikeyim senin bokunu. İstifa ediyorum."

Güldüm ve bir patatese uzandım. Dali, bir kurt kaplan olmasına rağmen vejetaryendi. Krep tek başına onu idare etmezdi. Julie geldi, başka bir bıçak aldı ve yanımda soyulmaya başladı.

Curran geldi. "Ön tamponunuzda bir göçük olduğunu biliyor muydunuz?"

"Biliyorum," dedi Dali. "Buraya gelirken birkaç çöp kutusuna çarptım. Sinirliydim ve vuracak bir şeye ihtiyacım vardı."

Komşular buna bayılırdı. "Ne oldu?" "Jim'le kavga ettim."

"Neden?" Curran sordu.

"Desandra."

Düşündüm. Yedi Sürü klanı arasında Kurt Klanı en büyüğüydü ve yeni alfası ... renkliydi.

Dali, "Keep'te mahremiyet diye bir şey yok," dedi. Söylemiyorsun.

"Eski evime ya da annemin evine gitmeyi düşündüm ama Jim beni orada kontrol ederdi. Ben de buraya geldim." Dali bana baktı. "Evimi seviyordum. Keep'te yaşamak berbat."

"Biliyorum," dedim ona.

"Kahvaltıya kalabilir miyim?" diye sordu. "Elbette."

Başka bir araba yanaştığında pastırmayı fırından yeni çıkarmış ve mücverleri çevirmiştim. Curran. güldü ve kapıya doğru gitti.

"O yapmadı." Dali gerçekten hırladı. Bunu yapabildiğini fark etmemiştim.

Jim mutfağa girdi. Bazı insanların özel yetenekleri vardı. Bazıları çekiciydi. Diğerleri açıkça zekiydi. Sürünün büyücüsü Doolittle, sadece merhaba diyerek hastaları rahatlatabiliyordu. Jim'in özel yeteneği

tehditti. Bir buçuk metre boyunda ve aynı anda hem duvarları delip geçebilecek hem de bir kurşundan kaçabilecekmiş gibi yapılı olan Jim, kışınızı tekmelemek için konsantre bir vaat yansıtıyordu. Bir kaldırımdaki ısı gibi ondan yayılırdı. Aslında sizi asla tehdit etmezdi, ama zor davalarla dolu bir odaya girdiğinde, daha büyük adamlar geri çekilirdi, çünkü onlara baktığında kemiklerinin kırıldığını duyarlardı.

Ve şimdi ben de bu konuda çok dikkatli olmak zorundayım.

Sabah sohbeti. Eduardo'dan bahsedilmesi Jim'in kafasında alarm zilleri çaldı. İhtiyacımız olan son şey onun soruşturmamızı kapatmasıydı.

"Canavar Lord'a selam olsun!" Spatulamı vurgulamak için salladım.

Jim bana çirkin bir bakış attı ve Dali'ye döndü.

"Beni takip ettin!" Dali sandalyesinden fırladı, yüzü öfke doluydu.

"Konuşmadım. Buraya onunla konuşmaya geldim" -Jim başparmağıyla Curran'ı işaret etti- "parası hakkında. Biz sadece aynı yere gidiyorduk."

"Burada olduğumu biliyordun." Gözlerini kısarak ona baktı. "Beni takip eden adamların var, değil mi?"

"Onlar serseri değil. Onlar bizim güvenlik elemanlarımız. Ve evet, sizi takip ettiriyorum. Tehlikeli bir pozisyondayız. Sürüyü daha yeni ele geçirdik ve herhangi bir sürpriz istemiyorum."

"Sen paranoyak bir kontrol manyağısın."

Bu hafif bir ifade oldu. Jim Canavar Lordu olmadan önce sürünün güvenlik şefi olarak görev yapıyordu. Sanırım ben yüksek düzeyde paranoya vardı, ama Jim bunu stratosferik seviyelere taşıdı.

"Paranoyam bizi güvende tutuyor." Jim yüzünü fırçaladı. Birden yorgun göründü. "Dali, az önce Sürü Konseyi'yle tartışarak sekiz saat geçirdim. Sence bir daha Bana bağırmayı sonraya mı erteleyeceksin?" "Hayır!" İçini çekti. "Evet. İyi."

Buzdolabına uzandım. Daha fazla sosise ihtiyacımız olacaktı.

- - -

NORMAL İNSANLAR yemek yerken konuşurlardı. Sosyalleşirler, kibarca sohbet ederler ve hatta şakalar yaparlardı, tüm bunları yaparken yemek yemeye ara verirlerdi.

şeyler. Şekil değiştirenler, sanki yemek yemenin kendisi çok önemli bir görevmiş ve bunu yapmak zorundaymışlar gibi, tek bir düşünceye odaklanarak yemek yerler.

tamamen ona konsantre olmak. Yemek yerken "şunu uzatır mısınız lütfen" dışında konuşmak kaba bir davranış olarak kabul edilirdi.

Sonunda masadan kalkmaları tam yarım saat sürdü. Jim sessizce iç çekti. Bitkin görünüyordu. Bu onun için alışılmadık bir durumdu. Dali uzandı ve sessizce elini okşadı. Jim onun parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı ve sıktı.

"Peki kavga ne hakkındaydı?" Julie sordu.

Jim, "Bir güvenlik reformu geçirmeye çalışıyoruz," dedi. "Hükümlerden bir tanesi, Pack üyelerinin Şehre gitmeden önce çıkış yapmaları için Klan Evlerinde tutun. Son birkaç yıldır birkaç sorun yaşadık Acil bir durum olduğunda herkesi bulmakla geçen yıllar."

"Mantıklı görünüyor," dedim. Denizciler kıyı izninde bunu yaparlardı, Askerler bir askeri üstten ayrıldıklarında bunu yaparlardı ve sürü üyelerinin de aynısını yapmaması için hiçbir neden yoktu.

Curran, "Bu onun Canavar Lordu olarak ilk icraatı," dedi. "Alfalar onun boyun eğip eğmeyeceğini görmek için ellerinden geleni yapacaklar."

"Tartışıyorduk," dedi Dali. "Ve sonra Desandra dedi ki Eğer Canavar Lord onun her an nerede olduğunu bilmek isterse, bunu gerçekleştirmekten memnuniyet duyacaktır."

Güldüm. Dali bana ters ters baktı.

"Onun yaptığı bu," dedim. "Rahatsız olduğunda, sizi adımlarınızdan alıkoymak için rahatsız edici şeyler söylemeye başlar."

"Onu lanetlemek istedim." Dali başparmağını Jim'e

doğru uzattı. "Bana izin vermedi."

Dali'nin lanetlerinin çoğu zaman geri teptiğini düşünürsek, bu muhtemelen çok iyi bir şeydi.

Jim, "Reformu geçirmek için Wolf Alpha'ya ihtiyacımız var," dedi.

"Onu öldürmeyecektim," dedi Dali ona. "Sadece ağzını mühürleyecektim."

"Desandra'yı tanıyorsam, bu onu öldürür," dedi Curran. "Ben hallettim," dedi Jim. "Ona dedim ki, eğer onu her zaman izleyecek biri olsaydı, Sürü İsteklerini yerine getir ve ona bir dadı ata. Her neyse, sen ne yapıyordun?"

Mahon'un, bir süredir bir anlık delilikle müstakbel damadını öldürdü. "Gulyabani avlamak."

"Neden?"

Ona ghoul sürüsünden bahsettim.

Kaşlarını çattı. "Otuz."

"Evet."

"Ne kadar çok hortlak var. Adamlarımla konuşayım. Ne bulabileceğime bakarız. Mitchell'ı görmeye gidecek misin?"

"Ben de bunu düşünüyordum." Mitchell'ı tanıyan insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ama Jim hiçbir şey olmamış gibi onun adını sayıklıyordu. Neden şaşırmamıştım?

Curran bana baktı. Mitchell'ı daha sonra açıklamak zorunda kalacaktım. Jim öne doğru eğildi, bakışları Curran'ın üzerindeydi. "Bak, Eğlendiniz. Dokuz hafta oldu. Artık geri dönebilirsin. Uzun bir tatil olduğunu söyleyeceğiz. A sabbatical."

Curran da Jim'in bakışlarına uyarak öne doğru eğildi. "Ben yokum."

Jim çatalını masaya bıraktı ve sandalyesine çöktü.

Curran, "Eğer bu kadar nefret ediyorsanız, istifa edin," dedi.

Hayal kırıklığı Jim'in yüzünü buruşturdu. "Yapamam. Her şeyi berbat edecekler."

Curran güldü.

"Bu çok kabaydı," dedi Dali.

"Hiç komik değil," diye homurdandı Jim.

Hayır, komikti. Düpedüz komikti. Jim'e sııttım. "Geçen Eylül ayında bana iki inç kalınlığında bir dosya getiren ve Çevik Klan ile Çakal Klan'ın birbirlerine karşı kan davası ilan ettiklerini söyleyen bir adam hatırlıyor gibiyim. detayların dosyada olduğunu söyledi ve sonra çekip gitti."

"Ah evet," Curran'ın gözleri altın gibi parlıyordu. "Ne dedi o?"

"Bunu bizim halletmemiz gerektiğini çünkü 'yapacak gerçek işleri' olduğunu söyledi."

"Ne demek istiyorsun?" Jim yüzünü buruşturdu. "İntikam kötüdür," dedim ona.

"İstediğiniz kadar sızlanabilirsiniz," dedi Curran.

"Gerçek şu ki bu işi sen istedin. Benden daha zekisin ve gücü elinde tutacak kadar güçlüsün. Bu iş için planların vardı.

Pack ve ben her zaman aynı fikirde değildik. Şimdi bunu kendi yönteminizle yapmak için bir şansınız var."

Sihir hızlı ve görünmez bir dalgayla üzerimizden geçti. Herkes uyum sağlamak için bir an durakladı.

Jim ceketinin cebinden bej renkli basit bir dosya çıkarıp masanın üzerine koydu.

"Dosyada ne var?" Curran sordu.

"Bilmek istediğine emin misin?" Jim sordu. "Bunu bir kez yaparsak geri dönüşü olmaz."

Curran sadece ona baktı.

Jim dosyayı açtı, bir yığın kağıt çıkardı ve Curran'a verdi. Curran ilk sayfayı okudu. "Bu da ne böyle?"

"Şöyle bir şey," dedi Jim. "Çok fazla saçmalığa sahipsin. Sen

Pack'in işletmelerinin yüzde yirmi ikisinden fazlasında en az yüzde yirmi beş hisseye sahiptir. Bu işletmelerden sadece birkaçı, bir şirket kurabilecek kadar köklüdür. sizi satın alacak paraya sahipler. Birçoğu yeni girişimler ve her bir dolarlık kâr doğrudan onlara geri dönüyor. Eğer sizi şimdi satın alırsak, sizin istediğiniz şekilde, Sürü iflas edecek." Curran,

"Bu saçmalık," dedi.

Jim kollarını iki yana açtı. "Muhasebecilerin bana söylediği bu. Anladığım kadarıyla nakit akışı sorununuz olabilir,
Ama hâlâ Canavar Lordu olsaydınız böyle bir şey yapmazdınız." Curran'ın yüzü karardı, taş bir duvar gibi okunmaz oldu.

Uh-oh.

"Beni test etme."

"Seni test etmiyorum. Sana söylüyorum, bu iş böyle. Elinizdeki sözleşme teklifimizi özetliyor. Parasal bir ödeme yerine, size elli milyon dolar karşılığında bir iş teklif ediyoruz.

Şimdi kolektif hissenizin yüzde biri ve sonra, diğer işletmeler karlı olmaya başladığında, ya Onlara sahip olmaya ve kâr payınızı almaya devam edin ya da uygun gördüğünüz şekilde hissenizi satın."

"Curran, "Okuyacak gözlerim ya da anlayacak beynim olmasaydı bu mantıklı olurdu," dedi. Raphael mi yazdı Bu mu?"

"Gözden geçirmiş olabilir," dedi Jim.

Raphael, Bouda Klanı'nın alfasıydı. Kendi iyiliği için fazla yakışıklıydı, en iyi arkadaşıyla çiftleşti, Andrea Nash, iş söz konusu olduğunda tam bir köpekbalığıdır. Eğer sözleşmeyi Raphael yazdıysa, bu Sürü için iyi, bizim için kötü bir anlaşmaydı.

Paraya muhtaç değildik ama hazır paramızın büyük bir kısmı bu evi satın almaya ve döşemeye gitmişti. Curran'a ne kadar parası olduğunu hiç sormadım, Çünkü o paradan bizim paramız olarak bahsetse de, paranın büyük kısmını benimle tanışmadan önce kazanmıştı. Ama ben rezervimizin dibinden çok da uzakta olmadığımız izlenimini edindim.

Artık ikimizin de Cutting Edge'e ayıracak zamanı vardı, İşler toparlanıyordu ve bir yıl içinde masamıza yemek koymaya başlayacaktı. Sorun şu ki, bir sürü sorunla karşılaştık. zorlu bir rekabet. Paranormal tehlikeleri temizleme hiyerarşisinde Cutting Edge, en büyük rakibimiz olan

Lonca ile birlikte varilin dibini sıyırdı. Yapmak zorundaydık
ve Lonca'nın ciddi sıkıntıları varken

onlarla rekabet etmek zordu. Bu yardımcı olmadı Cutting Edge'in başlangıç masraflarını Pack karşılamıştı ve hem Curran hem de ben bu krediyi halletmek istiyorduk.

"Ne teklif ediyorsun?" Ben sordum. "Paralı Askerler Loncası," dedi Jim. "Ne?" Yanlış duymuş olmalıyım.

"Paralı Askerler Birliği," diye tekrarladı Jim.

"Bu çok aptalca," dedim ona. "Bir ceviz kadar iş anlayışım var ve ben bile bunun aptalca olduğunu biliyorum."

Kurucusu öldüğünden beri Paralı Askerler Loncası, kıdemli paralı askerlerden oluşan bir meclis tarafından yönetiliyordu,

yönetici personel ve Sürü temsilcisi. Kural tarafından komite çalışmıyordu. Bunu biliyordum, çünkü ben o Sürü temsilcisiydim. On sekiz yaşımdan beri Lonca için çalışıyordum. Mercedeslerin uzun bir yaşam beklentisi yoktu ama beni öldürmek zordu ve sekiz yılı geride bırakmıştım,

Bu da beni kıdemli yaptı. Sokakta itibarım vardı, ancak itibarım, kıdemli statüm ve arkamdaki Sürü'nün gücüyle bile, Lonca'ya zamanın sadece yarısında ulaşabildim. Ben orada olduğum ve barışı koruduğum sürece bazı işler hallediliyordu ama ben orada olmadığım zamanlarda, duyduğuma göre, iç çekişmeler o kadar kötüye gitmiş ki Lonca iflasın eşiğine gelmişti. Jim tüm bunları biliyordu. O da eskiden bir paralı askeri ve şehrin her yerinde casusları vardı.

"Birincisi, merc'ler ve yöneticiler birbirlerini boğazlamakla çok meşguller," dedim. "İkincisi, Sürü kendi Lonca'nın bizim için değerli olmasını sağlayacak kadar."

"Var," dedi Jim. "Paralı askerler hisselerini satıyor ve ben de şekil değiştiren paralı askerleri satın almak için kullanıyorum. onları."

Dün doğduğumu sanmış olmalı. "Onlar hisselerini satıyor çünkü Lonca uçurumdan aşağı

yuvarlandı ve burun üstü yere çakılıyor. Sıçanlar
Batan bir gemiyi terk edin, bunu biliyorsunuz."

Jim hızlı bir hareketle bunu reddetti. "Bu konunun dışında. Kate, Sürü şu anda Lonca'nın yüzde otuz altısını kontrol ediyor. Bu hisseleri sana devredeceğiz.

Siz ikiniz en büyük hissedarlarsınız." "Bu kötü bir fikir," dedim.

Curran, "Bunu kabul etmiyoruz," dedi.

"Sonuç olarak, ben Canavar Lordu'yum," dedi Jim. "Size söylüyorum, teklifimiz bu."

"Teklifiniz berbat," dedim ona. "Teklifimiz fazlasıyla adil."

"Beni kabul etmeye zorlayamazsınız," dedi Curran. "Sürü yasası çok açık: emekli bir alfa olarak özerkliğe sahibim."

"Hayır, yapamam. Ama sana ne teklif ettiğimizi kontrol edebilirim ve teklif ettiğim şey de bu. Sen benim arkadaşımsın, ama Sürü benim Şimdi iş. Yani benden bu insanlara geri dönmemi istiyorsun. kimlerin işlerine yatırım yaptınız ve onlara geçim kaynaklarının umurunuzda olmadığını mı söylüyorsunuz?" Jim dedi ki. "Sadece açık olmaya çalışıyorum."

"Raphael'in ıslah işinin yüzde onuna sahibim," diye homurdandı Curran. "Yıllık kazancı milyonlarla ifade ediliyor."

Kafamda bir ışık yandı. "Raphael sözleşmeyi bu yüzden yazdı. Ödeme yapmak istemiyor."

"Sözleşmeyi ben istediğim için yazdı," diye hırladı Jim.

Curran ona baktı. Kendini tutuş biçiminde belli belirsiz bir değişiklik oldu. Belirgin bir şey değildi. Hafif bir omuzların sertleşmesi, daha dik bir omurga, sessiz bir Gözlerindeki vaat, ama aniden herkes biliyordu ki konuşma bitmişti. Sürü Konseyi'ni bu şekilde sustururdu.

Curran, "Sürüye cömert teklifleri için teşekkür ediyoruz," dedi. "Cevabım hayır. Julie'nin okula gitmesi gerekiyor, bizim de işe gitmemiz gerekiyor. Ziyaretiniz için teşekkür ederiz. Sen evimize her zaman bekleriz."

Jim ayağa kalktı. "Bunu bir düşün."

Dali Julie'ye baktı. "Seni bırakmamı ister misin?"

"Ben alırım!" Julie sandalyesinden fırladı.

Dali manyak gibi araba kullanıyordu. "Çocuğumu öldürme."

Dali homurdandı. "Ona araba kullanmayı öğrettiğimde onu öldürmedim, değil mi?"

Curran kalktı ve diğer odaya gitti. Jim ve ben bakıştık. Dosyaya uzandı.

Çalıştırmayı özledim.

"Bırakın lütfen," dedim.

BÖLÜM

4

TÇETE Buckhead'in kıyısında terk edilmiş bir oteli işgal etmişti. Bir zamanlar fütüristik görünümlü bir kuleydi. İş bölgesinin geri kalanı gibi sihirli dalgalara yenik düştü. Yüksek binalar iki şekilde yıkıldı: ya yavaşça Toz ve enkaz yığını halinde çökene ya da devrilene kadar bozuldular. Lonca'nın üssü bir tepeydi: kule, bir bıçakla kesilmiş gibi yaklaşık yedi kat yukarıdan kopmuştu. Tadilat ve onarımlar iki katı daha tıraşladı ve şimdi Lonca'nın beş katı vardı, bunlardan sadece dördü işlevseldi, yavaş hareket eden bir kıyamet boyunca yaşamamanın bedeli.

Sağ taraftaki büyük açık hava otoparkına park ettik ve indik. Yaklaşık iki düzine araç bizi bekliyordu. George'a göre, Eduardo kocaman siyah bir Tahoe kullanıyordu. Bir tank gibi. Kolayca gözden kaçırabileceğiniz bir şey değil. George bir FJ Cruiser kullanıyordu. İkisi de park yerinde değildi.

Curran ve ben park yolunda yürüdük. Curran kısa ve hızlı nefesler alarak kokuların tadına baktı. Bir izi gerçekten takip etmek için Derek'e ihtiyacımız olacaktı. Curran'ın koku alma duyusu

Benimkinden kat kat iyiydi ama o yırtıcı bir kedi idi. O çoğunlukla görerek avlanırken, bir zamanlar harika çocuğum olan Derek bir kurttu. Zifiri karanlıkta sadece kokusuyla bir güveyi takip edebilirdi.

Cutting Edge'i aramış ve telesekretere Derek için bir mesaj bırakarak ona ihtiyacımız olması durumunda yerinde kalmasını rica etmiştim. Curran onu Derek'in

Aile loup'a gitti ve genç kurt adam tamamen ona bağılıydı.

"Düşünüyordum," dedim.

"Endişelenmeli miyim?" Curran sordu.

"Derek'in bizimle ayrılacağını düşünmüştüm. I Barabas'ın neden yapmadığını anlıyorum -hukukla uğraşmayı seviyor- ama Derek, Cutting Edge için çalışmaya başladığından beri başlayın."

Curran, "Bu benim gündeme getirebileceğim bir konu değil," dedi. "Bu, ilgili her birey için kişisel bir karar. İşte şu ya da bu şekilde baskı yapamam. Jim onlara kalmaları için teşvikler sunamaz ve ben de onların duygularını kullanamam.

ayrılmaları için baskı yapmak."

Sanırım mantıklıydı.

Otoparkı taradık, tahmin edilebileceği gibi Tahoe'yu bulamadık ve Lonca binasına doğru yola çıktık.

Ağır demir kapılar ardına kadar açık duruyordu. Lobide bizi kimse karşılamadı. Metal masanın üzerinde duran kayıt defterini kontrol ettim. Eduardo 28 Şubat Pazartesi günü giriş yapmıştı.

Salı, 1 Mart için kayıt yapılmamıştır.

"Dün Lonca'ya gelememi," dedim. Curran havayı içine çekti ve yüzünü buruşturdu.

"Ne?"

"Çöplük gibi kokuyor. Onun kokusunun ipuçlarını alıyorum ama bunlar eski. En az elli saat kadar diyebilirim."

Elli saat bizim zaman çizelgemizle uyumluydu. Eğer Eduardo George'u Pazartesi günü 7:30'da aradıysa, muhtemelen bir ya da iki saat sonra Lonca'ya indi.

Curran ve ben büyük ahşap bir kapıdan geçip iç salona girdik. Otel bir oyuk olarak inşa edilmişti. Merkezinde açık bir atriyum bulunan kule. Her kat için bir tane olmak üzere teraslı balkonlar, iç duvarları kaplayarak bireysel odalar.

Otel diğer hayatında çok güzeldi; açık renkli taşlar, pahalı ahşaplar ve şeffaf duvarlı asansörler vardı. Benim

zamanımdan çok önceydi, ama bazı eski

Lobiye yeşilliklerle dolu bir vaha olarak gösteren fotoğraflar, Turuncu-beyaz balıkların nilüfer yastıklarının altında nazikçe sürüklendiği bir koi deresi ile tamamlandı. Son moda bir kahve dükkanı bir köşeyi işgal etmişti, yanında happy-hour müşterileri için yükseltilmiş bir alan oluşturulmuştu ve lüks bir restoran istakoz ve biftek teklif etmişti. Artık bunların hepsi yoktu. Kahve dükkânı, koi balıkları ve yeşillikler İz. Restoran, uzun işlerden çıkan aç askerlere ucuz ama iyi yemekler sunan bir yemekhaneye dönüşmüştü ve bir zamanlar happy-hour alanı olan yükseltilmiş alan Hangout'ta Katip'in masası ve arkasında büyük bir iş panosu vardı.

Genellikle pano son derece düzenli olurdu. Katip açık işleri indeks kartlarına yazar, önceliğine göre farklı renklerle işaretler ve mantar panoya düzgünce iğnelerdi. Bugün pano darmadağındı. Rastgele kâğıt parçaları her tarafı kaplamıştı.

ve bu, bazıları diğerlerinin üstünde. Birkaçında kahve lekesi vardı. Bir tanesi kullanılmış bir yemek peçetesine benziyordu ve sahibi sos yemiş olmalıydı. Bu da ne böyle? ?

Yirmi kadar asker orada burada, bazıları da masalarda uzanıyordu. Kalabalığı taradım. Çok fazla eski asker yoktu. Lonca

her türden insanı kendine çekiyordu. Bazıları çok çalışıyor, bazıları da Lonca'da takılıp saçmalıyor ya da sadece doğru iş kucaklarına düşecekti. Bu adamların çoğu ikinci türdendi. Birkaçı sarhoş görünüyordu. Çoğu sarhoş değildi. Temiz. Biz yürürken sağdaki bir kadın sümüğünü çekti ve yere tükürdü. Büyüleyiciydi.

Bu insanlar her gün Lonca'da takılıyorlardı. Bazıları muhtemelen burada uyudular. İçlerinden biri ya bir araba çalmış erkek arkadaşını arayan ya da kimin yaptığını bilen endişeli bir kadından. Bana kimin yaptığını söylerlerdi.

Çürümüş yiyeceklerin ekşi kokusu havada süzülüyordu. Yerde çamur izleri vardı. Köşedeki çöp tenekesi dolup taşıyordu. Üç katlı binaya çıkan merdiven

Kalan zeminlerde hoş bir kir patinası vardı.

"Daniels!"

Döndüm. Kırk yaşlarında esmer bir adam yakındaki bir masadan bana el salladı. Lago Vista. Oraya doğru yürüdüm ve oturdum. Curran yanıma oturdu. Lago hayatı boyunca öyle ya da böyle paralı askerlik yapmıştı ama Lonca'ya katılmıştı.

Yaklaşık üç yıl önce Lago Vista, Teksas'tan Atlanta'ya taşındığında. İnsanların ona Lago demesinden hoşlanıyordu. Gerçek adı bu değildi ama geride bıraktığı şeylerden hiç bahsetmezdi, ben de sormadım. O ve ben birkaç işte birlikte çalıştık. Eskisi kadar hızlı değildi ama çok fazla deneyimi vardı ve bununla ne yapacağını biliyordu. İşini yaptı, iyi yaptı ve

beni ya da başka birini öldürtmedi. Bu da onu Benim kitabımda iyi bir merc. Eğer bir iş için ikinci bir kişiye ihtiyacın varsa,

Lago'dan çok daha kötüsünü yapabilirsin. Tabii onun tekliflerine katlanabilirseniz. Lago yaşlanan bir sporcuydu. Tek gecelik ilişkilerden hoşlanırdı ve kendini iyi bir operatör olarak görürdü.

"Seni buralarda görmedim." Lago bir kahve fincanı kaldırdı. "Biraz yakıt ister misin?"

Cam sürahideki kahve simsiyahtı ve kıvamlı görünüyordu. "Bu dün gecedan kalma mı?"

Lago omuz silkti.

Dün geceki parti muhtemelen on iki saat kadar pişmişti. Hayır, teşekkürler. "Katip nerede?"

"Duymadınız mı? Katip gitmiş. Temizlik personeli de. Tüm yöneticiler gitmiş. İyi görünüyorsun, Daniels. Gerçekten iyi görünüyorsun." Lago bana uzun uzun baktı.

"Ona bakmayı kesersen daha uzun yaşayabilirsin," dedi Curran, sesi hoş ve dostçaydı.

Lago, Curran'a baktı ve kollarını havaya kaldırdı. "Hey, alınma. Sadece bir iltifat."

Curran cevap vermedi. Lago rahatsız bir şekilde koltuğunda kıpırdandı ve bana döndü. "Kim bu adam?"

"O benim ..." Nişanlın mı, tatlım? "O benim."

Lago bilerek başını salladı. "Canavar Lord'la olan şey pek iyi sonuçlanmadı, ha? Sorun değil, o adamın bir pislik olduğunu duydum. Bu saçmalığa ihtiyacın yok."

Curran'ın yüzünde hiçbir duygu yoktu. Lago elini uzattı. "Lago Vista. Bana Lago de."

"Lennart." Curran uzandı ve Lago'nun elini sıktı. Lago'nun parmaklarının kurtulup kurtulmayacağını görmek için nefesimi tuttum. Acı içinde kıvranmadı ve hiçbir kemiği kırılmadı. İşte Curran tam da bu yüzden korkunç bir piçti. Kontrolünü kaybettiğinde, bunu kasıtlı bir seçimle yapıyordu.

"Peki yöneticilere ne oldu?" Curran sordu. "Lonca Meclisi bütçeyi geçiremedi. Hayır bütçe, maaş çeki yok. İlk olarak temizlik ekibi, ardından da aşçılık personeli işten ayrıldı. Kâtip ise ama o da gitti."

Vay anasını. "Telefonlara kim bakıyor?"

Lago omuz silkti. "Kim telefona cevap vermek ister ki? Artık pek çalmıyor."

Harika.

"Neden bütçeyi geçirmediler?" Curran sordu.

"Çünkü Bob Carver onun emeklilik fonunu yağmalamak istedi." Lago kahvesini yudumladı ve tadını alınca yüzünü buruşturdu.

Bob Carver yaklaşık on beş yıldır bu görevdeydi ve başkalarıyla iyi geçinen nadir paralı askerlerden biriydi. Dört kişilik bir ekibin parçasıydı. Dört Atlı ve daha büyük, daha zor işleri aldılar. Meclis'in yarısı yöneticilerden, diğer yarısı da paralı askerlerden oluşuyordu ve Bob Carver personel şefi ve paralı askerlerin lideriydi. Babam karar vermeden önce Varlığım ile aktif bir şekilde ilgilenerek, Sürü'nün çıkarlarını temsil eden bu üçgenin üçüncü parçası olarak işlev gördüm. Çok fazla fark yarattığımı düşünmüyordum, ama çılgınlık dalgasını uzak tutmaya yetmiş olmalı, çünkü benim yokluğumda Lonca açıkça raydan çıkmıştı.

Curran Lago'ya bakmaya devam etti, dinliyor ve bekliyordu. Lago daha fazla kahve yuttu. "Sistem şöyle işliyor: Lonca'da yirmi yıl geçirirsen emekli maaşı alıyorsun. Emekli maaşını ödemeye başlarsın.

İlk işinden. Çok para değil, yüzde beş gibi, Ama yirmi yılın sonunda hepsi toplanır. Eğer yirmi yılınız dolmadan ölürseniz, mahvolursunuz. Ne olursa olsun emeklilik fonuna ödenen para orada kalır. Ailen ölüm yardımını alır ama hepsi bu kadar. Bob'un paraya ne için ihtiyacı olduğunu bilmiyorum ama katkı payına karşılık borç almak istedi."

"Bu yasadışı," dedi Curran. "Ve aptalca. Herkes emeklilik fonunu yağmalarsa, emeklilik fonu diye bir şey kalmaz."

Lago bana göz kırptı. "Ondan hoşlanıyorum. Ama evet, haklısın.

Temelde Mark'ın söylediği buydu. Mark bizim operasyon müdürümüz. Bob'un paraya gerçekten ihtiyacı var sanırım, çünkü bir grup merciyi kendi tarafına çekti ve bütçeyi durdurmak için yeterli oyu topladı. Parasını verene kadar geri adım atmayacağını söylüyor."

Müthiş. Sadece harika.

Daha yakına eğildim. "Lago, Eduardo Ortego'yu tanıyor musun? İri yarı, siyah saçlı, duvarların içinden geçebilecekmiş gibi görünen adam?"

"Onu buralarda görmüştüm."

"Biriyle bir sorunu var mıydı?"

"Elbette. Christian Heyward'ı hatırlıyor musun?"

"İri adam mı? Bulldog köpeği olan Afrikalı Amerikalı mı?" "İşte o."

Hatırladığım Christian Heyward gerçekten iyi bir aile babasıydı ve saçmalıklara karşı toleransı çok düşüktü. Amerikan Bulldog'uyla gelir, konserlerini verir ve evine, karısının ve çocuklarının yanına giderdi. "Eduardo ile bir sorunu mu vardı?"

"Hayır. Eduardo'nun kaydolduğu gün istifa etti, bu yüzden ona Heyward'ın bölgesini verdiler. İyi bir bölge. Bazı insanlar

Bu yüzden sinirlendim ama çok büyük bir şey değil. Nasıl

olduğunu bilirsiniz: adamınız kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyordu ve kimse zarar görmek istemiyordu. Arkasından konuştular,

ama o kadar oldu. Kimse kemiklerinin kırılmasını istemedi."

"Kız arkadaşı dün buradaydı," dedi Curran. "Onu arıyordu. Biri arabasını almış."

"Çok yazık. Sana yardım edemem, dostum. Dün burada değildim. Ama onlardan biri olabilir." Lago topluluğa bir göz attı. "Bu pisliklerin çoğu her gün burada.

Yine de dikkatlerini çekmek için iyi şanslar. Yarısı sarhoş, yarısı akşamdan kalma ve diğer yarısının da umurunda bile değil."

"Teşekkürler." Dikkat çekmekle ilgili bir sorunum yoktu.

Ayağa kalktım. Gösterişli ve gürültülü bir şey yapmam gerekiyordu ama

Çok korkutucu olmasın yoksa askerler kaçar giderdi. Kapıya en yakın masaya yöneldim. Kaçarlarsa bizi geçmek zorunda kalacaklardı. Curran yanımda yürüdü. "Yani ben bir pislik miyim?"

"Bir üne sahip olmanıza yardımcı olamam." Sırıttı. "Yardım mı istiyorsun?"

"Hayır, ben hallederim." Onun bu tür bir yardımı muhtemelen bir kükreme içerecek ve askerler dağılacaktı.

Eğer Eduardo'nun kaybolmasıyla başlarsam, hiçbir yere varamam. Muhtemelen hepsi George'u onun hakkında sorular sorarken görmüştür.

Dün. O zaman kimse ona yardım etmemişti, şimdi de kimse bana yardım etmez. Kayıp bir kişi ciddi bir işti ve askerler dikkat çekmekten hoşlanmazdı. Susarlardı. Hiçbiri

tanık olmak ya da gönüllü olarak bilgi vermek isteyeceğini sanmıyorum. Kayıp cip hakkında konuşmak zorundaydım. Bu bir hırsızlıktı - ciddi bir hırsızlıktı ama yine de sadece hırsızlıktı - ve herkes

polisler karışmadan halledebileceğimizi anlıyorum.

Ayağımın altında kurumuş bir patates kızartması çıtırdadı.

"Jim'in bize bu sızdıran tekneyi satmaya çalıştığına inanamıyorum." Onu bir daha gördüğümde, tam olarak nasıl hissettiğimi ona söyleyecektim.

Bu konuda.

"Jim bir Canavar Lordu," dedi Curran. "Sürü her şeyden önce gelir.

Arkadaşlıklar ikinci sırada gelir."

Masadan bir metre uzağa atladım ve masanın üstüne düştüm.

Yumuşak bir iniş yapmadım. Ciddi bir gümbürtüyle indim.

Askerler dönüp bana baktılar. Bazılarının yüzünde tanıma ifadesi belirdi.

"Beni tanıyorsun," dedim. "Ne yapabileceğimi biliyorsunuz." Bana bakıyorlardı.

"Dün buraya mavi bir FJ Cruiser ile tek kollu bir kadın geldi. Biri onu aldı. Kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Daniels." Bir kadın masasından kalktı ve Bana doğru geliyordu. Kırk yaşlarında, tuğladan bir ev gibi yapılmıştı ve kötü gözlüydü. Tanıdık geliyordu. Kıyafetleri ve yüzündeki morluk, zor bir gece geçirdiğini ve birilerini aradığını gösteriyordu.

öfkesini boşaltmak için kullanabileceği biri. "Sana borçluyum."

Onu tanıyordum ama adını hatırlayamıyordum. Her ihtimale karşı ona sert bakışlarımı attım. Gelmeye devam etti. Ateş et. Pratik yapmıyordum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sen benim işimi aldın."

Ah. Alice Golansky. Onu en son neredeyse iki yıl önce görmüştüm. Geçmişten gelen bir patlama değil miydi bu?

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Kızgınsın, çünkü iki yıl önce bir işi yapamayacak kadar sarhoştun ve Lonca'nın yemekhanesinde sızdın ve Katip beni seninle gönderdi. yer mi?"

Omuzlarını silkti ve yumruklarını kaldırdı. Vay, vay. Birileri karate eğitimi almış. "Ben gidiyorum Sana iş çalmamayı öğreteceğim."

"O işin bana verildiğinin farkında mısın?" İşin iki yıl önce olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Kendini çok yüksek ve güçlü sanıyorsun. Seni o masadan kaldırıp suratını dağıtacağım."

Curran gülümsedi.

Tamam. "Bunu iyice düşündün mü?" diye sordum.

Bana baktı ve yumruğuyla avucunu yumrukladı. "Ah evet."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve çenesine bir yumruk indirdim. Yumruğum bir matkap gibi inmişti. Her şeyi batırmıştım

Düşüşün momentumunun içine. Birini devirmek zordu, çünkü güç, hız ve

ama işe yaradığında, bir açıklama yaptı. Alice'in gözleri yuvalarından fırladı. Kaskatı kesildi ve kesilmiş bir ağaç gibi geriye doğru düştü. Kafası yerden biraz sekti.

Salon aniden sessizleşti. Ha! Hala anladım.

"Anlaşmazlıklarını çözmek isteyen başka kimse var mı?" Ben sordum.

Askerler sessiz kaldı.

"Tekrar soracağım." Ayağa kalktım. "Mavi FJ Cruiser. Kimde?"

Cevap yok.

"Belki de onu duymadınız," dedi Curran. "Ya da belki onu iyi göremiyorsun. İzin verin yardım edeyim."

Altımdaki masa hareket etti. Göz ucuyla onun bir eliyle masayı yerden bir karış yukarıda tuttuğunu gördüm. Tamam o zaman.

Askerler dondu kaldı.

"Mac'ti," dedi soldan gelen, rengi solmuş kıyafetler giyen iri yarı Latin bir adam. Adı Charlie'ydi ve Lonca için çalıştığım zamanların müdavimlerinden biriydi. "Mac ve onun aptal cahil kuzeni, adı neydi Bubba mı? Skeeter.?"

"Leroy," dedi Crystal, ağarmış sarı saçlarını geriye savurarak. "Mac ve Leroy."

İsimler tanıdık gelmedi. Curran masayı sessizce Dünya'ya geri indirdi.

"Evet, Leroy," dedi Charlie. "Bu sabah onları kavga ederken gördüm. Chamblee Dunwoody Yolu üzerinde Chamblee'de bir iş yapacaklardı."

Chamblee'nin eskiden Heyward'ın bölgesinde olduğuna emindim.

"Kedi kadın mı?" diye sordu kırmızı kazaklı, kısa boylu, sıska bir adam. "Daha önce arayan mı?"

"Evet," dedi Charlie. "Chamblee Dunwoody Yolu'nda kedilerini yemeye çalışan kanatlı bir şey var."

Doğru, biraz daha anlat.

"Yine mi?" Crystal sordu. "Eduardo zaten Pazar günü oraya gitti. Bu kadının vücudunda dev bir kene olduğunu söyledi. kediler."

"Bu kene değildi," dedi Charlie. "Uçtuğunu söyledi. Keneler uçmaz."

"Her neyse," dedi Crystal, "Pazar günü öldürdüğünü biliyorum, çünkü parasını almak için buraya geri geldi ve Sonra Pazartesi günü tekrar aradı ve o da tekrar oraya gitti. Onu en son o zaman gördüm."

Tekrarlanan bir işti. Müşteri Lonca'yı ilk kez Pazar günü bir kene için aradı ve Eduardo dışarı çıkıp hallettim. Sonra Pazartesi günü, muhtemelen sorun tekrarlandığı için tekrar aradı. O aramaya gitti ve ortadan kayboldu. Sonra müşteri üçüncü kez aradı, Bu da demek oluyordu ki ya onu rahatsız eden yaratık büyük bir ailesi olduğunu ya da Eduardo'nun işine hiç gitmediğini söyledi. Ama Pazar günkü işi bitirmişti, bu da bunun bir kaydı olacağı anlamına geliyordu.

"Bu bayan Eduardo'nun Pazartesi günü geldiğini mi söyledi?" Ben sordum.

Charlie başını salladı. "İşteydi, o yüzden adamın gelip gelmediğini bilmiyordu. Ama ilgilenilmediği için çok kızgındı."

"Mac ve Leroy ne zaman ayrıldı?" Ben sordum. "Yarım saat önce," dedi Charlie. Onları kaçırmıştık.

"Eduardo'nun bölgesinde kaçak avlanıyorlar mı?" Ben sordum.

Crystal kollarını iki yana açtı. "Onlara hesap sormak için burada değil, değil mi?"

"Onunla bir sorunları mı var?" Curran sordu.

Charlie omuz silkti. "Herkesle bir sorunları var. Ortego'nun iyi bir bölgesi var. Ona saldırmayı denediler ve o da kışlarına tekme bastı."

"Bu konuda endişeli değildi," dedi Crystal.

"Onu iyi tanırdın, değil mi?" diye sordum.

Charlie, "Buraya her gelişinde onunla konuşurdu," dedi.

Crystal ona pis bir bakış fırlattı.

"Bana dik dik bakma." Bizi işaret etti. "Seninle sorunları var. Benimle hiçbir sorunları yok. Geri kalanımızı da kendi zavallı kışınla birlikte sürüklemeye."

"Onu iyi tanımaya çalıştım, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Crystal suratını ekşitti. "Görünüşe göre 'kız arkadaşı olan' tiplerden biri. Dün buradaydı. Özel bir şey yok. Ve o bir sakat."

Seni zavallı, acınası insan müsveddesi. Yumruğum kaşındı. Crystal'ın suratına gerçekten yumruk atmak istedim.

"Yani çaresizce tek kollu genç bir kadın gördün. Adamını arıyordu. Leroy ve Mac'in arabasını aldığını biliyordunuz ve hiçbir şey söylemediniz. Hiçbiriniz ona söylemediniz ya da onu eve bırakmayı teklif etmediniz mi?" Zar zor

sesimi hırıltıdan uzak tutmaya çalıştım. "Hepiniz Burada oturmak, sarhoş olmak ve yere tükürmek gibi önemli şeyler yapmalısın."

Kimse gözlerimin içine bakmadı.

"Nesiniz siz, ahlak polisi mi?" diye sordu sarhoş görünümlü yaşlı bir merkep.

"Evet, öyleyim, Chug. Hatırlıyor musun, bacağın Jim ve ben seni yıkılmış bir binanın altındaki delikten çıkarmaya geldik."

"Ne olmuş yani?"

"Bir daha başın derde girdiğinde beni arama." "Hayatta kalacağım," dedi.

"Tutamayacağın sözler verme." Masadan fırladım ve Katip'in masasına yöneldim. İş kayıtlarına ihtiyacımız vardı.

"Nereye gidiyoruz?" Curran sessizce sordu.

"Kayıt defterini almak için. Bir iş tamamlandığında ödeme onaylanmadan önce kayıt defterine yazılır. Bu soytarılara göre, Eduardo zaten o adrese bir iş yapmaya gitmişti. Pazar günü bu bayan bir iş için aradı."

Dev bir kene, o da gidip öldürmüş ve parasını almış. Seyir defterinde bunun kaydı olmalı."

Pazartesi günü düzeltmek için gittiği sorun hâlâ devam ediyordu çünkü müşteri bu sabah Lonca'yı tekrar aramış ve araba hırsızı cahiller işi almıştı.

Bazen böyle olur - bir yaratığı öldürürsünüz ama yalnız olmadığını fark etmezsiniz, bu yüzden dışarı çıkmak zorunda kalırsınız.

ikinci kez ve işi tamamlamak. Müşteriyle konuşmak zorundaydık. Mac ve Leroy onun adresinin yazılı olduğu konser biletini yanlarında götürürlerdi, bu yüzden kayıtlar en iyi seçeneğimizdi.

Eduardo'ya Pazartesi günü, ikinci iş sırasında ya da ona giderken bir şey olmuştu. Eğer normal bir insan olsaydı, yaralı olup olmadığını öğrenmek için hastaneleri arardım ama yaralı şekil değiştirenler için standart protokol, tıbbi personelin derhal Sürü'ye haber vermesini gerektiriyordu. Sürünün kendi sağlık görevlileri vardı, başlarında da beni sayısını unuttuğum kadar çok kez ölümün eşiğinden döndüren Doolittle vardı. Eduardo yaralanmış olabilirdi. Ölmüş ya da hapiste olabilirdi, bir şey için tutuklanmış olabilirdi ama hastanede değildi.

Katibin masasının arkasına çömelip kütük çekmecesini denedim. Normalde kilit ve anahtar altındaydı. Çekmecenin kapağı açıldı.

Askerler bizi izledi.

"Rahat görünmeye çalış." En üstteki kitabı çıkardım ve masanın üzerine koydum.

"Neden?"

"Çünkü arama izni olmadan yaptığım şey yasadışı ve her hareketimizi izleyen yaklaşık yirmi şahidimiz var."

Curran kollarını kavuşturarak pazularını şişirdi, masaya yaslandı ve bakışlarıyla seyircilerimizi sabitledi. Herkes kendiliğinden bizden başka bir yere bakmaya karar verdi. Doğru. Rahat, ayağım.

"Gördün mü?" dedi. "Tanık yok."

Sayfaları çevirdim. Eduardo yepyeni bir asker gibiydi. Her şeyi kitabına göre yapardı. Pazar günü sadece üç günlük girişi. Vay be. Bir düzine ya da daha fazla olmalıydı. İyi bir günde Lonca'da kaotik bir ortam olurdu. gelen ve giden mercilerin akışı ve Pazar günü bir güçlü sihirli dalga iş için iyi bir gün olmalıydı.

İkinci isim. Bayan Oswald, 30862 Chamblee Dunwoody Yolu. Şikayet: kedileri yiyen dev kene. Durum: çözüldü, kalıntıların kaldırılması için Biohazard ile temasa geçildi. Eduardo Ortego.

Karşı duvardaki iki konferans kapısından biri açıldı ve Lonca'nın baş yöneticisi Mark Meadows geldi, dışarı çıktı. Neredeyse iki kere bakacaktım. Mark, Lonca'nın sekreteri olarak işe başlamıştı ama Lonca'nın kurucusunun ölümünden sonra Mark idari işler müdürü olmuştu. Mark'ın hayattaki sloganı şuydu: "Ben orta düzey yöneticiyim ve bundan gurur duyuyorum. " Çenesi her zaman mükemmel tıraş edilmişti; yüzünde hiç yara izi yoktu; ellerinde hiç kesik yoktu. Tırnakları manikürlü ve pahalı kolonyanın hafif kokusu Nereye giderse gitsin onu takip ederdi. İnsanların arasında göze çarpıyordu. Hapishane rodeosundaki bir profesör gibi kaba saba paralı askerler. Çoğu asker onu hor görürdü, çünkü Mark'ın merhameti yoktu. Kâr onun tanrısıydı ve hiçbir şanssızlık hikâyesi onu etkilemezdi.

Lonca yasasının lafzını takip etmekten vazgeçmelidir.

O eski Bay Meadows'tu.

Bu Mark kendini bırakmıştı. Normalde kusursuz olan takım elbisesi buruşmuştu. Yüzü kızarmış, ifadesi telaşlanmıştı. Saçları elleriyle tutmuş ama çekip koparamamış gibi görünüyordu. Yüzünde perili bir ifade vardı. Hiç şüphesiz başka bir Lonca Meclisi oturumu.

Beni görmeyin, beni görmeyin.

Gözleri parladı. "Daniels!"

Lanet olsun. "Zamanım yok Mark," diye seslendim.

"Ama kayıtları okuyarak yasaları çiğnemek ve müşteri mahremiyetini ihlal etmek için zamanınız var."

Ugh. "Kayıp bir asker arıyorum."

"Çok kötü. Ben bir Meclis üyesiyim ve sizi resmen Meclis'in huzuruna çıkmaya çağırıyorum. Bunu yapamazsınız. reddediyorum."

Lanet olsun, yapamam. Kitabı tokatlayarak kapattım ve yerine yerleştirdim. "Bu benim reddedişim."

"Vay, vay, vay!" Bob Carver kapıdan çıktı açık kapı. Mark'la aynı boydaydı ve saç renkleri benzer bir kahverengi tonuydu, ama orada benzerlik sona erdi. Mark otuzlu yaşlarındaydı, iyi besleniyordu ve spor salonunda çok zaman geçiriyordu. Sıkı bir vücudu vardı. Bob Carver, Öte yandan, zayıf ve sertti, hayat tarafından bir ceviz ağacı oyması gibi yontulmuştu. Kırklı yaşlarının sonunda Zor bir dönemden geçmiş ve bu dönemden daha güçlü çıkmış bir adam.

"Bakın kedi ne getirmiş."

Seyirciye oynuyordu. Hiç iyi değil.

"Benimle mi yoksa seninle mi konuşuyor?" Curran sordu. Sesi aldatıcı bir şekilde hafifti.

"Bilmiyorum," dedim. "Ama eminim bir gün bize söyleyecektir."

"Merhaba, Ekselansları."

Bob bize bakarak selam verir gibi yaptı. Arkasında daha tanıdık yüzler belirdi.

şamatanın ne olduğunu görmek için dışarı çıktı. Kıdemli Lonca üyeleri Rigan ve Sonia ile Bob'un Dört Atlısı'nın geri kalanı: Ivera, keskin silahları iyi kullanan bir ateşböceği; Ken, büyücü, uzun boylu ve soğukkanlı, dar yüzünde sanki insan anlayışının ötesinde bir şeyi sürekli düşünüyormuş gibi uzak bir bakış; ve Juke. Juke benden birkaç yaş küçüktü, oldukça zayıftı ve keskin ve sert olmayı çok istedi. Bunun yerine o kızgın bir Goth Pixie görünümüne sahipti: kısa saçları kısa asimetrik bir kesimle başından dışarı çıkmıştı, kolları

çubuklar gibi inceydi ve dumanlı gözleri ve mor ruju narın yüz hatlarını daha da kırılğan hale getiriyordu. Sōjutsu, yari sanatı, Japon mızrağı eğitimi almıştı ve bu konuda oldukça iyiydi.

"Varlığınızla bizi onurlandırdığınıza çok sevindim," dedi Bob. "Biz ölümlülerin arasına karışmaya mı geldin?"

Bob ve ben hiç sorun yaşamadık. Juke ile bir sorunumuz vardı, çünkü onun zincirini sallamaktan zevk alıyordum, ama Bob ve ben her zaman eşittik. Bununla nereye varmaya çalışıyordu? Arkama yaslandım. "Buranın bir gecekondu olması için biraz temizlemen gerekir Bob."

Bob gözlerini kıstı. "Ne yaptığını biliyorum. Sürünün, bu Loncanın üçte birini kontrol edebilmen için sana hisselerini satmaları için yeterince merciyi kandırdığını biliyorum. O hisseleri satın almayı düşündüğünü biliyorum."

Jim, birisinin, bir gün önce Lonca'yla arkasından konuşuyordu. Bu onun paranoyasını artırmazdı. Hem de hiç.

Bob hızlanmaya başlamıştı. "Demek bu kadar, ha? Sen Buraya gelip, ağırlığını ortaya koyup bizi kurtaracağını düşündün. Bizi şekle sokacağını. Sana haberlerim var." O dramatik bir şekilde etrafına baktı. "Kimse bizi kırbaçlamayacak. Herhangi bir eğilme ya da kazıma olmayacak."

Curran omuz silkti. "Tamam. Bana uyar."

Bob ters ters baktı. "Bunun iyi olup olmadığını düşünmen umurumda değil. Sana nasıl olacağını söylüyorum."

Bob, seni zavallı, üzgün sonovabitch. Eğer bunu ben yönlendirmeseydim

Curran'dan uzakta, Dört Atlı'nın bağırsaklarıyla evi yeniden dekore edecekti.

Sırıttım. Şüpheye düştüğünde, onları mizahla kızdır.

"Komik bir şey mi var Daniels?" Juke bana sordu.

"Patronunun çukuru daha da derin kazmasını izlemekten keyif alıyorum." Bob'a başımı salladım. "Devam et Bob. Kendini tutma. Duygularını grupla paylaş. Her şeyi ortaya dök."

Masalardaki askerler kıkırdadı.

Bob homurdandı. Bu doğru, bana konsantre ol.

"Eskiden önemli biriydin, Lennart."

Lanet olsun. Kafasının ezilmesini istiyordu ve eğer daha fazla konuşursa, bunu kendim yapacaktım.

Devam etti. "Sana bir haberim var: Sen bir hiçsin."

Gerçekten mi? Hiç kimse mi?

Bob omuzlarını dikleştirdi. "Seni kış üstü dışarı atacağız..."

Lonca'da derin bir insanlık dışı ses yuvarlandı.

Yırtıcı bir hayvanın sesi, mizahsız ve buz gibi, ve bunun Curran'ın gülüşü olduğunu fark ettim. Aniden gelen sesi yuttum.

Boğazımda bir yumru.

Lonca Salonu tamamen sessizliğe gömüldü. Olamaz.

Curran Bob Carver'ı inceledi, sanki o ana kadar onu gerçekten görmemişti ve şimdi nihayet Bob'un var olduğunu fark etmiş ve tüm dikkatini ona vermeye karar vermişti

Bu gerçeği. Gözleri altın renginde parlıyordu, bakışları Bob'u sabitliyordu.

yerinde. O bakışın ağırlığını biliyordum. Ormanın aç ağzının içine bakmak gibiydi. Merhamet nedir bilmezdi. ve hiçbir sebep yok. Sadece avcı olduğunu biliyordu ve sen av oldunuz. Uzuvarınıza kan hücum etti, nefes alışınız hızlandı ve düşünceleriniz parçalanıp beyninizde eriyerek geriye sadece iki seçenek kaldı: savaş ya da kaç. Birini seçmek işkenceydi.

Bob'un rengi soldu. Neredeyse kendine rağmen geri adım attı, tanıdık bir savunma duruşuna geçti, yarı dönük bir şekilde

Curran, ellerini kaldırdı. Bütün kabadayılığı kayboldu. Birden herkes odadaki en kötü canavarın kim olduğunu anladı.

ve kimse onun hedefi olmak istemiyordu.

Curran masadan kalktı, hareketi yumuşak ve ölçülüydü. Gözleri parlayan iki ay gibiydi. Sesinde derin bir hırıltı vardı. "Yani beni kışımın üstüne mi atmak istiyorsun?"

Bob yutkundu.

"Burada yeterince insan yok Bob. Takviye almalısın. Devam et." Dişlerini göstererek gülümsedi, keskin bir

etobur sırtışı vardı. "Ben bekleyeceğim."

İnsanlar yavaşça silahlarına uzanıyordu. Askerler öne doğru eğilmişti, ağırlıkları sandalyelerine ancak yetiyordu. En ufak bir gürültüde kaçıyorlardı.

Sessizliğin içinde Curran'ın sesi Lonca Salonu'nda yankılandı. "Bugün buraya geldiğimde ne yapacağıma karar vermemiştim. Teşekkür ederim. Bir karara varmamda bana yardımcı oldunuz. Bugün burada bir şey başlatmayı seçtiniz. Bittiğinde, bana geleceksiniz ve benden sizin sorumluluğunuzu almamı isteyeceksiniz."

Bunu Bob Carver'a vermek zorundaydım. Ağzını açmak için yeterli iradeyi gösterdi. Sonra beyni devreye girmiş olmalı, çünkü ağzını kapattı.

Curran bana döndü. "Kate? İhtiyacın olan her şey yanında mı?"

"Evet."

"Güzel. O zaman şimdilik işimiz bitti." Dışarı çıktık. Kimse tek kelime etmedi.

- - -

Jeep'i harekete geçirmek on dört dakikamızı aldı. Büyülü motorlara sahip arabalar sihirli dalgalar sırasında çalışır, ancak Metal kafalı gençleri bile sesi kısımları için yalvartacak kadar gürültü çıkarıyorlardı. Jeep'in kabini Gürültüye karşı izole edilmiştik ama yine de sesimizi duyurmak için sesimizi yükseltmemiz gerekiyordu.

Curran arabayı park yerinden çıkardı. Sokaklar parıldıyordu. tarafından. Torpido gözünü açtım ve bir çift fırlatma bıçağı çıkardım. Askerlere göre, kedi yiyen Yaratık uçtu. Silah kullanmadım. Genel olarak teknolojiyle ilgili mermili silahlarla aram pek iyi değildi. Yapabilirdim Yay ile iyi bir atış yapabilirim ama bana bir tüfek verin, bir fili bir metre öteden bile ıskalarım.

Curran'ın yüzü sakindi, ağzının çizgileri rahatlamıştı. "Lonca'yı ele geçirecek miyiz?" diye sordum.

"Evet, öyleyiz. Yani, ben. Sen de davetlisin." Bana baktı.
"Bana katılmalısın. Eğlenceli olacak."

"Eduardo'yu bulduktan sonra."

"Her şeyi bırakıp Dörtlü'yü ezip geçmeyecektim.
Horsemen," dedi Curran. "Bana biraz kredi verin. Eduardo bizden biri. Önemli olan tek şey onu bulmak. Ayrıca, eğer Carver'ın omurgasını vücudundan çıkarmaya karar vermiş olsaydım, bunu çoktan yapmış olurum."

"Bunu gerçekten yapabilir misin?"

Curran kaşlarını çatı. "Bilemiyorum. Yani teorik olarak omurgayı leğen kemiğinin üstünden kırarsan yapabilirsin ama sonra kaburgalar var. Bir ara denemem gerekecek."

Tamam o zaman. Bu rahatsız edici değildi. Hem de hiç.
"Sence normal insanlar araba yolculuklarında ne konuşurlar?"

"Hiçbir fikrim yok. Bana Bob Carver'dan bahset."

İçimi çektim. Curran bir hedefe odaklandığında, rotasını değiştirmesini sağlamak, hareket halindeki bir treni kenara itmeye çalışmak gibiydi.

"Bob bir köpekbalığı. Bir yerde okumuştum,
köpekbalıkları

ya yüzmeye devam ederler ya da boğulurlar. Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama sana söyleyebilirim: Bob yüzmeye devam ediyor. Bir şeyler öğreniyorum.

Her dövüş bir fırsattır. Her dövüşümüzde daha çok şey öğreniyorum. Gulyabanilerle dövüşürken öğrendim. Hugh'u izleyerek ve onunla dövüşerek öğrendim."

Curran'ın yüzündeki bir kas hafifçe sarsıldı. Küçük bir hareketti. Gözümü kırpmış olsaydım, kaçırabilirdim. Hugh hâlâ ikimiz için de bir sorundu.

"Bob da benim gibi. İnsanlar onu gördüklerinde 'Artık yaşlandı' diye düşünüyor. İyi ama eskisi kadar hızlı ya da güçlü değil.

eskiden öyleydi.' Ama Bob, yıllardır vücutlarını bileyen dövüş sanatları eğitmenlerinden biri gibi.

İhtiyacı olduğunda hızlı hareket ediyor, çünkü bunu düşünmüyor. Sadece yapar. Bir keresinde on beş yaş daha

genç, daha hızlı ve daha iyi eğitimli bir adamı alt ettiğini görmüştüm. Dört Atlı'nın da dahil olduğu yedi kişilik bir grup bir iş yaptı ve bu adam işin gidişatını beğenmedi.

Bob'la kavga etmeyi kafasına koymuştu. Tam olarak söylediği şuydu: 'Seni eşek sudan gelinceye kadar dverim ve suratına yediririm.'

Curran gülümsedi. "Bir şair."

"Evet. Bob, adam ona elini sürerse sonunun iyi olmayacağı konusunda onu uyardı. Adam sorun olmadığını söyledi ve Lonca Salonu'nda kavga ettiler. Bob onu kışkırttı. Kavgayı. Eğlenceli ucuz vuruşlar yaptı. Yanağına bir tokat. Kaval kemiğine hızlı bir tekme. Sonunda adam sabrını kaybetti ve Bob ona bir fırsat verdiği anda Bob'un boğazına sarıldı. Bob neredeyse ellerini onun boğazına dolamasına izin veriyordu.

boynuna ve sonra elinin düz kısmıyla adem elmasına çok hızlı bir şekilde vurdu. Adam onu bıraktı, biraz sendeledi ve devam etti. Otuz saniye sonra adam halsizleşmeye başladı. Bob bir dakika daha üzerinde çalıştıktan sonra adam yere yığıldı. Beş dakika sonra Guild sağlık görevlisi adamın boynunu keserek açmak zorunda kaldı. Bob ona tam isabetle vurmuştu ve soluk borusuna gelen künt kuvvet travması iltihaplanmaya neden olmuştu. Onun nefes borusu şişip kapanmıştı."

"Yaşadı mı?"

"O yaptı. şehir dışına taşındı. Mesele şu: Sağlık görevlisi soluk borusunu yeniden hizalamaya çalışırken, Bob yemekhaneye gitti ve kendine bir hamburger aldı. Bob'un Ona elini srene ya da onu becermeye çalışana kadar, gerçekten bir pislik değil. O zaman her şey biter. Bunu yapmadığın için teşekkürler. onu öldürmek."

"Onu öldürmek gibi bir planım yok. İşe yarayabilir ve iyi bir insan gücünü asla bir kenara atmamak gerekir."

"Daha iyi bilmesem, kafanda Lonca'yı çoktan devraldığını, yeniden yapılandırđını ve Bob için bir yer bulduğunu söylerdim."

Bana gülümsedi.

Bazen o . . . "korkuttu" yanlış kelime olur. . . beni endişelendirdi. Lonca'nın başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yoktu.

Chamblee Dunwoody Yolu'na saptık.

Jeep'imiz yoldaki bir tümseğe çarptığında elimi gösterge paneline dayadım. Araç sıçradı, Curran ani bir sağa dönüş yaptı ve cip gıcırdayarak durdu. Emniyet kemerim beni geri çekti.

"İşte burada."

Araba yolunun sonunda kahverengi tuğladan yapılmış iki katlı büyük bir ev yükseliyordu. Ev Vardiya'dan önce, sihir ve teknoloji çılgın valslerine başlamadan önce inşa edilmişti. Modern inşaatçılar pencereleri küçük tutuyordu. Daha az şans

dişleri, parlayan gözleri ve iştahı olan bir şey Zor bir iş gününün ardından yatak odasında sizi şaşırtan insan eti. Bu evin pencereleri

Canavar formundaki Curran'ın geçmesi için. Bayan Oswald pencerelerin boyutunu, üzerlerine iki inçlik çelik parmaklıklar takarak telafi etmiştir. Izgaraların çoğu sağlamdı ama

Garajın üstündeki büyük pencerenin parmaklıkları, sanki bir şey onlara büyük bir güçle çarpmış gibi yanlara doğru eğilmişti.

Bej renkli, yüksek topuklu bir kadın ayakkabısı araba yolunun ortasında yerde duruyordu. Biraz daha ileride, bir

Eşleşen bej çanta çimenlerin üzerinde duruyordu. Bayan Oswald dışarı çıkmış, onu telaşlandıran bir şey görmüş ve çantasını ve ayakkabısını bırakarak içeri koşmuş olmalı. Her ne gördüyse onu çok korkutmuş, eşyalarını orada öylece bırakmış.

Camımı indirdim. Curran da aynısını yaptı. "Hiç kan kokusu almıyorum," dedi.

Kan olmaması garipti. Eğer ev burasıysa, Leroy ve Mac şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Neredeyse bir saat önce çıkmışlardı.

bizden önce. Sokak bomboştı. O aptallar hangi cehennemdeydi?

"Eduardo'nun kokusu da burada ama eski ve zayıf. Garip bir koku alıyorum. Kurt gibi kokuyor."

"Bir kurt mu?"

Başını salladı. "Biraz da acı tatlı bir kokusu var."

Askerlerin söylediğine göre, Bayan Oswald'ın kedilerini tehdit eden yaratığın kanatları vardı. Kanatlı bir kurt mu? Rus

Mitolojide kanatlı bir kurt vardı ve Rus pagan rahibi Volhv'un evcil hayvanı olarak bir tane vardı. Ben gerçekten Rusların bu işe bulaşmamış olmasını umuyordum. Volhve'lerle uğraşmak cadılarla uğraşmak demekti ve Atlanta'yı talep etmek beni onlara hiç sevdirmemişti.

Sessizce oturduk.

Dakikalar geçti.

Gökyüzünden tiz bir çığlık yükseldi. Yüksek bir notadan başladı, kederli bir yas çığlığı ve kendi üzerine inşa edildi, Havayı yüksek hızlı bir yaylı tüfek mermisi gibi parçalayana kadar daha da sertleşip keskinleşti. Karanlık bir şekil ve parmaklıklara çarptı. Çelik ızgara titredi darbeden. Bir an için tuğladan düşeceğini sandım ama parmaklıklar tuttu.

Yaratık yere düştü ve dört ayak üzerine düştü. Gri kürkü zayıf vücudunu kaplıyor, yanlarını ve uzun acı bakla kuyruğunu örtüyordu. Bacakları, parmaklarım büyüklüğünde orak biçimli pençelerle donanmış tüylü, baykuş benzeri ayaklarla sonlanıyordu. İki devasa kanatları omuzlarından açıldı. Canavar bize doğru döndü. Kartal gibi bir baş, güçlü boynunu taçlandırıyor, Bir balta büyüklüğünde koyu renkli bir gagası vardı.

"Kate?" Curran sordu.

"Bu bir kurt griffin," diye mırıldandım. "Aslan griffinler gelir

Girit ve Yunanistan'dan. Bu adam Kuzey Afrika'dan. Berberi folklorunda onlardan bahsedilir. Dev bir kuş ve bir kurdun çiftleşmesiyle ilgili bir şey."

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Curran bana sordu.

"Ateş püskürtüyor mu?"

Kurt Griffin'e sadece bir kez rastlamıştım. "Bildiğim kadarıyla hayır. Daha önce karşılaştıklarımda yoktu ama "Bu seferkinin olmayacağını garanti ederim."

Kurt griffin başını eğdi ve bize şöyle bir baktı gözünü kırpmadan yırtıcı bakışlar atıyordu. Omuz hizasında en az kırk santim vardı.

"İcabına bakacak mıyız yoksa bekleyecek miyiz?" Merak ettim.

"Onu öldürebiliriz." Curran griffine odaklandı. "Böylece o iki pislik ortaya çıktığında hem onlarla hem de griffinle aynı anda uğraşmak zorunda kalmayız. Ayrıca, sahibiyile konuşmak için eve girmemiz gerekiyor ve bu şey ölene kadar bu gerçekleşmeyecek."

İkimiz de Griffin'e baktık.

"Bu, Bayan Oswald'ın bildirdiği ikinci kedi avcısı yaratık," diye düşündüm yüksek sesle. "Biri ya da bir şey kasıtlı olarak kedilerini hedef alıyor. Eğer onu öldürürsek, Bayan Oswald'ın gizemli düşmanının başka bir şey gönderme ihtimali çok yüksek."

Curran, "Bu bizim işimiz değil," dedi.

"Biliyorum, ama ya bir dahaki sefere daha kötü bir şey ortaya çıkarsa?"

Griffin kanatlarını açtı, koşmaya başladı ve uçtu. Bulutların arasında bir nokta haline gelene kadar her kanat çırpışında yükselişini izledik. Mac ve Leroy'un bu işi yapıp yapmayacağını bile bilmiyorduk. Belki de gelmemeye karar vermişlerdi.

Griffin aşağı indi ve parmaklıklara tekrar çarptı. Eğildiler. Uzun bir süre asılı kaldı, pençeleri Camı kazıyarak araba yoluna indi. "Bir dahaki sefere vurduğunda geçecek," dedim. Eğer içeri girmeyi başardı, içeride saklanan her kimse ev paramparça olacaktı. Bu artık kedilerle ilgili değildi.

Curran, "Ağ atarız," dedi. "Kanatlarını sarabilirim ve onu ağa sararız."

"Mac ve Leroy'la işimiz bittiğinde, onu eve bırakabiliriz," diye bitirdim. Onu havada takip etmek zor olacaktı ama yerde takip etmek çocuk oyuncağı olacaktı. "Doğruca sahibine."

"Bana uyar." Curran gözlerini kıstı, Griffin ile aramızdaki mesafeyi ölçüyordu. "Yine yemcilik oynar mısın bebeğim?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Curran ve ben kapılarımızı aynı anda açtık. I dışarı kaydım, kendimi daha büyük göstermek için kollarımı uzattım ve ilerledim. Kurt griffin bana odaklandı. Göz ucuyla Curran'ın kaldırımnda sessizce süzöldüğünü görebiliyordum.

Bir adım daha attım. İşte bu kadar. Sakin ol.

Griffin kanatlarını açtı. Tüyleri diken diken oldu, kürkü bir kirpinin sivri uçları gibi dimdik duruyordu.

Yavaş ol.

Griffin boynunu büktü, kanatlarını aşağı doğru çevirdi, böylece gri-siyah benekli tüylerinin tüm genişliği yüzüme baktı. Kocaman görünüyordu. Bu doğru, tatlı çocuk. Sahip olduğun her şeyi göster bana. Ben bir tehdidim ve senin için geliyorum.

Curran neredeyse saldırma menzilindeydi. Sıçrayabilirdi. Ama Griffin, bulunduğu yerden atlatırdık ve sonra giderdi. Üç adım daha ve orada olurduk.

Büyölü bir su motorunun güröltüsü caddeden aşağı yuvarlanarak bize doğru geliyordu. Ahh. Bu ihtiyacımız olan son şeydi, aptal bir komşunun onu ürkütmesi.

Bir adım daha attım. Griffin gagasını bana doğru şaklattı, iki bal rengi gözbebeği belli belirsiz parlıyordu. Onu incitmek utanç vericiydi ama elden bir şey gelmezdi. Curran topladı kendisi, atlamak üzere.

Kolay . . .

Mavi bir FJ Cruiser gök güröltüsü saçarak bize doğru hızla geliyordu, ve gıcırdayarak durdu. Taksinin kapıları açıldı. Siyah pantolonlu ve kaplan çizgili kamuflaj tişörtlü iri bir adam dışarı fırladı, dövüşe hazırlandı, bir arbalet tutarak poz verdi ve griffine iki ok fırlattı.

Curran yoldan çekildi, olağanüstü hızlıydı. Sol cıvata ıslık çalarak yanından geçti ve garaj kapısı. Sağdaki sürgü Griffin'in boğazını ısırdı. Canavar öfkeyle çığlık attı. İkinci bir adam kamyonun kaputunun üzerinden yaylı tüfeğini ateşledi. Ok Griffin'in göğsüne saplandı. Büyük kanatları çaresizce bir kez çırpıldı.

cesedi yerden kaldırmaya çalıştı ve gevşedi. Griffin kaldırıma çöktü. Bal rengi gözleri bana son kez parladı ve söndü.

Bu az önce mi oldu?

"Evet, kaltak!" diye kükredi ilk adam. "Evet! Gel bana!"

Curran arkasını döndü, yüzü korkunçtu. Adama doğru fırladı, onu yakaladı ve çimlerin üzerine fırlattı.

Kentsel yorgunluk pantolonu ve siyah tişörtlü arkadaşı, yayını sallayarak kamyonun arkasından çıktı. Ona doğru hamle yaptım ama kılıcım güvenli bir şekilde sırtımdaki deri kılıfta saklıydı ve Curran daha büyük ve daha korkutucuydu, bu yüzden Camo Pants beni görmezden geldi. "Hey! Hey, ona izin ver-"

Karnına tekme attım. Alçak bir ön tekmeydi ve tam kasiğının üstüne geldi. İnsanlar bu tekmelerde aşırı uzanırdı ama işin püf noktası tekme atmak değildi. İşin püf noktası dizini yukarı kaldırıp vurmaktı. Camo Pants'in kolları bacaklarına doğru gitti ve geriye doğru gidip kamyona çarptı.

Çimlerin üzerinde, yaylı tüfeği hâlâ elinde olan boşboğaz çömeldi. Curran ona doğru ilerledi. Boşboğaz ateş etti. Curran, okun ısıklık çalarak yanından geçmesine izin verecek kadar yoldan çekildi ve gelmeye devam etti.

Camo Pants'in silahını elinden çekip aldım ve bir kenara fırlattım. Bana doğru savurdu. Bileğini yakalayıp sağa ve yukarı doğru büküm. Dizlerinin üzerine çöktü ve ben de ona diz çöktürdüm.

yüzüne. Bunu kabullenmesi biraz zaman aldı ve dirseğini sol elimle kilitleyip büküm.

ilginç fikirler geliştirmesi ihtimaline karşı.

Boşboğaz yayını bir çekiç gibi savurdu. Curran onu yakaladı, adamın elinden çekip aldı ve ikiye böldü.

Arbaletin parçaları uçtu.

Curran adamı yakaladı, kollarını vücuduna sabitledi ve ayaklarından kaldırdı. Curran'ın yüzündeki deri ürperdi.

"Hayır," diye seslendim.

Curran'ın insani özellikleri eridi. Çenesi uzadıkça kemikleri yer değiştirdi, kalınlaştı, güçlendi, kafatası genişledi ve gri kürkü yeni yüzünü kapladı. Elindeki asker yeni canavar yüzüne bakakaldı. Geri kalanı Curran tamamen insan olarak kaldı. Onun gibi kısmi dönüşüm yapabilen bir şekil değiştirenle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Vücudu üzerindeki kontrolü mutlaktı.

Tüccar ağzını açtı, geniş gözleri Curran'ın irislerindeki şiddetli altına bakıyordu. "Mwa maah maaah ..."

Curran çenesini çözdü. Eğer o adamın kafasını ağzına alıp ısırırsa, adamın kafatası betona düşen bir yumurta gibi patlayacaktı.

"Hayır," diye tekrarladım.

"Onu öldürecek," diye hırıldadı Camo Pants. Gözleri sulanıyordu. Yüzüne diz çökmek bunu yapar.

Curran'ın dişleri çenesinden çıktı ve gittikçe uzadı. Bu dişleri görmenin ne kadar ürkütücü olduğunu hiç fark etmemiştim.

Gerçek zamanlı büyüyen dişler. İşte kabuslarım için bir tane. "Curran, onun yüzünü ısırp koparamazsın."

Curran canavar gibi bir sesle, "Evet, yapabilirim," dedi. "Yapmamalısın."

"George'un arabasını çaldı. Ve beni vurdu."

"Iskaladı."

"Iskaladı, çünkü ben hızlıyım ve yoldan çekildim. Eğer kafasını koparırsam, beni bir daha vuramaz."

"Onu öldürecek!" Camo Pants elimden kurtulmaya çalıştı ve ben de kolunu biraz daha yukarı doğru büküm.

"Yardıma ihtiyacım olursa senden isterim," dedim ona.

"Curran, lütfen onun kafasını ısıрма."

"Neden?"

"Çünkü bu yasadışı. Teknik olarak, onu çimenlerin üzerine fırlattığında ona ilk saldıran sen oldun."

"Onu çok uzağa fırlatmadım." Gözlerimi devirdim.

"Onu yukarı fırlatabilir ve kaldırıma düşmesine izin verebilirdim."

"Bu da yasadışı olurdu."

"Sanki benim için bir şey ifade ediyormuş gibi şu 'yasadışı' meselesini gündeme getirip duruyorsunuz."

Onları sadece korkutuyor muydu yoksa gerçekten öldürmeye mi niyetliydi anlayamadım.

"Bana bir iyilik yap, lütfen bekle."

"Tamam." Curran elini hafifçe gevşetti. "Bu tartışmaya eklemek istediğin bir şey var mı?"

Koca adam boğuk bir nefes çekti. Kelimeleri çıkarmanın zorluğuyla yüzü titriyordu. ". . . Siktir git!"

Seni ahmak.

"Siktir git!"

"Leroy!" Camo Pants havladı.

"Ve orospunu da becer!" Leroy ilan etti.

Curran bana baktı. "Peki ya şimdi? Şimdi kafasını koparabilir miyim?"

"Hâlâ yasadışı," dedim ona.

Curran, Leroy'un omzunu sıktı. Bones inledi.

Leroy ağzını kapattı. "Yapma!" Camo

Pants bağırdı.

Curran Leroy'la oynadığına göre, bu mankafa Mac olmalıydı. "Onun için endişelenme. Benim için endişelen. Eduardo'ya ne yaptın?"

"Ben Eduardo diye birini tanımıyorum!" Mac hırıldadı.

Kolunu biraz daha büktüm. Bağırdı.

"Adının Mac olduğunu biliyorum. Biliyorum bu senin cahil Kuzen Leroy. Eduardo'nun bölgesinde olduğunu, işine burnunu soktuğunu ve FJ Cruiser'ı nişanlısından çaldığını biliyorum. Bana bak. Gözlerime bak."

Mac bana baktı. Yüzü bembeyaz oldu.

Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi.

içine öfke. "Eduardo benim arkadaşım. Nişanlısı benim arkadaşım.

Onun kız kardeşi." Curran'ı işaret ettim. "Bana bildiğin her şeyi anlat yoksa kolunu burada kırarım." Omzuna vurdum.

"O zaman burada kırmaya devam edeceğim ve burada ve

Burada. Hiçbir medmagic ve çelik iğneler bunu düzeltmeyecek. Bir daha asla düzgün çalışmayacak ve her zaman acıyacak."

Mac bana baktı, gözleri cam gibiydi. Kelimeler ağzından döküldü. "Eduardo'ya ne olduğunu bilmiyoruz. Bu onun işiydi ama kadın bu sabah aradı ve Eduardo'nun dün gelmedi. Tek kollu hatunun arabasını aldık. Zaten onun adamının işini yapacaktık ve güzel bir araba, o yüzden ödünç alacaktık."

"Daha iyi yat," dedi Curran, sesi soğuktu. "O geldi Dün gece Eduardo'yu arıyordum. Bugün bir telefon alana kadar bu işi yapacağınızı bilmiyordunuz."

Mac'in sesi kesildi. "Benden ne istiyorsun, dostum? Evet, tamam, lanet arabayı aldık! Aldık! Çift motorlu bir araba ne kadar eder biliyor musun? Bu sadece tam orada oturuyordu. O sık kafalı eve gelmediyse muhtemelen ölmüştür diye düşündük. Karısı o arabayı ne yapsın? Zaten tek kolu var. Bir arabaya ihtiyacımız vardı, biz de onu aldık."

Ve bunu tekrar yapacaklardı. Bunu sesinden anlayabiliyordum.

Onun gibilerle daha önce de karşılaşmıştım. Bazı insanların ahlaki kuralları vardı. Mevcut yasalara uymayabilirdi ama yine de bir kuraldı. Mac ve Leroy'un kuralları tek bir cümleden oluşuyordu: Mac ve Leroy'a yardım edecek her şeyi yap. Kimin zarar gördüğü önemli değildi. Çaldıkları bir kişinin ya da yaralanabilir ya da ölebilirdi. Eğer George'un yarısı yenmiş cesedi bu sabah eve yürürken öldürülmüş olarak bulunsaydı

kendilerini kötü hissetmezlerdi. Sadece devam edeceklerdi.

Eğer Eduardo'yu öldüreceklerse, çok uzaktan gümüş bir mermiyle kafasına ateş etmeleri gerekecekti. Eduardo'yu Onu yakın ve kişisel bir dövüşte yenebilirlerdi ve bunu biliyorlardı. Ve eğer bir şekilde başardılarsa arabasını ve teçhizatını almış olurlardı ve bunu giyiyor olurlardı, çünkü bunu saklayamayacak kadar aptaldılar.

Curran'a baktım. Başını hafifçe salladı. Leroy, Eduardo'nun kanı gibi kokmuyordu.

"Lonca'nın diğ er paralı askerlerden ekipman  alan paralı askerlere ne yaptığını biliyor musun?" Ben sordum. Mac başını salladı.

"Onlara ceza kesiyorlar. On bin dolar. Başka bir paralı askerın bölgesinde kaçak avlanmak da on bin dolar. İkinizin toplamı kırk bin eder. Tahmin et, geri döndüğümde ne yapacağım? Lonca?"

Mac, "Seni kimse tanımıyor," diye mırıldandı.

"Yanılıyorsunuz. Beni herkes tanır. Dokuz yıldır çalışıyorum."

Mac'in yüzü gevşedi.

"Yani bir seçeneğin var, Mac. Aptalını alıp ve bu şehri terk edebilirsin. Ya da geri dönüp Lonca ile yüzleşmek ve önümüzdeki beş yıl boyunca onlar için fazla mesai yapmak. Ama biz buralarda olacağız ve size söz veriyorum.

hayatını olabildiğince zorlaştıracam."

Kolunu bıraktım. Curran Leroy'u rahatça kaldırıma fırlattı. Leroy kışının üzerine düştü, ayağı fırladı ve Curran'a doğru koşmaya başladı. Curran yaklaşmasına izin verdi ve ona ters bir yumruk attı, Neredeyse bir sineğ e vurur gibi. Darbe Leroy'un kulağına geldi. Büyük adam sendeleyerek döndü. Mac onu yakaladı.

Mac, "Eşyalarımız kamyonunda," dedi.

"Lonca'dan alabilirsin," dedim ona.

"Sen lanet bir kaltaksın, bunu biliyor musun?" Mac söyledi. "Kendimle yaşamak zorundayım."

"Bu iş daha bitmedi!" Leroy parmağını Curran'a doğru uzattı. Muhtemelen agresif görünmek istiyordu ama ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

"Evet, öyle," dedi Curran ona. "Fikrimi değıştirmeden git."

Kurt Griffin'in cesedi titredi. Ortasındaki et, kanlı kırmızı bir tümör gibi şişmiş ve giderek büyümüştü. ve daha büyük.

"Ne oluyor be?" Curran hırladı.

"Bilmiyorum." Sarraf'ı serbest bıraktım.

Tümör yırtıldı.

BÖLÜM 5

CURRAN VE BEN geri çekildik. Üç ayak uzunluğunda turuncu bir

Griffin'in cesedinden çıkan kahverengi diken gökyüzüne saplandı. İkinci çivi cesedi içeriden deldi. Sivri uçlar eğildi, kaldırırma dayandı, her biri altı inç uzunluğunda sert saçlarla kılınıyordu. Ceset sanki içeriden bir şey tarafından emiliyormuş gibi titriyordu.

Sivri uçlar büküldü ve kıllarla kaplı devasa bir böceksi kafa ortaya çıktı. İki çift koyu kahverengi çene kemiği, pala büyüklüğünde iki yengeç kısıkaçı gibi çıkıntı yapıyordu.

Her kısıkaçın iç kısmında koyu renkli, siyaha yakın tırtıklı dişler sıralanmıştı.

Vay anasını.

Yaratık griffinin cesedinden çıkmaya devam etti: çene kemiklerini destekleyen iki şişman çene kemiği, büyük yuvarlak bir leke

beyzbol topu büyüklüğünde iki siyah gözle taçlandırılmış, ortasında bir tümsek bulunan bir baş, bacaklar, segment segment ortaya çıkan daha fazla bacak, göğüs kafesi, uzun segmentli bir karın. Kurt

Griffin'in cesedi büzüştü, söndü ve yeni yaratığın içine çekilerek yok oldu. Dev böcek araba yoluna indi.

İlk çifti devasa ve uzun, diğerleri daha küçük olan on bacak, on fit uzunluğundaki gövdesinden fırlayarak yaklaşık beş fit uzakta duruyordu

yere düştü. Lanet şey arkamızda park etmiş FJ Cruiser büyüklüğündeydi.

Dev böcek alt çene kısıkaçlarını gıcırdattı. Gıcırdayan bir çılgılık sessizliği böldü. İrkildim.

"Bu da ne böyle?" Curran homurdanarak sağı doğru ilerledi.

"Bilmiyorum." Sola doğru yürüdüm. Görünüşe göre Akrep ve gerçekten kılı bir örümcek bir şekilde çiftleşmiş ve yavruları normal boyutunun elli katına kadar büyümüşü. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. O çene kısıkaçları

Kemiği tereyağı gibi keserlerdi. Biz eve girmesine izin veremezdi. Tüm aileyi parçalayabilirdi.

Bacakların hepsi kitindi. Sarrat'la kesmeye çalışmak bıçağı kırmaktan başka bir işe yaramazdı. Tırmalamaya çalışmak

bir işe yaramazdı. Şişman karnı daha yumuşaktı ama ona ulaşmak çok zor olacaktı.

Derin ve kuru bir ses sokakta yuvarlandı, büyüyle öylesine doymuştu ki neredeyse tenimde yankılanıyordu.

"Öl."

Neden ben? "Biz istek yapmayız. Iowa'yı deneyin. Daha yardımsever olduklarını duydum." Hey, baba, önümüzdeki Babalar Günü için güzel bir hediye buldum. Keyfini çıkar.

Böcek bir bacağını bana doğrulttu. "Geber."

Curran'ın gözleri altın rengini aldı. İnsan ve aslanın devasa birleşimi ortaya dökülürken kıyafetleri yırtıldı, parça parça sokağa düştü. "Bakalım bu boku benim üzerimde deneyecek misin?"

Böcek Curran'a doğru şok edici bir hızla hamle yaptı.

Curran

Kollarını yukarı kaldırdı ve böceğin ön bacaklarını kavradı. Ayakları kaydı.

Vay anasını. Ayakları kaymış.

Yaratığı soldan çembere almaya çalışarak yana doğru fırladım. Bir bacak bana mızrak gibi saplandı. Kaçtım ve bir an önce durduğum betona saplandı, bir parça kopardı. Diğer bacak bana doğru savruldu. Geldiğini gördüm ama hiçbir şey yapamadım. Ayaklarımı yerden kesti. Çimlerin üzerinde uçtum. Sırtım sert bir şeye çarptı, tahta kuru bir çıtırtıyla kırıldı ve ben çitlere çarptı. Ah.

Ayaklarımın üzerine
yuvarlandım.

Curran sokağın ortasında durmuş, elleri hâlâ böceğin ön çift bacağına kilitlenmişti. Örümcek-Akrep ona doğru tekrar tekrar hamle yapıyor, kıskaçlarıyla onu kavramaya çalışıyordu. Eğer o çeneler Curran'ın üzerine kapanırsa, kollarını keserlerdi.

Hayır, yapamazsın.

Örümceğe saldırdım. Bacaklar bana saplandı. Bir ileri bir geri kaçtım. Beni nasıl görebiliyordu ki? Bir bacak Önüme düştü; sola doğru eğildim ve siyah gözbebeklerinden birinin dönerek beni takip ettiğini gördüm. Aynı anda hem önüne hem de arkasına bakabiliyordu.

İki bacağın arasındaki açıklığa girdim. Sarrat böceğin karnını yardı ve ben de bıçağı geri çektim, bir kesik açtım. Bir bacak beni kesti, kaçmak için döndüğümde sırtıma ve yan tarafıma sürtündü. Acı beni delip geçti. Sıçradım. geri. Kesiğin içinden berrak irin damlıyor, balık kesesi kümeleri gibi yarı saydam bağırsak kümeleri ortaya çıkıyordu. Çürüyen balık kokusu gibi keskin ve iğrenç bir koku üzerime çöktü. Böcek fark etmedi bile.

"Kate," diye bağırdı Curran. "Büyüyle vur."

"Yapamam." Bacaklar bir yel değirmeninin bıçakları gibi beni kesiyordu. "Onu tutuyorsun. Sen de vurulacaksın. Bırak onu."

"Eğer onu bırakırsam, beni parçalara ayıracak."

O da fırlatamadı. Böceğin kütle merkezi yerden çok yüksekte asılı duruyordu. Curran'ın kaldıraç gücü yoktu.

Ona doğrudan zarar vermeyecek tek kelime örümcek-akrebi dört saniyeliğine donduracaktı. I yeterince zarar veremeyecekti. Kendilerine geldikleri anda böcek Curran'ı parçalara ayıracaktı.

Sonsuza kadar tutamazdı.

Tam üstümdeki bacak kalktı ve beni delmeyi hedefledi. yukarıdan göğsüne sapladım. Altına daldım, kasılmalarla zonklayan karnın tam altına ve doğruca yukarı sapladım. Çapa

beni sıırılsıklam etti. Pis kokudan gözlerim yaşardı. Tekrar

tekrar bıçakladım, kaygan balık kesesi iç organlarını yırttım.

Bağırsaklar yarıklardan dökülüyor, iğrenç bir meyve gibi sarkıyordu. Yeterince zarar vermiyordum.

Curran hırladı. Karın yarım ayak yukarı kalktı. O şey ona yaklaşıyordu.

Sol elimi tişörtümün altına, bacağımın beni kestiği yere soktum. Parmaklarım kanlı çıktı. Dik oturdum ve ıslak elimi açtığım kesiğin içine soktum. Kanımdaki sihir çılgılık attı, serbest bırakılmak için can atıyordu. Onu ittim. Kan yaramdan omzuma, koluma, örümcek böceğin içine aktı ve katılaştı. Bir düzine ince diken yaratığı içinden deldi.

Örümcek-akrep çılgılık attı. Bunu hissettin, değil mi? Biraz daha al.

Karnı bana doğru daldı. Böcek şaha kalkmıştı, beni ezmeye çalışıyordu. Kollarımı yukarı kaldırdım ve engellemek için çaprazladım. Karnım aniden kayboldu. Sağa doğru yuvarlandım ve ayağa fırladım.

Sokakta örümcek-akrep Curran'a doğru fırladı. Sol çene kemiğine güç veren kafasının et parçası parçalanmış görünüyordu. Şaha kalktığında Curran onu yumruklamış olmalı.

Ona doğru koştum.

Örümcek ön ayağıyla itti. Curran onu kenara savurdu. İkinci bacak çok hızlı bir şekilde saplandı. Ön kısmın dar bıçağı Curran'ın omzuna saplandı. O da sol eliyle bacağı kavradı ve sağ avucunu eklem yerine vurdu. Ön kısım koptu.

Böceğin arka bacaklarının arasına girdim, zıpladım ve örümcek-akrebin sırtına indi. Yaratık çırpındı. Sarrat'ı saplayabildiğim kadar derine sapladım ve ona tutundum.

Curran örümcek-akrebin bacağının parçasını vücudundan kopardı ve böceğin yan tarafına, tam altına gömdü.
kırık uzuv.

Kafasına ve iki siyah göz topuna ulaşmaya çalışarak kendimi karın boyunca sürükledim.

Curran kırık bacağı yakaladı ve bıçaklamaya devam etti, aynı noktaya çarptı. Çapa uçtu. Böcek çılgılık attı.

kara tahtaya çivi çaktı ve ileri geri sallandı.

Gözlere ulaşamazdım. Bu beni atlatırdı.

Sarrat'ı dışarı çektim, açtığım yaranın kenarından tuttum ve yaratığın göğüs kafesini keserek karnını göğsünden ayırmaya çalıştım.

Curran bıçaklamaya devam etti.

Del, çek, del, çek, del . . .

Curran örümceğin bacağını ısırdı ve kopardı.

Delmek, çıkarmak, delmek ...

Anlar uçup gitti.

Nefesim kesik kesik çıkıyordu. Geber, lanet olası. Öl artık. Geber!

Örümcek-akrep ürperdi.

Curran onun kafasına sıçradı. Pençeler parladı ve örümcek-akrep kör oldu. Oymaya devam ettim. Curran örümcek akrebin kafasının arkasını yumruklamaya başladı.

Göğüs kafesi karından ayrıldı. Bağırsak sallandı ve düştü, yarı saydam iç organlar etrafa saçıldı. ıslak bir sıçramayla kaldırıma düştü. Örümcek-akrebin kafasını kaplayan kitin kılıf çöktü ve kırıldı. Ön kısmı Yaratık savrulup düştü ve bizi de beraberinde götürdü. Gözlerimi kırıştırdım ve sonra Curran'la yüz yüze yerde oturuyordum, altımızdaki ıslak likör örümcek akrebin ezilmiş kabuğundan dışarı kayıyordu.

Sanki uzun bir yarış koşmuşum gibi tüm vücudum ağrıyordu. Nefes nefese kalmıştım. Hızla soğuyan ter saç çizgimi kayganlaştırdı. Başım dönüyordu. Çok fazla kan çekmiş olabilirim.

Curran derin derin nefes alıyordu. Omzundaki yara kıpkırmızı olmuştu. Kenarları bir araya gelmeye başlamıştı ama İçinden uzun kahverengi kıllar çıkmıştı; dev böceğin bacağını kaplayan sert "kıllar".

"Alev silahımız var mı?" Curran sordu. "Hayır."

"Bir alev makinesi almalıyız."

Birbirimize baktık. Koku neredeyse artık dayanılmazdı. Tepeden tırnağa örümceklerle kaplıydım.

Akrep sümüğü ve kendi kanım. Curran eğildi ve yana tükürdü. Bu doğru. O lanet şeyi ısırmişti.

". . . hızın ve ruhun suyu . ." diye mırıldandı sağdan bir erkek sesi.

Döndüm.

Sokağın karşısında Mac ve Leroy, FJ Cruiser'ın su motorunu canlandırmaya çalışıyorlardı.

Şaka yapıyor olmalısın.

İki asker bizi gördü. Benim bakışımla Mac'inki birleşti. Kendimi ayağa kalkmaya zorladım.

"Oh, hayır, hayır, hayır." Mac kollarını yukarı kaldırdı.

"Sakın kalkma.

Biz gidiyoruz."

Yanımda Curran dişlerini gösterdi.

Leroy arabadan bir çanta aldı. "Bu benim malım!"

Koşarak caddeden aşağı indiler.

Curran'a döndüm ve onları işaret ettim. Söyleyecek sözüm kalmamıştı. O da başını salladı.

Kanımın küçük damlacıklarını aramak için büyümle uzandım. Çağırma cevap verdi. İttim. Kan Örümcek-akrep cesedinden akan kan, kaldırımda küçük bir su birikintisine dönüştü. Katılaştı ve toz haline geldi, tüm büyüğü gitti. Rüzgar sanki hiç orada olmamış gibi kaldırımdan silip süpürdü.

Evin ön kapısı yavaşça açıldı ve bir Kırk yaşlarında Afro-Amerikan bir kadın dışarı çıktı. İş kıyafeti giymişti. Arkasında iki genç çocuk boyunlarını bükmüş, görmeye çalışıyorlardı.

Kadın bize doğru yürüdü, balçık birikintileri arasında dikkatlice ilerledi ve bir çek uzattı. Kenar titreyerek dans etti. Elimden geldiğince elimi kotuma sildim ve çeki aldım.

Çocuklarına döndü. "Hayvanları kasalara koyun ve ihtiyacınız olanı alın. Tony, babanı ara ve Red Roof Inn'de olacağımızı söyle. Bizimle orada buluşabilir." "Başka bir şey varsa ..." Ben başladım.

"Başka bir şey olmayacak," dedi. "Taşınıyoruz."

- - -

BAYAN. OSWALD işbirlikçi bir tanık değildi. Çoğunlukla iki çocuğunu, iki kedisini ve bir oğlunu Husky'yi arabasına bindirdi ve olay yerinden olabildiğince hızlı kaçtı. Elimize bir şey geçmesinin tek sebebi Curran ve ben onu korumaya karar verdik. toparlandı ve cipini çalıştırdı. Kedilerinin peşinde kimin olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiçbir komşusuyla kavga etmemişti. İş yerinde de bir anlaşmazlığı yoktu, en azından kedilerine saldırılmasını gerektirecek bir şey yoktu. Kocasını bir iş gezisi için şehir dışındaydı.

Bayan Oswald 27 Şubat Pazar günü eve geldi ve arka bahçesinde çok büyük bir kene bulmuş. Kene ona ürpertici bir sesle kedilerinin peşinde olduğunu söylemiş. Kadın Lonca'yı aradı. Bir saat sonra Eduardo geldi ve keneyi öldürdü.

Şehirden bazı insanlar -muhtemelen PAD'ın Biyolojik Tehlike bölümü- o gece gelip kalıntıları aldılar. Kurt griffin Pazartesi sabahı ortaya çıktı. İlk başta bir springer spaniel büyüklüğündeydi ve onu ve iki oğlunu görmezden geldi. Tamamen. Eve girmeye çalışıyordu ama parmaklıklar dayanıyordu ve küçük canavar korkunç bir tehdit gibi görünmüyordu, bu yüzden Eduardo'yu tekrar aradı ve işe gitti.

Eve döndüğünde Griffin gitmişti. Düşünüyorum da Sihirli dalganın Pazartesi günü sabah dokuz civarında sona ermesi şaşırtıcı değildi. Eduardo'nun ya da kurt griffin'in uçup gittiğini söyledi.

Bu sabah Bayan Oswald sihirli bir dalga geldikten sonra işe gitmek için yola çıkmak üzereyken, çok daha büyük bir griffin

üzerine çullanmış ve onu parçalamaya çalışmış. İçeri koşmuş ve Lonca'yı aramış.

Dev bir böceğe dönüşmesini izlemek onun için çok fazlaydı.

"Biohazard'ı aramak için telefonunuzu kullanabilir miyim?!" Büyülü su motorunun gürültüsünden bağırdım.

"Ne yapman gerekiyorsa yap! Bakmam gereken çocuklarım var!"

Bayan Oswald gaza bastı ve cehennemden çıkmış bir yarasa gibi garaj yolundan çıktı. İçeri girdim ve telefonu kontrol ettim. Çevir sesi. Bir kez olsun bir şeyler yolunda gitmişti. Hafızamdan Biohazard'ın numarasını çevirdim.

"Biohazard," dedi sert bir erkek sesi telefonda.

"Benim adım Kate Daniels. Dev bir ölü örümceğim var-Chamblee Dunwoody Yolu'nda akrep şeyi var. Gelip onu almanı istiyorum."

"Elbette," dedi ses. "Hemen ilgileneyim. Sekizinci sıradasınız. Yirmi dört saat sürecek."

"Meskûn mahalde bir RM." Telefon sessizliğe gömüldü. "Ne kadar kötü?"

"Öldükten sonra memeliden böceğe dönüştü. Böcek, bacaklarını saymazsak, üç metre uzunluğundadır."

"Sıkı durun. Yarım saat içinde orada olacağız."

Tecrübelerim birkaç saatten fazla süreceğini söylüyordu ama elimden geleni yapacaktım. Cutting Edge'i aradım. Derek sesi kısık bir şekilde cevap verdi. "Cutting Edge."

"Bizimle burada buluşabilir misin?" Ona adresi verdim. "Ben şimdi gidiyorum."

"Teşekkürler. Ascanio orada mı?"

"Hazır ve istekli," dedi Ascanio telefonda.

"Benim için Dunwoody Polis Departmanını arayın ve lütfen bu kişi hakkında herhangi bir şikayet olup olmadığını kontrol edin. Chamblee Dunwoody Yolu'ndaki Oswalds." Ona adresi verdim.

"Evet, Konsolos."

Ya alışkanlıktandı ya da benimle dalga geçiyordu. Muhtemelen ikincisiydi. Telefonu kapattım ve garaja girdim. Duvarın yanında duran alet kutusundan bir çift kargaburun çıktı. Mükemmeldi.

Curran'ı dışarıda buldum. Bir insana dönüşmüş, balçıkla kaplı olmasına rağmen kıyafetlerini çıkarmış ve ağzını hortumla çalkalamaya çalışıyordu.

"Tadı o kadar kötü müydü?"

"Hiçbir fikrin yok. Bu yapışkan sadece suyla temizlenmiyor. Ben denedim."

"Omzuna bakayım."

Bana baktı. Penseyi kaldırdım ve onunla çimdikleme hareketleri yaptım.

"İşimiz bitti mi?" diye sordu.

"Hayır. Biohazard gelene kadar burada beklemeliyiz."

"Neden? O öldü."

İçimi çektim ve kapının önündeki merdivenlere oturdum. "Çünkü reanimatif metamorfoz sergiliyordu. O öldü ve ölü kalmak yerine başka bir şeye dönüştü ve hayata geri döndü. Ayrıca memeliden böceğe geçerek filumlar arası geçiş yaptı. Bu da demek oluyor ki. karasal bir ahtapot gibi gerçekten garip bir şey olarak tekrar hayata dönebilir. dokunaçlar."

"Neden onu ateşe verip küllerini dağıtmıyoruz?" "Çünkü küller hala metamorfoza uğrayabilir Sülükler ya da et yiyen çiçekler gibi kötü şeyler. Biz onu öldürdü. Bu, RM sürecini başlattığımız anlamına geliyor, yani şimdi Biohazard gelip karantinaya alana kadar cesede göz kulak olmalıyız."

"Ya yapmazsak?" Ses tonu gittikçe sertleşiyordu.

"Zorunlu on yıl hapis cezası var."

"Yani bu şeyi öldürerek bir hizmette bulunduk ve şimdi bunun için bizi cezalandırıyorlar mı?"

"Evet."

"Bu çok saçma. Kanaman var. Bana yalan söyleme, kokusunu alabiliyorum. Yaralanmışsın. Bir büyücüye ihtiyacın var."

"O kadar da kötü yaralanmadım."

Dudakları kırışarak dişlerini gösterdi. "Ne kadar kötü yaralanmış olman gerekiyor?"

"Yaralarımız hayati tehlike arz ediyorsa olay yerini terk etmemize izin veren bir yaşam hakkı muafiyeti var. Biz bir hastaneden ya da nitelikli bir tıp doktorundan tedavi görmemiz gerektiğini gösteren bir belge sağlamalıyız ya da

ölebilirdim. Yaralarım hayati tehlike arz etmiyor."

"Evrak işleri sorun değil."

"Evet, ama yalan söylemeyeceğim."

"Yaralarının hayati tehlikesi olmadığını nereden biliyorsun? Bağırsaklarından gelen sıvıyla kaplanmışsın. Zehirli olmadığını nereden biliyorsun?"

"Eğer zehirliyse, kendimi hasta hissettiğimde icabına bakarız." "Tamam. Ben burada bu şeyle kalacağım, sen de

Kendini hastaneye götür." "Hayır."

Bana bir alfa bakışıyla vurdu.

Gözlerimi olabildiğince açtım. "Elbette, Majesteleri. Ne düşünüyordum ki? Hemen gidip bunu yapacağım, sadece lütfen bana bakmayın."

"Kate, arabaya bin."

"Belki de dramatik bir şekilde hırlamalısın. Yeterince korktuğumu sanmıyorum."

"Seni arabaya bindireceğim."

"Hayır, öldürmeyeceksin. Öncelikle, o şeyi öldürmek için ikimiz de uğraştık ve eğer kendini yeniden yaratırsa, yine ikimiz de uğraşacağız.

Seni bununla yalnız bırakmayacağım. İkincisi, eğer denersen

beni fiziksel olarak arabaya taşırsanız, direnirim ve daha fazla kan kaybederim. Üçüncüsü, isteğim dışında beni arabaya bindirebilirsiniz ama beni arabayı sürmeye zorlayamazsınız."

Hırladı. "Argh! Neden senden istediğim hiçbir şeyi yapmıyorsun?"

"Çünkü sormuyorsun. Sen söyle."

Birbirimize ters ters baktık.

"Sığ bir kesik yüzünden hastaneye gitmeyeceğim." Ve muhtemelen burkulmuş bir omuz, bacaklarımda birkaç sıyrık,

ve sağ tarafı çürük. "Daha kötüsu de olabilirdi. Güzel, kırılğan eski bir çit yerine bir tuğla duvara çarpabilirdim ..."

Elini kaldırdı. "Arabadan bir sağlık çantası getireceğim."

Sürü için çalışan Doolittle'dan başka bir büyücü bile tanıımıyordum. Curran'la tanışmadan önce bana pansuman yapan kadın taşınmıştı. Bunu çok geçmeden çözmeme gerekecekti. Bizim işimizde, iyi bir medmage çok önemliydi.

Huysuzluğu sağlık çantasıyla birlikte geri döndü. Yüzümü buruşturmamaya çalışarak boğazlı kazağımı yukarı çektim ve ona sırtımı döndüm.

Sessizlik.

"O kadar da kötü değil."

Elleri sıcak ve dikkatli bir şekilde tenimi okşadı. Soğuk tuzlu su solüsyonu kesiğin üzerine döküldü ve titredim.

"Peki ya bu?" Curran'ın parmakları sol tarafımdaki ağrıyan noktaya dokundu.

"Bu geçen geceki hortlaklardan. Temizliği bitirdikten sonra üzerine ilahi okuyacağım. Kendi kendine iyileşecektir."

Soğuk rüzgâr ıslak sırtıma dokunarak dişlerimi dans ettirdi. Teşekkürler, hava durumu. Sen de siktir git.

"Gerekçe, onu bir kez öldürdüğümüze göre muhtemelen tekrar öldürecek. Burası meskûn bir mahalle. Doğru olanı yapacağız ve buraya göz kulak olacağız."

Curran, "Bu aptalca bir yasa," dedi. "Bu işe karışmamak daha kolay."

Sırıttım. "Aha! İşte şimdi anlıyorsun. İnsan toplumuna hoş geldiniz, Majesteleri."

"Kate. İlahi söyle."

On dakika sonra yaranın üzerine bir bandaj koyacak kadar kapandığına karar verdi. Balıkçı yaka kazağımı çektim.

Sırtıma. Ne yazık ki rulo halindeyken soğuması için zaman vardı ve şimdi cildimde buz gibi hissediyordum. Olmak İchor kaplı yardımcı olmadı. Curran yanıma oturdu.

"Omuz," dedim ona. Gömleğini çıkardı ve dünyanın en iyi göğsünü r zg ra karŗı sergiledi. İlkin i sıkıŗtırdım Kerpetenimle içinden çıkan böcek sa ı. İnce bir metal Őiŗ büyüklüğündeydi. "Hazır mısın?"

"Yap Şunu."

Sa ı kopardım. On santim uzunluğundaydı.

Kısa ve sert bir ses çıkardı. Çok acımıŗ olmalıydı. Omzundaki kanı gazlı bezle sildim. "Dört tane daha."

"ŗimdiki zaman gibisi yok."

D rd n  de bir dakikadan kısa sürede hallettim. Ne kadar az acırsa o kadar iyiydi. Curran gömleğini geri giydi ve beni çekti.

Yakındı. Gözleri karanlıktı. Her ne d ŗ n yorsa iyi değildi.

"İyi misin?" diye

sordum. "Evet."

İçimden bir ses, eğer hala Canavar Lordu olsaydı, Şimdiye kadar cesedin baŗında nöbet tutan bir Şekil deđiŗtiren ekibi olurdu diye d ŗ n yordu.

Doolittle'ın beni tekrar ayağa kaldıracakđı Keep'e götürdü.

"İnsan olmak o kadar da kötü değil, değil mi?" diye sordum.

"Savell'leri hatırlıyor musun? Sokağın karŗısındaki evi?"

Heather Savell baŗımın belasıydı. Bölgede bir ev sahipleri derneği yoktu ama Heather bir tane olmasını çok istiyordu. Kafasında, ev sahipleri derneği ger ekmiŗ ve kendisi de onun baŗkanıymıŗ gibi davranıyordu. Onları aldı hayali yetki ve sorumlulukları çok ciddiye alır. "Elbette."

" imlerinin etrafına kırmızı biber serpmiŗler."

Neredeyse diŗlerimi sıkacaktım. Curran'ı araziden uzak tutmak için kırmızı biber serptiler, sanki koklamaya gelen bir sokak k peđiymiŗ gibi.

"G r n ŗe göre üzerine basabileceğimi anlamıyorlar."

"Onlarla konuşacağım."

Tekrar başını salladı. "Hayır. Beni tanımadıkları için korkuyorlar. Ben onları anlıyorum. Seni anlamıyorum. Neden onları koruyorsun?"

"Çünkü kendilerini her zaman koruyamazlar."

Curran bana baktı, yüzü sertti. "Sürüde, Herkes bir türdür. Hepimiz birbirimize aitiz. Biz bir bütünü. Herkes katkıda bulunur, bazıları daha fazla, bazıları daha az. Güvenli bir yaşam sürmek gibi ortak bir hedef için çalışıyoruz."

"Bu insanlar da öyle."

Curran yüzünü buruşturdu. "Seni sokakta dövüyor olsaydım, sana yardım etmek için parmaklarını bile kıpırdatmazlardı."

"Keep'in ortasında beni dövüyor olsaydın, kimse parmağını kıpırdatır mı? Yoksa alfalar kavga ediyor ve bu onları ilgilendirmez diye başka tarafa bakmaya mı karar verirler?"

Curran homurdandı. "Kate . . ."

"Sizden olmayan insanlara karşı bir önyargınız var. şekil değiştirenler." Ona yaslandım. Kolunu bana doladı. "Bu temelsiz bir önyargı değil, çünkü insanlar Birinden korkarlarsa, ona şüpheyile yaklaşırlar. Birçok insan için şekil değiştirenler canavardır ve siz de canavarların kralıydınız. Seni anlıyorum. Sürü için ben bir canavardım ve bana ona göre davrandılar."

"Hepsi değil."

"Hayır, hepsi değil. Demek istediğim de tam olarak bu."

Başımı çevirdim ve onu öptüm. Dudakları sıcaktı ve tanıdık bir tat dilimin üzerinde gezindi.

"Sen hiç şekil değiştirmeyenlerin arasında yaşamadın Curran. Ben yaşadım. Bir köpeği kurtarmak için yanan bir binaya koşan bir adam gördüm. Yabancılar için kendilerini feda eden insanlar gördüm.

Hepsi bunu yapmaya istekli değil, ancak önemli olacak kadar yeterli.

Bu yüzden onlara yardım ediyorum. Onlara bir şans verin. Bence sizi şaşırtabilirler."

İçini çekti ve beni kendine doğru çekti.

"Lonca'yı devralmayı ciddi ciddi düşünüyor musun?"
Ona sordum. "Karmakarışık durumda."

Bana sıırttı. Eğlenen bir yırtıcının mutlu gülümsemesiydi bu. "Ben hallederim."

"Asla başka bir Sürü olamayacaklar. Çok bağımsızlar. Ve otoriteyi sevmezler."

"Başka bir sürüye ihtiyacım yok. Sürünün zaten çok fazla kuralı var. Bu çocuklar için bazı fikirlerim var. Sadece henüz bilmiyorlar."

"Sizinle her adımda mücadele edecekler."

"Umarım öyledir." Curran sessizce güldü. "Onları teker teker ya da gruplar halinde götürürdüm. Eğlenceli olurdu."

Bu zincirlerinden kurtulma olayı onu korkutuyordu. "İşte senin bu yönünü seviyorum, Kürklü Hazretleri. Alçakgönüllülüğünüz ve mütevazılığınız."

"Jilet gibi keskin zekamı ve çocuksu yakışıklılığımı unutma." "Çocuksu mu?"

Curran, "Lonca'da Sürü'de olmayan bir şey var," dedi. "Çeşitlilik. Nişancılar, yakın dövüşçüler ve büyü kullanıcıları var. İhtiyacımız olan şey bu olabilir ..."
Durakladı.

"Ne oldu?"

"Rüzgâr değişti." Curran ayağa kalktı ve kaldırımından aşağı yürüdü. Ben de onu takip ettim. Bir elektrik direğinin yanından geçtik,
. . . Yirmi metre daha gidersem geri dönmek zorunda kalacaktım. Örümcek akrebin cesedinden çok uzaklaşmıştık.

Curran durdu ve çömeldi. Büyük soluk bir sıyrık kaldırımını geçti. Yüzünü buruşturarak derin bir nefes aldı.

"Ne oldu?"

Yüz ifadesi acımasızdı. "Ghoullar. Bir sürü ghoullar."

Büyü gücüyle çalışan sirenlerin uzun ve uluyan çığlıkları sokaklarda yuvarlandı. Süvariler geliyordu.

BÖLÜM 6

B HEYECAN ŞEKİLDE GELDİ: iki siyah SUV ve bir römork yerine çelik konteyner taşıyan zırhlı bir TIR. SUV'lar on kişiyi Biyolojik Tehlike Kirlenmiş takım elbiseler ve kırmızı kapüşonlu, tıknaz, siyah saçlı bir adam. Kapüşonun üzerinde beyaz harflerle BÜYÜK SİHİRBAZ yazıyordu. Dünya küçük.

Büyük büyücü parmağını bana sapladı. "Sen! Kirli olan! Bana her şeyi anlat."

"Merhaba Luther. PAD için çalıştığını sanıyordum."

Yüzünü ekşitti. "Çok fazla politika, çok az büyü. Benim profesyonel stratejimle ilgili sorunları var. Ayrıca dışçilikleri de berbat."

"Yani kovuldun

mu?" "İstifa ettim."

"Tarikat'tan ayrıldığımda bana lekelendiğimi söylemiştin." "Çünkü bazı saçmalıklar yüzünden öfkeyle istifa ettin."

İnsanların hayatını kurtarmaya çalışmak gibi. İşimi en iyi şekilde yapmak için bıraktım.

Kazanma potansiyeli. Kahraman olmanın kaybettiren bir bahis olduğunu bilmiyor musun? Maaş bok gibi ve insanlar bu yüzden sizden nefret ediyor." Luther

Curran'a baktı. "Erkek örnek kim?" Curran

Luther'e elini uzattı. "Lennart." Luther Curran

"ın elini tuttu ve kokladı.

"Şekil değiştiren, kedi, muhtemelen bir aslan, ama sıradan bir Afrikalı Simba değil. Garip bir kokun var." Bana baktı.

"Neden her zaman garipler?"

"Bu onun özel yeteneği," dedi Curran. "Bizi bala giden arılar gibi kendine çekiyor."

Luther bağını salladı ve böceğin cesedine döndü. Ekibin geri kalanı asit ve alev silahlarıyla etrafında dururken, Biyolojik Tehlike ressamı yoğun bir Çekilde onun resmini çizmeye çalışıyordu. "Bana o şeyden bahset."

Bayan Oswald'ın hikayesini anlattım. "Konuştu mu?" Luther sordu.

"Evet." Normal hayaletlerin duyguları yoktu. Konuşmazlardı, konuşsalar bile bu kadar güçlü olmazlardı. "Sesinde çok fazla büyü vardı. "Sesinde çok fazla büyü vardı. deri."

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Luther.

Ben de sevmedim. "Birinin kedilere karşı bir garezi var. Bayan Oswald'ın özel kedileri mi yoksa genel olarak herhangi bir kedi mi bilmiyorum. Ama kedi düşmanı ısrarcı. Önce bir kene gönderdi. Eduardo onu öldürdükten sonra, Çağırıcı Griffin ile onu takip etti ve griffin parmaklıkları kırmak için çok küçük olduğunda, onu büyötmek için içine biraz sihir katmış olmalı. Ve sonra içine." Cesede başımı salladım. "Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Merkezde bir dinleme cihazımız var. Sorunu çözdüğünde sizi ararım." Luther ceset üzerinde düşündü. "Haç-

filum metamorfozu beni rahatsız ediyor." Beni de rahatsız etti.

Ressam eskiz defterini salladı. "Tamamdır."

"Tamam, arkadaşlar," diye seslendi Luther. "Paketleyin, etiketleyin ve zincirleyin."

Ekip plastiği açmaya başladı.

"Hey, Luther," dedim. "Yeni hortlaklar işe almadınız, değil mi?"

Luther bana doğru döndü, gözleri sudaki bir damla kanı hisseden bir köpekbalığı gibi odaklanmıştı. "Sen bir şey biliyorsun. Söyle bana

Ben."

Curran, "Sürü gözcüleri doğudaki bir yolda çok sayıda ölü hortlak buldu," dedi. "Canavar'la kahvaltı yaptık. Lord ve o bundan bahsetti."

Luther onu düşündü. "Elbette, bunu satın alacağım. Bekle, benim bir beynim var. Pardon, tamamen unutmuşum. Gulyabaniler parçalar halinde bulundu. Birisi onları pençeleriyle parçalamış ve bir kılıçla parçalara ayırmış. Ve işte ikiniz buradasınız, birinin pençeleri diğerinin ise kılıcı var."

Curran, "Şehirde kılıçları ve pençeleri olan tek insanlar biz değiliz," dedi.

Luther gözlerini kısarak bize baktı. "Siz ikiniz neyin peşindesiniz?" "Şu anda hiçbir şey," dedim.

"Sana inanmıyorum."

Derek caddede koşuyordu. Gri kapüşonlu bir tişört ve eski bir kot pantolon giymişti ve telaşsız görünen ama kilometreleri yutan o özel kurt yürüyüşüyle koşuyordu. On dokuz,

Boyu 1.80'in biraz altında, siyah saçlı ve kaslı atletik bir vücuda sahip olan Derek baş döndürüyordu. Sonra insanlar onun yüzünü gördü. A

Birkaç yıl önce bir kızı kurtarmaya çalışmış. Kızın sahibi olan yaratıklar onu yakaladı ve yüzüne erimiş metal döktü. İyileşti ama yüzü artık farklı görünüyordu. Yüz hatları daha pürüzlüydü, bir zamanların yakışıklı mükemmelliği gitmişti. Gözleri durumu daha da kötüleştiriyordu. Karanlık ve serttiler,

Yaşlı birine, acı ve ıstırabın öğütücüsünden geçmiş ve bundan hasarlı ama kırılmamış olarak çıkmış birine ait olan türden gözler. Cipimize yaslandı ve kambur durdu.

"Peki," dedim. "Kayıp bir şekil değiştirenimiz var ve onu bulmaya çalışıyoruz. Biraz yardıma ihtiyacımız olabilir."

Luther elini kaldırdı. "Orada dur. Şekil değiştirenler sürü işidir. Yardımımızı yazılı olarak talep etmedikleri sürece hiçbir şey yapamam. Bunu duymak bile istemiyorum."

Ne sürpriz ama. Kalbim durmadan sarıl bana Bu sürprizin saf şokundan. "Vay canına, umursaman çok

hoş."

"Canavar Lordu pisliğin teki," dedi Luther. "Onun temsilcileriyle daha önce de muhatap oldum ve size şunu söyleyeyim, onu kızdırmak istemem."

Curran'ın yüzüne bakmayı çok istiyordum ama dönmem gerekecekti ve bu tuhaf görünecekti. "Bana gulyabanilerden bahset Luther."

"Ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim."

Cidden mi? "Bu kamuya açık bir kayıt meselesi. Belediye binasına gidip üç saat boyunca Biyolojik tehlike açıklamaları ya da sadece bana söyleyebilirsiniz. Eğer bu kadar zaman harcamak zorunda kalırsam, sinirlenirim."

Luther arkasına yaslandı. "Sakin ol kalbim. Sanırım bundan korkmam mı gerekiyor?"

"Hayır, sadece sinirlendiğimde paylaşmayı sevmediğimi belirtmek istedim. Bir hortlak sürüsünün neden şehre girmeye çalıştığını bilmek istiyorsunuz. Biz de bunun neden olduğunu bilmek istiyoruz.

Eninde sonunda bunu çözeceğiz ve sonra size ya da PAD'deki eski patronlarınıza götürebiliriz."

İç çekti. "Hayır, yeni bir gulyabani işe almadık."

"Mitchell'la konuştun mu?" Ben sordum.

"Konuşmak istemiyor." Luther yüzünü buruşturdu. "Ona bir şeyler oluyor."

"Benimle konuşabilir."

"Bu doğru." Luther yine içini çekti. "Sana ne diyeceğim, ben

Mitchell'i görmene izin vereceğim ama seninle konuşursa bana ne dediğini söyleyeceksin. Ona neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Anlaştık." Kabul etmemek aptallık olurdu. "Bu gece." "Hayır, yarın gece. Onu dün gece besledik.

O
uyuyarak."

Mitchell dışarıyı sevmezdi. Çoğu zaman yuvasında saklanırdı ve yemek yedikten sonra onu oradan çıkarmak imkansız olurdu. Daha önce de denemiş ve hiçbir sonuç alamamıştım. "O zaman yarını ben alırım."

"Güzel. Burada işimiz bitti, serbestsiniz, kışt, git, defol.

Benim yapmayacağım bir şey yapmayın çocuklar."
Arabalara doğru gitmeye başladım.

"Bekle," diye seslendi

Luther. "Evet?"

Bana doğru koştı. "Şehir sana farklı geliyor mu?"

"Nasıl farklı?"

Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Aralık ayında bir şey oldu. Tuhaf bir şey."

İlerleyin, burada görülecek bir şey yok, hiçbir şehir insanların tesiste olduğunu iddia etmiyor. "Garip şeyler her zaman olur burada."

"Hayır, bu farklıydı. Bir fırtına gibiydi. Sihirli bir fırtına. Şehrin içinden geçti ve şimdi farklı hissettiriyor. Sana da farklı geliyor mu?"

Yalan, yalan, yalan. "Hayır."

Luther bakışlarıyla yüzümü aradı. "Ben deli değilim."

Hayır, yapmayacaksın. "Bu benim maaş derecemi aşar." "Kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi."

"Belki de bunun için bir doktora görünmelisin," dedi

Curran. Luther parmağıyla onu işaret etti. "Senden hoşlanmıyorum." "Güle güle Luther." Sırıttım.

Yürüyüp gitti. "Bir yolunu bulacağım! Ben deli değilim!"

Eğer bunu anlarsa, bir sürü açıklama yapmam gerekecek.

- - -

"HERKES BENİM BİR PUŞT OLDUĞUMU MU DÜŞÜNÜYOR?" diye sordu Curran. "Sadece seni tanıyan ya da seninle tanışan insanlar."

Uzun bir süre bana baktı.

"Sürü'nün davalarının gayretli bir savunucusuydunuz," dedim. "Sürü'nün çıkarları çoğu zaman insanların çıkarlarıyla çelişir. Seni hâlâ seviyorum. Derek hâlâ senin harika biri olduğunu düşünüyor."

Derek kaldırımındaki çizimin yanında diz çökmüş, derin derin nefes alıyordu. "Üç ghou. Bir erkek ve iki dişi. Koku yaklaşık elli saatlik, aşağı yukarı bir saat."

Elli saat tam da Eduardo'nun Bayan Oswald'ın telefonuna cevap vereceği süreye denk geliyordu.

Pazartesi günü kurt griffin hakkında. "İlginç bir zamanlama," dedim.

"Buraya geldiler ve aynı yoldan gittiler," dedi Derek.

"Burada ne kadar kaldılar?" Curran sordu.

"Birkaç saat." Derek evin yan tarafıyla tahta çit arasındaki dar bir noktayı işaret etti. "Orada, çöp kutularının arkasında saklandılar."

Ev sakinleri işe giderken üç hortlak orada öylece oturmuş bekliyordu. Bize aldırmayın, biz Lezzetli çocuklarınız okula giderken burada, çöp kutularınızın arkasında, büyük keskin pençelerimizi ovuşturarak rahatlıyoruz. Ve bu ürkütücü değildi. Hayır, hiç de değil.

"Neden?" Yüksek sesle düşündüm. "Eğer saklanıyorlarsa, saklanmak için daha iyi yerler var."

"Mm-hm." Curran'ın yüzü bana onun da aynı şeyi düşündüğünü söylüyordu. "Saklanmak için kötü bir yer ama bir Pusu."

Bayan Oswald'ın evine bir göz attım. Birkaç ev aşağıda, sokak bir çıkmaz sokakta son buluyordu. Sadece bir giriş ya da çıkış vardı.

"Başka koku var mı?" Ben sordum. "Herhangi bir insan kokusu? Saldırdıkları biri var mı?"

Derek başını salladı.

Curran bana baktı. "Bu sana garip geliyor mu?"

"Bununla ilgili her şey bana tuhaf geliyor. Ghoullar Yalnız yaşarlar. Mezarlıkların yakınında yaşarlar, yuvalarda saklanırlar ve şafak vakti ya da gece boyunca seyahat ederler. Onlar gruplara ayrılır ve güpegündüz yerleşim bölgesi. Bu evin sahibi bir seri katil değilse ve kurbanlarını arka bahçesine gömmemişse, burada bulunmaları için bir neden yok."

"Arka bahçede hiç ceset yok," dedi Derek. "Ben olsam çürüme kokusu alırdım."

Mizah duygusu kontrolü, başarısız.

"Mesele şu ki, bu iki tuhaf şeyin" -bir elimle çöp kutularını, diğer elimle de örümcek-akrep cesedini işaret ettim- "birbiriyle bağlantılı olmaması pek olası değil. Sanırım Eduardo'yu bekliyorlardı." Nedenini öğrenmek için hayatımın bir yılını verebilirdim. "Lawrenceville'de öldürdüğümüz hortlaklar birinin çağrısına cevap veriyorlardı.

Birinin onları beklediğini söylediler. İnsanlarla kahve ya da brunch için buluşmuyorlar. Sanırım bazı varlıklar kendi çıkarları için kullanıyorlar."

Derek, "Bu onların organizasyonunu ve olağandışı davranışlarını açıklıyor," dedi.

"Onları takip edebilir misin?" Curran sordu. "Elbette." Derek gülümsedi.

Curran, "Gidip onlara soralım," dedi.

"Ben arabayı getireyim," dedim. Onları sadece yürüyerek yavaşlatabilirdim.

On beş dakika sonra onları bir ciple takip ettim. George'un arabasını alması için daha sonra birini göndermem gerekecekti.

Aslanlar maraton yarışlarındaki yetenekleriyle tanınmazlardı ama Curran bir kurt aslanıydı ve insan standartlarına göre mükemmel bir koşucuydu. O ve Derek caddeden aşağı

Saatte otuz mil, ki bu onlar için muhtemelen rahatlatıcı bir hızdı.

Gulyabaniler Arap mitosundan gelmektedir. Onlara dair bilinen en eski referanslardan biri Binbir Gece Masalları'nda yer alır.

Bir Gece. Kurt grifonların Kuzey Afrika'ya özgü olduğu ve Berberilere aşina olduğu söylenir.

Müslümanlar Kuzey Afrika'yı MÖ yedinci yüzyılda fethetti, bu nedenle teknik olarak

Griffin ve ghoular arasındaki coğrafi bağlantı. İşte bu noktada her şey anlamını yitirdi. Gulyabaniler daha yüksek bir otoriteye hesap vermiyordu. Ölümsüz değillerdi, özgür iradelerini koruyorlardı ve tüm girişimler

Onları dış güçler tarafından kontrol etmek genellikle kötü

sonuçlanırdı. Onlar korkak yalnız leş yiyiciler ya da yırtıcılardı.

Derin yuvalar kazıp insanlardan saklanan fırsat ve güneş ışığı. Örümcek-akrep olayının ya da kedilerin buna nasıl uyduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Belki de Bayan'a saldıran yaratıkların arkasında her kim varsa.

Oswald, Eduardo'nun müdahalesine gerçekten sinirlenmiş ve hortlaklara onu kaçırtmış ya da öldürtmüş olabilir mi?

Ama bu da

Bu kişi bir gulyabani ordusunu kontrol edebilir. Ya da Belki de bunu yapabilecek birini tanıyordu ve o kişinin ona bir iyilik borcu vardı. Eğer hortlakları kontrol edebilecek kadar güçlüysen, neden kedileri umursayasın ki?

Ağzımdaki havayı boşalttım. Tüm bu çılgın spekülasyonlar sadece spekülasyondur. Bazı kanıtlar bulana kadar, tüm tuhaf teorilerimin hiçbir değeri yoktu.

İleride Curran ve Derek Valley View Yolu'ndan sola döndüler. Ben de takip ettim. Cadde boyunca ağaçlar ve çalılar arasında küçük evler sıralanıyordu. Nispeten sakin bir mahalleye benziyordu. Hiçbir mahalle tamamen güvenli değildi.

Vardiya sonrası Atlanta, ama bu daha istikrarlı olanlardan biriydi. Ve bildiğim kadarıyla Eduardo'nun Lonca'da aldığı rastgele iş dışında burayla hiçbir bağlantısı yoktu.

Bu karmaşa giderek daha da karmaşık bir hal alıyordu. Karışık benim favorim değildi. George'u hatırladım. Hamile Desandra'yı korumak için kendini bıçağın önüne attı. Zihnim yardımsever bir şekilde Eduardo'nun baygın ve kanlar içinde olduğunu hatırladı. Bir canavarın Doolittle ve Jim'in kız kardeşine saldırmasını engellemeye çalışmış ve neredeyse ölüyordu. George ve Eduardo yeterince acı çekmişti. Mutluluklarını hak etmişlerdi. Onların mutluluğunu

Onları tekrar bir araya getirmek ve mutlu görmek.

Evlenmelerini ve sevimli bebekleri olmasını istedim.

Hangi cehennemdesin, Eduardo? Kendini neyin içine soktun?

Ashford Dunwoody Yolu'ndan sola döndük. Sol tarafta bir Walmart'ın kalıntıları görüldü. Curran ve Derek oraya doğru yöneldiler. Üç yüz metre

Walmart ile aramda sanki birisi

bir blender'ı bir depoya götürdü: keskin beton parçaları bükülmüş metal inşaat demiri ve kırık ahşap kirişlerle birbirine bağlanmış halde yere saçılmıştı. Kırık camlar, kirle donuklaşmış,

Orada burada parıldıyor, rastgele bir güneş ışını yakalıyordu. Harika. Onları takip etseydim, şimdi dışarı fırlayıp lastiklerimi kesebilirdim.

Derek yavaşladı ve enkazın arasında küçük daireler çizdi. Gulyabaniler orada oyalanmış olmalı.

Curran gerildi, tüm vücudu gergin bir yay gibi sıkıştı ve altı metre yüksekliğindeki beton bir kayanın üzerine sıçradı. Hafifçe yere indi ve doğruldu, bakışları büyük mağazanın çökmekte olan cesedi. Geniş omuzları ve sırtının çizgisi hafifçe kıvrılıyordu. Rüzgâr eşofmanını çekiştiriyor, sert vücudunu, kaslarını bir an için ortaya çıkarıyordu.

Onu bir anda görünmeyen bir tehdidin üzerine fırlatmaya hazırdı. Bu potansiyel güç bir mıknaş gibiydi. Onu tanımasaydım ve oradan geçiyor olsaydım, durup bir fotoğrafını çekerdim.

ikinci kez baktı, o korkunç seksi piçin kim olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Bu gece onunla eve giderdim. Ben gideyim.

Tamam. Bende ciddi bir sorun vardı.

Birincisi, ona aşık bir salak gibi bakıyordum. İkincisi de, bunu bir masanın ortasında otururken yapıyordum.

Motor çalışır halde caddede. Yoldan başka bir araç hızla gelirse, kafa kafaya çarpışmanın eğlencesini ve heyecanını yaşayacaktım. Arabayı kaldırıma çektim. Kan kaybının bir sonucuydu. Elbette. Hepsi bu kadar.

Derek tek sekizlik bir dönüş yaptı ve yanımdan koşarak geçti.

Curran kayadan atladı ve ona yetişti.

İşte yine başlıyoruz. Frene hafifçe bastım. Meadow Lane Yol . . . Solumuzda, yarısı çamların arkasına gizlenmiş, yıkık dökük bir otopark belirdi. Curran ve Derek içine daldılar. I

Jeep'i park etti ve peşlerinden yamaçtan aşağı indi.

Otopark önümde uzanıyordu. Bir an durup gözlerimin

karanlığa alışmasına izin verdim. Çıplak sarmaşıklar,

Hâlâ kışın etkisinden kurtulamamış olan beton, garajın sağ ve sol taraflarını kaplamış, yapının tavanının çöktüğü arka tarafa doğru gittikçe yoğunlaşmıştı. Betonun ezici ağırlığıyla yerlerinde sabitlenmiş üç araba, en sol köşede sessizce paslanıyordu. Curran onların yanında bekliyordu. Derek

onun yanında çömelmiş. Önlerinde bir yarık beton duvar. Buradan simsiyah görünüyordu, en az sekiz metre boyunda ve üç metre genişliğindeydi.

Tabii ki. Neden korkunç karanlık bir çukur olmasın ki? Bir kereliğine de olsa, esintili bir yol olmasını isterdim.

güllerle ve güneş ışıqlıyla dolu bir bahçe.

Onlara doğru koştum. Derek ayaklarının üzerinde dönerek bana doğru geldi. "Patika oraya çıkıyor."

Hayır, değil. "Tamam."

Derek boşluğa doğru eğildi. Arkasından baktım. Derek Beton yaklaşık beş metre sonra bitiyor, toprağa kazılmış bir tünelle birleşerek aşağı doğru eğiliyordu. Soğuk, nemli bir koku üzerime çöktü.

Hayır.

Curran'ı arkamda hissettim ve doğruldum. Sırtım göğsüne sürtündü. O deliğe inmek istemedim. Neredeyse başka her şeyi yapardım. Sadece oraya inmek istemedim.

"Bebek mi?" Curran sordu.

"Evet mi?"

Şu anda Eduardo aşağıda yardım bekliyor olabilirdi. Boşluğa adım attım ve ilerlemeye başladım. Sadece bir ayağımı diğerinin önüne koymalı ve beni gömecek binlerce kiloluk toprak ve kayayı düşünmemeliydim eğer çökerse.

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

"Ben harikayım." Karanlıkta Derek'i zar zor görebiliyordum.

önümde ilerliyordu. Hayal gücüm önümdeki tünele düşen gevşek topraktan bir çıkış çizdi, Beni gömüyor, ciğerlerime çekiliyordu. Dilimde adrenalin tadı vardı. Tüneller hiçbir zaman

en sevdiğim şeyler listesindeydi, ama bugün vücudum aşırı hızlanıyordu.

"Nabzın hızlanıyor."

Sadece bir şekil değiştiren seçmeliydim. "Görünüşe göre yerin derinliklerine giden karanlık ve dar tüneller bana uymuyor."

Kollarını bana doladı. Ben durdum. Kalbim kaburgalarım vuruyordu. Neyim vardı benim böyle?

Curran saçlarımı öptü. Sesi kulağımda sessiz ve sıcak bir fısıltı gibiydi. "Bu Mishmar değil."

Anılar, başımdan aşağı dökülen bir kova soğuk su gibi zihnimde çağlıyordu. Kapana kısılmış olmak suyla dolu tünel, metal ızgaraya tutunmak, boğulmasın diye Ghastek'in kafasını tutmak, yüzlerce ölümsüz bizi kovalarken karanlık geçitlerde koşmak ...

Curran'ın sesi sakin ve güven verici bir şekilde araya girdi. "Kapanı kısılmadık. Bu sadece toprakta bir delik."

Derin nefes aldım, ona yaslandım. Ciğerlerinizin dibinden nefes almak endişeyi kısa devre yaptırır ve ben de Yavaşça nefes aldım, nefes verişlerimin nefes alışlarımdan daha uzun sürmesini sağlamaya çalıştım ve ona sarılmış bir şekilde durdum.

Nabzım yavaşladı. Tuhaf, rahatsız edici panik hâlâ oradaydı ama kendimi tutabileceğim kadar azalmıştı. Elini sıktım. "Ben iyiyim."

Gitmeme izin verdi ve ben de hızlanmaya çalışarak yoluma devam ettim.

Tünel daraldı. Omuzlarım toprağa değdi. Harika. Endişe içimi kemiriyordu. Nefesime odaklandım, yavaş ve derin.

Bir dakika geçti. Bir dakika daha.

Yürümeye devam et. Devam et. Bitecek.

Bitecek.

Sanki sonsuza kadar yeraltında kalmışsınız gibi geldi. En az otuz dakika olmalı.

Bitmek zorundaydı.

Bu lanet tünel ne kadar uzağa gidiyor?

Bir el sırtıma dayandı ve aşığı kaydđ. "Az önce kđımı mı elledin?" Fısıldadım.

"Ne?"

"Curran!"

"Evet?" Sesinde kontrollü bir kahkaha duyabiliyordum.

İnanılır gibi değil. Hızlandım. "Gulyabanileri takip ediyoruz ve sen kđımı avuğluyorsun."

"Her zaman önemli Şeylere dikkat ettiğimden emin olurum."

"Tabii ki var."

"Ayrıca, eğer tünel çökerse, bunu bir daha yapamam."

"Nasıl olsa bir daha yapamayacaksın. Artık Derek'i bile göremiyorum. Muhtemelen senin kđını duymuştur- ve bize biraz yer amaya karar verdi." "Belki de çok yavaş hareket ediyorsunuzdur."

Argh.

"Yürürken daha fazla ses çıkarmayı da denemelisin."

Curran nerdi. "Belki hortlaklar sizi kk bir yeraltı fili sanıp kaçarlar."

"Buradan ıktđımızda, seni tekmeleyeceğim." "Deneyeceksin."

Tünel döndü. Soluk bir ışık neredeyse elli metre nmdeki Derek'i aydınlattı. Işığın içine atladı. I iki kez zamanladım. Bir an sonra tünelin aıklđının kenarına tutundum. Önümde geniş bir açık mağara uzanıyordu.

Ben, zemini yaklaşık yedi metre aşığıda, tavandaki bir delikten içeri szlen gün ışığıyla aydınlanıyordu. Işık huzmesi

ortasında dik duran parçalanmış bir aracın üzerine düştü. yerde, kaputu ezilmiş bir kola kutusuna dönmüş, sırtı havadaydı. Derek görünürde yoktu.

Parçalanmış siyah bir araç.

Midemi rahatsız edici bir his kapladı. Aşığı atladım. Sert zeminin etkisi ayaklarımın tabanını yumrukladı. Birden mağara sola ve sağa doğru geniş bir tünele uzanıyordu.

Doğru, insan yapımı olamayacak kadar düzgün. Gittikçe daha iyi oldu.

Curran yanıma indi, bir hayalet gibi sessizdi. Bu kadar iri bir adamın bu kadar sessiz hareket edebilmesi adil değildi.

"MARTA," dedim ona.

Bana kaşlarını çattı.

"Metropolitan Atlanta Hızlı Transit İdaresi. Az önce Kırmızı Hat'a girdik."

MARTA 1970'lerde başladı ve bazıları yer üstünde, bazıları yer altında olmak üzere otobüs hatları ve ağır raylı sistem istasyonlarından oluşan bir ağa dönüştü. En parlak döneminde, dört yüz binden fazla insan her gün bindim, ama sihirli dalgalar onu ezdi. İlk giden trenler oldu. Pek çoğu kaza yapmadı ama büyü, karanlık tünellerde saklanmaktan ve lezzetli atıştırmalıkları rahatça kapmaktan hoşlanan kabus gibi yaratıklar ortaya çıkardı onlar için platformlarda toplanıyor. İnsanlar yeraltına inmeyi reddetti. Otobüsler bir süre dayandı ama sonunda şehir havlu attı. Şimdi MARTA istasyonları terk edilmiş bir halde duruyor, tünelleri Keskin dişler.

"Ne kadar uzağa gidiyor?" Curran sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Vardiya gerçekleştiğinde genişletiyorlardı. Muhtemelen yeraltında kilometrelerce demiryolu vardır."

Kilometrelerce uzunluktaki tünellerde hortlakların izini sürmek, bir düzine çıkışı olan bir labirentte fare avlamaya benzer.

Birlikte hareket ettik, sessizce araca doğru yürüdük. Harika çocuk hangi cehenneme gitmişti?

Cip tam deliğin altında duruyordu. Yukarı baktım. Bir aracın geçebileceği kadar büyüktü.

"Bu bir Tahoe mu?"

Curran uzandı, şanzımanı yakaladı ve çekti. Cipin kıcı Curran'a doğru devrilirken metal inledi. Bir werelion olmak güzel.

"Evet. Bu bir Tahoe."

Dehşet soğuk ve nemli bir dalgayla üzerime çöktü. Bu Eduardo'nun arabası olmalıydı. Gulyabaniler onu öldürmüş, cesedini

ve arabayı buraya, kimsenin bulamayacağı bir yere itti.

Curran cipi indirdi ve son iki metresinin düşmesine izin verdi. Uzun yarıklar yanlardaki boyayı aşındırıyordu.

Gulyabani pençeleri.

Aracın renkli camları çatlamış ama düşmemişti. Çatlakları toz kaplamıştı. Hiçbir şey göremiyordum. Sürücü tarafındaki kapıya uzandım. Kafamda, Eduardo'nun parçalanmış cesedi sürücü koltuğunda kendi kanıyla ıslanmıştı.

Ölme... Ölme...

Kapıyı çektim ve açtım. Bir gıcırtyla açıldı ve kabin ortaya çıktı.

Boş.

Oh phew. Vay be.

Curran diğer kapıyı çekti. "Kokusunu alıyorum. Bu onun arabası."

Tahoe'nun içi bıçaklardan yapılmış bir kasırganın içinden geçmiş gibi görünüyordu.

"Ölü gibi mi kokuyor?"

"Hayır." Nefes aldı. "Gulyabani kokuyor." "Bizim hortlaklar mı?"

Öldürdüklerimiz mi?"

"Hayır, farklı bir grup. Bu kokular daha eski."

Yani ortalıkta dolaşan birden fazla hortlak grubumuz vardı.

Derek soldaki tünelden çıktı. "İz burada bitiyor."

"Ne demek durur?" diye sordum.

"Her iki yöne de yürüdüm." Derek kirli duvara yaslandı.

"Patika buraya geliyor ve sonra duruyor.

Her iki tünelde de taze gulyabani kokusu izi yok." "Öylece uçup gitmediler," dedim.

"Kanatları çıkabilir mi?" Curran sordu.

"Bundan şüpheliyim." Kanatlı hortlaklar, tek ihtiyacımız olan buydu. "Kanatlanabilselerdi şimdiye kadar yaparlardı. Bu harika bir savunma adaptasyonu ve onlar korkak."

"Kokuları buraya geldiklerini ve sonra ortadan kaybolduklarını söylüyor."

Derek söyledi.

Yüzümü ovuşturdum. "Bu ışınlanmayı akla getiriyor."

"D'Ambray ışınlanıyor," dedi Curran.

"Evet ama Hugh güçlü kelimeler ve Roland tarafından karıştırılmış özel bir su kullanıyor. Bu ışınlanma babamın özel bir numarası. Ayrıca, Hugh şehirde olsaydı bilirdim."

"Nasıl?" Derek sordu.

"Onun Atlanta sınırını geçtiğini hissedirdim." Curran bana doğru eğildi. "Bir sınır mı var?"

"Evet."

"Bunu sınıfla paylaşmayı mı planlıyordun?" Sesi sessizdi.

"Ortaya çıkmadı."

Mutlu görünmüyordu. Başın dertteyken konuyu değiştir. "Mesele şu ki, ışınlanma bir ton büyü gerektiren zor bir şeydir."

"'Crapton' teknik bir terim mi?" Derek sordu.

Ukala. "Evet," diye homurdandım. "Bir olay yerini inceledim

Deniz Feneri Bekçisi karmaşası sırasında ışınlanma. Volhves tarafından yapıldı."

Volhveler Rus druidleriydi ve insan kurban etmenin tarihsel damgasının üstesinden gelmek için mücadele eden gerçek druidlerin aksine, volhvelerin umurunda bile değildi.

"Bunlar gerçekten güçlü pagan rahiplerdi, ancak yeterli suyu elde etmek için bir insanı kurban etmeleri gerekiyordu."

"Ne demek istiyorsun?" Curran sordu.

"Etrafınıza bakın. Ayın izi yok. Sadece toprak."

Üçümüz mağarayı inceledik.

"Neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok," dedim. "Bundan gerçekten ama gerçekten hoşlanmıyorum."

Curran, "Julie'ye ihtiyacımız var," dedi.

Büyü sahneye çıktıktan sonra

herhangi bir suç mahallindeki büyüünün doğasını anlamamanın hayati önem taşıdığını belirledi. Bu yüzden araştırmacılar m-tarayıcılar, büyüyü örnekleyen ve renkli çıktılarını tüküren hantal ağır mekanizmalar kullanılırdı: mavi için

insan, vampir için mor, şekil değiştiren için yeşil, vb. Julie bir m-tarayıcının insan eşdeğeriydi ve en gelişmiş modelden çok daha hassastı.

Cebimden anahtarları çıkardım. "şimdiye kadar evde olmalıydı."

Curran mağaranın tavanındaki deliğe baktı. Tam kırk metre yukarıdaydı. Derek anahtarları aldı ve kot pantolonunun içine koydu, ve koşmaya başlamak için geri çekildi. Curran ellerini birbirine kenetledi ve çömelerek onları bir adım gibi uzattı. Derek bir bulanıklık gibi hızla ona saldırdı. Sağ ayağı Curran'ın yumruğuna bastı, Curran doğruldu, kolları Derek'i bir yay gibi itti ve harika çocuk bir mermi gibi fırladı. Bir an için düşecek sandım, ama sonra eli duvardan dışarı sarkan kırık bir metal boruya takıldı. deliğin kenarında. Kendini yukarı çekti ve gün ışığında kayboldu.

BÖLÜM

7

L Tahoe'nun ön yolcu koltuğundaki kumaşın kenarları yıpranmış, pençeler tarafından yırtılmıştı.

Kesik. Çok daha düzgün bir kesik, gösterge panelini ve yolcu koltuğunun uzak kenarını yaraladı. Gösterge panelinde çukurlar oluşmuş, bazılarında kemik parçaları ve koyu renkli

kırmızı doku yüzeye yapışmıştı. Tahoe'nun içi, sürücü koltuğu hariç, koyu, kalın, kırmızımsı katran rengine birkaç lekeyle kaplıydı; bu da kavga sırasında Eduardo'nun arabada olduğu anlamına geliyordu. Sürücü koltuğuna oturdum -ayaklarım pedallara zar zor dokunabiliyordu- ve elimi uzattım.

Evet. Eduardo'nun elinde kısa bir bıçak vardı, ön paneldeki kesiğe bakılırsa muhtemelen bir palaydı ve onunla bir şeyi kesmişti. Sonra bıçak elinden fırladı ve saldırganları arabaya çarpmaya başladı.

Kemerimdeki cebimden küçük bir plastik torba çıkardım, bir tutam toz aldım ve kanın üzerine serptim. Koyu yeşil toz beyaza dönüştü.

"Demirotu," diye açıkladım Curran'a. "Ghoullar bundan hoşlanmaz.

Onlara zarar verip vermediğinden emin değilim ama kanlarıyla reaksiyona giriyor."

Curran ön paneli inceledi. "Emniyet kemeri tarafından sıkıştırıldığı ve etrafı sarıldığı için çok iyi mücadele etti."

"Beni şaşırtan da bu." Uzandım ve Eduardo'nun emniyet kemerinin kalıntılarına dokundum. Kemerin yaklaşık on santimlik kısmı üstteki braketten sarkıyordu.

bölüm kaba ve yıpranmış.

"Kemirilmiş," dedi Curran.

"Evet. Ona saldırdıklarında emniyet kemeri takılıydı. Sen bir hortlaksın. Bu adam sana bıçakla saldırıyor ve arkadaşlarının kafataslarını sağa sola kırıyor. Onu burada, emniyet kemerine sıkışmış haldeyken öldürmek yerine, kemeri çiğnemek ve onu dışarı çıkarmak için zaman ayırırsınız."

"Eduardo'yu canlı istiyorlardı," dedi

Curran. "Ama neden?"

Tahoe'nun geri kalanını aradık. Eduardo'nun sırt çantasında öğle yemeğini ve içinde yüz dolar nakit para olan cüzdanını buldum. Arabanın arkasındaki silah zulası Tahoe sağladı. Herhangi bir insan avcı silahları ve taktik bıçakları almış olabilir. Eduardo'yu kaçıran her kimse silahlarına ya da parasına ilgi duymamıştı, bu da muhtemelen hortlak teorimizin doğru olduğu anlamına geliyordu. Gulyabaniler sadece Eduardo'yu kaçırdılar, arabasını saklamak için bir çukura ittiler. Normal şartlar altında bu kadar sinsi değillerdi. Gulyabanileri bir tür kötü niyetli istihbarat kontrol ediyordu ve belli ki bir planı vardı. Keşke o planın ne olduğunu bulabilseydik.

Bir kayanın üzerine oturdum. Curran yanıma uzandı. O da

cehennem gibi görünüyordu. Bir süre önce üzerimizi kaplayan zehir çürümüş balık gibi kokmaya başlamıştı ve biz sürünürken

Yeraltında, gevşek toprakla karışarak onun ve benim cildimde çimento benzeri bir madde oluşturmuştu, benim durumumda bandajlardan sızan kanla lekelenmiş olduğuna şüphe yoktu. Omzum ağrıyordu. Sırtım da ağrıyordu. Sabahtan beri ikimiz de bir şey yememiştik. Curran açlıktan ölüyor olmalıydı.

Yaptığımız bazı çiftler.

Onu incelediğimi fark etti. "Burada pis bir delikteyiz."

"Evet. Çürümüş cesetlerin arasında yuvarlanan iki hortlağa benziyorlar."

Bana bir sırtış fırlattı. "Hey, bebeğim. Oynaşmak ister misin?"

Ona güldüm.

Curran, "Eğer Eduardo'yu kaçırmayı planlıyor olsaydım," dedi,

"ve nereye gittiğini biliyordum, en kolay şey gideceği yerin yakınına birkaç şekil değiştirici yerleştirmek olurdu, böylece

geldiğinde onu pusuya düşürebilirlerdi. Bunun dışında Bu da demek oluyordu ki, adamlarım Eduardo'yu orada yakalarlarsa

onu sokaklarda tekmeleyerek ve bağırarak sürüklemek zorunda kalacaktı."

"Evet. Çok riskli. Çok açıkta ve çok fazla potansiyel tanık var," diye kabul ettim.

"Kurbanımı sokaktan hızlı ve sessiz bir şekilde yakalamak isterdim, bu yüzden gideceği yere giden olası rotaları araştırır, ona saldırmak için iyi yerler bulur ve her rotaya bir grup şekil değiştiren ve varış noktasına yakın son bir grup koyardım, sadece sigorta olarak."

"Mantıklı." Gulyabanilerin yaptığı da tam olarak buydu.

"Peki Eduardo'yu bu kadar özel yapan ne?"

"Bilmiyorum." İçimi çektim. "Belki de gizli bir gulyabani prensidir."

Delikten çıkmak ve Eduardo'nun iyi olması için bir şeyler öldürmek istedim. Bunun yerine burada oturup parmaklarımı oynatmak zorunda kaldım. Curran'a doğru uzandım ve elini sıktım.

"Merak etme," dedi. "Onu bulacağız. Onu canlı yakaladılar, bu yüzden ondan bir şey istiyorlar."

"Mesele onu bulmak değil. Mesele onu zamanında bulmak."

"Yardımanın geleceğini biliyor," dedi Curran. "George onu seviyor. Onun kendisini aradığını biliyor ve sürünün onu aramasını sağlayacak."

"Bunu nasıl kaçırdığımı merak edip duruyorum," diye mırıldandım. "Neyi?"

"George ve Eduardo."

"Çok dikkatliydi," dedi Curran. "George babasını seviyor. Onunla Eduardo'nun kavga etmesini istemiyordu. Mahon sürünün celladı ve daha tecrübeli ama Eduardo daha genç, beş yüz kilo daha ağır."

Canavar formunda ve çok motive olacaktı. Kimin kazandığı önemli değildi. İşleri bittiğinde biri ölmüş, diğeri de ölüyor olacaktı."

"Gerçekten Eduardo'yla dövüşür mü?"

"Duruma göre değişir. Martha çoğu zaman Mahon'u geri çekebilir ama bazen frenleri arıza."

"Ama neden? Bu, ilgili herkesi mutsuz etmekten başka ne işe yarar ki?"

Curran içini çekti. "Mahon'un sorunu şu ki Bir erkeğin nasıl olması gerektiğine ve bir erkek ayının nasıl olması gerektiğine dair çok kesin fikirleri var. Kulağa harika geliyor.

ve kendini kaptırıyor. Bu konuda utangaç değil. ayı bilgeliğini paylaşıyor. Sonra görüşleri gerçeklikle çarpışır ve çoğunlukla hayatta kalamazlar. Mahon özünde kötü biri değil. İyi niyetli ve iyi bir insan olarak görülmek istiyor, bu yüzden insanlar ağzından çıkan saçmalıklara kötü tepki verdiğinde şok oluyor ve yeniden ayarlamak zorunda kalıyor. Örneğin, B Teyze Sürü Konseyi'ne ilk kez geldiğinde, ona erkeklerin nasıl davranması gerektiği konusunda ders vermeyi kendine görev edinmişti erkek olmalı ve kadınlar da kadın olmalı ve Klan alfaları erkek olmalı ve kadınlar onlara yardım etmeli, tersi değil."

Güldüm. "O ne yaptı?"

"Omzunu okşadı ve 'Tanrı seni korusun, yatakta berbat olmalısın' dedi."

Ha!

"Sonra Martha'ya döndü ve eğer kadınlara insan olduklarını düşünecek kadar saygı duyan bir erkeğe ihtiyaç duyarsa, klanında birkaç tane olduğunu söyledi."

B Teyze'nin sesine benziyordu.

"Mahon mosmor oldu ve tüm Konsey toplantısı boyunca tek kelime etmedi." Curran sırtıttı.

"Bu konuyu bir daha hiç açmadım. Bir keresinde onu sorumlu bırakmıştım.

Bir ay kadar, çünkü bölgemizin dışına seyahat etmem gerekiyordu,

ve tam bir isyanla geri döndü. Sorun yaptığı şey değildi - ben yokken aslında iyi yönetiyordu - sorun yaptığı şeydi.

Sürü Konseyi'nde söyledi. Diğer alfalara yol göstermeye çalıştığını ve neden herkesin onun gırtlığını parçalamak istediğine şaşırdığını söyledi. Eduardo'yla da aynı şey olacaktı. İlk tepkisi öfkelenmek ve muhtemelen Eduardo'yu ona saldırmaması için kışkırtmak olacaktır çünkü George'u seviyor ve iyi bir baba olmak istiyor ve ona göre en iyisi Yapılacak en doğru şey, onu korkunç bir eşleşme olarak gördüğü şeyden uzaklaştırmaktır. Muhtemelen George olayları sadece kendi bakış açısından görseydi, onunla aynı fikirde olacağına ikna oldu."

"Herkes hakkında böyle düşündüğüne eminim." Ben de Mahon'un bilgeliğine maruz kaldım. Şiddet hakkında hayaller kurmama neden oldu.

Curran iç çekti. "Mahon kızlarına tapıyor. George şu anda babasına gidip ağlasa ve Eduardo'suz perişan olduğunu ve kendini çok kötü hissettiğini söylese, Mahon her şeyi bırakıp Eduardo'yu aramaya koşacaktı."

Gözlerimi kırptım. "Ciddi misin?"

Curran başını salladı. "Ama bunu yapmayacak ve ben de ona katılıyorum. Onun bakış açısına göre, neden bunu yapmak zorunda

Babasını manipüle etmek mi? Ondan bir köpek yavrusu istemiyor. Ona sevdiği adamın bu olduğunu ve sevgi dolu bir ebeveynin yapması gerektiği gibi bununla başa çıkmasını beklediğini söylüyor.

Onun kızı ve tıpkı onun gibi. Onları tanıdığımdan beri birbirlerine ters düşüyorlar. Onu her zaman sever ama bazen de ondan nefret eder. Bu da o zamanlardan biri."

İçinde büyümek için ilginç bir aile olmalı. "Onu manipüle ediyor musun?"

"Mahon'un Canavar Lord versiyonunun ne söylemesi ve ne yapması gerektiğini biliyorum. Ondan bir şey yapmasını istediğimde, bu ışık altında çerçeveleyorum. Mahon için bazen homurdanmak ve bunu yapacağını çünkü benim Canavar Lord olduğumu söylemek yeterli oluyor. Ara sıra diktatörlük bekliyor, çünkü kafasında bu

yetenekli bir Canavar Lordu'nun ne yapacağını. Aynı taktiği Jim'le deneseydim, bana kafamı muayene ettirdikten sonra geri geleceğini söylerdi."

"Mahon'un Canavar Lordu zor kararlar veren sert bir adam, ha?"

"Mm-hm. Ve aptallık için vakti olmayan biri." Curran yukarı baktı. "Bir araba."

Bir an sonra ben de duyduğum, su motorlarının donuk gürültüsünü. Tekledi ve öldü. Julie'nin sarışın kafası delikten içeri girdi. "Merhaba."

"Merhaba," dedim.

Julie'nin başı kayboldu, yerini ayağı aldı. bir ipin halkası. Halat aşağı doğru hareket ederek Julie'yi mağaranın zeminine indirdi. İş kıyafetlerini giymişti: eski bir kot pantolon, siyah balıkçı yaka ve botlar. Kemerindeki halkada bir taktik baltası duruyordu. On üç inç uzunluğundaki Kestrel baltası on sekiz ons ağırlığındaydı. Geniş sakallı Bıçak, aşağıya doğru kıvrılan ve dar bir noktaya kadar keskinleşen hınzır bir sivri uca doğru inceliyordu. Ara sıra eğlence olsun diye çürümüş kütüklere fırlatılabilecek bir alet olarak düşünülmüştü. Julie bunu kendi silahı yapmaya karar vermişti.

Kılıçların çok yönlülüğü ve hafifliği hakkındaki açıklamalarımın hiçbiri onu etkilemedi.

İçimi çektim. Dengeli ve onun için özel olarak yapılmış bir sürü mükemmel kılıcım vardı. İlk başladığında Baltayı taşıırken, onu kılıca doğru itmeye çalıştım ve sonunda neden sürüklediğini sorana kadar direndi. her yerde onunla birlikte. "Çünkü her şeyde delik açabilirim." dedi. Bunun benim için yeterince iyi olduğuna karar verdim.

Eğer ölümler yaşayanları yargılayabilseydi, üvey babam Voron muhtemelen mezarında baltayla dönüyor olurdu. Hayatını bana kılıç kullanmayı öğretmeye adanmıştı. Onu mükemmel bir silah olarak görüyordu. Ama sonra Voron

Uzun zaman önce ölmüştü ve ben onun hayaletini hafızamdan kovmuştum. Hâlâ arada bir benimle

konuşuyordu ama artık sesi hayatımı yönetmiyordu.

Julie yüzünü buruşturdu. "Bu Eduardo'nun arabası mı?" Başımı salladım. Derek ipten aşağı kaydı.

"Tamam." Yarı ezilmiş Tahoe'ya döndü. "Çirkin sarımsı turuncu ... Ghoular. Bir sürü."

Yavaşça hareket ederek arabanın etrafında döndü ve yukarı baktı.

Bakışları arabanın yaklaşık altı metre yukarısındaki bir noktaya sabitlenmişti. Gözleri genişledi. Hafifçe gülümsedi, sanki bakıyormuş gibi güzel bir şey.

"Bir alev gibi," diye mırıldandı. "Güzel bir alev. Turuncu ya da sarı değil. Daha çok bakır gibi."

"Bakır mı?" Kayıtlı bakır da neyin nesi?

"Altınımsı, gümüşümsü bir bakır türü," dedi. "Tam şurada bir patlama oldu." Tahoe'nun üstünü işaret etti.

"Pembe altın gibi. Çok güzel. Bunu daha önce hiç görmemiştim. daha önce."

Mavi insan, gümüş ilahi, zayıf sarı ise hayvan anlamına geliyordu. Daha önce hiç altınımsı-gümüşümsü bakıra rastlamamıştım. Bu bakırla ne yapmam gerekiyordu? Bu mu? Kulağa doğru bile gelmiyordu. Yaratık pembe altın rengindeydi. Bana gülerlerdi.

Julie başını eğdi. "O kadar da değişken değil." "Ne demek istiyorsun?" Curran sordu.

"Büyü genellikle tek renk değildir," dedi.

"M-tarayıcılar tek renk olarak basıyor çünkü o kadar hassas değiller," dedim.

Julie, "Gerçek sihir kayar ve tonları değiştirir," dedi. "Gulyabani büyüü sarı-turuncu gibi görünür ama daha çok zeytin ve turuncu çizgiler ile çok açık kahverenginin karışımı gibidir. Vampirlerin bile morlarında kırmızı ve mavi izleri var." Yukarı baktı. "Bu her neyse, çok tekdüze. İçinde çok hafif altın ve gümüş benekler var ama çoğu tek renk."

Tek tip bir büyü izi, onu yapan şeyin çok yoğun ve özel bir büyü yaydığı anlamına geliyordu. "Hiç mavi var mı?"

Julie başını salladı.

Mavi insan büyüsunü temsil ediyordu. Bir gulyabani ya da şekil değıştiren gibi her türlü insan türevi, büyü imzalarında mavi renk gösterirdi. İnsanlıklarının izlerinden asla tamamen kurtulamazlardı. Bu her ne ise bir insan olarak başla.

Yüzümü ovuşturdum. Bu bana yeni bir fikir vermedi. "Bu bakır nerede?"

Julie kaşlarını çattı. "Arabadan yaklaşık bir metre yukarıda."

Tahoe'nun kaputunun üzerine çıktım ve tavanına tırmandım.

"Ne yapıyorsun?" Curran sordu.

"Bilmiyorum. Sadece bir şeyler anlamaya çalışıyorum." Ayağa kalktım.

"Tamam, sen de varsın," dedi Julie.

Hiçbir şey hissetmedim. Gözlerimi gökyüzüne dikmiş, gökten bir ipucunun düşüp başıma inmesini bekliyordum. Bu noktada, isabeti memnuniyetle karşılardım.

Buradan tüm mağarayı, iki tüneli, geldiğimiz tüm alanı, toprak zemini görebiliyordum.

Tahoe'nun çarptığı gevşek toprak hortlaklar tarafından çalkalanıyordu. Sağ tarafta bir parıltı gözüme çarptı. Parlak bir şey çamurun arasından ışığı yansıtıyordu. Aynı kıvılcım sol tarafta, tam olarak aynı mesafede parlıyordu. Hmm. Yavaşça döndüm. Toprağın altına gömülmüş başka kıvılcımlar.

Tahoe'dan kaydım. Buradan parıltı görünmüyordu. Cebimden biraz gazlı bez çıkardım.

Gördüğümü sandım ve toprağı fırçaladım. Gevşek toprak kenara kaydı ve yarı saydam parlak kumdan oluşan dar bir şerit ortaya çıktı.

Kırılğan görünüyordu ama sanki büyük bir ısı kuma dokunmuş ve onu yarı yarıya eriterek cam haline getirmiş gibi bir arada duruyordu.

Julie yanımda diz çöktü ve daha fazla kiri temizlemek için uzandı. "Sakın dokunma." Gazlı bezi ona uzattım. İlk kural

Atlanta'da hayatta kalmak: Tuhaf bir şey görürseniz, ondan uzak durun.

Julie ve ben bir taraftan, Curran ve Derek de diğer taraftan çamuru temizlemeye başladık. Yirmi dakika içinde temizledik ve Tahoe'ya tekrar tırmandım. A Yaklaşık sekiz inç genişliğinde, mükemmel yuvarlak cam kumu şeridi aracı çevreliyor, ilk dondan sonra bir göletin yüzeyindeki ince kirli buz kabuğu gibi toprağın üzerinde yatıyordu. Birileri, muhtemelen hortlaklar, üzerini örtmeye çalışmışlardı ama yine de oradaydı.

"Bakır mı?" Julie'ye sordum. Başını salladı.

"Bu ne anlama geliyor?" Curran sordu.

"Sanırım yukarıda bir büyü patlaması oldu." Arabanın üstündeki alanı işaret ettim. "Muhtemelen ışınlanma ayak izidir. Oswald'lardan bir grup hortlak mahalle buraya geldi ve her nereye ışınlandıysa geri kalan hortlaklar toplandı. Ve bu cam benzeri yüzük de bunun fiziksel kanıtı." En azından bir şeydi.

"Işınlanma genellikle bir çapa, ışınlandığınız yerden bir madde gerektirir. Hugh su taşıyordu.

Bu cam şey muhtemelen bir çapa. Kesinlikle bir örneğini istiyorum."

Belki bunu analiz edersek, ne olduğunu anlayabiliriz. ve nereden geldiğini. Sonra oraya gidip hortlaklardan Eduardo'yu bize geri vermelerini isteyecektik. Lütfen. Üstüne de şeker.

"Eğer ışınlanırken olduysa, bunu kim örtbas etti?" Curran sordu.

"Belki de ışınlanmadan önce üzerini örtmüşlerdir," dedi Julie.

Tahoe'dan aşağı atladım, kilitli bir torba çıkardım. cebimden çıkardım ve Sarrat'ı kınından çıkardım. "Beni biraz yalnız bırakmak isteyebilirsin."

Geri çekildiler.

Sarrat ile hızlıca dilimledim. İnce cam kabuk parçalara ayrıldı. İğnelerin filizlenip filizlenmeyeceğini ya da başka güzel bir sürpriz yapıp yapmayacağını görmek için bekledim. Toprakta yatıyordu, bakıyordu

hareketsiz. Gazlı bezi kullanarak yaklaşık dört inç genişliğinde ve üç inç uzunluğunda bir parça aldım ve yarı saydam parçayı kilitli kanıt torbasına kaydardım.

Julie gözlerini kısarak bize baktı ve burnunu kırıştırdı. "Korkunç kokuyorsunuz. Çöp konteynırından mı geçtiniz?"

Ergen şımarıklığı olmadan hayatım nasıl olurdu?

"Uzun hikâye," dedi Curran ona. "Başka bir şey görebiliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Bir sürü ghoul ve bakır patlaması. Hepsi bu kadar."

"O zaman burada işimiz bitti," dedi.

Eduardo kırk sekiz saatten fazladır kayıptı. Her geçen dakika onu bulma ihtimalimi azaltıyordu ve bundan sonra nereye bakacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

- - -

DEREK ve Julie'yi eve geri gönderdik ve Oswald'lara uğrayıp George'un arabasını aldılar ve Eduardo'nun evine gittiler. Julie'nin araba kullanma fikri hâlâ kâbus görmeme neden oluyordu ama onun yaşındayken ben de araba kullanmıştım. konuşacak yer yoktu.

Soğuk rüzgara rağmen camları açarak sürdük. Yoksa ikimiz de çok güzel kokuyorduk. Hızlı bir duş almak için Cutting Edge'e kısa bir uğramayı düşündüm ama gidip ev arama işini halletmek daha kolay olacaktı.

Eduardo Sandy Springs'de güzel bir evde yaşıyordu; yarım dönümlük bir arsa üzerinde, Vardiya sonrası inşa edilmiş iki katlı sağlam bir tuğla ev. İlk katın duvarları güçlendirilmiş görünüyordu, pencereleri dar ve çelik parmaklıklarla korunuyordu. İkinci-kat pencereleri daha büyüktü, ancak üzerlerindeki çelik parmaklıklar

aynı derecede iyi yapılmış. Çit yok. Herhangi bir şekil değiştiren ya da başboş bir vampir en yüksek çiti göz açıp kapayıncaya kadar aşabilirdi ve jiletli teller de onları pek duraksatmazdı. Değişim sonrası Atlanta'da çitler canavarları dışarıda tutmuyordu. İnsanları rahatça

atıştırmaları için içeride tutuyorlardı.

Curran elik güvenlik kapısının kilidini açtı ve ardından George'un bizim için bıraktığı anahtarlarla sağlam bir iç kapı. Yerler parke. Temiz ev, dar pencerelere rağmen havadar. Düzenli. Curran nefes aldı. "Eduardo ve George'u alacağım, başka kimseyi değil. Ben dışarıda dolaşacağım."

Mutfağı girdim. Granit tezgahlar, temiz ve cilalı. Güzel meşe dolaplar. Mutlu mutfak havluları Üzerlerine parlak kırmızı elmalar dikilmiş. Büyük, sağlam bir masa, gösterişsiz ve sadece iki sandalye. Burayı kiralamak küçük bir servete mal olmuş olmalı. Boğuşma izi yok. Kan yoktu. Yürümeye devam ettim.

Aile odası. Kitap rafları sol duvarın önünde duruyordu, çoğunlukla boştu. Her biri örme bir yorganla kaplı, şekil değiştiren boyutlarında birkaç rahat kanepeler, yumuşak bir ortam sunuyordu.

Oturacak bir yer. Sehpanın üzerinde bir yığın kitap duruyordu, en üstteki yarı kapalıydı çünkü birisi muhtemelen yerlerini korumak için içine bir kalem sıkıştırmıştı. Dibinde hâlâ biraz çay olan bir çay fincanı kitapların yanında sahibini bekliyordu. Bu tertemiz bir ev değildi. Burası Eduardo'nun eviydi, George'un kendisiyle birlikte yaşamasını umduğu bir yerdi ve bu alanda hareket ederken kendimi tuhaf hissettim, sanki onların izni olmadan mahremiyetlerini ihlal ediyormuşum gibi. Hayal edebiliyordum.

George ve Eduardo kanepede oturmuş, her biri kendi fincanında çay içiyor, büyük boy kanepedeki örme battaniyelerin altında birlikte kitap okuyorlar.

Duvarlarda resim yok. George haklıydı. Eduardo Muhtemelen ailesiyle görüşmüyordu. Aslında, ev zar zor döşenmişti. Muhtemelen evlerinde tüm mobilyaları alma şansı ya da parası yoktu.

Oturma odası sona erdi. Başka bir oda, dikdörtgen, nispeten dar bir alan, koridorun karşısında uzanıyordu. Muhtemelen bir zamanlar resmi bir yemek odasıydı, şimdi bir ofise dönüştürülmüştü, tek bir kare penceresi vardı, bir insanın geçebileceği kadar büyüktü ama daha büyük bir şey için çok küçüktü. Bir duvara dayalı duran masanın üzerinde bir telefon vardı.

ve sarı bir kitap. Duvarlarda silahlar asılıydı, çoğunlukla taktiksel bıçaklar. Şekil değiştirenlerin çoğu pençelerini kullanırdı. Birkaçı,

Özellikle de savaş için özel olarak eğitilmiş olanlar bıçaklarla silahlanırdı. Eduardo'nun pençeleri büyümemişti. Cephaneliği çeşitli kısa kılıçlardan oluşuyordu. İki büyük Duvarda silahlar asılıydı: Tahta saplı büyük bir çelik maul ve aynı derecede ağır bir balta. İkisiyle de dövüşmeye kalksam, iki elimi birden kullanmam gerekirdi. sallayabilirdi. Eduardo muhtemelen onları benim kılıcımı salladığım kadar kolay sallayabilirdi.

Bir çift İber çeliği falcatanın yanında durdum, toplamda yirmi inç, on dört inçlik bıçakları vardı, tek ağızlı, hafif kavisli ve uca yakın dışbükey ama kabzaya yakın içbükeydi. Romalıları şaşırtan kılıçlar İkinci Pön Savaşı.

Aynı demirciden bir çift falcata vardı - kabzalarında aynı küçük işareti taşıyorlardı. Bunlar elde dövülmüştü. 5160 yüksek karbonlu çelikten üretilmiş ve kusurları, bozulmaları ve çatlamaları en aza indirmek için erimiş tuz banyosunda sertleştirilmiştir.

Bir kılıç ile kılıç benzeri bir nesne arasında büyük fark vardı. Paslanmaz çelikten yapılmış çok güzel bıçaklar görmüştüm. Onları kullanmaya çalıştım ve stresten ikiye ayrıldılar. Savaşa hazır kılıçlar 5160 gibi yorulmaya dayanıklı yay çeliği gerektiriyordu. Shift öncesi, insanlar bunu kamyon yayları için kullanıyordu. Bu Krom ve silikon içeriyordu ve pahalıydı ama 5160 kırılmadan önce çok fazla eziyet çekmişti. Eduardo'nun zevki iyiydi.

Masaya doğru ilerledim. Mantar panoda kâğıt parçaları vardı. Çoğu ticari notlara benziyordu, müşterilerin numaraları ve yanlarında küçük notlar vardı. 1728 Maple Drive, kanatlı

Ağaçtaki yılan. 345 Calwood, yabani köpek. Walters için Guild'i ara, ödemeyi 5 gün geciktirdi. Mantar panoyu duvardan kopardım. Bu gece gözden geçirecektim. Diğerlerinin aksine Cinayetleri bir anda çözen kurgusal dedektifler gibi, ben de soruşturmalarda süründüm ve titiz olmanın işe yaradığını öğrendim.

Masanın köşesinde bir yığın açık posta duruyordu, Büyük, pürüzsüz bir kaya tarafından yerine sabitlenmişti.

Onu kenara çektim.

ve posta yığınının göz gezdirdi. Faturalar. Hepsi güncel, vadesi geçmiş bakiye yok. Bir banka ekstresi. Eduardo'nun toplam altı bin dolar birikimi ve iki bin dolar da çek hesabı vardı. Banka hesap özetine bir sayfa iliştilmişti, giderlerin, kamu hizmetlerinin, sigortanın vb. ayrıntılı bir listesini çıkarın, Her birinin yanında kalın ve geniş bir elle yazılmış bir not vardı. Bazı notların üzerindeki miktarlar ikiyle çarpılmıştı. Kendisi ve George için bütçe yapıyordu. Altına büyük harflerle Eduardo, Daha fazla paraya ihtiyacım var ve İki kez altını çizdim.

Masanın çekmecesini kontrol ettim. Kağıtlar, kalemler, yapışkan notlar, bir yığın konser bileti. Göz gezdirdim. En sonuncusu bir hafta öncesine aitti. Haftalık olarak dosyalanmış olmalı.

Bazı günler üç konser veriyordu, bazen altı, yedi saat arayla. Kendini yerin dibine sokuyordu. Bir iş alıyor, bitiriyor, Lonca'ya dönüyor ve orada uyuyordu. Ta ki başka bir iş çıkana kadar. Her gün bu işi yaptı. George bilemezdi. Onu durdurabilirdi.

Konser koçanlarını bir kenara koydum. Küçük ahşap bir kutu. Onu aldım ve mandalina bastım. Kutunun üzerinde bir yüzük duruyordu. kadife yastık. Üçgen yapraklardan oluşan bir çerçeveye yerleştirilmiş büyük, yuvarlak bir safir, minik elmaslarla süslenmiş bir lotus çiçeğini andırıyordu. Yüzüğün metali simsiyahtı.

Siyah rodyumla kaplanmış on dört karat altın. Değişim'den önce pahalı olabilirdi; şimdi, teknoloji acı çekerken, fiyatı çılgıncaydı. Şekil değiştirenler değerli metallerin hissi. Gümüş zehirdi ve altın sadece biraz daha iyiydi. Rodyum onları altına karşı yalıtıyordu. Raphael Andrea'ya doğum gününde siyah rodyum bir yüzük hediye etmiş ve bir çılgınlık başlatmıştı. Sürü günlerce bu konuda susmadı.

Yedi bin dolardan fazla bir paraya bakıyordum.
Bu küçük kutu. George siyah rodyum yüzük beklemeyecek
kadar pratik biriydi. Eğer ona sorsaydım, bana

paslanmaz elik gayet iyiydi. Ama bunu onun için almıştı. Her neyse. Onun en iyisine sahip olmasını istiyordu ve bunu elde etmek için ne kadar çalıştığını renirse muhtemelen onu öldürecekti.

Safir pencereden gelen ışığı yakaladı, içindeki ateş pırıl pırıl parlıyordu, sanki bir damla saf deniz suyu bir şekilde kristalleşmiş, tüm rengini ve derinliğini korumuştu içindeki okyanusun. Burada kadife bir yastığın üzerinde oturan iki insanın geleceği. George'un sözleri aklıma geldi. O

bir çukurda ölmüş olabilir. . . Endişe içimi kemirdi. Onu içimdeki derin bir yere koydum ve kutuyu kapattı. Eduardo'nun benim duygularıma ihtiyaı yoktu. Onun benim yardımıma ihtiyaı vardı.

p sepetine uzandım. Bazen eşyalar İnsanların attıkları, saklamayı setiklerinden daha çok şey anlatıyordu. Bir kabza, sepetin içindeki kâğıtlardan yaklaşık bir santim dışarı çıkmıştı. Kabzada kemiğin soluk yumuşaklığı vardı. Hmm. Tuhaf.

Silahı ıkardım. Bir kılıf içinde hafif kavisli bir hançer, toplam uzunluğu yaklaşık yirmi beş buçuk in. Kılıf siyah deriye sarılmış ahşaptan yapılmıştı. Gümüş varak kılıfın ucunu ve yaklaşık iki santim st kısmını kaplıyordu ve kıvrımlı gümüş tel, yaldızlı telkari ve niello ile karmaşık bir süslü desene dönüşüyordu. Örgülü telleri saydım: bir, iki, toplam beş. Sap kısmı Kemiğe yeterince doku vermek için özenle oyulmuştu, böylece kavrama yeri kanlandığında elinizden kaymayacaktı. Parlak mavi-yeşil turkuaz bir taş benim Kabzayı küçük bir tırnak süslüyordu ve daha da büyük, parlak kırmızı bir akik, opak bir kan damlası gibi kabzayı süslüyordu. Vay canına.

Parmaklarımı kabzanın etrafına doladım. Kemik sıcak, yumuşak ve hafif przlyd. Titreyen eller gibi.

Bıçak yumuşak bir fısıltıyla kınından ıktı. On yedi inçlik çift ağızlı bıçak parıldıyordu, bir güneş ışını yakalanmış ve çeliğe bağlanmıştı. Gümüş yazı, narin

ve zarif, yivli bıçağın uzunluğu boyunca uzanıyordu. Arapça bilmiyordum ama bazı ayetleri tanımayı öğrenmiştim. Müslümanlar tarafından kötü ruhlara karşı sık sık kullanılırdı. Hasbiya

Allahu la ilahe illa hüve aleyhi tevekkeltu ve hüve rabbu el-ârşi el-âzhim. Allah bana yeter, O'ndan başka ilah yoktur, O'na tevekkül ettim, O yüce Arş'ın Rabbidir.

Bir kindjal hançeri. Rus yapımı değil. Profili çok kavisliydi. Bu, üzerinde Arap etkisi olan bir kindjal'di. Hançeri parmağımda dengeledim. Mükemmeldi. Tam tang, keskin ama kırılğan kenarlı olmayan ve ağırlığı Hançerin vücuda neredeyse kendi kendine saplanmasını sağlayan bir dağıtım. Bu bir silah değildi. Bir şaheserdi. Hançer

Değer verdiğiniz ve çocuklarınıza aktardığınız türden bir bıçak.

Yani falcatalar duvardaydı, ama kindjal çöp sepetine atılmış. Neden? Eduardo beğenmediyse, neden satmadı? Paraya ihtiyacı vardı.

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. Omuzlarım gerildi. Biri beni izliyordu.

Yavaşça yukarı baktım. Pencerenin dışında, güneş batmaya başlamıştı. Birisi bir ağacın gölgesinde duruyordu. Yaklaşık elli metre ötede, alçak bir dal tarafından yarı gizlenmişti. Koyu renkli gövdesinden karanlık bir silueti zar zor seçebiliyordum.

Kapıya üç saniye, mesafeyi kat etmek için beş saniye. Çok uzun. Eğer gözcü tamamen insan değilse, ben kapıdan çıkana kadar gitmiş olurdu.

Öne doğru eğildim, gözcüye odaklandım. Vücudum gerildi.

Gölge hâlâ oradaydı, gövdenin yanında. Kesinlikle insan.

Dışarı çıkın, dışarı çıkın, kim olursanız olun.

İnsan şekli hareket etti.

Bu kadar. Öne çıkın. Oynamak için ortaya çıkın.

Dal yolumdan kaydı. Kılıcıma uzandım.

Curran açık alana çıktı.

Lanet olsun.

Raftan bir çuval aldım, hançeri, mantar panoyu ve paraları içine koydum ve dışarı çıktım. Hâlâ ağacın yanında duruyordu.

"Beni korkutmayı bırak."

"Eduardo izleniyordu." Ağacın gövdesine doğru başını salladı. Zar zor fark edilebilen bir sıyrık ağaç kabuğunu işaretliyordu.

Yaklaşık bir metre yukarı. Alttaki kalın bir dalı tuttum, ayağımı sıyrığa dayadım ve ağacın içine doğru ittim, Kalın gövdenin ikiz dallara ayrıldığı noktaya.

Çömelirsem pencereyi ve yanındaki masayı görebiliyordum. Işık açıksa ofisin içini görebiliyordum.

"Katmanlı bir koku," dedi Curran. "İnsan. Erkek. Buraya birkaç kez geldi. En son birkaç gün önce."

"Takipçi mi?" Ağaçtan atladım. "Öyle görünüyor."

"Buradayken bir şey yaptı mı?"

Curran başını salladı. "Hayır. Otuz bir çekmedi, tükürmedi ve terlemedi. Ara sıra ağaca çıkıyordu."

Curran kuru yaprakların ve köklerdeki malçların yanına çömeldi. "Çoğu insan beklerken hareket eder. Ayak ayak üstüne atarlar." Eliyle malçları işaret etti.

"Rahatsız görünmüyor," dedim.

Başını salladı. "Koku eski ama yoğun. Buraya sık sık gelir ve kıpırdamadan bir noktada bir süre kalırdı. Bu adam nasıl görünmeyeceğini bilen biri. Kararsız değildi. Yakalanmaktan endişe etmiyordu.

Öylece durdu ve izledi. İşi bitince sokağın sonuna kadar yürüdü. İzler orada bitiyor. Muhtemelen bir arabaya binmiştir."

Disiplinli ve sabırlı. Onun için iyi, bizim için kötü.

"Eduardo izlendiğini biliyor muydu?"

"Söylemesi zor." Curran kaşlarını çattı. "Eğer o bir kedi ya da

kurt olsaydı, kendi bölgesinde devriye gezerdi, bu yüzden kokuyu hemen fark ederdi. Eduardo bir bizon. Bir bilsem."

"Kokuyu kaçırmış olması mümkün mü?"

"Yılın bu zamanlarında rüzgar genellikle güneydoğudan eser. Tam ağacın üzerine çıkana kadar kokusunu alamadım. Eduardo bahçeyi biçmediği sürece, ki muhtemelen birkaç ay daha biçmeyecektir, buraya gelmek için bir nedeni olmazdı. Yani evet, kaçırmış olması mümkün. Fakat Bizonların iyi işitme ve keskin koku alma duyuları vardır. Yani bunu biliyor olabilir."

"Eğer bunu bilseydi, malçları ya da başka bir şeyi bozarak kendi bölgesel damgasını vurmaz mıydı?"

"Bilmiyorum. Bizonların davetsiz misafirlere saldırmak dışında ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yok."

"Birine sorabilir miyiz?"

Curran çaresizce bana baktı. "Sürüde bir bizon var ve o da kayıp."

Ugh. Bulduğumuz her ipucu bizi çıkmaza sokuyordu. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Neden birden bire uzman ben oldum?"

"İkimiz arasında senin daha fazla takip tecrüben var."

Arkasına yaslandı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Biz çıkmaya başlamadan önce evime girdiğinde, beni izlerken kıpırdanıyor muydun?"

"Bırakacak mısın?" diye hırladı.

"Hayır."

"Kıpırdanmadım. Emin olmak için seni kontrol ettim. kendini öldürtmedin. Bilmek istedim ki yaralarından yavaş yavaş ölmüyordun, çünkü aklın yoktu ve çoğu zaman bir büyücüye paran yetmiyordu. Orada durup seni izlemedim. İçeri girdim, iyi olduğunuzdan emin oldum ve çıktım. Ürkütücü değildi."

"Biraz ürkütücüydü."

"İşe yaradı, değil mi?"

"Nasıl işe yaradı?"

"Hâlâ hayattasın."

"Evet, elbette, tüm övgüyü al."

Malçlara biraz daha baktık. İkimiz de sinirlenmiştik. Eduardo çok uzun zamandır kayıptı.

"Gulyabani yok mu?" Ben sordum.

"Gulyabani yok. Arazinin tüm çevresini dolaştım. Bir şey bulabildin mi?"

"Kendisi ve George için bir bütçe hazırlıyordu. Paraya ihtiyacı vardı."

Curran ağaca baktı, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Bir de bu." Ona hançeri gösterdim.

"Güzel," dedi Curran.

"Bunu ofisindeki çöp kutusunda buldum. Bir erkek için yapılmış."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu çok büyük bir paraya mal oldu. Eğer biri bir kadına hediye almak için bu kadar para harcamak istese, hediyenin bir yerinde altın olurdu. İslam'da erkekler için altın ve ipek giymek haramdır, yasaktır.

Müslüman erkeklerin inançlarına ve ailelerini korumaya adanmış, kararlı, sadık ve azimli olmaları beklenir. Altın ve ipek, kadınlar için iyi olan ama erkekler için hoş karşılanmayan lüks işaretleridir." Üzerindeki gümüşü okşadım

Kını. "Bu bir erkek için yapılmış bir hançer. Bir kını var. Üzerinde koruyucu dualar yer alır ve savaşta ilahi yardım ve zafer elde etmeye yardımcı olan feruz, turkuaz ve kötülük ve talihsizliğe karşı koruyan akik, akik taşı ile süslenmiştir."

Bana baktığını fark ettim. "Ne?"

"Tüm bunları nasıl hatırlıyorsun?"

"Hatırlamak benim işim." Bıçaklar benim işimin araçlarıydı. Bir insan vücudunu kesiyorsa ve iyi kesiyorsa, biliyordum ki Bu konuda bir şey.

Bıçağı benden aldı ve kokladı. "Bir süredir kokuyu öldüren bir şeyle ıslatılmış ve sonra karanfil yağıyla parlatılmış. Senin kılıçlarından biri gibi kokuyor."

"Bu Eduardo'nun her zamanki işi değil," dedim. "Daha geniş bıçaklara ya da ağır silahlara meyillidir. Bu hassas bir öz savunma hançeri. Gulyabaniler Arabistan'da ortaya çıkmıştır. Kurt grifonlar

coğrafi olarak yakınlar. Eduardo Müslüman mıydı acaba?"

"Hayır. Gemideyken onu dua ederken görürdük ve onunla daha önce konuşmuştuk.

Dindar. Belki de sapığını dövüp hançeri almıştır. Ama o zaman neden satmadı? Neden çöpe atsın?"

"Hiçbir fikrim yok. Hançeri yarın bir demirciye götürebilirim."

Curran, "Eğer bu hançer ona verildiyse, bir şekil değiştirene gümüşle süslenmiş bir şey vermenin ardındaki düşünceyi merak ediyorum," dedi. "Ya hançer onun için yapılmıştı

ya da hediye verenin hiçbir şeyden haberi yok."

"Ya da Eduardo'nun gümüşten hoşlanmayan bir şeye saldırmak zorunda kalabileceğini düşünmüş olabilir." İçimi çektim.

Her soruşturmada bir an gelir ki Yapacak bir şey kalmamıştı. O noktaya gelmiştik. Sabaha kadar başka bir şey yapılamazdı.

"Hadi eve gidelim," dedi Curran.

BÖLÜM

8

[Atlanta'nın önümüze çıkardığı tuhaf engellerin etrafından aracı yönlendirerek şehir boyunca ilerledik. Curran arabanın içinde rahatlamıştı. yolcu koltuğunda, gözleri uzakta.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Onların evi," dedi. "Onu kaçıranı elime geçirdiğimde boynunu kıracağım."

"Eduardo'nun sapığını düşünüp duruyorum," dedim.

"George, Eduardo'nun evi altı hafta önce, Mahon'la konuşmasından yaklaşık bir hafta sonra kiraladığını söyledi. Takipçinin bir şekil değiştiren gibi kokmadığını söylemiştin. Eduardo mümkün olduğunca çok para kazanmak için yarışlıyordu. Tüm zamanını Lonca'da ya da işlerde çalışlıyordum. Dış dünyayla çok fazla etkileşim yoktu, sadece Lonca ve George vardı."

Curran, "Takipçinin Lonca ile bir bağlantısı olmalı," dedi. "Birlikte çalıştığı biri ya da bir konser sırasında tanıştığı biri."

"Evet. Yaptığı işlerin tam bir kaydını almamız gerekiyor. Muhtemelen sapık adam orada bir yerdedir."

"Nasıl bir kayıt alabiliriz?"

"Yapamayız." Koltuğumda geriye yaslandım. "Kayıtlar sadece birkaç gün öncesine ait. Katibi tanırırsam, defterleri kapatmıştır. ve her şeyi dosyaladı. Kayıtların tamamına ulaşmak için Mark'ın eski kayıtları açmasını sağlamalıyız. Bunu yapmayacaktır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü teknik olarak arama izni olmadan bu yasadışı olurdu, çünkü Eduardo'nun

Adam kaçırmaya olayı bununla bağlantılıdır ve çünkü o, sahip olduğu azıcık gücü kullanmaktan zevk alan A sınıfı bir pisliktir. Eğer bu işten bir çıkarı yoksa, serçe parmağını bile kıpırdatmaz. Eğer katibimiz olsaydı, onunla konuşabilirdim.

Kayıtların nihai sorumluluğu Kâtipte olduğu için ve bir Lonca üyesinin güvenliği risk altında olduğu için, ama Kâtip gitti. Mark bize iyilik yapmayacak, Bob ve ekibi de öyle."

Kısa bir süre için Lonca'ya girmeyi düşünmüştüm. ama Mark'ın onları nereye taşıdığından emin değildim, çünkü Katip'in kasasında değillerdi. Ve Lonca asla boş olmazdı. Kendimi görünmez yapamazsam, bir düzine merc izlerken bu soygunu gerçekleştirmek çok zor olacaktı.

Curran, "O zaman Katibi geri alacağım," dedi.

"Onu yeniden işe almalarını sağlamanız gerekirdi ve onlar da

bunu yapmayacak. İlk etapta onu tutmak için yeterli paraları yoktu ve Lonca komitesinin onu geri isteyebileceklerini sanmıyorum. Hepsi emeklilik fonunu yağmalamaya ve işi bırakmaya hazır."

Curran'ın gözleri yine dalgınlaştı. "Ben icabına bakarım."

Sokağımıza döndüğümde güneş batmıştı ve pencereleri içerideki fenerlerin mavimsi ışıltısıyla aydınlanan evimizi gördüm. Pencereleri koruyan parmaklıklardaki gümüş, sanki floresan boyayla kaplanmış gibi büyü ve ay ışığıyla reaksiyona girerek hafifçe parlıyor, güvenlik kapısının ışıltısıyla eşleşiyordu.

Taşındıktan sonraki ilk ayımı beş dönümlük arsamızın her tarafına koğuşlar yaparak geçirmiştım ve araba yolumuza döndüğümde, geçmenin güven verici hafif baskısı Sanki ev saçlarımı okşuyormuş gibi savunma büyüü üzerimden kaydı.

Yemek yemediğim için karnım ağrıyordu. Omzum kemirici bir acıyla ağrıyordu. Yan taraflarım da ağrıyordu. Yorgun, aç ve kirliydim ve üç günlük gibi kokuyordum.

Yolda ölmüş. Örümcek zehiri saçlarımda çimento benzeri bir maddeye dönüşmüştü. Duş almak için adam öldürebilirdim.

Sokağın karşısında Heather Savell, Bayan Walton'la konuşmasını bitirip bize doğru gelmeye başladı. Curran dişlerini kilitledi. Hiç şüphem yoktu ki, Heather kafasının içinde mahallemiz adına bir konuşma hazırlamak varolmayan HOA. Zaten bize nazikçe işaret etmişti Çoğu insanın çöp kutularını evin yan tarafına koymak yerine garaja sakladığını ve bizim de bir İşçilerin patlayan bir boruya ulaşmak için toprağı kazdıkları çimenliğimizde iki ayak genişliğinde kel bir yama vardı.

Bana ne yapacağımı söylemeye çalışan insanlara karşı toleransım çok düşüktü. Curran'ın daha da azdı. Bir kulübede yaşıyordu.

on iki yaşına kadar ormanda yaşamış. Sonra çakallar ailesini öldürdü ve Mahon onu bulana kadar neredeyse bir yıl boyunca ormanda açlık çekerek tek başına yaşadı. İki yıl sonra Curran

Canavar Lordu oldu. O konuştuğunda, salondaki herkes Keep sessizliğe gömüldü. Bir odaya girdiğinde tüm gözler onun üzerindeydi. Bir şey istediğinde, otuz saniyeden uzun sürdüğü için özür dilenerek getiriliyordu. Yaşamak Sıradan insanlar arasında olmak onun referans çerçevesi içinde değildi ve bugün onu hayırsever bir çerçeveye sokacak hiçbir şey yapmamıştı.

zihin. Heather'ın çimenlerine kırmızı biber serpmiş olması da onu sevdirmemişti. Değil

Heather'ın kafasını ısırp koparacağını sanmıyordum ama kafasını ağzına soktuğunu ve bir süre orada tuttuğunu görebiliyordum.

"Benim sıram," dedim ona. "Sonuncusunu sen yaptın."

"Bana ihtiyacın olursa destek çağır." Dışarı çıktı ve içeri girdi. Dışarı çıktım ve arabanın yanında oyalandım. Bunu yapabiliirdim. Sadece samimi olmalıydım ve ona yumruk atmamalıydım. Çocuk oyuncağı.

"Merhaba," dedi Heather, kelimeyi uzatarak. Sanki onu

ısıracğıımdan endişeleniyormuş gibi dikkatle yürüdü.

"Merhaba!" Kate Daniels, iyi bir komşu. Kurabiye ister misin?

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. . . Bu koku da ne?"

Örümcek bağırsakları. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"
"Komşular bazı konuları dikkatinize sunmamı istedi."
Eminim öyledir ve o da bu yükün altına cesurca
girmiştir. "Ateş et."

"Posta kutusuyla ilgili."
Göz ucuyla ortak posta kutusunu görebiliyordum.
Sağlam görünüyordu.

"Postacı kocanızı yürüyüşlerinden birinde görmüş."
"O benim nişanlım," dedim ona. "Günah içinde
yaşıyoruz." Heather gözlerini kırptırdı, bir an için
adımlarını şaşırdı,
ama toparlandı. "Oh, bu çok hoş."

"Çok güzel. Kesinlikle tavsiye ederim."
"Dediğim gibi, nişanlınızı hayvan şeklindeyken gördü.
Nasıl desem... Telaşlandı."

Bu genellikle Curran'la ilk kez karşılaşıldığında verilen
normal bir tepkiydi.

"Postaları tekrar teslim edip etmeyeceklerinden emin
değiliz."

"Postaneden herhangi bir resmi tebligat aldınız mı?"

"Hayır, ama ..." Heather gülümsemeye çalıştı.
"Nişanlınızın artık bunu yapamayacağını düşünüyorduk."

"Ne yapmak?" Heather'ı boğmak için ani bir istek
duydum. İnsanların Curran uykusunda bebekleri öldüren
insanlık dışı bir seri katilmiş gibi davranmalarından
bıkmıştım.

"Hayvan şeklinde dolaşmak."
Boğmak yok. Boğmak komşuluğa yakışmaz. "Ayrıca,
silahının menzilini sınırlarsa iyi olur.
yürür."

Gerçekten uzun bir gün geçirmiştım. Sinirlerim gerilmişti.
inceydi ve sonuncusunun üzerinde zıplayıp duruyordu.

Yavaşça nefes aldım. İki yıl boyunca şekil değiştirenlerin
politikalarını ve insanlarla yaşadıkları sorunları çözmenin
bir anlamı olmalıydı. "Guzman Yasası'na göre, Amerika
Birleşik Devletleri'ndeki bir şekil değiştiren, istediği şekli
giymekte özgürdür.

seçer. Şekil değiştirenlere vücutlarının biçimine göre ayrımcılık yapmak federal bir suçtur. Ayrıca özgürce şekil değiştirme kabiliyetlerine müdahale eden düzenlemeler yapmak yasadışıdır. Umarım mahalle böyle bir dilekçeyi imzalamayı düşünmedi." Çünkü eğer düşünürlerse, onlara bunu yediririm. Yavaş yavaş.

"Hayır, hayır, tabii ki değil."

"Nişanlımın kendi mahallesindeki bir sokakta giydiği kıyafetlerin sınırlandırılmasını önermediğinize eminim."

"Hayır, elbette değil," dedi geri çekilerek. "Sadece köpekleri kızdırıyor ..."

"Ayrıca, yürüyüşe çıkmıyor. Devriye geziyor. Ormanlık bir alanın yanında yaşıyoruz. Eminim çakalların ulumalarını duymuşsunuzdur. Elektrik direklerine ve çitlere yapıştırılan 'kayıp evcil hayvan' afişlerine bakılırsa, bu mahalleden çok sayıda köpek ve kedi kayboldu, ancak hiçbir

Ocak'ın on beşi. Bunun nedenini biliyor musun?" Cevap vermedi.

"Çünkü on beş Ocak'ta bu eve taşındık. Nişanlım üst düzey bir yırtıcı. Bu bölgeyi sahiplendi ve diğer tüm alt düzey yırtıcılar ona meydan okumaktan daha iyisini biliyor."

Sihir, kenara çekilmiş bir peçe gibi yok oldu. Fenerler söndü ve elektrikli sundurma ışığı yandı, beni tüm kanlı ve iğrenç ihtişamıyla aydınlattı. Heather keskin bir nefes çekti.

"Başka bir şey olacak mı?" Ben sordum.

"Hayır." Yüzü solgunlaştı.

"Uğradığınız için çok teşekkür ederim. Postaneden kesintili teslimatla ilgili bir şey alırsanız bana getirin. Ben ilgilenirim."

Başını salladı ve neredeyse koşarak sokağın karşısındaki evine doğru yola çıktı.

Evimize girdim, güvenlik kapısını kilitledim ve ön kapıyı arkamdan açtım ve nefes verdim. Lezzetli bir koku

güveç bana doğru süzüldü. Ağzım sulandı. Çok acıkmıştım.

Tam zamanında mutfağa girdim ve Curran'ın çoktan duş almış, Julie'nin kömür fırınından çıkarmış olması gereken bir tencere yahniyi çıkardığını gördüm. Grendel, bizim acayip büyüklükteki siyah saldırgan kanişimiz, halının üzerine yayılmış, büyük bir kemiği temizliyordu. Bana kuyruğunu salladı ve et parçalarını sıyırmaya geri döndü. Julie yemek için kaseleri hazırladı.

"Dün tur atarken postacıyı gördün mü?" diye sordum.

Curran'ın yüzü dikkatle boşluğa döndü. "Evet, yaptım." "Onu korkutacak bir şey yaptın mı?"

"Tamamen dostça davrandım."

"Mhm." Lütfen güzel hikayenize devam edin.

Önyargısız.

"Posta kutusuna bir şeyler koyuyordu. Yanından geçiyordum ve 'Merhaba, iyi geceler' dedim. Sonra da gülümsedim. O da

kamyonetine atladı ve kapıyı çarptı." "Kaba!" Julie gönüllü oldu.

"Geçmesine izin verdim," dedi Curran. "Bu mahallede yeniyiz."

Eski Canavar Lordu, nazik ve yüce gönüllü bir komşu. "Yani arkasından gizlice yaklaştın, konuşarak onu korkuttun ve arkasını döndüğünde bir altı-Yüz kiloluk konuşan aslan, ona dişlerini mi gösterdin?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Curran. "Aynen öyle oldu, Kürklü Hazretleri." I güldü, botlarını çıkardı.

"George aradı," dedi Julie. "İki kez."

"Bir şey öğrendiğini söyledi mi?" Ben sordum.

"Hayır, sadece neler olduğunu öğrenmek istedi. Ayrıca Sienna adında biri aradı ve numarasını bıraktı. Tahtaya yazdım."

Sienna, Cadı Kahin'in Bakiresi'ydi. Resmi olarak Atlanta cadı meclisleri birbirinden bağımsızdı. Gayri resmi olarak hepsi üç üyeden oluşan Cadı Kahini'ni dinliyordu: Kocakarı, Ana ve Bakire.

Üçünün de kendine özgü güçleri vardı. Sienna geleceği görüyordu. Midem bulandı. Beni hiç aramadı. Kahinle son birkaç kez konuştuğumda, bir zamanlar Centennial Park olan yerdeki inlerine çağırılmışım.

Telefona gittim, üzerindeki küçük kara tahtada yazılı numarayı kontrol ettim ve aradım.

"Alo?" dedi genç bir kadın telefonun diğer ucundan.

"Sienna, ben Kate."

"Aradığına sevindim."

"Bu, Kahin'in beni unutulmam için lanetlememeye karar verdiği anlamına mı geliyor?" Cadılar ve ben bir anlaşma yapmıştık.

bana yardım edeceğini ve babamın Atlanta'yı talep etmesini engelleyeceğimi söylediler. Onun yerine şehri sahiplendiğimde, bunu iyi karşılamadılar.

"Sizinle Kahin'in bir üyesi olarak konuşmuyorum."

Sienna dedi ki. "Seninle hayatını kurtardığın bir kadın olarak konuşuyorum. Ben senin geleceğine bakıyorum Kate. Belli nedenlerden dolayı."

Cadılar, cadı meclislerine karşı hareket edeceğimden endişeliydi. Ben ve nasıl erişeceğimi ya da kullanacağımı bilmediğim tüm o büyük gücüm.

"Geçmişte geleceğinizi gördüm. Çok sayıda ve çeşitliydi. Son zamanlarda sürekli aynı hayali görüyorum. Bir tepenin üzerinde duran bir adam görüyorum. Gün güneş ışığıyla dolu. Gökyüzü parlak ve mavi, ayaklarının altındaki çimenler zümrüt yeşili. Yüzü bir leke ve ne zaman ona konsantre olmaya çalışsam bir direnç duvarıyla karşılaşıyorum.

Elinde bir şey tutuyor -ne olduğunu göremiyorum ama hayati bir şey olduğunu biliyorum- ve sonra dönüp uzaklaşıyor. Sanırım adam senin baban. Görüşümü kasıtlı olarak engelleyecek kadar güçlü, seninle bağlantılı başka birini düşünemiyorum."

Bu konuda hemfikir olduk. "Elinde ne olabileceğine dair bir ipucu var mı? Ne kadar büyük?"

"Bu ... bir bulanıklık. Bir silah gibi, Kate. Beni korkutuyor."

Harika. "Teşekkür ederim. Başka bir şey görürsen bana söyler misin?"

"Bunu düşüneceğim."

"Tekrar teşekkürler."

Telefonu kapattım. Curran bana baktı. Şekil değiştirenlerin duyma yetisi insanlardan daha üstündü. konuşuyorduk. Babam her ne pişiriyorsa, bizim için kötü olacaktı. Felaket derecede kötü. Buna hiç ihtiyacım yoktu. Şu anda.

Alt kattaki banyonun kapısı açıldı ve zayıf bir adam dışarı çıktı. Saçları bembeyazdı ve gözleri parlaktı. mavi, berrak gökyüzü gibiydi - görünürde tek bir düşünce bile yoktu. Olamaz.

Christopher beni gördü. Gözleri parladı. Değerli bir hediye verilmiş gibi gülümsedi ve mutlu, sessiz bir kelime söyledi.

"Hanımefendi!"

- - -

DUVARA KARŞI YUVARLANDIM. Christopher eskiden çok zekiydi. Ayrıca babam için çalışırdı. Hikâyesinin tamamını asla öğrenemedik ama yaptığı bir şey Roland'ın hoşuna gitmemiş, o da onu cezalandırıp Hugh'a vermiş.

d'Ambray, onu metal bir kafese koymuş ve ben onu çıkardığımda yavaş yavaş açlıktan ölüyordu. Christopher Kendisinden paramparça olarak bahsediyordu ve tam olarak da öyleydi. Zihni binlerce parçaya bölünmüş bir şekilde havada süzülüyordu ve hangi parçanın kontrolü elinde tuttuğunu asla bilemiyordunuz. Bazen o kadar zekiydi ki canınız yanıyordu; bazen çocuk gibiydi; bazen de şöyle şeyler yapıyordu

Kalenin kulelerinden birinin tepesine tırmanıyor ve uçmaya çalışıyordu. Eskiden uçmayı bildiğine ve eğer hatırlarsa hâlâ uçabileceğine inanıyordu. Onu vazgeçirmek için genellikle ben ya da Barabas ikna ederdik.

Christopher'ı Keep'te bırakmıştık. Burası onun için en güvenli yerdi. Her derde deva yapmayı biliyordu, şekil değiştirenlerin hayatta kalmak için umutsuzca ihtiyaç duydukları hayati bir ilaç. Sürü onu koruyacak ve her ihtiyacını karşılayacaktı. Gerçekten gözetimsiz bırakılamazdı.

Julie'ye döndüm. Omuz silktilti. "Derek beni bıraktığında kapımızın eşiğinde oturuyordu."

"Hanımefendi," dedi Christopher mutlulukla.

Aman Tanrım. "Merhaba, Christopher." Sesimi olabildiğince yumuşak çıkardım. "Buraya nasıl geldin?"

"Yürüdüm."

Yürüyerek. Keep araçla neredeyse iki saat uzaklıktaydı. Bizi nasıl buldu ki?

Christopher gülümsemeye devam etti, Alp gölü gözleri mutluluktan bomboştı.

"Neden akşam yemeğine kalmıyorsun?" Ona söyledim.

- - -

Saçımdaki örümcek pisliklerini temizlemek on beş dakikamı ve iki avuç şampuanımı aldı. Bu bana düşünmek için de zaman verdi. Yarın camı bir uzmana götürmem gerekiyordu.

Ne yazık ki sihirli bir şekilde şaşırtıcı kumu analiz eden herhangi bir özel laboratuvarın bekleme listesi olacaktır ve bunu polislerle götürmek

hiçbir şey başaramazdı. Eduardo yetişkin bir adamdı, bir şekil değiştirendi ve alfasıyla sorunları vardı. Dışarıdan birinin bakış açısıyla, alfasıyla arasına biraz zaman ve mesafe koyması tamamen mümkündü.

sorunlar. Onu arayacaklardır ama öncelik listesinde yer almayacaktır.

Şehirde camı kısa sürede analiz edebilecek tek bir kişi vardı. Onu görmeye gitmek Curran'ın tüylerini diken diken edecek ve bana bir kol ve bir bacağa mal olacaktı. Ama yapılması gerekiyordu. Zaman kısıydı.

Kindjal kazabileceğim başka bir yer sunuyordu. Kının üzerindeki gümüş işçiliği özenliydi ama tam olarak eşsiz sayılmazdı, ama bıçak ele veriyordu. Yazıtta koftgari yöntemiyle yazılmıştır, burada smith Bıçağı çizdi, içine ince yassı gümüş tel çaktı ve ardından gümüşün yapışmasına yardımcı olmak için ısıttı. Koftgari uzun süreli kullanıma iyi dayanır ve kindjal görünmüyordu

Sanki yenilenmiş bir antika gibi, bu yüzden yeni alınmış olmalı.

Şehirde iki demirci vardı.

ve sadece bir tanesi koftgari kullanıyordu. Diğeri kakmayı tercih ediyor, bıçağa derin oluklar açıyor ve bunları telle dolduruyordu. Yarın gidip Nitish'in kapısını çalacaktım. Geçmişte ondan silah satın almıştım. Bundan hoşlanmayacaktı ama benimle konuşacaktı.

Keşke bu gece Mitchell'la konuşabilseydim ama dilenciler seçici olamaz. Mitchell hayatta kaldı çünkü Biohazard onu halktan sakladı. Onu sadece onların uygun gördüğü zamanlarda görebiliyordum. Biohazard'ı kızdırmak

Gulyabaniler hakkında ne kadar çok şey bilmek istesem de benim için en iyisi buydu.

Bunun dışında gidebileceğimiz pek fazla yol yoktu. Birkaç yıl önce bir yer bulma büyüğü denerdim ama Artık tamamen gözden düşmüş durumdalar. Arkalarındaki sihir çoğu zaman tekliyor, sizi vahşi bir yolculuğa çıkarıyor. ve zaman kaybı.

Havluyu sıyrıklarımın üzerine hafifçe vurarak kurulandım ve aynada kendime baktım. Sırtımda bir yara oluşmuştu. güzel erik rengi. Aynada ona bakmak için dönmek acı veriyordu. Başka bir gün, başka bir yara.

Giyindim ve akşam yemeği için aşağı indim.

Bir saat sonra yemek bitmişti ve ben Curran'ın yıkadığı bulaşıkları. Julie yemek pişirdiği için mutfak görevi onda değildi. Ev ödevini masanın üzerine yaydı ve Christopher da yanına oturarak ders kitaplarını karıştırmaya başladı.

Bir tabağı havluyla kuruladım. "Yarın Saiman'ı görmeye gideceğim. Bulduğumuz camı analiz etmesini istiyorum. Pahalı olacak."

Curran'ın gözleri karardı. "Derek'i de yanında götür." "Hayır. Saiman'ı görmeye bebek bakıcısı olmadan gideceğim." "Bundan hoşlanmadım."

Christopher sessizce ayağa kalktı ve mutfaktan çıktı.

"Bana güveniyor musun?"

Curran'ın çenesinin çizgisi sertleşti. "Sana güveniyorum," dedi. "Güvenliğin konusunda o soysuza güvenmiyorum."

"Biliyorum. Ama Eduardo'nun ona ihtiyacı var. Başka bir laboratuvar çok fazla zaman alacaktır."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor."

"Eğer Saiman bir şey yapmaya kalkarsa, onu parçalara ayırırım."

Curran bana baktı. Ben de dönüp baktım. Söylediklerimde ciddiydim. Eğer Saiman çizgiyi aşarsa, onu çizginin gerisine getirmek için ne yapmam gerekiyorsa yapardım.

"Sen bunu yaparken, ben de Lonca," dedi Curran. "Tanımadığın birini takip edemezsin. Eduardo ve onu izleyen adamın yolları bir şekilde kesişti ve kayıt defterlerine bakamasak da artık onun kokusunu alabiliyorum. Eğer geçen hafta içinde Lonca'ya gittiyse, onu tanıyabilirim."

"Eğer Eduardo takip ediliyor olsaydı, sürüden biriyle konuşur muydu?" Yüksek sesle düşündüm.

"George'a söylemedi," dedi Curran.

Bu doğrudu. Bundan bahsetmemişti ve bu sizin için önemsiz sayılabilecek bir şey değildi. sevilen biri kayıptı.

Christopher hâlâ dönmemişti.

"Julie, Christopher nereye gitti?"

Başını kâğıttan kaldırdı. "Eve gideceğini söyledi."

"Ne?" Eve. Karanlıkta. Keep'e kadar.

Havluyu adaya attım ve dışarıya, soğuğa doğru fırladım. Ön bahçemiz boştu. Koşarak önce sola, sonra sağa döndü. İşte oradaydı, komşularının garaj yolunda yürüyordu.

"Christopher!"

Bana el salladı ve doğruca kapılarına yöneldi. Buzlu kaldırımda kaymamaya çalışarak peşinden koştum. Geriye dönüp baktığımda, ayakkabılar mükemmel bir fikir olabilirdi.

Komşuların kapısını çaldığı sırada Christopher'a ulaştım. "Hey," diye omzuna dokundum. "Nereye gidiyorsun?" "Eve." Gülümsedi. "Evi severim. Sıcak ve orada kitaplardır." "Bu değil-"

Kapı açıldı ve Barabas içeride belirdi. elektrik ışığı dikdörtgeni. Eşofman altı ve tişört giymişti. Zayıf bedeninden sarkan gömlek. Her zamanki gibi diken diken olan kızıl saçları başının üzerinde dimdik duruyordu. Yakışıklı, köşeli yüzü daha da keskin görünüyordu. Beni gördü ve gözleri daha da büyüdü.

"Um," dedi Barabas. "Eh. İyi akşamlar Kate."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Eh."

Christopher bana "Biz burada yaşıyoruz," diye açıkladı ve eve girdi.

Yanımıza taşınmışlardı. Christopher ve Barabas yanımıza taşınmışlardı ve kimse bana söylememişti.

Barabas sonunda konuşma yeteneğini geri kazandı.

"Harika bir icat var. Deriden yapılmış ve astarlı yumuşak kumaşlı ve ayaklarınızı korumak için ayaklarınıza takılır

soğuk ve pürüzlü yüzeylerden korur. Buna ayakkabı deniyor. Gerçekten denemelisiniz."

"Yanımızda bir ev mi kiraladınız?"

Barabas burnunu kırıştırdı. "Pek sayılmaz. Lütfen içeri buyurun.

Ayak parmakların düşecek gibi görünüyor ve eğer donmana izin verirsem Curran içimi boşaltır."

İçeri girdim. Alt katları açtı, tıpkı bizimki gibi. Oturma odasının sol tarafını büyük bir karton kutu yığını kaplıyordu.

"Yeni mi taşındınız?" diye sordum, sesim kızarmış ekmeğe sürülebilecek kadar tatlıydı. Taşınmış ve bana söylememiş.

"Yaklaşık iki hafta önce. Bunların hepsi Christopher'ın kitapları. Yatak odalarından birine raflar koyuyoruz.

Bazıları duvarın aşığısında." Barabas odanın sol tarafına el salladı.

Biri kapıyı çaldı. "İçeri gel!"

Barabas seslendi.

Kapı açıldı ve Derek kafasını içeri uzattı. "Hey, hiç koli bandın var mı?"

Beni gördü, geri çekildi ve tek kelime etmeden kapıyı kapattı. İyi.

"Korkak," dedi Barabas, Derek'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Nereye?" Ben sordum.

"Sizinkinin diğer tarafındaki ev."

"Ve sanırım bu ev ve Derek'in içinde bulunduğu ev satılıktı. . ."

Durdum. Curran şansa güvenmezdi. Titizdi ve ileriye düşünürdü. Sokağımızı hatırladım. Bizim tarafımızda, Bizimki de dahil olmak üzere beş büyük ev ormana bakıyordu ve sahiplerini ya da arabalarını gördüğümü hatırlamıyordum. Bütün sokağı satın almış olmalı. Vay canına. Bu

neden paramızın azaldığını açıkladı. "Sürüden ayrıldınız mı?" diye sordum.

"Evet." Barabas beni pelüş kahverengi kanepeye oturmaya davet etti. Oturdum ve üşüyen ayaklarımı altına soktum.

"Başka kim olacak?"

"Şimdiye kadar Christopher, Derek ve ben... Jezebel de bunu düşünüyordu ama vazgeçti."

Başımı salladım. Jezebel'in Louis'le bir ilişkisi vardı ve Louis de Pack türü bir şekil değıştirdi. Louis dul bir adamdı. Jezebel'in taparcasına sevdiği kızı beş yaşındaydı ve Louis onun Sürü'nün güvenliği içinde büyümesini istiyordu.

Julie'nin bakıcısı olduktan ve bir çocuğun başına gelebilecek her şeyi gördükten sonra, Jezebel kabul etti.

"Derek'i anlıyorum," dedim. Derek'e yer yoktu Jim'in adamları arasında. Derek güvenlikten anlıyordu ve iyi bir dövüşçüydü. Başka hiçbir yeteneği yoktu. Bir keresinde onunla üniversite hakkında konuşmaya çalıştım ve bana gülümseyip uzaklaştı.

Güvenlik yolu Derek'e kapalıydı. Alfa Sıçanlardan biri olan Robert güvenlik pozisyonunu devralmıştı. Şef. Çalışanlarına güvenmek zorundaydı ve Derek'le bu güvenin oluşması için yeterince birlikte çalışmamışlardı. Robert kendi personelini getirecekti ve Derek bu geçit törenine katılırsa, en alttan başlamak zorunda kalacaktı. Diğer tek seçeneği Kurt Klanı'na geri dönmektir. Desandra ona beta pozisyonu için baskı yapacaktı, çünkü o yetenekli ve saygı duyulan biriydi ve onu rakip olarak görmeyi göze alamazdı. Derek klan politikasıyla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu. Bu konuda oldukça netti. Derek için ayrılmak mantıklıydı ama Barabas sürünün davacısı olarak başarılı olmuştu.

"Seni anlamıyorum," dedim. "Avukatlık yapmayı seviyorsun." "Şimdi bunu sen ve Curran için yapacağım."

Neredeyse Sürü'nün hukuk departmanını yönetiyordu ve her şeyi bırakıp gitmiş miydi? Bilmiyordum. suçluluk, hayal kırıklığı ya da minnettarlık hissetmek zorundaydı. "Burada senin için fazla iş olacağından şüpheliyim."

Barabas, "Şaşırsınız," dedi.

"Jim'le çalışmaya hazır olduğumu sanıyordum."

Barabas başını salladı. "Rahatlamak için yeterince uzun kaldım

Geçiş. Jim'in başka bir avukata ihtiyacı var. Trisha benden devralıyor. Onun için çok iyi olacak."

"Peki ya Christopher?"

Barabas iç çekti. "Christopher sen ya da ben olmadan Keep'te kalamazdı. İkimizin de gittiğini anladığında koridorlarda ağlayarak dolaştı ve sonra katatonik."

Dişlerimi sıktım. "Sorun çıkarsa beni aramalarını söyledim."

"Onun yerine beni aradılar," dedi Barabas. "Ben de gelip onu aldım."

"Jim de öylece gitmesine izin mi verdi?" Ne de olsa her yerde deva reçeteyi bize getiren Christopher'dı.

"Başka seçeneği yoktu. Christopher burada benimle yaşamaya karar verdi. Ona iyi bakacağım. Jim onu hep bir evlat olarak gördü.

Güvenlik riski var ve her derde deva yapıcılar herhangi bir sorunla karşılaşırlarsa onu nerede bulacaklarını biliyorlar."

Christopher'ın durumu iyiye gidiyordu. Son altı ay içinde bir programa uymayı, kendi kendine giyinmeyi ve kişisel hijyenini sağlamayı başarmıştı. Ama hâlâ kafasının tamamen karıştığı anlar oluyordu. Keep'te güvenlik personelimiz her zaman ama burada tüm sorumluluk Barabas'ın üzerindeydi.

"Artık yemek pişiriyor," dedi Barabas. "Çok ani oldu. Mutfağa girdi ve birden yapmaya başladı."

"Ne yaptı?"

"Kuğu şeklinde kremalı puflar. Gülünç derecede lezzetliydi."

"Barabas . . ."

"Kate, onunla ilgilenmek hoşuma gidiyor. Hiç sorun çıkarmıyor." Barabas başını kaldırdı. "Curran dışarıda."

"Onu duydun mu?" İsteddiği zaman Curran tamamen sessiz hareket ederdi, bu yüzden sık sık pişmanlık duyardım çünkü arkamda belirip beni zıplatmayı çok severdi.

"Hayır. Onu hissettim." Barabas yüzünü buruşturdu. "Tarif etmesi zor. Bu bir tür farkındalık, mutlak karanlıkta yanınızdan geçen büyük ve tehlikeli bir şey gibi. Onu duymazsın, görmezsin, kokusunu almazsın ama bilirsin ki İşte orada. Keep'te daha iyiydi. Her zaman Keep'teydi, bu yüzden her zaman küçük bir miktar hissediyordunuz ve Burası her zaman kalabalıktı, bu da biraz yardımcı oldu. Şimdi ise

daha sarsıcı. Orada değil ve birdenbire orada oluveriyor." Uzun bir nefes verdi. "Buna alışmak biraz zaman alacak."

Ha! Bir tek ben değildim.

Curran kapıyı çaldı. Barabas,

"Kapı açık," dedi.

Curran içeri girdi. Elinde Lonca'nın Sol elinde el kitabı ve Jim'in sözleşmesi, sağ elinde ise benim yumuşak dolgulu botlarımdan bir çift vardı.

Bana botları uzattı ve gülümsedi.

Ben de gülümsedim ve botları giydim.

Curran, Barabas'a Lonca'nın el kitabını ve Jim'in sözleşmesini uzattı. "Lonca nakit akışı sorunu yaşıyor. Birleşmeler emeklilik fonunu yağmalamak istiyor, bu yüzden kapanmaya zorladılar. İdari personel ödeme yapılmadığı için işten ayrıldı ve temizlik ekiplerini kaybettiler. Burayı devralmak istiyorum."

"Ne yapabileceğime bir bakarım," dedi Barabas, elindeki çubuğu alarak.

Sözleşme ve El Kitabı. "Zorlamak mı istiyorsun yoksa daha ince mi davranmak istiyorsun?"

"Seçeneklerimi bilmek istiyorum. Ön tarafa bir özet yazdım. Üyelik Yetkileri'ndeki son hükme bakın ve bana bir yol bulabilecek misiniz bir bakın."

"Yarına kadar bir şeyler bulurum."

Üyelik Yetkileri'ndeki son hükmün ne olduğunu hatırlayamıyordum. Eskiden El Kitabını baştan sona bilirdim, ama uzun zamandan beri onu kullanmam gerekmiyordu.

bilgiyi kafamdan atmak.

"Bana fatura kesmeyi unutma," dedi Curran. "Fahiş bir şekilde."

Barabas ona hızlı bir gülümseme fırlattı.

"Faturalandırılabilir saatlerim konusunda çok cömert olacağım."

Soğukta eve doğru yürüdük. "Bana söylemedin," dedim.

"Bunu söylemek bana düşmezdi."

"Bana neden söylemediklerini ben de anlamıyorum."

"Hepsi yakın çevremizin bir parçasıydı," dedi Curran.

"Keep'ten ve Sürü'den ne kadar uzak kalmak istediğini çok iyi biliyorlardı. Seni rahat bırakmak istediler."

"Öfke nöbeti geçireceğimi mi düşündüler?"

"Bebeğim, sen öfke nöbeti geçiren tiplerden değilsin. Sen korkutucu, gülümseyen ve bıçaklayan bir tipsin."

Ona baktım.

"Sert bakışlı bir tip." Sırıttı. "Mahremiyet istediğini biliyorlardı. Bizi kovalamışlar gibi hissetmeni istemediler. Ama bu biraz saçma olmaya başlamıştı, bu yüzden Christopher'ın onları dürtmesi iyi oldu."

Sokağın bizim tarafına el salladım. "Bu evlerden kaç tanesi sizin?"

"Hepsi bizim." "Başka bir şeyimiz var mı?"

"Hemen arkamızdaki orman da bize ait."

Bu orman oldukça uzun bir süre boyunca uzanıyordu.

Orada eskiden

Arkamızda büyük bir golf sahası ve bir alışveriş merkezi olacaktı ama ağaçlar ve çalılar uzun zaman önce burayı yutmuştu. "Kaç tane akre?"

"Beş yüz on iki."

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

Curran, "Buraya Beş Yüz Dönümlük Orman adını vermeyi düşündüm," dedi.

Ağzım sonunda çalıştı. "Ne kadar yaptın? . . ?" "Üç milyon."

Aman Tanrım.

"Bu bir hırsızlıktı. Orayı temizlemeye çalışıp durdular ama oradaki ağaçların büyüye karşı gerçekten yüksek bir ilgisi var gibi görünüyor. Her Bir şeyi temizlediklerinde, ağaçlar haftalar içinde yeniden büyüyor, bu da bizim için mükemmel. Ağaçların gelişmesine izin verdiğimizde, büyüme kendi kendini düzenleyecektir."

"Bu yüzden mi paramız bitti?"

"Evet." Bana gülümsedi. "Paramız bitmedi. Sadece kesin bir bütçemiz var."

Sessizce güldüm. Bir şekilde her şey tamamen mantıklıydı.

"Sana ormandan bahsetmiştim. Üç farklı vesileyle."

Hayır, hatırlamıyordu. "Bunu hatırlamıyorum."

"Şubat ayının başında size evimizle birlikte küçük bir arazi daha almayı düşündüğümü söylemiştim."

Bu konuşmayı hiç hatırlamıyorum. Ayrıca, biraz daha fazla arazi, bir dönüm daha demekti. Ayı Pooh'nun yaşadığının beş katı büyüklüğünde bir orman değil. "Ne demiştin ben?"

"Bunu şimdi mi konuşmak istiyorsun?" dedin. Sonra da 'Onu ikiye bölsen olmaz mı?' dedin."

Ah, şimdi hatırladım. "Yarı su basmış bir yerdeydik Bize şimşek fırlatan dengesiz bir deliyle garaj."

"Ve taşındıktan sonraki ikinci hafta sonu konuyu tekrar açtım. Yatak odamızdaydık. Sen evrak işleriyle uğraşıyordun, ben duştan çıktım ve dedi . . ."

Bunu mükemmel bir şekilde hatırlıyordum. "Hey, bebeğim, buraya sık sık gelir misin?" demiştin.

"Ondan önce."

"Ondan önce ne söylediğini hatırlamıyorum. Konsantre olmamı zorlaştırdınız."

"Kendimi savunmak için söylüyorum, evrak işlerini çıplak yapıyordunuz." Curran sırtıttı.

Her neyse. "Üçüncüsü ne zamandı?"

"İşteyken sana getirdim ve dedim ki, 'Şuna bak. Bu araziyi satın alıyorum' dedim. Sen de bana, 'Sana paranı nasıl harcayacağını söylemek bana garip geliyor. Eğer fazladan arazi almak istiyorsan, bence almalısın.'"

Tamam, haklı olduğu bir nokta vardı.

Curran uzandı ve elimi sıktı. "Ne var Olan oldu. Sürü artık Jim'e ait ve tüm gösterişine rağmen, geri almaya karar verirsem, savaşıacaktır. benim için. Ama şimdi insanlarımıza bakmak zorundayız. En azından onlara yaşayacakları bir yer sağlayabiliriz. İstedikleri takdirde geceleri kaçabilecekleri bir yer ve hayatlarını kazanabilecekleri araçlar."

Ay bulutları yarmak için o anı seçti ve sokağı hafif soluk bir ışıkla doldurdu. Karanlığı hep sevmişimdir. Sonsuz gece göğünün altında dünya bir şekilde daha büyük görünürdü. Üzerime garip bir sakinlik çöktü.

"Eduardo için endişeleniyorum." Dedim ki. "Elimizdeki hiç yoktan iyidir ama tüm ipuçlarımız zayıf. Çok yavaş hareket ediyoruz. Ne kadar uzun süre ortadan kaybolursa, onu canlı bulma şansımız o kadar azalır. Ben berbat bir dedektifim..."

Curran'ın kaşları kalktı. "Beni kandırabilirdin."

Elimi kaldırdım. "Berbat bir dedektifim ama insanları sinir etmekte üstüme yoktur."

"Evet, öylesin."

Ha-ha. "Normalde bu noktada kendimi kaçırان kişinin başının belası haline getirirdim. Olayı kişiselleştirir ve Hedef haline gelir, böylece onu kim aldıysa beni bombalamaya çalışırken kendi içine döner. Bu bana bir giriş yolu verir ve diğer insanların zarar görmesini engelleyecektir."

Curran'ın gözleri yırtıcı bir ışıkla parlıyordu. "Öyleyse bunu kişiselleştirelim."

Omzumun üzerinden evi işaret ettim. "Julie." Julie daha önce Keep'teydi. Şimdi buradaydı. Orada bir Katillerle dolu bir kule ile bir kule arasında dünya kadar fark var.

banliyöde bir ev. Çok iyi korunan bir evdi ama yine de.

"Julie iyi olacak," dedi. "Güçlü koşularımız ve iyi kapılarımız var ve komşularımız ona çok değer veriyor. Güvenlik. Onun derisinin altına nasıl gireceğiz?"

"Ghoullar. Onları önemsiyor mu bilmiyorum ama kullanıyor."

"Bu yüzden onun hortlaklarını vuracağız."

"Sen Jim'le konuşursan ben de Ghastek'le konuşurum," dedim. "Vampirler ve şekil değiştirenler arasında birileri Şehirde dolaşan hortlaklar gördüm. Onları bulur ve öldürürüz. Eğer yeterince dişini kırarsak, eninde sonunda sinirlenecek ve gelip yüzümüze yumruk atacaktır."

Curran dişlerini gösterdi. "Bundan zevk alacağım." "Bu ikimiz için de geçerli."

En azından bir planımız vardı. Kötü bir plan bile hiç olmamasından iyidir.

Bir araba motorunun mırıltısı mahallede yuvarlandı. Bir Pack Jeep garaj yolumuza yanaştı. George atladı.

"Bir şey bulabildiniz mi?" Curran sordu.

Başını iki yana salladı. "Onu buldun mu? Sen-" "Onu hortlakların aldığını biliyoruz," dedim. "O yaşıyordu onu yakaladıklarında. Nedenini bilmiyoruz."

Yüzü soluk bir maskeye dönüşmüştü, dişleri sıkılmıştı, gözleri ateşliydi. "Ghoullar mı? Ne?"

"İçeri gel," dedim ona. "Her şeyi açıklayacağız."

BÖLÜM

9

CUDDLES sarsak bir tırısla caddeden aşağı indi. O Bir şampiyon gibi dörtnala koştu ve yürüyüşte ya da dörtnalda rahatça binebiliyordu ama tırıs tırıs giderken kafatasımdaki dişler takırdıyordu.

Onu birkaç kez yavaşlattım ama Bu sabah koşturuyordu ve bir kez kafasına bir şey koydu mu, dünyadaki hiçbir güç fikrini değiştiremezdi. Onu götürmüştüm çünkü sihirli dalgalar son zamanlarda kısa aralıklarla geliyordu ve büyülü bir motorun

Isınmak için. Ayrıca birkaç hafta önce Buckhead görünmez bir dolu fırtınası yaşadınız. Doluyu görmediniz ama etkisini gördünüz. O kadar da büyük bir hasara yol açmadı.

Buckhead'in çoğu zaten harabeye dönmüştü ama yolları çukurlarla dolu bir engelli parkura çevirdi.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun, öyle mi?" Sırtımın ağrımadığı bir yer bulmaya çalışarak eyerde yer değiştirdim.

Cuddles beni görmezden geldi ve koşmaya devam etti.

Bu sabah uyandığımda vücudum, günü yatakta geçirmediğim için ne kadar hoşnutsuz olduğunu belli etti. Kendimi sürükleyerek kalktım, kahvaltı yaptık ve sonra Curran ve Julie de diğer tarafa gittiler. Belki de bir araba almalıyım. Bugün ilerleme kaydetmem gerekiyordu. ve Saiman en iyi seçeneğimdi.

Saiman, Champion Heights'taki lüks bir çatı katında inzivaya çekilmişti. Binayı gözden kaçırmak imkânsızdı. Buckhead'de ayakta kalan neredeyse tek yüksek binaydı. Sahipleri binanın koşuşlarına aşırı miktarda güç aktarmış, büyüyü kandırarak binanın

Bina çok büyük bir doğal kayaydı. Sihirli dalgalar sırasında bazı kısımları granit bir kayalık gibi görünüyordu, ancak şu anda sabah sisiyle örtülmüş on beş katlı bir binaydı ve Yükselen güneşin ışınları, şeytani bir derebeyinin mistik kulesi gibi arkadan aydınlatıyordu.

Cuddles homurdandı.

"Ben de sevmiyorum," dedim ona. "Ama ahırlarına bayılacaksın. Ölmek üzeresin."

Kaygan, pahalı araçlarla dolu bir otoparkın önünden geçtik ve Cuddles'ı ahıra doğru yönlendirdim. Sonra Sabit çalışan ve ben Cuddles'ın gerçekten bir binek hayvanı olup olmadığı konusunda kısa bir tartışma yaşadık. Ancak, ben

Yirmi dolar ve onunla ayrılmaya istekliydi, bu yüzden varsayılan olarak kazandım. Cuddles'ı güvenli bir şekilde ahıra yerleştirdikten sonra merdivenlerden ön kapıya çıktım, orada bir güvenlik görevlisi bana bir AK-47 doğrulttu. Ona Saiman'ın geçiş kodunu verdim ve birkaç dakika sonra asansör beni on beşinci kata çıkardı. Son ziyaretimden bu yana koridordaki halıyı değiştirmişlerdi. Yeni halı gece mavisiydi ve üzerinde gülünç yüksek bir yığın. İçine girsem muhtemelen kulaklarıma kadar batardım. Her ihtimale karşı asansörü can yeleğiyle donatmalıydılar.

Saiman'ın kapısına gittim ve çaldım.

Cevap vermedi.

Evindeydi. Saiman alışkanlıkları olan bir yaratıktı. Onu geceleri yakalamak zordu ama ne kadar maceracı olursa olsun sabah eve dönerdi.

Kapının yanında durdum ve bekledim. Kapıyı çaldığımı duymuştu. Bir kere çalmak yeterliydi. Eninde sonunda merakına yenik düşecek ve kapıyı açacaktı.

Bir an geçti. Bir başkası sürünerek geçti.

Saiman ve benim uzun bir geçmişimiz vardı. Bir lonca işi sırasında tanıştık. Bazı volhveleri kızdırmayı başardı ve ben de çok uzun bir gece boyunca onu korudu. Saiman bir

polimorftu: herhangi bir insan şekline, herhangi bir cinsiyete bürünebilirdi,

her yaşta ve insan normları dahilinde her boyutta. Gece boyunca, eğer doğru şekle bürünürse, herhangi bir insanın onunla seks yapacağını ilan etti ve sonra bana teklifte bulundu. Ona seksin fiziksel çekicilikten daha fazlasını gerektirdiğini söyledim. Saiman geri çevrilmekten hoşlanmazdı. Beni yanında tutabilmek için hizmetlerinde bana büyük bir indirim yaptı, böylece kendini kanıtlamaya devam edebilecekti. Sonra gururunu inciten Curran'dan öğ almak için beni kullanmaya çalıştı ve benim tatlı ve anlayışlı nişanım Saiman'ın deposuna girdi, bir motorunu söktü.

lüks arabalar depoladı ve Saiman'ın aşırı pahalı araba filosunun geri kalanını yıkmak için kullandı. O zamandan beri

bir şekilde baltayı gömdü - işin içinde çok para vardı -Ama nasıl bir tepkiyle karşılaşacağımı bilemezdim.

Sürgü kenara kayarken kilit tıkırdadı. Kapı Saiman'ı ortaya çıkardı. Babamın yüzünü takıyordu.

Zarif çenesinden düz burnuna ve samur siyahı kaşlarının ustaca taranışına kadar mükemmel bir şekilde kopyalamıştı ama gözleri kopyalayamamıştı. Roland'ın gözleri zorlukla bastırılmış bir güçle parlıyordu. Hugh bir keresinde bana onunla yüzleşmenin bir Tanrı'nın gözlerine bakmak gibi olduğunu söylemişti.

Güneş. Yapmıştım ve babamdan yayılan büyü bir çığ gibiydi. Bir an için geri çekilmeme neden oldu.

Çok uzun zamandır ilk kez, öleceğimden korktuğum için değil, sevdiğim herkesin benimle birlikte öleceğinden korktuğum için. Bu "Roland" Saiman'ın gözlerine sahipti: alaycı, kibirli ve kendi zekasının çok küçük bir kısmına sahip olan aptallarla bir arada yaşamayı kabullenmişti. soluduğu havayı paylaştı.

Güldüm.

Saiman beni düşündü, belli ki adımlarını şaşırmıştı. Beni korkutmayı ya da tedirgin etmeyi planlamış olmalıydı. Ne yazık ki seksen yaşında bir kadın olsaydı babama daha az benzeyemezdi.

Ona tekrar bakmaya çalıştım, kendimi kaybettim ve daha yüksek sesle güldüm. "İçeri gel," diye tersledi. "Evet, baba." Kıs kıs gülerek onu takip ettim.

Saiman'ın yüzü hoş bir mor renk aldı. "Bunun komik bir yanı yok."

"Yeni kıyafetinle ilgili bir şeyler yapman gerekecek. Beni gülmekten kırıp geçiriyorsun."

Saiman'ın yüzü süründü. Midem içimde olduğunu unuttu ve dehşet içinde kaçmaya çalıştı. Kemikleri hareket ediyor, derisinin altında tenis topları yuvarlanıyormuş gibi kustumuk uyandıran, grotesk bir hareketle derisini geriye çekti. Saçları kayboldu, emildi, yapısı inceldi ve sonunda yeni bir adam ortaya çıktı.

önümde duruyordu. Kel, orta yapılı, yüzü ne çirkin ne de yakışıklıydı. Yüzü boş bir tuval gibiydi. keskin gözler. Bu onun nötr haliydi, en sık giydiği haliydi.

"Çok daha iyi," dedim ona, midemi kahvaltıyı sürdürmeye ikna etmeye çalışarak.

Saiman bir el hareketiyle beni oturmaya davet etti. Dairesi ultramodern bir vahaydı: kavisli fütüristik çizgiler, çelik, cam, siyah duvarlar, beyaz pelüş mobilyalar. Biraz ruhsuzdu.

Beyaz kanepeye oturdum. "Büyü ile yoğrulmuş bir adama göre teknolojiye çok düşkün görünüyorsunuz."

"Uygarlaştırıcı etkisini seviyorum." Saiman karşıma oturdu.

"Ve elde etmenin giderek daha pahalı hale gelmesinin bununla hiçbir ilgisi yok mu?"

"Bu konunun dışında, Sharrim."

Sharrim. Kralın. Roland'ın halkının beni aradı. Saiman sadece bir sihir uzmanı değildi. Aynı zamanda bir bilgi simsarıydı. Sırlar onun ticarethanesiydi ve burnumu benimkine sokmaya çalışıyordu. Sorun değildi. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

"Bence bu tartışmayla tamamen alakalı, Aesir. Söylesene, Loki hiç torununu ziyarete gelir mi? Ne oldu?"

senin beşğini düşünüyor
mu?" Saiman daha dik
oturdu.

"Seni zahmetten kurtarayım," dedim. "Benden önce anlamamışsın gibi davranmayı bırakalım. Şehri sahiplenmek. Yaptığın şey bu. Tenimdeki kelimeleri gördün ve bizimle birlikte Karadeniz'e gittin. Hugh d'Ambray'in kalesinin etrafında dolaştım. Burada Babama benzediğimi inkar ediyorsun. Bunu anladın ve bu konuda hiçbir şey yapmamayı seçtin. Aptalı oynadın, çünkü her şeyin nasıl sonuçlanacağını bilmek istiyordun. Artık biliyoruz. Bir seçim yapmak zorundasın, Saiman. Yapar mıydın?

Sharrim ile mi yoksa Kate Daniels ile mi konuşmayı tercih edersiniz? İkisi de olabilirim ama birini diğerinden çok daha az seveceğinizi garanti ederim."

"Peki ya Sharrim dersem?" Saiman dikkatle sordu.

Arkama yaslandım. "O zaman babama karşı duruşumda beni neden desteklemediğini tartışabiliriz. Kıtanın her yerinde bağlantıların var. Hugh d'Ambray'in geleceğini biliyordun. Roland'ın da geleceğini biliyordun. Beni uyarmak için hiçbir şey yapmadın. Şimdi benim şehrimdesin ve babamın yüzünü takmaya cüret ediyorsun. Bu bir şaka mıydı yoksa bir açıklama mı yapmaya çalışıyordun Saiman?"

Öne doğru eğildim ve sert bakışlarımı ona diktim.

Saiman kıpırdamadan oturdu.

"Bir açıklama yapmayı çok isterim."

Saiman ağzını açtı. "Peki ya Kate'i alırsam?"

İçinde kirli bardak olan plastik torbayı çıkardım. "Bunun incelenmesi gerekiyor. Kayıp bir şekil değiştireni arıyorum. Onu hatırlarsınız: uzun boylu, iri yarı, bufaloya dönüşüyor. Adı Eduardo Ortego ve eğlenceli Karadeniz tatilimizde bizimle birlikte geldi. Aracını, etrafında bu camdan bir halka ile buldum. Halka yaklaşık bir metre çapında ve yarım metre genişliğindeydi. Cam, m-tarayıcıda bakır olarak görünüyor. Bana söyleyebileceğin bir şey var mı? Ne?

mitoloji, ne tür bir büyü, ne olursa. Her zamanki oranımız."

Saiman gözlerini kırpıstırdı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet."

Kilitli poşete sanki bir akrepmiş gibi baktı. onu sokmak üzereydi. Kafasının içinde hummalı bir hesaplama yapıyordu. "Peki ya hayır dersem?"

"O zaman başka bir yere götüreceğim."

Saiman ellerinin parmaklarını tek bir yumruk haline getirdi ve ona yaslanarak uzaklara baktı.

"Acele etme." Kanepede arkama yaslandım.

"Hiçbir şeyiniz olmadığını mı anlatmaya çalışıyorsunuz? şehirdeki olayları etkileme niyeti var mı?" Saiman sordu.

"Benim etkime ihtiyaç duyduklarına karar vermediğim sürece hayır." "Bu değerlendirici değil, olgusal bir sorudur" dedi.

"Sadece iki cevaptan biri olabilir: evet ya da hayır. Hükmetmeye niyetiniz var mı?"

"Hayır."

Saiman beni düşündü. "Karar veremiyorum eğer Durumunuzun tehlikeli doğasını kavrarsanız ya da devede keşiş gibi kasıtlı olarak saklanmayı seçerseniz kafasını kuma sokuyor."

"Her zaman böyle gurur verici metaforlarla geliyorsun. Son konuşmamızda beni bir kaktüse benzetmiştin."

Saiman kaşlarını çatarak alnını kırıştırdı. "Kate, bu sadece senin kim olduğunla ve özel hayatının değerleriyle ilgili değil.

işler. Nimrod hakkında. Sen onun kızıydın. Ondan bağımsız bir bölge talep ettin. Ona karşı kin besleyen herkes buraya gelecek."

Peşimden mi gelecekler? Şöyle demiyorsun. "Teşekkür ederim,

Kaptan Özeti. Bildiğimiz şeyleri özetlemeniz çok etkileyiciydi."

"Sınanacaksınız. Zorlanacaksınız. Bir destek tabanına ihtiyacınız olacak. Eğer bu destekten uzaklaşırsanız, çeşitli güçler şehri ele geçirmeye çalıştıkça, şehir bir kargaşaya dönüşecektir.

Nemrut'un kızını devirmenin ayrıcalığı için birbirlerinden uzaklaştılar."

"Şehri korumak niyetindeyim. Herkes için serbestlik olmayacak."

Saiman durakladı ve tekrar bana baktı. Belli ki söylediğim bir şey onun müthiş beynini kırmıştı.

"Şehri koruyacaksın ama yönetmeye niyetin yok." "Evet."

"Onu korumanın ne anlamı var? Hiçbir şey kazanmıyorsunuz. Kendine hiçbir yarar sağlamadan kendini fiziksel tehlikeye atıyorsun. Babanın onayını almak istediğin için mi?"

"Onayını alıp güneş görmeyen bir yere götürebilir, umurumda değil."

"O zaman neden?"

"Çünkü şehri ben sahiplendim. Onu güvende tutmak benim sorumluluğum."

Hiçbir şey söylemedi.

"Burada yaşıyorum," dedim. "Atlanta'yı seviyorum. Bunun İnsanların pislikler tarafından yönetildiği ve korktuğu korkunç bir yer olabilir. Sen de burada yaşıyorsun. Buranın böyle olmamasını istemiyor musun? bir cehennem çukuruna mı dönüşecek?"

Sessizlik uzadı.

"Temas ettiğiniz herkes geçici olarak delirmiş." Saiman kanepeye yığıldı. "Baban Nemrut, Kulelerin Yapıcısı, neredeyse tanrısal bir güce sahip. Sen ona ihanet eden bir kadının çocuğusun ve Ona hizmet etmek gibi bir arzunuz olmadığı açık. Gücünüz, varlığınız ona doğrudan bir meydan okumadır. Bunun yerine Seni öldürerek, muhtemelen onun için gerçek bir tehdit haline gelebilmen için bağımsız hareket etmene izin veriyor.

Yatağınıza almaya karar verdiğiniz o vahşi, on yedi yıl boyunca bir sürü oluşturdu. Onun kimliği Canavar Lordu olmasına rağmen, emekliliği babanla yaptığın pazarlığın bir parçası olmamasına rağmen, seninle banliyöde yaşamak için her şeyi bırakıp gidiyor. Ve Sürü bunun olmasına izin veriyor."

Bu bilgiyi nereden almış? "Curran beni seviyor. Benimle olmak istediği için çekip gitti."

"Peki ya baban?"

"Çok uzun zamandır çocuğu olmadı. Ben onun bu yaştaki ilk çocuğuyum."

Saiman kaşlarını kaldırdı. "Bu bana hiçbir şey anlatmıyor." "Benim varlığım onun ilgisini çekiyor."

Saiman ağzını açtı, sonra kapattı. "Bu çılgınlığın bir parçası olmayacağım."

Kilitli poşeti aldı ve bardağı bana geri itti.

"Bu yanlış bir hareket," dedim ona.

"Baban seni öldürecek," dedi Saiman. "Belki de bugün, ama kesinlikle yakında. Eğer yakın gelecekte sizi öldürmezse, bir sonraki güç şehri ele geçirmeye çalışacak. Bu gerçekleştiğinde, sizi destekleyen herkes bir tasfiyenin kurbanı olacak. Sen bir cüzzamlısın. Dokunduğun herkes lekelenecek."

Vay canına.

"Senin müttefikin olmak bir ölüm fermanıdır. Hiçbir şey kazanmıyorum seni destekliyorum. Hizmeti reddederek sizi kızdırma riskini göze alıyorum, ama Sürü'den ayrıldınız, yani artık ve beni doğrudan cezalandırmak için herhangi bir eylemde bulunmayacaksınız, çünkü kendi ahlakınız tarafından zincirlenmiş durumdasınız."

Tamam. En azından nerede durduğumuzu biliyorduk. Kilitli poşeti aldım ve dışarı çıktım.

- - -

Saat dokuz buçukta Kadam Arms'ın kapısından içeri girdim. Demirci dükkânı, şehrin merkezinde sağlam bir binada yer alıyordu.

Şehrin güneydoğusunda. Yedi yıl önce, buraya geldiğimde İlk kez bıçak satın almak için buraya geldiklerinde sadece Arnav, oğlu Nitish ve kızı Neha vardı. Yıllar geçtikçe iş büyüdü ve demirci dükkânı da onunla birlikte büyüdü. Ben adım attıkça

Bugün içeride iki kalfa gördüm, biri müşteriye bir bıçak gösteriyor, diğeri de bir rafı dolduruyordu. Bir çırak,

Daha on beş yaşındaydı, koşarak yanıma geldi ve ne istediğimi sordu. I

Nitish'i sordu ve beş dakika sonra Nitish'in sessizce birkaç çelik bloğu incelediği arka tarafa götürüldü.

Nitish bana baktı. Orta boylu bir adamdı, gür siyah saçları, parlak siyah gözleri ve tüm yüzünü aydınlatan bir gülümsemesi vardı. Nitish'in ailesi Hindistan'ın Udaipur şehrinden, Babür hükümdarlarına silah tedarik eden bölgeden geliyordu.

On altıncı yüzyıldan beri savaşın içindeydi. Koftgari onun kanında vardı. Hassas bir sanattı, özellikle de harfler söz konusu olduğunda. Arapça bir yazıda en ufak bir eğri değişikliği ya da Kelt rününde bir vuruşun yanlış açısı bile anlamını değiştirebilirdi. Nitish şehrin en iyisiydi.

Kinderin paketini açtım ve masanın üzerine koydum.

Masanın üzerinde gülümsemesi kayboldu. Elini uzattı ve bezi hızla bıçağın üzerine attı.

"Bu seninkilerden biri," dedim. Nitish başını salladı.

"Öyle," dedim ona. "Bıçağın üzerindeki senin koftgari'n. Bu kalitede iş yapan sadece bir demirci var ve deseninden babanızın olmadığını söyleyebilirim. Kimdi o? ne için?"

"Bu iyi bir konuşma değil," dedi sessizce.

"Alıcının bir erkek olduğunu biliyorum, muhtemelen İslam dinine mensup biriydi."

Nitish başını salladı.

"Arkadaşım kayıp. Bunu ofisinde buldum. Onun olmadığını biliyorum. Evlenecekti."

"Ben evliyim. Benim de çocuklarım var," dedi Nitish.

Örtüyü geri çektim ve hançeri ortaya çıkardım. "Sadece bir isme ihtiyacım var. Sana geri dönmeyecek. Arkadaşım bir yerlerde

hala hayatta. O iyi bir insan ve nişanlısı da hamile bir kadını korurken kolunu kaybetti. Mutlu olma şansını hak ediyorlar. Sadece bir isme ihtiyacım var."

Bana bakmadı.

"Ya kayıp olan Prema olsaydı?" Bıraktım
Karısının adı aramızda ağır bir kaya gibi duruyordu. Ona
bunu yaptığım için cehenneme gidecektim. "Nitish, başka
şansım olsaydı sana gelmezdim."

Nitish bezi bıçağın üzerine geri çekti ve daha yakına
eğildi. "Benimle gel."

Hançeri aldım ve onu demirhaneye kadar takip ettim,
demirhanenin sıcaklığını ve çekiç seslerini geçerek arka
tarafındaki bir odaya gittim. Ağır bir kapıyı açtı.
kapıyı açtım, ışıkları yaktım ve kapıyı arkamızdan kapattım.
Silahlarla dolu dört duvar bana bakıyordu.

"Adını bilmiyorum," dedi Nitish sessizce. "Ama ne satın
aldığını biliyorum." Duvardaki bir bıçağı işaret etti.

On bir buçuk inç uzunluğunda, tek ağızlı bıçak
Kabzadan düz bir şekilde başlıyor, sonra hafifçe sağa doğru
kivrılıyor, sivriliyor ve ucundan tekrar sola doğru
kivriliyordu. Hançerin üçgen ve güçlendirilmiş ucu en uçta
neredeyse iğne kadar dardı. Çok keskin bir kenarı vardı.
Bıçağın kırılmaması için güçlü bir omurgası vardı. Sade
kabzası, deriye sarılmış kemik. Bir pesh kabz. On yedinci
yüzyıldan kalma.

Yüzyıl İran'ının zırh delici mermisine eşdeğer.

Bu güçlendirilmiş uç, zincir zırhı sanki orada değilmiş gibi
ayırırdı. Kaburgaların arasına girerdi ve eğer yukarı
kaldırırsan kalbe saplanırdı. Lanet olsun.

Sessizce bıçağa baktık.

"Bıçağı sulamak yok," dedim usulca.

"Hayır. Genelde Şam'ı istemez. Bu altı çelik," dedi
Nitish, sesi düzdü. "Öğütmek için bir orospu."

0-6 takım çeliği. Kenarını sonsuza dek korur ve her
seferinde en iyi Damascus'u geride bırakırdı. Ayrıca izi
sürülemezdi. Alet çeliğini seçmişti çünkü bu bıçak bir aletti.
Bu bıçak canavarları avlamak için yapılmamıştı. İnsanları
avlamak için yapılmıştı. Bu bıçak bir
Adam katili.

Nitish öne çıktı, masadan üç inç genişliğinde büyük bir
dosya aldı ve sayfaları karıştırdı. O

durakladı, bana sayfayı gösterdi. Fırlatma bıçakları. Süslü bıçaklar değil, kullanışlı, basit çelik şeritler, on inç uzunluğunda, bir buçuk inç genişliğinde. Yeterince kalındı, böylece

bıçak bükülmez, ilk uçta çift kenar bir buçuk santim, sonra tek kenar. Kabzasında hiçbir işlem yoktu, sadece düz çelikti. Filmlerin önerdiğinin aksine, bıçak fırlatarak bir insanı öldürmek gerçekten zordu. Hatta eğer

Bıçağı batırmayı başardığınızda, hayati bir şeyi vurmanız pek mümkün olmazdı. Çoğu zaman bıçaklar rakibi kızdırmak, aptalca bir şey yapmasını sağlamak, dikkatini dağıtmak ya da sadece kanını akıtmak ve biraz acı çektirmek için fırlatılırdı. Bu bıçaklar vücuda sıcak bir bıçağın tereyağına girmesi gibi girerdi. ve çekilmek için cehennem olurlar.

Nitish sayfayı tekrar çevirdi. Başka bir hançer, bu kez düz kenarlı. Aynı sade, işçiye özgü estetik. Aynı katil bıçak.

Demirci defteri kapattı.

"Hiç kılıç var mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

Bu, ya alıcının kılıç kullanmadığı anlamına geliyordu ki Atlanta'nın bize düzenli olarak fırlattığı sihirli saçmalıklar düşünüldüğünde bu pek olası değildi ya da favori bir kılıcı vardı ve onu kırmayacak kadar iyiydi.

"Onu tarif edebilir misiniz?"

"Koyu renk saç. Sakallı. İri." Nitish ellerini kaldırdı. "Uzun boylu. Gözlük takıyor. Yumuşak sesli. Sakin. Bunu satın alacak birine benzemiyor." Bıçağı gösterdi.

"Neye benziyor?"

Nitish iç çekti. "Bir barış adamı gibi."

"Pesh kabz için ne zaman geliyor?"

"Bilmiyorum," dedi Nitish. "Bazen geliyor Ona bittiğini söyledikten bir gün sonra. Bazen bir ay. Asla önceden aramaz. Ödemeyi peşin yapıyor ve sonra uyarı."

"Almaya geldikten sonra beni arar mısınız?"

Nitish, "Bu konuyu hiç açmayabilir," dedi. "Bir yıl önce babamla konuştum ve bu konu üzerinde çalışmasını istedi."

Kitabı son sayfasına kadar çevirdi, burada yarım sayfa kağıt bir cep oluşturacak şekilde yapıştırılmıştı ve bir içinden bir fotoğraf çıktı. Dairesel kapaklı, futbol topundan biraz daha küçük, kararmış çelikten yuvarlak bir kutu. İlk bakışta, rastgele bir dekoratif koftgari deseni gibi görünüyordu.

çeliğin karanlık yüzeyine işlenmişti ama kapağa yakından bakıldığında desenlerin rastgele olmadığı anlaşılıyordu. Örümcek inceliğindeki Arapça yazılar çeliği süslüyordu.

Bismillah ir-Rahman ir-Rahim .
Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla,
Şafağın Efendisi'ne sığınıyorum,
Yarattığı şeylerin kötülüklerinden,
Ve yoğun karanlığın kötülüğünden, o geldiğinde,
Ve kesin kararlarla (kötü telkinlerde) bulunanların
şerrinden,
Ve kiskandığı zaman kıskananın
kötülüğünden.

Felak Suresi, Kur'an'ın yüz on üçüncü bölümü. Kutunun tamamı koruyucu ayetlerle kaplıydı.

"Kutu zaten ondaydı," dedi Nitish. "Koftgari için bize ihtiyacı vardı."

İslam, takipçilerini doğaüstü güçlere karşı korur. Yabancı o kutuya her ne koyacaksa, onu orada tutmak için ilahi yardıma güveniyordu.

"Kutunun içine baktım," dedi Nitish. "İçi pürüzsüzdü ve kemiğe benziyordu."

"Fildişi mi?"

"Hayır. Kemik. Kafatasının içi gibi."

Daha iyi ve daha
iyi. "Görebilir
miyim?"

"İki gün önce aldı. Bıçağı sormadı bile. Sipariş verdiğini
hatırladığını sanmıyorum."

- - -

Ön camdan Cutting Edge'in park alanını kapatan zincire
baktım. Zincir geceleri park alanını korurdu. Saat neredeyse
on birdi. Direklerden birinin yanında yatıyor olmalıydı. Ama
işte buradaydı, içeri girmemi engelliyordu.

Derek genellikle sabah sekizde Cutting Edge'e gelirdi.
Aksi takdirde, Curran Paralı Askerler Loncası'na yaptığı
geziden dönmüş olmalıydı. Loncada oyalanmış olabilirdi ama
bu pek olası değildi. Bob'un tiradına verdiği yanıtta sonra
hiçbir paralı asker onunla uğraşmazdı. Bu iş on beş dakika
sürmüş olmalıydı. Lonca'da başını bir tür belaya mı
sokmuştu? Hayal gücüm

Lonca'nın harabeye döndüğünü ve bal-kuzumun
enkazdan kükreyerek ve Dört Atlı'nın gevşek
bedenlerinin etrafında sallanarak çıktığını resmettim.

Bu çok komik olurdu.

Tamam, bu pek de verimli bir düşünce tarzı değildi.
Saiman'la konuşmak beni açıkça kötü bir ruh haline
sokmuştu.

Kafamın içinde, ölü teyzem mırıldandı: İnsanlar balıktır.
Ölürler. Sen kalırsın. Saiman bir anlamda haklıydı.
Lekelenmişim ama lanetlendiğim için değil.
Lekelenmişim.

Çünkü gücüm vardı, insanları bozan ve kendilerinin çarpık
versiyonlarına dönüştüren türden bir güç. Ben
yeterince çarpıktı.

Binanın önüne park ettim ve kapıyı denedim. Tahmin
edilebileceği gibi kilitliydi. Kilidi açtım ve içeri, büyük
bir ana odaya girdim. Perdeler hâlâ kapalıydı. I
yukarı çekerek ışığın dört masanın bulunduğu geniş
odayı aydınlatmasını sağladı. Eskiden sadece iki masa
vardı, biri

bir tane de Andrea Nash için, ama Andrea şimdi Bouda Klanı'nı yönetmekle meşguldü. Ayrıca hamileydi. Biz denedik

Her Cuma öğle yemeği yiyoruz ve en son gittiğimizde bir buçuk kilo mangalda pişmiş kaburgayı tek başına yedi. Kaburga kemiklerini de yemek istedi ama onu vazgeçirdim. Sonra

surat astı ve bana moral bozucu dedi.

Şimdi masası bıraktığı gibi boş duruyordu. O geri döneceğini söylemişti ama ben bundan şüpheliydim. Benim masam onunkinin sağındaydı, Derek'inki benimkinin hemen arkasındaydı ve Curran'inki de Andrea'nınkinin arkasındaydı. Masaların hiçbirinde not yoktu. Harika.

Sandalyeme düştüm. Saiman bir konuda haklıydı: Eğer ben düşersem, şehir de benimle birlikte düşecekti. Benim müttefikim olmak

ölüm emri. Hepsini nasıl güvende tutacaktım? Eduardo'yu bile bulamadım. Daha önce, sadece kendi güvenliğimden sorumluydum. Sonra arkadaşlarımın güvenliğinden, sonra da sürünün güvenliğinden sorumlu oldum.

Şimdi şehri korumak zorundaydım. Yükümlülüklerim artmaya devam etti ve iyi bir şekilde değil.

Bunu yapmak istemedim. Şehirden sorumlu olmak istemedim.

Atlanta'ya sahip çıkmasaydım bunların hiçbirisi olmazdı. Ama babamın burayı büyüyen imparatorluğuna eklemesine izin vermek daha kötü olurdu. Babam demokrasi ve özgür irade kavramlarını anlıyordu. O sadece bunların kendi iradesi çerçevesinde uyguladı. Babam bir kral, bir tiran ve bir fatih olmuştu. O asla göreve seçildi. Muhtemelen bu fikre gülecektir. Ve eğer bir şekilde seçim yapmaya karar verirse, kitleleri kendisini seçmeleri için büyüleyecektir, çünkü Dürüst olmak gerekirse, akıllıca yönetmek için en iyi niteliklere sahip olduğuna inanıyorum.

Kendime acıma partisi yapmak hiçbir işe yaramadı. Eduardo'ya hiç yardımcı olmadı. Bardağımı analiz edecek birini bulmalıydım. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Ve

Lonca'ya girmenin bir yolunu bulmalıydım.

Telesekreteri kontrol ettim. Üç mesaj vardı. Düğmeye bastım.

"Hey, seni sapık serseri," dedi Luther'ın sesi makineden. "Böcek adamıma dev böceğinizi kontrol ettirdim. Bu bir rüzgâr akrebi, deve örümceği olarak da bilinir, bir solifugid,

Bu da onu bir araknid yapar. En büyük türleri, bacakları da dahil olmak üzere yaklaşık beş santim boyundadır ve insanlar için zehirli ya da tehlikeli değildir. Arizona'da bunlardan birkaç tane var ama adamım bunun muhtemelen Orta Doğu'dan geldiğini söylüyor.

Doğu ya da Kuzey Afrika. Bildiklerinizi bana anlatmak için çok geç değil. Eğer biraz terbiyeniz kaldıysa beni arayın."

Gulyabaniler, kurt grifonlar, Arapça yazıtlar ve şimdi de rüzgar akrepleri. Tüm bunlar aynı coğrafi bölgeyi işaret ediyordu. Sorun şu ki, bunların nasıl bir araya geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. I

Luther'e ne bildiğimi söyleyemezdim çünkü hiçbir şey bilmiyordum. Belki dışarı çıkıp fakirlere sadaka verirsem, mistik yaşlı bir kadın bana tüm sorularıma cevap verecek işbirlikçi bir cin ile sihirli bir lamba satardı.

Makine tıkladı ve bir sonraki mesaja geçti. "Merhaba, ben Barabas. Lütfen bunu alır almaz beni arayın."

Numarayı çevirdim. Tam da ihtiyacım olan şey, başka bir acil durum.

Telefon bir kez çaldı ve Barabas açtı. "Hey. Sanırım bir açık buldum."

Başka bir acil durumla ilgili korkuyu iptal et.

"Bana Guild'in geçici önleminden bahset."

Size de günaydın. "Geçici çözüm olarak işe alımlar donduruldu. Lonca'nın paralı askerleri sözleşmeli ama yine de

Lonca tarafından resmen işe alınmak zorundadır. Lonca, paralı asker başına çok az iş düştüğüne karar verirse, daha fazla iş veya daha az paralı asker olana kadar geçici önlem devreye girer."

Bir kağıda uçurum çizmeye başladım.

Barabas, "Şu anda geçici olarak çalışıyorlar," dedi.

"Bu beni şaşırtmıyor. Etraflarındaki her yer yıkılıyor."

Uçuruma bir grup çubuk figür ekledim ve altına düşen bir dolar banknotu çizdim.

"İncelemelerime ve Jim'den aldığım bilgilere göre, idari personelin Lonca'nın kâr edebilmesi için merkezi bir öneme sahip olduğu anlaşıyor."

"Evet. Katip, dişlilerin dönmesini sağlayan yağdır."

"Yanılıyorsam beni düzeltin. Bob Carver ve onun Atçılar emeklilik fonuna erişmek istedi. Lonca'nın bütçesini bağladılar, bu yüzden idari personel maaşlarını alamadı. İşten ayrıldılar. Kâtip ve personeli olmadan etkili bir iş dağılımı yapılamıyor. Kimse işleri almıyor, atamıyor veya takip etmiyor, bu nedenle müşteriler kimse gelmediğinde sinirleniyor. Lonca'nın işleri kurur, Bu da mali sıkıntıya yol açıyor. Bu bir Catch-22."

"Aynen öyle." Dolardan sonra bir çubuk figürü ekledim ve başının üstüne Bob yazdı. "Lonca'nın yöneticileri yeniden iş almak için paraya ihtiyacı var, ancak yöneticilerin ilk etapta para."

"Bu kısır döngüyü kırmamız gerekiyor."

"Nasıl?"

"Kılavuzda, her bir mercinin Loncaya katkıda bulunmasına ve nereye gideceğini belirlemesine izin veren bir hüküm var."

Yüzümü ovuşturdum, ama ovuşturmak bir sonuç vermedi. harika içgörüler. "Loncaya paramızı vermemizi mi öneriyorsun?"

"Evet."

"Barabas, bu zaten batan bir gemi. İyi parayı kötüye mi atmak istiyorsun?"

"Beni dinle."

Meşhur son sözleri. "Tamam."

"Loncaya, özellikle yönetici ekibin yeniden işe alınması için harcanması şartıyla nakit para enjekte ediyoruz. Katip geri gelir, işler-"

"Gigs." Bu aptallıkta ısrar ediyorsa, doğru terimleri kullanmaya başlasa iyi olur.

"İşler bir kez daha düzgün bir şekilde tahsis edildi. Denizciler bir kez daha para kazanıyor. Bu da bize anında iyi niyet kazandırıyor."

"Bu para bittiğinde ne olacak?"

"Lonca'nın mali durumu toparlanana kadar paranın dayanmasını sağlamamız gerekiyor. İyi niyetimizi kullanacağız.

kazanılan ve hisselerimizin bütçe kilidini kırması. İnsanlar kaosu sevmezler. Kaos, para kazanamayacakları anlamına gelir. Güçlü bir liderliğe ihtiyaçları var. Çözülmesi gereken bir sorununuz olduğunda başvuracağınız kişiler olarak ün kazanmamız gerekiyor."

"Ne kadar paraya ihtiyacımız var?"

"Bütçe tahminlerime göre en az 142,860 \$ ile idari operasyonları finanse etmek için bir iskelet

Önümüzdeki dört ay boyunca mürettebat, Lonca'nın mali açıdan ödeme gücüne kavuşması için bu kadar süreye ihtiyacımız olacağını tahmin ediyorum."

Bu numarayı çiğnedim.

"Kate?"

"Bana bir saniye ver."

"Bu yapılabilir bir rakam. Curran bana 300.000 dolarlık bir bütçe verdi."

Vay canına.

"Kate?"

Ormana milyonlar harcadı, Lonca'ya neden harcamasın? "Devam et."

"Bireysel katkı 50,000 \$ ile sınırlandırılmıştır. Jim hiçbir Sürü üyesinin dahil olmasını istemiyor ve geçici madde Curran'ı ya da başka birini kaydetmemizi engelliyor. Sıkıştık kaldık. Bağış yapacak yeterli sayıda insanımız yok. gerekli para."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Barabas, "İtirazınızı not edeceğimden emin olabilirsiniz," dedi. "Şirketler altındaki üyelik bölümüne bakın. I

yardımcı destek olarak üç kişiye kadar kayıt

yaptırabilirim. Bu madalyonun diğerk yüzü ise, eğer işi batırırlarsa, doğrudan cezalandırılacağım."

"Bunu gördüm. Bunun için en az altı aydır şirket üyesi olmanız gerekiyor."

"Bir yılı aşkın süredir kurumsal üyeyim. I Curran bana Cutting Edge'i verdiğinde üyeliğimi dönüştürdüm. Dikenli kızıl saçlı, çok zeki bir Pack avukatı bunu vergi amacıyla yapmamı tavsiye etti." Ayrıca, Lonca'nın kurumsal üyeleri için dış sigortası.

Barabas, "Avukatlar iyi tavsiyelerde bulunurlar," dedi. "Her zaman hatırlamasalar bile. Sizi tekrar arayacağım." Telefonu kapattı.

Pekala. Sanırım Curran icabına baktı.

Eğer Lonca'yı ele geçireceksek, Kâtip'e ihtiyacımız olacaktı. Telefon rehberine göz attım. Hiçbir fikrim yoktu. ama Lori'nin nerede olacağını biliyordum. Lori onun en sevdiği çırağıydı, çünkü bir keresinde gece geç saatlerde bana söylediği gibi, Lori'nin beyninin yarısından fazlası vardı. Lori'nin ailesi Karen ve Brenda, Campbellton Yolu'nda Sweet Cheeks adında bir fırın işletiyorlardı. Hatırlıyorum da

Çünkü bir keresinde kek almak için oraya uğramıştım ve annelerinden biri - Brenda olduğunu sanıyordum ama değildim

Lori dışarı çıkıp benimle uğraşmayı bırakmasını söyleyene kadar kılıcım hakkında benimle alay etti.

Ah, işte burada. Numarayı çevirdim. "Sweet Cheeks Bakery."

"Lori ile konuşabilir miyim, lütfen?" "Merhaba Kate, senin için ne yapabilirim?"

Tanınmak güzel. "Katibi nerede bulacağınızı bilmiyor musunuz?"

Lori iç çekti. "Emekli olduğunda hep bir bar işletmekten bahsederdi ya?"

Ben almadım ama bunun bir önemi yoktu. "Bir bar mı satın aldı?" "Steel Horse'ta kendine bir iş buldu. Diyor ki

iş hakkında bir fikir edinmek istiyor."

Çelik At, bir sınır barıydı.

Sürü ve Halk arasındaki görünmez sınır
Atlanta'da bir bölge. Tarafsız bir su içme yeri ve

Sahipleri üzerinde çok etkim vardı. "Varsayımsal olarak konuşursak, birisi size eski Lonca işinizi geri teklif etseydi ilgilenir misin?"

Acil bir fısıltı kulağıma dolmadan önce bir duraklama oldu. "Kate, beni buradan çıkarırsan bir yıl boyunca içkilerini ben ısmarlarım. Bir havuçlu keke daha krema sıkamak zorunda kalırsam, Kendimi bıçaklayacağım."

"Yardımanız için teşekkürler."

Telefonu kapattım. Steel Horse bir ya da iki saat daha açılmayacaktı.

Telesekreterin ışığı bana göz kırptı. Bu doğru. Daha fazla mesaj.

Telesekreterin düğmesine tekrar bastım. "Burası Seven Star'ın devam departmanı Akademi. Öğrenciniz Julie Lennart-Daniels, aşağıdaki dönemlerde devamsızlıktan kalmıştır ..."

Julie okulu asmadı. Soğuk

davrandım. "İlk . . ."

Bu sabah hasta değildi. "İkinci . . ."

Curran onu doğruca okula götürürdü. "Ve üçüncüsü."

Bütün sabah okula gelmedi. Curran ve o okula hiç gitmediler.

"Lütfen iki iş günü içinde gerekli belgeleri sağlayın-"

Sihirli dalga üzerimden geçti. Kahretsin, tam da ihtiyacım olan şey.

Telefonu elime aldım ve Yedi Yıldız Akademisi'ni aradım. Çalış, lanet olası.

Bir bip sesi. Başka bir . . .

"Yedi Yıldız Akademisi, ben Emily."

"Benim adım Kate Daniels. Julie bugün okula geldi mi?"

"Hayır, hanımefendi."

"Lütfen ortaya çıkar çıkmaz beni arayın."

Telefonu kapattım ve evi aradım. Çaldı. Çaldı. Çaldı.
Yüzük . . .

Ne olmuş olabilir ki?

"Mesaj bırakın," dedi kendi sesim.

"Curran, hangi cehennemdesin? Julie'yi bulamıyorum.

Julie'yi,

Eğer oradaysanız, telefonu açın. Başın belada değil. Sadece
güvende olup olmadığını bilmek istiyorum."

Sessizlik.

Telefonu kapattım ve Barabas'ı
aradım. "Henüz elimde değil,"
dedi.

"Curran'ı bu sabah giderken gördün mü?"

"Evet."

"Yanında Julie var mıydı?" "Evet."

"Döndü mü?"

"Hayır. Bütün sabah buradaydım. Arabayı
duyabilirdim." "Onu görürsen beni ara. Lütfen."

Telefonu kapattım.

Julie ve Curran gitmişti. Tıpkı Eduardo gibi. Curran'ı
alt etmek için bir hortlak ordusu gerekecekti. Julie'yi
almalarına izin vermeden önce ölecekti. Nereye gitmiş
olabilirdi ki?

Onunla mı?

Keep'i, ön muhafız istasyonunu aradım.

"Sürüye ulaştınız..." Artie söyledi.

"Benim."

"Consort . . . Yani, Eş değil. Eski Eş mi?"

"Curran Kale'de mi?"

"Hayır. Doksan günlük ayrılığınız sona erene kadar
ikiniz de Keep'te bulunamazsınız-"

Telefonu kapattım.

Julie eskiden bir sokak çocuğuydu. Eğer o olmasaydı
Gulyabaniler tarafından kaçırılmıştı, sonra okulu asmıştı ve
onu bulmak neredeyse imkânsızdı. Curran'ı bulmak daha
kolay olurdu. Onu bulduğumda, kızı okula bırakıp
bırakmadığını söyleyebilirdi. Önce Lonca'ya gidecekti. I

Lonca'nın numarasını aradım. O pisliklerden birine orada olup olmadığını söyletirdim.

Hızlı bir bağlantı kesme sinyali kulağımda bir çığlık gibi yankılandı.

Kaçak kalp atışı. Bu da ne? ? Bir numara çevirdim doğrudan Mark'ın ofisine gitti. Telefon bir, iki kez tıkladı ve çığlık kulağımı yumrukladı, insan dehşetinin çiğ tiz uluması. "Yardım edin! Yardım edin!"

Şiddetli bir gürültü sesi bastırdı ve tanıdık genç bir ses çığlık attı. "O geliyor!"

Julie.

Lonca atla yirmi dakikadan daha az bir mesafedeydi. Kapıdan koşarak çıktım.

BÖLÜM 10

[Bir araba büyüklüğünde bir tuğla parçası bir binanın üzerinden uçarak karanlığa gömüldüğünde Lonca'dan bir blok ötedeydi.

Güneş. Cuddles'ı sola doğru salladım. Yön değiştirdi ve tuğlalar gürültüyle kaldırıma çarptı, az önce bulunduğumuz yerden on adım ötede. Tuğlalar sokağa saçıldı, kaldırımda zıpladı. Bir ceset ıslak bir sıçramayla tuğlaların üzerine düştü ve orada bir bez bebek gibi gevşek bir şekilde yattı. Tanıdık bir kafa sallanıyordu, ağzından kan akıyordu, ölü gözleri kayıtsız gökyüzüne bakıyordu. Leroy.

Vay anasını.

Cuddles dörttnala koşmaya başladı. Yolda ilerledik, köşeyi döndük ve kısa yola çıktık.

Phoenix Drive'ın Lonca'ya giden kısmı.

Kocaman bir çift bacak görüşümü engelledi. Kıvrırcık siyah saçlarla kaplı bacaklar, sonlanmadan önce en az otuz metre yükseliyordu.

buruşuk bir kışta. En az dokuz buçuk ayak uzunluğundaki ayakları turuncu renkte parlıyordu, sanki metalden yeni çıkarılmış gibiydi.

demir ocağı. Isı beni kavurdu, sanki içinde ateş yanan bir sobanın kapağını açmışım gibi. Katran rengi kokuyu aldım. Eriyen asfaltın kokusu, devin etrafındaki yol yanan bir mumun balmumu gibi yumuşuyordu.

Cuddles şoke olmuş bir şekilde durdu. Ağzımı kapatmayı hatırladım.

Devin arkasında, Lonca'nın on ayak yüksekliğindeki ağır kapıları hafif aralık, ezik ve şekilsiz bir şekilde duruyordu.

O

tekmelemiş ya da yumruklamış olmalı, ama güçlendirilmiş

elik dayanıyordu, bu yüzden stratejisini değiştirdi ve yukarıdan gitti,

Arı kovanına girmeye çalışan bir ayı gibi. Kapılar daha fazla dayanamayacaktı, metal parlamaya başlamıştı. Er ya da geç devin ayaklarından gelen ısı onu eritecekti. İhtiyacınız olduğunda polisler neredeydi? Neden? PAD elindeki her şeyle bu dağ gibi adamı vurmuyor muydu? Bu bok için yaşıyorlardı.

Dev döndü, bana solgun sırtını gösterdi, sonra karnını, derisi kırışmış ve sarkmış, bir şekilde Aynı anda hem zayıf hem de sarkık olmayı başarıyordu. Normal boyutlarda olsaydı elli yaşlarında olduğunu söyleyebilirdim. Kafası Lonca'nın yarı yıkık beşinci katıyla aynı hizadaydı. Bu da boyunun altmış beş fitin üzerinde olduğunu gösterir.

Julie Lonca'da kapana kısıldıysa, Curran da onunla birlikte olmalıydı. Neden dışarıda savaşmıyordu? Eğer Curran içerideyse, dev ölmüş olmalıydı. Yaralı mıydı? Onu kırık bacaklarla ateşin içinden geçerken görmüştüm.

İçeri girmem gerekiyordu.

Tepeye tırmanan korkuyu bir kenara ittim. Sakinlik üzerime çöktü.

Julie ve Curran içerideyse, onlara yardım etmenin en hızlı yolu devi ortadan kaldırmak olurdu. Sonra panikleyebilirim.

Ayaklarından yayılan ısı çok güçlüydü. Yerden vurmasına imkan yoktu. O kapıdan geçmenin de yolu yoktu. Onun seviyesine çıkmam gerekiyordu ve komşu binaların hepsi bu atlayışı yapmak için çok uzaktı. Onu uzaklaştırmak daha iyi olurdu. Beni takip etmesini sağlayabilirsem, onu

Onu istediğim yere götürebilirdim. Düşük bir ihtimaldi ama denemek zorundaydım.

Derin bir nefes aldım ve avazım çıktığı kadar bağırdım. "Hey, pislik!"

Dev beni görmezden geldi.

"Sana söylüyorum, Buruşuk Kıç! Buraya gel, seni koca kıllı aptal!"

Dev, sol tarafa doğru gözlerini kırpıştırarak baktı. Yüzü bir zamanlar insan yüzüydü. İzleri hâlâ duruyordu: insan burnu, küçük gözler, uzun siyah saçlarla çevrili kel kafatası. Ama dudakları geriye doğru sıyrılıyor, keskin

insanlık dışı dişleri ortaya çıkıyordu. Kulakları büyüyordu,
ben izledikçe uzuyordu,

köşeleri yukarı kıvrılıyordu. Kaş çıkıntısı dışa doğru kavis yaparak gözlerini gölgeledi.

Hâlâ dönüşüyordu. Metamorfozun sonunda neye benzeyeceğini kimse bilemezdi.

"Seninle konuşurken bana bak, pislik herif!"

Dev geri döndü, etrafında döndü ve yüzünü tekrar görmemi sağladı. Sol kulak memesinde parlak bir şey parlıyordu, küçük, parlak bir kıvılcım. Gözbebekleri sanki içten içe yanıyormuş gibi göz kırpmayan parlak bir turuncu renkte parlıyordu. Hayır

Gözlerinde zeka, sadece bir tür donuk, aptal öfke.

Son bir kez daha denedim. "Boyun 65 metre ama sakin hala küçük!"

Tepki yok. Bu işe yaramıyordu. Ya beni duymadı ya da Lonca'nın içindeki şeyi gerçekten istiyordu.

Dev öne doğru savruldu. Öne doğru eğilmek üzereymiş gibi görünüyordu. Hayır, hayır, yapmayalım. Aman Tanrım. Bazı şeyleri asla görmezden gelemezsin.

Dev dördüncü katın penceresinden baktı, doğruldu, ağaç gövdesi kalınlığındaki kolunu geriye doğru çekti ve Lonca'nın üst katını yumrukladı. Tuğlalar uçtu. Ayakları daha parlak parlıyordu. Koyu metalik bir parlaklık baldırlarından yukarı süzüldü.

Küçük alev patlamaları bacaklarından yukarı fırladı ve Yanan insan saçının pis kokusu havayı doldurdu. Metale dönüşüyordu ve ayaklarına bakılırsa bu metal kırmızı sıcak. Çok tuhaf şeyler görmüştüm ama böylesini hiç görmemiştim. Başkalaşım için gereken büyü miktarı ve devin ilk etapta çağırılması şaşırtıcı olmalıydı.

Önce öldür, sonra hallet.

Bir adam üçüncü kattaki pencereden eğildi ve devin çenesinin altındaki yumuşak dokuya iki arbalet oku fırlattı. Yaratık kükreyerek ani bir hızla ona vurdu.

Geri eğilmeye çalıştı ve dengesini kaybetti. Dev avuç mercana çarptı. Daldı ve bir sesle yere düştü.

ıslak, mide bulandırıcı bir ses. Dev, devasa ayağını kaldırdı ve yere vurdu.

Sonovabitch.

Bacaklarındaki demir bir ayak daha tırmandı. Eğer dönerse

Tamamen metal olsaydı, yok edilemezdi. Bu oyun alanını hızlıca eşitlemeliydim.

Loncaya girmenin diğer tek yolu arka kapıdan geçmektir. Normalde içeriden kilitli ve parmaklıklıydı, ama hiç yoktan iyidir.

Cuddles'ı kenara çektim ve dört nala koşturdum. sokak boyunca. Binalar geçip gitti. Bir sol. Bir sol daha. İnsanlar yanımdan geçip şehrin içine doğru koşuyordu. Karşı caddeye fırladım, Cuddles'ın üzerinden atladım ve Köşeden binanın arkasına doğru.

Bir zamanlar büyük bir kamyon olduğu tahmin edilen çarpık bir enkaz arka kapıyı kapatmış, kabini bükülmüş ve çökmüştü. Üstünde parçalanmış siyah bir sedan yatıyordu. Tahta arabayı da onun üstüne koymuş. Sokakta bulabildiği tüm araçları toplayıp arka kapıya yığmış olmalı. Akıllıca.

Barikatın üç metre yukarısında, tahtayla kapatılmış bir pencere

duvarı kesmiş. Bir zamanlar işlevsel bir pencere olmalıydı, çünkü biri duvardan içeri girmişti.

üzerine metal çubuklar yerleştirme zahmetine katlandı. Parmaklıklar artık yoktu ama çelik dirsekler ve çerçevenin bir bölümü hâlâ yerinde duruyordu.

Bu çok aptalca bir fikirdi. O arabalara tırmanmak beni kolay hedef haline getirir. Eğer o şey ne yaptığımı bilseydim, gidecek hiçbir yerim olmazdı. Tahtanın arkasında ne olduğunu bilmediğimden bahsetmiyorum bile. Eğer sağlam bir duvar olsaydı, başım belada olurdu. Ama fark etmezdi. Odanın içine girmek zorundaydım.

Lonca.

Dev böğürdü. Tuğlalar bir meteor yağmuru gibi Lonca'nın üzerinde uçtu. Köşenin arkasına saklandım ve yere düşmelerini izledim. Son parça kaldırımdan sekti.

Açık alana doğru atıldım ve geri çekildim.

Aptal, aptal, aptal.

Arabalara doğru koştum. Kamyondan beş adımı ötede atladım ve araba yığınınına tırmandım. Gerindim, çukurlu duvara tutundum ve kendimi yukarı çektim. Bina titredi. Kaya tırmanışı hiç bana göre değildi. Çıplak bir dev orta yaş krizi geçirirken ve şımarık bir çocuk gibi duvara vururken sallanan bir duvara kaya tırmanışı yapmak Yapmak İstediklerim listesinin en altında. Bir sonraki numaram için, kendimi ateşe verebilirim. . .

Parmaklarım kaydı. Aşağı kaydım ve kendimi çıkıntı yapan tuğlaya tutundum. Sakin ol.

Dev bir kasırğa gibi kükredi. Zavallı şey. Çok stresli. Sorun değil, birkaç dakika daha bekle. Tüm hayal kırıklıklarını tedavi edeceğim.

Kendimi pencereye doğru çektim, gerindim ve sol elimle metal çerçeveyi kavradım. Tuttu. Sağ elimle penceredeki tahtaya vurup test ettim. Alçak bir ses bana cevap verdi. İçi boş.

İki elimle çerçeveye tutundum ve dizlerimi yukarı kaldırdım. Ağırlığımla gerilen çerçeve gıcırdadı ve gevşek bir diş gibi sallandı. Muhtemelen ilk tekmeden sonra yerinden çıkacaktı. Tek bir şansım vardı. Belki de en fazla iki.

İki ayağımla tahtaya tekme attım. Tahtalar gıcırdadı ama dayandı.

Dışarı çıktım ve pencereye tekrar vurdum. Sağdaki tahta büyük bir gıcırtyla ikiye ayrıldı.

Kocaman bir el binanın sağ tarafını kavradı. Lanet olsun. Avazım çıktığı kadar bağırdığımı duymamıştı ama tahtanın kırıldığını duymuştu.

Bir kafa göründü: önce yanak, sonra çene, Sonra lastik büyüklüğünde bir göz. Devin kulak memesinden parlak bir kıvılcım bana göz kırptı.

Ayaklarımı tahtalara vurdum. Çerçevenin kalıntıları duvardan çıkarken tahta kırıldı. Pencereden uçtum ve bir masaya çarptım. Etrafımda kâğıtlar ve temizlik malzemeleri uçuştı. Ow.

Kırık pencereden gelen ışık kayboldu, yerini bir el aldı. İki parmak pencereden içeri girdi, duvara asıldı ve duvardan bir parça kopardı. Ayağa fırladım. A eli odaya daldı ve bana uzandı. Sarrat'ı çektim ve kalın parmakları kestim. Kan şişti Kestik.

Dev uludu ve elini çekti. Etrafımda döndüm. Duvarları kaplayan metal raflar kâğıt yığınları ve temizlik malzemeleriyle doluydu. Bir çeşit depo dolabındaydım. Karşı duvarda küçük bir kapı beni çağırıyordu. I kapının kolunu tuttum. Kilitli. Lanet olsun!

Arkamdaki duvar sarsıldı. Omzumun üzerinden baktım ve kırmızı bir arabanın koçbaşı gibi üzerime geldiğini gördüm. I yan tarafa, duvara doğru hamle yaptı. Araba metalik bir iniltiyle çatırdıyordu. Sanki bir böcekmişim gibi beni arabayla ezmeye çalışıyordu.

Araba kapıya çarptı, bir metre uzunluğundaki elinde sıkıştı.

Sola doğru daldım, raflarla elinin arasına girdim ve başparmağını keserek bıçağı etine sapladım. Kan aktı. Yaratık çılgık atıp geri çekildi, parmakları hâlâ arabanın etrafında kilitliydi. Ekstansör tendonu koparmıştım. O eli düzeltmeye çalışırken iyi şanslar.

Hızlı ve hassas kesiklerle elini iki kez kestim. Kan zemini ıslattı. Dev uluyarak gerildi. Yumruğu Şişeden çıkan mantar gibi odadan fırladı. Kapıya doğru koştum, arkama yaslandım ve hemen altına bir tekme vurdum.

Kilidi. Kapı kırıldı. Yırtarak geçtim ve koridora çıktım. İkinci katta, iç terastaydım. Altımda Lonca'nın zemini yayılıyordu. İnsanlar Duvarların dibinde toplanmışlar.

Bina sarsıldı. En üst kattan bir parça koparak yok oldu. Bir an için kulenin içine güneş ışığı doldu ve Ken ile Juke'u üçüncü katta gördüm. artık kullanılmayan asansörün yanındaki duvara yaslanmıştı.

Ken'in dudakları hareket ediyordu, gözleri odaklanmıştı.
Juke

Bir yay tutarak. Julie ve Curran görünürde yoktu.

Devin kocaman yüzü görüldüğünde gün ışığı soldu.

boşlukta belirdi. Dev ağzını açtı ve sararmış dişler. Lonca'nın içinden donuk bir kükreme yükseldi. Oh iyi. Onu kızdırmıştım.

Terastan merdivenlere doğru koştum. Devasa büyüklükte bir el yukarıdan aşağıya uzandı, parmakları bir ejderhanın ağzı gibi kavramak için açıldı ve kısa düştü. Kalın parmaklar havayı taradı.

Juke saklandığı yerden fırladı, yayını kaldırdı ve ateş etti. Ok havada süzüldü ve devin sol göz kapağının hemen altına saplandı. Juke geri sıçradı. Dev, Juke'nin saklandığı terasa elinin tersiyle vurmaya çalışarak saldırdı.

Ken ellerini birbirine vurdu. Sarı bir sel Ellerin arasından buhar fışkırdı. Dev yüzünü örtmek için elini kaldırdı. Buhar avucuna çarptı. Derisinin altında kabarcıklar şişti ve patladı. Dünyayı sarsan bir feryat Lonca'da yuvarlandı, o kadar gürültülüydü ki neredeyse ayaklarım yerden kesiliyordu.

Merdivenler önümde belirdi. Merdivenleri koşarak çıktım.

Dördüncü kat uçup gitti. Merdivenlerdeki dönemeci döndüm.

ve üstümdeki gökyüzünü gördüm. Dev, beşinci kattan bir parça koparmıştı ve şimdi son kat merdivenleri binanın üzerinde çıkıntı yapıyor, hiçbir yere çıkmıyordu.

Kendimi yavaşlamaya ve son birkaç basamağı çıkmaya zorladım. Bunun işe yaraması için yakın olmam gerekiyordu ve beni o merdivenden tokatlamasını göze alamazdım.

Dev tam önümde kükreyerek aşağıdaki insanlara saldırdı. Büyüyü kendime çektim ve bir güç sözcüğü tükürdüm. "Aarh!" Dur.

Büyü içimde bir cehennem gibi yırtıldı ve deve çarptı. Gücüm onu kavramak yerine görünmez bir duvara çarptı, sekti ve bana geri çarptı. Merdivenlerden aşağı yuvarlandım ve duvara yaslandım. Vücudumdaki her kemik

yuvasında takırdıyordu. I

Çılgılık attım ama acı beni sürükledi, sesimi benden aldı. Konuşamıyordum. Düşünemiyordum. Hareket edemiyordum.

Üstümde, dev, lekeli koyu bir gölge, binayı kazmaya devam etti.

İşe yaramadı. Güç sözcüğüm geri tepmişti.

Zaman durdu. Başım dönüyordu. Bir acı girdabı beni kısıp aldı, karanlık ve acımasız. Varlığım her seferinde ince bir tabaka halinde tıraş ediliyormuş gibi hissediyordum. Jiletli bıçaklar

ağzımı ve boğazımı. Tanrım, acıyordu. Çok acıyordu. Kulaklarım acıdı. Ellerim kanadı. Göğsüm yükselmeyi reddetti. Ölüyormuşum gibi hissediyordum.

Hayata tutundum ama çok acıyordu. Eğer bırakırsam, acımayacaktı.

Kalk. Kalkmak zorundaydım.

Bacaklarım jöleye dönmüştü. Sanki kemiklerim kırılmış ve vücudum onların parçalarıyla dolmuştu.

Dev doğruldu ve yumruğunu kaldırdı. Parmaklarının arasında bir insan çırpınıyordu. Siyah saçlı. Juke olma.

Devin kavernöz ağzı açıldı. Sarı dişler ısırıldı.

Seni sonovabitch.

İnsanın alt yarısını kullanılmış bir mendil gibi bir kenara fırlattı ve tekrar aşağı uzandı.

Hayır, yok.

Öfkem acımı kesip geçti. Onu bir cankurtaran halatı gibi kavradım ve kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlanmaya zorladım. Ayağa kalkacaktım. Kalkmak zorundaydım.

Hadi, bacaklar. Dik dur. Bir santim. Bir santim daha.

Bu yanına kalmayacaktı. Bunu ona ödeteceğim.

Başka kimseyi öldürmezdi.

Acı içimde koptu. Beynimde beyaz bir sis patladı ve kör oldum.

Nefes almaya odaklandım. Sakin olmaya. Sakin kalmam gerekiyordu.

Pus, başka bir acı patlamasıyla yok oldu. I Sarraf'ı kınına soktu ve iki fırlatma bıçağı çıkardı. Şimdi ben

sadece koşmak zorundaydım. Çocuk oyuncağı.

Merdivenlerden yukarı çıktım. Acı içimi parçalıyordu. Bir adım, iki, üç ... Son basamak önümde belirdi, devin sırtı altımdaydı, eğilmiş, daha fazla bedeni kavramak için gerilmişti.

Zıpladım ve iki bıçağımlı da çıkararak aşağıya daldım.

Ayaklarım

devin sırtına sapladım. Kaydım ve iki bıçağımlı da etine sapladım. Derisine dokunmak yanan bir sobanın kapısını açmak gibiydi.

Dev, eliyle beni devirmeye çalışarak etrafında döndü ama neredeyse sırtının tam ortasına, omurgasının yanına düşmüştüm. Parmakları zararsız bir şekilde aşağıdan geçti.

Sol bıçağı çekip çıkardım, gerindim ve on santim daha yukarı batırdım. Kan, yaradan sıcak bir sel halinde sızarak elbiselerimi ıslattı. Dev omuzlarını silkti, kas derinin altında yuvarlanıyordu. Sağ bıçağı dışarı çıkardım ve soldan daha yükseğe sıkıştırdım. Sol, sağ, sol, sağ.

Bu çaba kollarımı yuvalarından çıkarıyordu. Sol, sağ, sol, sağ . . .

Yanımdaki omurgadan kalın, kaba demir sivri uçlar fırladı ve bir tepeye dönüştü. Teni neredeyse dokunulamayacak kadar sıcaktı. Hâlâ metamorfoz geçiriyordu ve şu anda bana yardım ediyordu. O sivri uçları kavradım ve yukarı tırmandım.

Büyük el omzumun üzerinden uzandı ve başımın bir ayak üstündeki noktaya bir tokat attı. Altımdaki deri titredi.

Lanet olsun. Biraz daha yukarı tırmansaydım, beni Kate krepine çevirecekti.

Lonca'nın içinden tenis topu büyüklüğünde bir sinek bulutu fırladı ve devin başının etrafında dönmeye başladı. Kollarını salladı. Bu hareket bacaklarımı uçurdu. I

bıçakları kavradı ve asıldı. Dönmeyi bıraktı ve yüzüne tokat attı. Yukarı baktım. Sinekler bir tarafta yoğun bir bulut halinde asılı duruyor, sonra yavaşça diğer tarafa doğru hareket ediyorlardı. Sinekler

Dev onlara doğru hamle yaptı ve uludu.
Biri bana yardım ediyordu.

Devin sırtına tırmandım, her seferinde bir bıçak darbesi, yapabildiğimde bir sivri uç yakaladım. Omzu belirdi. Neredeyse geldik.

Bıçağımı son bir kez sapladım. Omuz gerildi Önümde bir metre uzunluğunda ve bir metre genişliğindeydi. Boynu bir metreden daha kısaydı. Saçlarından bir avuç tuttum ve bir bacağımı omzuna atarak üzerine çıktım. Yüzü artık neredeyse insana benziyordu, ağzı geniş bir yarıktı, burun köprüsü neredeyse düzdü ve iki geniş burun deliği hiçbir yerden çıkmıyordu

Bir boğanın burnu gibi. Sinekler hâlâ devin başının etrafında vızıldıyordu. Çok aşağıda, Ken açıkta durmuş, elleri havada, yüzü gergin bir şekilde ilahi söylüyordu.

Sarrat'ı dışarı çektim. Şahdamarı bunu yapmaz.

Yapabilirdi.

Ölmesi on dakika sürerdi. Bıçağımı kaldırdım ve Boynunun yan tarafına, Adem elmasının altına, şahdamarının dış atardamara dallanmasından önceki noktaya

ve iç. Kan ellerimi ıslattı, yaradan sıcak bir şekilde fışkırdı. Daha derine sapladım, atardamarı kestim. I onu koparmak zorunda değildim. Sadece yeterince zarar vermeliydim.

Kısmen kopmuş bir şah damarı zaten daha hızlı kan kaybından ölmesine neden olur.

Parlak kan bir gayzer gibi fışkırdı, vücudumu ve yüzümü bir yangın hortumu gibi ıslattı. İşte bu!

Dev sallandı, dengesi bozuldu. Lanet olsun. Bu çılgın yolculuktan nasıl kurtulacağım?

Sarrat'ı tekrar kılıfına soktum, iki elimle devin saçlarını kavradım ve tuttum. Dev ileri geri sallandı ve elini boynuna kenetleyerek seli durdurmaya çalıştı. Ben de saçlarına yapıştım. Kanla ıslanan ellerim kayıyordu. Aşağı in. Hadi, in aşağı.

Dev yüksek sesli bir çığlık atarak geriye doğru tökezledi, çılgınca dönerek dengesini kaybetti, sonra öne doğru savruldu. Kan fışkırmaya devam etti. Sadece bir ya da iki dakikaya ihtiyacım vardı. Ölmüştü.

Şimdiden. Sadece bunu bilmiyordu.

Sağa doğru bir yalpalama ve merdivene bir göz attım.
Birisi yukarı doğru koşuyordu.

Dev öne doğru eğildi ve sarhoş gibi yığıldı, Lonca binasında kendini yakalamaya çalışıyordu. Başı geri yuvarlandı. Koşucu sıçradı, elinde bir mızrak vardı ve yüzünü gördüm. Lago. Kocaman yanağının üzerine düştü. Mızrağın ucu parladı, ışığı yakaladı ve Lago mızrağı sapladı.
doğrudan devin göz küresine.

Ne kadar hoş ve dramatik değil mi? Atlamanın yolu sonunda. Hayatta kalmak için dayanmasaydım, alaycı bir şekilde yavaşça alkışlardım.

Dev böğürdü. Tüm vücudu titredi. O Lonca'nın etrafında tökezleyerek kendini yakalamaya çalışıyordu.
boş hava ve başarısızlık. Dizlerinin bağı çözüldü ve yüzü Lonca'nın yıkık dökük tepesine çarparak yere yığıldı. Lago binaya geri atladı. Benim böyle bir lüksüm yoktu.

Dev geriye doğru sallandı. Eğer geriye doğru düşseydi, ölmüş olurdum.

Kan hâlâ fışkırıyordu. Beceriksizce aşağı sarktı ve Lonca'nın önünde ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Yıkık kapılar. Yaklaşık on sekiz metre aşağıda, her yer onun saldırısından kalan molozlarla doluydu. Bu şans değerlendirme zorundaydım.

Bıraktım ve hızımı artırarak kanlı sırtından aşağı yuvarlandım. Sırt bitti ve dizlerimi büküp başımı sıkıştırarak dümdüz yere düştüm. Darbe yankılandı ayaklarımın arasından. Tanrım, bu acıttı. Yuvarlandım, ellerimi bıraktım ve devin bana dik dik baktığını gördüm, bir gözü
öfke, diğeri ise içinden mızrak çıkan soluk süt rengi bir leke. Kocaman eli ışığı engelliyordu. Gidecek yerim yoktu. Bir topun içine kıvrıldım. Parmakları yere vurdu. Her iki tarafımı da. Iskaladı. Iskaladı!

El tekrar kalktı ve ben tuğla ve harç parçalarının üzerinden tırmanarak uzaklaştım. Beni takip etmeye çalıştı,
Ama sol kolu kırıldı. Dev beceriksizce düşerek sırt üstü yuvarlandı. Yer sarsıldı.

Lonca'nın kapısına doğru geri çekildim.

Kafası kaldırırna düştü. Tek sağlam gözü kafatasının içine geri yuvarlandı. Titredi ve hareketsiz yattı. Bir zamanlar güçlü bir gayzer olan kan yavaşlayarak fışkırmaya başladı.

İnsanlar Lonca'nın kapılarından dışarı fırladı. Etrafı aradım.

Korkudan şok olmuş yüzler, tanıdık yüz hatlarını ve sarı saçları arıyorlardı. Hiçbir şey yok.

Herkesin arkasında bir adam topallayarak

dışarı çıktı. "İçeride başka kimse var mı?"

Seslendim. "Hayır. Sadece ben varım."

Yan taraftan bir kadın fırladı, kalabalığın tersi yönde koşuyordu, yüzü çılgına dönmüştü.

"Anne! Anne! Buradayım!"

Julie. Sesin geldiği yöne doğru döndüm.

Siyah saçlı bir genç kız kalabalığın arasından fırladı.

Kadın kollarını ona doladı. Bir adam da onu takip etti.

Aman Tanrım. Telefonda duyduğum ses buydu. Benim Julie'm Guild'de değildi. Bu başka birinin Julie'siydi.

Rahatlama beni sarstı. Binanın bir parçasının üzerine oturdum,

ona yaslandım. Kollarım ağrıyordu, omuzlarım daha da ağrıyordu ve yanlışı ateşlenen güç sözcüklerinin son yankıları hala içimde yuvarlanıyor, içimi ateşli iç kramplarla sıkıştırıyordu. Ayakta durmak acı veriyordu. Oturmak inanılmaz bir lükstü.

Ben de oturdum ve ağırlığımı ayaklarıma vermemenin verdiği harika hissin tadını çıkardım.

Cebimden gazlı bez çıkardım ve gözlerimi sildim. Gazlı bez kıpkırmızı olarak geri geldi. Güç sözcüğüm geri tepmişti. Daha önce de bir güç sözcüğüm başarısız olmuştu. Ud, bir şeyin ölmesini emreden kelime, genellikle işe yaramazdı. Öldürmek için

onunla bir şey yapmak için önce hedefinize sahip olmanız gerekir

Tamamen. İlk iki denememde acı o kadar dayanılmaz olmuştu ki öleceğime inanmıştım. Bu daha kötüydü. Aarh durmak için basit bir emirdi. Genellikle hedefi dört saniye kadar dondururdu. Bende hiç teklememişti. Zayıflıyor muydum? Dev çok mu büyüktü? Bir şekilde büyüme karşı bağışıklığı mı vardı? Bütün sorular bendeydi ama hiçbirinin cevabı yoktu. Ugh.

Devin boynundan akan kırmızı akıntı sonunda durdu.

Kan kaybından ölmüştü. Her şey bitmişti.
Gözlerimi kapattım ve kıpırdamadan oturdum.

VARDİYA SONRASI Atlanta'da bile bir dev büyük haberdı. İlk gelen PAD oldu, ardından hala Lonca'nın etrafına park etmiş olan bir ambulans filosu geldi. Polisler devı incelediler, öldüğünü belirlediler ama her ihtimale karşı taktik araçlarıyla etrafını sardılar ve herkesi sorguladılar. İfademi aldılar ve daha sonra bana olay yerini terk etti. MSDU, Askeri Doğaüstü Savunma Birimi, daha sonra geldi ve derhal bir yargı savaşına girdi Çünkü PAD her ihtimale karşı devin cesedini patlatıp parçalarını yakmalarına izin vermiyordu. MSDU ayrıca ifademi aldı ve olay yerinden ayrılmamamı söyledi. Georgia Soruşturma Bürosu geldiklerinde, onlara olay yerinden ayrılmaya niyetim olmadığını ve bir polis şefi getirmedikleri sürece hiçbir soruya cevap vermeyeceğimi söyledim. beni serseri mayın olmakla suçladı ve rozetimi istedi. Ondan sonra beni yalnız bıraktılar.

Ardından haber ekipleri kudurmuş bir heyecan seli içinde geldi.

İnternet ölü ve televizyon düzensiz olduğu için haberlerimizin çoğu gazeteler aracılığıyla geldi, ancak birkaç TV ekibi yine de ortaya çıktı ve Lago'nun etrafını derhal sardı. Kendisi Son yirmi dakikadır orada kendini küçümseyen sevimli bir gülümsemeyle duruyordu.

Muhabirlerden biri biraz fazla yüksek sesle "Yaralı mısınız?" diye sordu.

"Ciddi bir şey yok, ama evet, bacaklarım Acıtıyor." Lago göz kırptı. "Eskisi kadar genç değilim. O kadar hızlı iyileşmiyorum ama bazen yaşlı bir köpeğin bile evini korumak için adım attı."

Lonca'nın kapısının önüne düşen bir enkaz parçasının üzerine oturdum. Başım çok ağrıyordu. Sanki biri kafamın arkasına çekiçle vurup duruyordu.

Vuruşlardan biri her indiğinde, acı dalgası beni boğdu ve kafatasım yarılma tehlikesi geçirdi.

sonra bir anlığına, acı azalırken, bir sonraki darbeye kadar ezici bir rahatlama geldi. Fark ettim ki darbeler kalp atışlarımla çakışıyordu. Bende, kanımda bir sorun vardı. İçindeki sihir kaynıyormuş gibi hissediyordum. Vücudumdaki her kan damarı yanmıştı. içten dışa. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sadece burada oturup beklemek zorundaydım. İşim bittiğinde, Doolittle'ı görmeye gidecektim. Sürüden emekli olsun ya da olmasın, beni tedavi edecekti. Ama önümüzdeki otuz gün boyunca Keep'e girmem yasaktı. Kahretsin.

Devin cesedi yaklaşık altmış metre önümde yayılmıştı. Lonca'nın geniş park alanının en ucuna düşmüştü ve şimdi yan yatıyordu, sol kolu Phoenix Drive'a doğru uzanıyordu, ayakları Lonca'yı gösteriyordu. Kolluk kuvvetlerinin çoğu sağ tarafımda, caddede kamp kurmuştu. Rastgele seyirciler deve aval aval bakıyor ve otoparkta dolaşıyorlardı.

PAD'in onları dışarıda tutmaya yönelik cesur girişimleri. Birkaç asker orada burada durmuş, araçlarındaki hasarı düşünüyordu.

Makyajlı Lexus'u devin kalçasının tam altına düşen Alix Simos, ailesinden birini kaybetmiş gibi görünüyordu.

Ben izlerken, yaşları değişen bir grup genç çocuk On iki ila on altı yaşlarındaki çocuklar devin bedenine yaklaştı. İçlerinden biri, sıska sarışın bir çocuk, uzun bir dal taşıyordu.

"Hey!" diye bağırdı bir kadın polis. "Defol git buradan!"

Sıska çocuk cesede bir dal parçası sapladı.

Kadın polis yüzünde kutsal bir öfke ifadesiyle onlara doğru ilerlemeye başladı. Çocuklar devi tekrar bıçakladılar ve enkazın üzerinden atlayarak kaçtılar.

Hey, işte yaşarken insanları yiyen büyük, korkunç ve sihirli bir şeyin cesedi. Sanırım gidip onu bir sopayla dürteceğim. Bu harika olur. İç çektim. Ergenler. Bazı şeyler Vardiya Sonrası Atlanta'da bile değişmezdi.

At şeklindeki siyah-beyaz bir yaratık yan sokaktan çıktı, askerlerin, polislerin ve polislerin yanından geçip gitti ve burnuyla beni dürttü.

"Hey, sen," dedim.

Cuddles beni tekrar dürttü. Küçük heybesine uzandım, bir havuç çıkardım ve ona sundum.

Cuddles onu elimden aldı ve mutlu bir çıtırtıyla çiğnedi. Yanağını okşadım. Mide bulantısı içimde kıpırdanıyor, gitmeyi reddediyordu.

Kısa ve basit şeyler düşünmeye çalıştım. Daha az acıtıyordu.

Curran Lonca'da değildi. Julie de Lonca'da değildi. İkisinin de nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. PAD'e beş dakika daha verirdim ve sonra onlara

Hoşlarına gitse de gitmese de o lanet sahneyi terk edeceklerdi. Eğer bir sorunları varsa, Barabas'ı üzerlerine salarım.

Juke, yanında Ken'le birlikte yanıma geldi. İki kez baktım. Juke'un yüzü her zamankinden daha solgundu, yüz hatları adrenalinin etkisiyle keskinleşmişti. Kızgın görünüyordu.

Ken her zamanki gibi tedirgin görünmüyordu.

"Sen ölmedin," dedim. "Seni ikiye böldüğünü gördüğümü sandım."

Juke yüzünü buruşturdu. "O ben değildim. Roger'dı."

"Oh." Roger'la sadece geçerken tanışmıştım. Genç, sıksa bir adam, siyah saçlı.

"Buna nasıl dayanabiliyorsun?" Juke kollarını Lago'ya doğru salladı. "Kahrolası bir kahraman gibi davranıyor!"

Omuz silktim.

"Ciddi misin? Bu saçmalık!" Gazetecilere gülümseyerek parmağını Lago'ya doğru uzattı. "Onu sen öldürdün ve o tüm övgüyü alıyor."

"Bunu kredi için yapmadım."

Juke bir an bana baktı, küfretti ve ezik kapılardan geçerek Lonca'ya doğru yürüdü.

Ken'e "Sinekler için teşekkür ederim," dedim.

Ken durakladı. Sanki Sahra'nın ortasındaymış gibi kelimeleri su gibi azar azar kullanıyordu. "Rica ederim," dedi.

dedi sonunda. Önüne çıkan tuğla parçalarını tekmeleyerek uzaklaşan Juke'a baktı. "O daha genç."

Bu kelimeye bir dünya anlam yüklemişti. Juke düşüncesiz ve cesur biriydi. kendini kanıtlamak istiyordu. Ona göre, Lago'nun spot ışığı büyük bir adaletsizlikti. Benim içinse rahatlatıcı bir durumdu. İstedğim son şey gazeteciler tarafından basılmaktı. Lago isiminden hiç bahsetmeseydi, çok mutlu olurum.

Deve başımı salladım. "Nasıl başladığını biliyor musun?" Ken yanımdaki bir kayaya yaslandı. "Bir adam geldi

Lonca. İçeri girdi ve hiçbir şey söylemedi. Sadece bekledi. İyi görünmüyordu. Chris ona ne istediğini sordu ve adam "Düşmanımı ez" dedi. Sonra da döndü ve gitti. Sonra"-Ken ellerini çırparak yüksek bir ses çıkardı-"sihir. Ön kapıyı tekmeledi ama sıkışmış. Arka kapıdan çıkmaya çalıştık ama kapı sıkışmıştı. Gerisini biliyorsunuz."

Otoparkta, ince yapılı Alix Simos, Lexus'undan geriye kalanların yanına çömelmişti. Birkaç metre ötede, kendisinden on beş santim daha uzun ve yaklaşık elli kilo daha ağır olan Cruz ona bir şeyler söyledi. Simos onu duymazdan geldi.

"Devin sol kulağında parlak bir şey gördüğümü sandım," dedim.

Ken başını salladı.

"Şu anda orada değil. Kontrol ettim."

"Düştüğünde orada değildi," dedi Ken.

"Emin misin?"

Başını salladı.

İkimiz de Lago'ya baktık. Görünüşe göre kahramanımız kendine bir hatıra almış. Seni açgözlü aptal.

"Onu almak kötü bir fikir,"

dedi Ken. Başımı sallama sırası bendeydi.

Muhabirler uzaklaşmaya başladı. Hazırlıksız basın toplantısı sona ermiş olmalıydı. Lago bana doğru geldi, gülümsemesi parlaktı. "Hey, Kate! Bugün harika bir şey yaptık."

"Devden ne aldın Lago?"

Kaşlarını kaldırdı ama gözleri sinsiydi.

"Kulağından bir şey almışsın."

Lago bana sırıttı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum tatlım."

Bana yine "tatlım" de. Bakalım senin için nasıl olacak. "Bu gerçekten aptalcaydı. O eşya dışında çıplaktı, bu da muhtemelen onun bir dev olması için gerekli olduğu anlamına geliyor.

Bilinmeyen güçte büyülü bir nesne aldın.

Muhtemelen eskiden insan olan yıkıcı bir yaratık. Bunun sizin üzerinizde nasıl bir etki yaratacağı hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Müthiş bir hayal gücün var." "O haklı," dedi Ken.

"Teslim et," dedim. "Buna değmez."

Lago'nun gülümsemesi kayboldu. "Bak, anlıyorum. Övgüyü paylaşmak zorunda kaldığın için kızgınsın. Ama yalanlar uydurmana gerek yok."

"Lago, o şeyin gözlerinin içine baktım. Boştular. Bir insan olarak başladı ama bir bebek zekasına sahip bir dev olarak sona erdi. Konuşamıyordu bile. Gerçekten istediğin bu mu?"

Ellerini iki yana kaldırdı. Sesi yükseldi. "Anladığımı mı sanıyorsun? Üstümü arayın! Devam et!"

Polisler bize doğru bakıyordu. Kendine çok güveniyordu. Üzerinde olmamalıydı. Kahraman dev avcısını şimdi ararsam, sorulara cevap vermek zorunda kalırdım. muhtemelen gözaltına alınacaktım. Gözaltına alınmayı göze alamazdım.

saatlerce hücrede kalmak ya da sorgulanmak. Curran ve Julie'yi bulmalıydım.

"Hayatını kurtarmaya çalışıyorum," diye mırıldandım.

"Sana her zaman saygı duydum Kate," dedi Lago, kollarını indirerek. "Bu mu? Bu sadece saf kıskançlık.

Senin için daha iyisini düşünmüştüm. Kıdemli askerlerin birbirlerine böyle düşman olması gerçekten utanç verici."

Argh.

Ayağının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Arkasında aynı genç grup ikinci bir geçiş yapıyordu
Devi bıçaklamak. İkisi de aynı miktarda sağduyuya sahipti.

Ken, Lago'nun ardından baktı.

"Düşünmem gerekecek." Ona bir kaşımı kaldırdım.

"Yakında bir dev daha öldürmek zorunda kalabiliriz," dedi Ken. "Nasıl yapacağımı düşünmem gerek."

Tanıdık bir cip polis barikatına yanaştı ve ben Ken ve Lago'yu tamamen unuttum. Kapılar açıldı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu.

Curran dışarı fırladı, yüzü sertleşmişti. Her tarafı kan içindeydi. Julie diğer kapıdan fırladı, yüzü, giysileri ve baltaları kırmızıya boyanmıştı. Arkasından Derek ve Ascanio cipten indi, ikisi de savaşçı formundaydı. Hangi cehennemdeydiler?

Devin ayağının sert metal derisi bir çıban gibi şişti ve yırtıldı. İğrenç bir gaz bulutu bizi sıırıslıklam etti. Cesetten yaratıklar döküldü. Altı ayak uzunluğunda, sürüngenimsi, bir armadillo kertenkelesinininki gibi kalın dikenli pullarla kaplı, kaslı bacakları üzerinde ileri atıldılar.

Sarrat'ı kılıfından çıkardım.

BÖLÜM 11

TKertenkeleler cesedin içinden düzensiz bir şekilde döküldüler.

otoparkın kenarları boyunca bir hilal gibi Siyah-kahverengi benekli sel, Curran ve PAD'e giden yolu kapatıyordu. Küçük bir an için o ve ben birbirimize baktık. Derisi patladı. Gri kürkü etrafa saçıldı ve kertenkeleler onu görüş alanımdan gizledi.

Yine reanimatif metamorfoz geçirdik. Bu çok fazlaydı. rüzgar akrebi olayıyla bağlantılı olmaması nadirdir. Nedeni her ne olursa olsun, kedi düşmanı Oswald Lonca'yı sonsuza dek ortadan kaldırmaya karar vermişti. Belki de evcil hayvanlarını öldürmeye devam ettiğimiz için intikam almıştı.

Gençler korkmuş tavşanlar gibi donakalmış, kaçışları kesilmişti. Hâlâ otoparkta bulunan iki polis silahlarına uzandı. Yalnız bir polis, devin kafası tarafından tuzağa düşürüldü,

taktik bıçağını yavaşça çekti ve sırtını parçalanmış bir Chevy kamyonu dayayarak geri çekildi.

Kertenkeleler bize baktı, gözleri koyu turuncu parlıyordu. Boyutları farklıydı: bazıları koyu renkli, neredeyse siyahtı ve sadece

Bazıları bir boksör köpeği, bazıları ise midilli kadar büyüktür. Hızlı, çevik ve iki inçlik dişlerle silahlanmışlardı. Otçul olma ihtimalleri yok denecek kadar azdı.

Sürüngeenler harekete tepki verir. Biz koşarsak, onlar kovalardı. Yaklaşık

Onlarla gençler arasında yirmi metre, çocuklarla Ken ve benim aramda da otuz beş metre vardı.

PAD'ın araçlarına ulaşmamızın imkânı yoktu. Lonca en iyi seçeneğimizdi.

Yanımda Ken ellerini kaldırdı ve ilahi söylemeye başladı Yumuşak, aralıksız, alçak bir mırıltı, her kelimeye güç katıyordu.

"Kaçmayın," diye
seslendim. Çocuklar
bana doğru döndüler.
"Bana doğru yürüyün.
Yavaşça."

Gençler bana doğru gelmeye başladı. Alix Simos ve Cruz da yavaşça, dikkatlice geri çekildiler ve canavar denizinin daha fazla cesetle dolmasını izlediler. Onlar Lonca'dan en uzakta.

Kertenkeleler gelmeye devam etti. Bir ceset muhtemelen bu sürüye dönüştüler. Sanki devin bedeninin derinliklerinde bir yerde bir kapı açılmış ve onları dışarı kusmuş gibiydi.

Canavarlar savaş alanını değerlendirirken kertenkele akıntısı ikiye ayrıldı, her iki akıntı da dönüp havuzlaştı.

En yakındaki kertenkele, siyah benekli büyük kahverengi bir yaratık, ağzını açtı. Derin bir ses çıktı, sözcükler keskin diş sıraları tarafından parçalanmıştı. "Et."

Aman Tanrım.

İkinci kertenkele de aynı sesi çıkardı. "Et."

Hayvanlar konuşmuyordu. Ya bunlar gerçekten çok gelişmiş mitolojik yaratıklardı ya da birileri Tüm sürüyü kontrol edip, navigatörlerin ölümsüzleri yönlendirdiği gibi yönlendiriyor. Her iki durumda da, bu kötüden, daha kötüyü geçip, hepimiz öleceğiz noktasına geldi.

"Et."

"Et."

Yüzlerce sürüngen ağzı tekrar tekrar "Et ... et ... et ..." diye bağırırken hava ürperdi.

"Kaçma!" Ben seslendim.

Cruz döndü ve Alix'i iterek yere düşürdü, güçlü kaslarının tüm gücünü ona verdi. Seni sonovabitch. İtiş, küçük adamı yere düşürdü. Alix sınav çeker gibi kendini ellerinin üzerinde tuttu ve

ve tamamen hareketsiz kaldı. Cruz döndü ve Guild'e doğru koştu.

Kertenkele kafaları ona doğru döndü ve köpekbalıklarının sudaki kana yaklaşması gibi hareket etti. Küçük, simsiyah bir kertenkele yoluna fırladı. Parlak bir saçak vermilyon sivri uçları omurgası boyunca bir tepe oluşturdu. Cruz palasını savurdu.

Siyah kertenkele keskin dişlerle süslü ağzını açtı, geçirdi ve köpüklü bir balçık püskürterek doğrudan Merc'e doğru fırlattı. Cruz çığlık attı. Derisi erimiş balmumu gibi gerildi, yırtıldı ve üzerinden kayarak altındaki çıplak kanlı kasları ortaya çıkardı. Cruz yere yığıldı, sesi çığlığının ortasında kesildi. Sürüngenler peşinden daldı, vücudunun düştüğü yer pullu bedenlerden oluşan çalkantılı bir girdaba dönüştü.

"Et!" diye kükredi sürünün geri kalanı. "Et!"

Gençler koştu. Kertenkeleler peşlerinden koşarak saldırdı. Sürüngenlerin ön dalgası ilk müdahale ekiplerini ezip geçerken otoparkın karşısındaki insanlar çığlık attı.

İleri atıldım, Sarrat dışarıdaydı. Başım protesto çığlıkları atıyor, baş ağrısı kafatasımı dövüyordu.

Alix ayağa fırladı ve çocukların peşine düştü.

Uzun boylu, çirkin bir çocuk bir tuğlaya takılıp düştü. Diğerleri onun ve benim yanımdan geçip gittiler.

Alix kollarını havaya kaldırarak tüm gücüyle koşmaya başladı. En yakındaki Peşindeki kertenkele ayaklarının dibinde şakladı, dişleri Alix'in baldırına bir metreden daha az mesafedeki boş havayı parçaladı.

Yerde yatan çocuğun önüne atıldım. İlk kertenkele bana ulaştı ve kafasını boynundan ayırdım.

Alix yanımdan hızla geçti, çocuğu ayağa kaldırdı ve onu da beraberinde sürükledi. Çok yavaş. Binaya varmak için zamana ihtiyaçları olacaktı. Zamana ihtiyaçları varsa, ben onlara satın alırdım.

Kertenkeleler etrafımı sardı. Bıçakladım ve kestim, geri çekildim. Mide bulantısı artık bunaltıcıydı, sıcak, neredeyse Başımdaki kör edici ağrı diğer her şeyi engellemekle tehdit

ediyordu.

İnsan çığlıklarının grlts Lonca'nın otoparkının üzerinde yükseldi.

Kes ve geri ekil. Kes ve geri ekil. Buradan yürüyerek ıkmm ve sonsuz sürüngen yaratıklar tarafından paramparça edilmemem gerekiyordu.

Kertenkeleler düzensiz bir yarım daire şeklinde ilerleyerek etrafımı sarmaya çalışıyorlardı. Çok fazla . . .

Siyah tüylü bir beden kertenkelelere çarptı. Aşındırıcı bir balçık fıskırarak yanımdan geçti ve geniş bir alana yayıldı.

zararsız bir ekilde yere düştü. Kocaman siyah bir köpek çenesini kertenkelenin boynuna geçirdi ve onu bir teriyerin fareyi salladığı gibi salladı.

Grendel. Curran onu da yanlarında getirmiş olmalı. Kertenkeleler dondu kaldı, şok oldular.

İri köpek cansız bedeni tükürdü ve kocaman beyaz dişlerini göstererek bana sırttı. Mavi ateş dişlerinde dalgalanıyor ve tüylü kürkü boyunca dans ediyordu.

"Aferin oğlum."

Grendel sol tarafıma park etti ve hırladı.

Baş ağrısı yine beynimi yaktı. Vertigo beni sıkıştırdı ve asit boğazımı yaktı. Boş ver. EĞildim ve kustum. Endorfinler devreye girdi ve kısa bir an için baş ağrısı geri çekildi.

Kertenkeleler tereddüt etti, gözbebekleri olmayan gözleri soğuk ve a bir ateşle parlıyordu. Yani onları öldürmem korkutucu değildi, ama siyah tüylü bir köpek açıkça referans çerçevelerinin dışındaydı.

"Et," diye kükredi bir kertenkele ağzı.

Diğerleri ığlığı yakaladı. "Et ... et ... et ..."

Kertenkeleler hep birlikte bana saldırdı. Oyдум ve dilimledim,

tekmeledi, itti ve bıçakladı. Etrafıma cesetler düştü.

Grendel ve ben geri çekildik, her santim için savaşıyorduk.

Dişler bana doğru fırladı. Bir kertenkele Grendel'in bĞrn ağzına aldı. O da

Hırladım ve Sarraf'ı kertenkelenin sırtına gömdüm. Pençeler bacaklarımı tırmıkladı. Döndüm ve başka bir canavarı kestim. Boğazında bir ok filizlendi. Gözümün ucuyla

gördüm ki

Alix arkamdaydı, yayı elindeydi. Okları nefes almak kadar doğal görünen yumuşak ve hızlı bir süzülüşle çekip bıraktı.

"Herkes sıraya girsin!" diye kükredi bir kadın, Kertenkele sürüsünün arkasında bir yerde. "Bir çevre oluşturun! Ön tarafa yakın dövüş! Burada bir büyücü ve orada bir büyücü istiyorum. Yak onları. Okçular, büyücülerin üzerine dizilin. Bana ver. kesişen ateş alanları. Daha önce bir partiye gitmiş gibi davranın."

Bir ayak. Bir ayak daha. Devam ettik. Nefesim eşitlendi. Zihnim yaraları listeledi ve onları görmezden geldi. Grendel kan kaybediyordu ama hâlâ savaşıyor, sürünge bedenleri parçalıyordu. Sürü etrafımızdaki çemberi daralttı. Artık Grendel'a odaklanmışlardı, onun daha kolay bir hedef olduğuna karar vermişlerdi. Ben nefes aldığım sürece köpeğimi alamayacaklardı.

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Yirmi metre ötede Lonca. Zorlu bir yirmi metre olacaktı. Yine kusmak üzereydim.

Bir kertenkele önüme düştü, vücudu kırılmıştı.

Sağ tarafta sürünge bedenler buldozer gibi yukarı ve yana doğru uçuyordu. Güçlü ve çok motive olmuş biri savaş alanını yerle bir ediyordu.

"Bu da ne böyle?" Alix dedi ki. "O benim balım."

Curran, çelik kas ve gri kürk giymiş, yedi buçuk ayak boyunda bir canavar olarak açık alana fırladı. Silik çizgiler

Kol ve bacaklarında koyu kırbaç izleri vardı. Pençeli ellerinden kan damlıyordu. Sol tarafında derisinin bir kısmı yoktu, kasları açıkta ve çiğdi.

En yakındaki kertenkeleyi yakaladı, büyük bir gürültüyle bükte ve bir kenara fırlattı. "Hey, bebeğim."

"Merhaba." Bir kertenkelenin kafasını kestim.

"Çocuklar nerede?" "MSDU'da." Bir canavarın bağırsaklarını

pençelerini hızlıca savurdu. "Bütün bu eğlenceyi bensiz yaşıyorsun."

"Pek bir şey yapmıyorum. Sadece çay ve kurabiye içiyorum." Başka bir kertenkeleyi kestim. "Derin düşüncelere dalıyorum." Seni seviyorum.

"O zaman ben de sana katılırım." O da beni seviyordu.

Birlikte geri çekildik. Lonca kapıları arkamızda belirdi. "Yere yat!" Ken havladı.

Grendel'i ayı gibi kucakladım ve yere düştüm. Curran yanıma indi, kolu sırtımdaydı.

Başımızın üstünden iğrenç sarı bir buhar püskürdü ve kertenkelelerin ön sırasına sapladı. Kasıldılar, derileri kabardı ve öldüler. Ayağa fırladım ve koştum. Loncaya son on metre kalmıştı. Grendel metal kapıların arasından fırladı, bir sonraki bendim ve sonuncu Curran'dı. O ve ben

dönüp kapılar arasındaki dar boşluğu kapattı. Kapılar arasında sadece on iki metre olduğu için kertenkeleler bir seferde üçten fazla üzerimize gelemezdi. Juke Elinde mızrağıyla yanımda durdu. Arkasında Alix yayını çekti.

Curran kolunu bana doladı ve ben de ona sarıldım, kan, kürk ve her şeyiyle. Vücudunun benimkine sarılmış hissi tarif edilemezdi. Hayatta gerçek mutluluğun yaşandığı çok az an vardır. Bu da onlardan biriydi. Ona daha sıkı sarıldım,

dokunuşun her anının tadını

çıkartıyor. "Bir oda bulun!" Juke homurdandı.

İlk kertenkeleyi yakaladığınızı görmek için tam zamanında ayrıldık. Tanrım, kafam yarılmak üzereydi.

"Neredeydin? Ne oldu?" Başka bir kertenkelenin suratından bir parça kopardım.

Curran, "Çocukları birkaç hortlakla dövüşmeye götürdüm," dedi. O zaman sorun yoktu. Bekle. "Ne yaptın?"

Bir kertenkeleye tekme attı. Kertenkele bir gülle gibi diğerlerinin üzerine uçtu. "Gulyabaniler hakkında konuşmak için evden çıkmadan önce Jim'i aradım ve

MARTA tünellerinde birkaç tane bulduklarını söyledi. Ben de çocukları alıp biraz avlandım."

Onu öldürürdüm. "Doğru anlamış mıyım diye soracak olursanız, Jim sizi arıyor ve 'Hey, MARTA tünellerinde bir hortlak sürüsü bulduk' diyor. çocuklar'?"

"Çok eğlendiler." Sesine dikkatli bir not karışmıştı. Curran sudaki köpekbalığı yüzgecini gördü ama ısırığın nereden geleceğinden emin değildi.

"Köpeği bile almışsın."

Grendel beni geçmeye çalışmak için o anı seçti. I onu Lonca'ya geri ittim ve o da hırlayarak arkamızda ileri geri koşmaya başladı.

"O da eğlendi. Ona bir bakın. Hâlâ heyecanlı."

Grendel durdu, titredi, kürkünden kan fışkırdı ve etrafımızdaki yörüngesine devam etti.

"Kanişin var sanıyordum!" Juke dedi ki.

"O bir kaniş."

"Bu bir fino köpeği değil."

"Dönüşüyor." Kriz zamanlarında Grendel devasa bir kara taziye dönüşürdü. Ne yazık ki Dönüşümü garip köpek beyni yönetiyordu ve bazen savaşta doğru hareket tarzının işlemek ve bunun yerine ölü şeylerin içinde yuvarlanmak olduğuna karar veriyordu.

Siyah bir kertenkele cesetlerin arasından sıyrıldı ve ağzını açamadan öldü, Alix'in oku boğazındaydı.

"Tamam," dedi Juke. "Atınız bir eşek, kanişiniz dev bir kurt cinsi ve erkek arkadaşınız da her ne haltsa o. Sorunlarınız var."

"Kapa çeneni," dedim ona.

Curran, "Bazı gulyabani cesetlerinin üzerinde yuvarlandı," dedi. "İyi vakit geçirdi."

Bu pek de şaşırtıcı değildi. Grendel'in çarpık bir kişisel hijyen anlayışı vardı.

"Sen düşüncesiz, sorumsuz bir pisliksin."

"Ben mi?" Curran bir kertenkeleyi ikiye böldü.

"Sen."

Juke sırttı.

"Bunu kişiselleştirmek istedin. Kişiselleştirdim. Sorumsuzluk hakkında konuşmak ister misin?" Curran'ın gözleri parladı altınla. "Bir binayı parçalayan bir dev gördünüz ve binaya doğru koşunuz. Ve sonra devin üzerine tırmandın Böylece onu kılıcınla dürtebilirdin. Üzerinden inmek için planın neydi? Uçmayı öğrendin ve Ben mi?"

"Konuyu değiştirme. Yedi Yıldız Akademisi'nden Julie'nin okula gelemediğini söyleyen bir telefon aldım. Gelemedim. onu bulmak. Seni bulamadım."

Juke kıs kıs güldü. "Çocukları yanına almamalıydın, değil mi?"

"Sen karışma," dedim ona ve Sarrat'ı bir kertenkelenin bedeninden çıkardım. "Tüm bu hazırlıkları yaptın ve seni ya da Julie'yi bulamadığımda ne olacağını bir kez bile düşünmedin. Bir not bıraksan ölür müydün?"

Juke birden şaşırarak gözlerini kırptırdı.

"Yirmi saniye sürer. 'Selam Kate, çocukları birkaç hortlakla savaş, öğle yemeğine kadar dön.'" Kollarımı salladım. "Julie'yle birlikte Lonca'da kapana kısılmış olabileceğini düşündüm."

"Neden Julie ile Lonca'da olayım ki?"

"Çünkü bu sabah buradan geçmeniz gerekiyordu ve telefonda yardım çılgınlıkları attığını duyduğumu sandım."

Curran sert bakışlarını bana yarım saniye ayırdı. "Lonca'da olduğumu düşünsen bile, ne olduğumu sanıyordun?"

dev onu parçalara ayırırken ne yapıyordun? Ellerimin üzerinde oturduğumu mu sandınız?"

"Yaralanmış olabileceğini düşündüm."

Bana baktı. "Tanıştık mı, sen ve ben?"

Kasten büyük bir adım geri attım.

"Ne?" diye hırladı.

"Egon için yer açıyorum." "İyi. Bir not bırakmalıydım!"

"Bırakmalıydın."

"Bana şunun cevabını verin, hiç tereddüt ettiniz mi yoksa devî görüp 'Vay be!' deyip ona doğru mu koşunuz?"

"Ona doğru koştu," diye espri yaptı

Juke. "İnsanları ikiye bölüyordu."

"Davamı geri çekiyorum," dedi Curran. "Bir not hiçbir şeyi değıştirmezdî."

Not ya da değil, umurumda değildi. Sadece hayatta olduğu için mutluydum. Sihirli dalga sona erdi.

Kertenkeleler bir arada düştü.

Baş ağrısı kafatasımın içinde patladı, sanki biri beynime benzin dökmüş ve beynimin içinde ateşe vermiş gibiydi.

Başımı. Kulaklarımdan ıslaklık süzöldü ve bunun kan

olduğunu fark ettim. "Kate?" Curran göz açıp

kapayınca kadar insana dönüştü.

"Başım ağrıyor."

"Seni anlayamıyorum." Yüzü çılgına dönmüştü. "Sorun nedir?"

"Başım ağrıyor." Bunu söylediğimi biliyordum. Sesimi duyabiliyordum ama kelimeleri çıkaramıyordum.

"Sıhhiye!" Curran kükredi.

Başımdaki acı diğer her şeyi bastırdı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve yere kaydım. Nabzımın atışları dışında dünya sessizliğe büründü.

- - -

Gözlerimi açtım ve anında açmamış olmayı diledim. Birden Baş ağrısı keskin bıçaklar yetiştirmiş ve onları gözlerimin içinden kafatasıma saplamıştı.

Tavan tanıdık gelmiyordu ama havadaki koku tanıdıktı. Dezenfektan, ispirto ve o tuhaf "ilaç" kokusunun enfes aroması bana bir hastanede olduğumu söylüyordu. Ayrıca kolumdaki serum ve tansiyon manşonu da bir nevi ele veriyordu. Elim kılıcımın kınında duruyordu. Birisi kılıcımı benimle birlikte yatağa koymuştu.

Neden bu kadar çok acıdı?

Georgia kıyılarıнын aksanıyla renklenmiş yumuşak bir ses baş ağrıma doğru süröklendi, o ova kibar Güney

Ölmeyi reddeden ve kelimelerin sonundaki sessiz harfleri yutarak "daha iyi" ve "bitti" gibi çıkan lehçe "bettuh" ve "ovuh." Sesteki tonlamaya bakılırsa, doktor içerideydi ve pek de mutlu değildi.

Yeni olan başka ne vardı? Hatırlayabildiğimden çok daha fazla kez bu şekilde tanıdık olmayan tavanlara ve üzgün sağlık görevlilerine uyanmıştım. Tek soru, bu sefer kendimi hangi hastanede bulduğumdu?

Başımı yastığa koydum. İyi doktor Tekerlekli sandalyede oturmuş başka bir hastayla ya da belki de yardımcısıyla konuşuyordu, tam olarak göremiyordum. Sesi sessiz ve yatıştırıcıydı ama ne dediğini tam olarak anlayamıyordum. Gözlerimi kısarsam dudaklarını okuyabiliyordum.

İntrakraniyal kanama. İçimden bir ses bunun ne anlama geldiğini bilmem gerektiğini söyledi.

Döndü. Beynimde bir şey gerildi ve ben yüzünü bir anda acı içinde tanıdı. Doolittle. Sesini neden tanıyamadım? Bekle, eğer Doolittle buradaysa, bu Keep'te olduğumuz anlamına geliyordu. Kale'de olamayız. Otuz günümüz dolmamıştı. Seslenmek için ağzımı açtım. Hiçbir kelime ortaya çıktı.

Tamam, eğer konuşamasaydım, otururdum.

Sırtım itaat etmeyi reddetti. Panik nefesimi kesti. Vücudumu, bacaklarımı, kollarımı, hatta el ve ayak parmaklarımı hissettim. Sarrat'ın kılıfını parmak uçlarımda altında hissedebiliyordum. Ben sadece onları hareket ettiremedim. Kaslarım zihnimle senkronize değildi.

Felç olmuşum.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Kılıcımınla yaşadım. Felçli kalamazdım. Felç olamazdım.

Hafızamın derinliklerinde bir yerden bir kelime belirdi. Kanama. Kafatasının içindeki kanamaya intrakraniyal denirdi. Bunu biliyordum. Kötü olduğunu biliyordum. Ben sadece ne anlama geldiğini anlamak için baş ağrısıyla

m¼cadele edemedi. Bir kapı açıldı ve bir kadın
kafasını içeri uzattı.
"Doolittle?"

Doolittle sandalyesini ona doğru çevirdi ve yüzündeki ifadeden, ulaşabileceği bir yerde olsa kafasını ısıtırıp koparacağı anlaşılıyordu. Ciddi bir iş.

"Trisha bazı evrak işleri için bir dakikanızı ayırabilir misiniz diye sordu."

"Trisha beni görmek istiyorsa, buraya gelebilir." Sesi çok sertti.

Kadın geri çekildi ve kapıyı kapattı.

Diğer adam tanımadığım bir sesle tam olarak anlayamadığım bir şey söyledi. Gözlerimi kırptırdım, umutsuzca ona odaklanmaya çalıştım. Curran. Benim neyim vardı böyle?

"Yapabileceğim hiçbir şey yok," diye cevap verdi Doolittle, sesi sertti. "MRI çok sayıda mikro kanama gösterdi. Beyninin içindeki küçük damarlar patlamış. Kendilerini mühürlemişler.

Neredeyse anında, bu yüzden bir

Şu anda bir ceset ve vücudu sihirli bir şekilde iyileşmeye başladı ama olan olmuştu. Ölmüş olmalıydı. Eğer öyle olsaydı

başka biri olsaydı, ölmüş olurdu, ama o çok lanet ölmek için inatçı. Şu anda yapabileceğim hiçbir şey yok. Sihir ortaya çıkana kadar tek seçeneğim semptomları yönetmek. Kan basıncını izliyorum. Kan basıncını izliyorum.

Şişliği kontrol altında tutmak için mannitol ve tekrar nöbet geçirmemesi için antikonvülzanlar veriliyor. Ve benim de

ve senin başka bir yerde olman gerekiyor. Sana yapacak bir şey vermedim mi?"

"Ya tekrar nefes almayı bırakırsa?"

"Eğer iç solunum mekanizması etkilenirse, onu solunum cihazına bağlayacağım. Git buradan."

Curran bana baktı. Gözlerimi kırptım ve sonra yatağımın yanına geldi. "Kate. Bebeğim."

Sesini hâlâ tanıyamamıştım. "Bir şey söyle."

Ağzımı açtım. Hiçbir kelime çıkmadı.

"Curran," diye homurdandı Doolittle.

"Kımılda."

Curran yana kaydı ve sandalyesindeki Doolittle
Curran'ın yerini aldı.

"Beni duyabiliyor musun?" Doolittle kelimeleri yavaşça telaffuz ederek sordu. "Evet ise bir kez göz kırp."

Göz kırptım.

Doolittle sakın bir ses tonuyla, "MR'ınız beyninizdeki çok sayıda küçük kan damarında yırtıklar olduğunu gösteriyor," dedi.

Beynimde kanama vardı, hareket edemiyordum. konuşma güçlüğü. Belirtiler bir zincirin halkaları gibi sıralanmıştı. Ağzımı açtım. Konsantre ol. Yapabilirsin. Her seferinde bir ses.

"S."

O lanet kelimenin çıkmasını sağladım. "St.

. . . inme."

Yanımdaki Curran elini yüzünde gezdirdi.

"Evet," dedi Doolittle. "Felç geçirdiniz. Aynı anda birkaç mikro felç geçirdiniz."

Bu benim, aşırı başarılı olan.

Doolittle gözlerini kısarak bana baktı, yüzü kasvetliydi. Genelde ellili yaşlarında görünürdü ama çok daha yaşlı görünüyordu.

Bugün, tuzlu ve biberli saçları ve nazik gözleri olan yorgun bir siyah adam.

"Nasıl hissediyorsun?"

Ağzımı açtım ve bir kelimeyi telaffuz etmeye odaklandım. Sesim çok zayıftı. "P . . ."

İkisi de eğilmiş, beni duymaya çalışıyorlardı. Keskin bir nefes alarak acıya karşı savaştım.

"P . . . şeftali."

Curran sandalyeden fırladı ve görüş alanımdan çıktı.

"Bu iyi," dedi Doolittle, yüz ifadesi kasvetliydi.

Kılıcımı sıkmaya çalıştım. Ama yapamadım. Elim Çünkü Curran onu oraya koymuş olmalı. Sarrat'ın beni güvende hissettireceğini biliyordu. Ama şimdi yapamadım. parmaklarımı bile kapatamıyorum.

Kılıcımı tutamadım.

Eve gitmek istiyordum. Hemen eve gitmeliydim. Bu hastane yatağından çıkmam gerekiyordu.

Bir adam kafasını odaya uzattı. "Ariela doğum yapıyor."

Doolittle sandalyesini kapıya doğru itti. "Hemen döneceğim. Kafası karışık ve sakinleştirici verildi. Onu kızdıracak bir şey yapmayın. Stresli konular yok. Hiçbir şey

potansiyel olarak onu üzmemek. Bu noktada daha az bilgi daha iyidir. Sam, burada kal ve onu izle."

Siyah saçlı bir adam odaya girdi ve uzak duvarın dibine park etti.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Panik, boğazımı pençeli bir elin içine aldı ve sıktı.

Curran pencereden gelen ışığı engelledi. Sıcak elini üzerimde hissettim.

"Her şey yoluna girecek," dedi parmaklarımı okşayarak. "Her şey yoluna girecek."

Ona eve gitmem gerektiğini söylemek zorunda kaldım. "Ne oldu?" Curran bana doğru eğildi.

"Bence onu konuşmaya teşvik etmemelisin ..." Sam başladı.

Curran ona döndü. Altın rengi bir ışık gözbebeklerini boğdu. Sam'in ağzı kapandı. Dişlerinin takırdadığını duydum. "Ne oldu bebeğim?"

Sonunda kelimeyi ağızımdan çıkardım. "Ev."

Yüzündeki bir kas sarsıldı. "Hayır, bebeğim. Eve gidemeyiz. Doolittle sana çok iyi bakacak. Sadece sihir başlayana kadar dayanmalısın."

"Ev."

"Her şey yoluna girecek."

Anlamasını sağlamak zorundaydım.

"Çok telaşlanıyor," dedi Sam.

"Her şey yoluna girecek," dedi Curran bana.

"Güvendesin. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Gözlerim ıslandı. Curran'ın yüzü solgunlaştı.

"Eve."

"Şu anda eve gidemeyiz. Sen iyileşir iyileşmez gideceğiz."

Islaklık şimdi yanaklarımdan sıcak çizgiler halinde akıyordu. "Eve gitmeliyim."

Curran'ın yüzü korkunçtu. Acı ağzını büktü ve Zorla susturdu, yüzü yine sakindi ama biliyordum. Anlamıştım. Eğer anlamasını sağlarsam, beni eve götürecekti.

"Ağlama," diye fısıldadı.

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen."

"Evin nesi bu kadar önemli?"

Ağzımı açtım. Sesim çok zayıftı. Kollarını bana doladı ve beni kendisine doğru kaldırdı.

"Evde ölmek istiyorum." Şok

Curran'ın yüzünü tokatladı.

Doolittle kulaklarımı bıçak gibi kesen bir çığlık attı.

Curran beni bıraktı.

"Çık dışarı," dedi Doolittle, sesi buz gibiydi.

Curran ağzını açtı.

"Çık dışarı yoksa seni kaleden attırırım." Curran

ayağının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

Doolittle Sam'e döndü. "Ne demiştin ben?"

"Biliyorum, ama ..."

"Ama?"

"O Curran," dedi Sam, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Curran olması umurumda değil. Senin koğuşunda sen tanrısın.

Git."

Sam kaçtı. Doolittle sandalyeyi bana doğru çevirdi. "Eve," dedim ona.

"Bu çok saçma. Kimse evine gitmiyor."

Soğuk damarlarımda dolaştı. Doolittle'ın serumdan bir şırınga aldığını çok geç gördüm. Yorgunluk beni sardı, beni sürüklemekle tehdit ediyor.

Kelimeleri söylemekte zorlandım. "Burada ölmek istemiyorum."

"Şu anda sadece beni aşağılıyorsun. Ben yardım edebilirsem bugün kimse ölmeyecek." Doolittle söyledi. Sesi gittikçe zayıflayarak soldu. "Sen güvendesin. Senin manyağın sadece

Kapının dışında, seni izliyor. Şimdi dinlen. Dinlen . . ."

- - -

Uyandım çünkü biri bana bakıyordu. Oda loştu. Vücudum ağırlaşmıştı. Çok yorgundum. Tüm sistemlerim teker teker kapanıyordu. Hangi belirtilerin inmeden, hangilerinin sakinleştiriciden kaynaklandığını anlayamıyordum. Kaybolmuştum ve kendimi toparlayamıyordum.

Bir yer lambasının yumuşak elektrik ışıltısı bir odayı aydınlatıyordu.

yatağımın yanında oturan genç kız. Solgun ve sarışındı ve bu açık renk fonda kocaman kahverengi gözleri iki karanlık havuz gibi göze çarpıyordu.

O önemliydi. Benim için hayati derecede önemliydi.

Julie.

"Kate," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Kate mi?" "Evet?"

Başardım.

"Benim, Julie. Ölüyor musun?"

Umutsuzca farklı bir cevap istediğini söyleyebilirdim.

"Seni seviyorum."

Yüzündeki ifade içimde bir şeyleri çarpıttı. Ondan

Curran'a baktım. "Seni çok seviyorum.

İkisi de . . ."

"Ölemezsin." Elimi tuttu. Gözlerinde yaşlar kabardı.

"Sahip olduğum tek şey sensin. Kate, lütfen. Lütfen ölme."

Başım çok ağrıyordu. Ağlaması hoşuma gitmedi.

Onu iyileştirmek zorundaydım. "Her şey yoluna girecek."

"Kate, beni bırakma." Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Bu hiç adil değil. Hiç adil değil!"

Kapı açıldı.

"Bu kapıya kilit takmam gerekiyor mu?" Doolittle sordu.

"Hadi gel." Curran yatağın yanında belirdi, Julie'yi ve nazıkçe ama sertçe onu yatağımdan uzaklaştırdı.

"Ölüyor mu?" Julie ona doğru çekildi. "O iyi olacak," dedi ona.

"Ya olmayacaksa? Ya o-"

Arkalarından kapanan kapı sözlerinin geri kalanını kesti.
Kendimi hiç bu kadar
çaresiz hissetmemiştim.
Doolittle'a "Eve," dedim.
"Yakında," diye söz verdi.

Yalancı. Buradan çıkmam gerekiyordu. Hayatımı bu hastane yatağında sonlandırmak istemedim. Sihirsiz çok uzun zaman geçirmiştim, ve vücudum pes ediyordu. Kendimi gittikçe daha güçsüz hissediyordum. Beni eve götürmek zorunda kaldılar. Evimizde ölmek istedim. "Çok uzun . . ."

"Sadece birkaç saattir buradasın. Daha uzunmuş gibi geliyor çünkü sakinleştiriciye rağmen uyanmaya devam ediyorsun."

"Julie."

"Julie iyi olacak. Şu anda bunun için endişelenmene gerek yok," dedi. "İyileşmeye odaklan. Dinlen."

- - -

Acıyla uyandım. Beynim yavaş ve karışık. Ağzımın tadı ilaç gibiydi. Çok yorgundum. Acının bulanık sularında gittikçe daha derine batıyordum ve Yorgunluk. İşaretleri biliyordum. Vücudum pes ediyordu. Neden eve gitmeme izin vermiyorlardı ki?

Gece olmuştu ve odam sessizdi. Doolittle hâlâ sandalyesinde oturuyordu, kâğıtları kucağında, gözleri kapalıydı. Bir saç-parlak turuncu ışığın ince çizgisi kapının kenarını işaret ediyordu

-Birisi kapıyı tamamen kapatmayı başaramamıştı. Sessiz sesler odanın içine süzüldü. Kelimeleri seçebilmek için zorlanmam gerekti.

"Ya başaramazsa?" Julie.

"Yapacak." Curran. Sesi kaya gibi sabit, sessiz, güçlü ve güven vericiydi.

"Ascanio felç olabileceğini söyledi. Hafıza kaybı yaşayabileceğini söyledi..."

Eski halimden bir kıvılcım kısa bir an için acının yüzeyine çıktı. Lanet olsun, şu çocuk
Bir kez olsun çeneni kapatır mısın?

"O salağın söylediklerine kulak asma. Kate bunu yapmaz. ailesini terk edemez. O böyle biri değil ve yaptığı şey de bu değil."

Hangi Kate'den bahsediyoruz? Çünkü bu yatakta yatanın başka seçeneği yoktu.

"Ama ya yapmazsa?" Julie bastırdı. Sesi titriyordu.
"Kendisi gibi davranmıyor. O bir savaşçı ve savaşmıyor bile. Ascanio onun eve gidip ölmek istediğini söylediğini duyduğunu söyledi."

Eğer iyileşirsem, o bouda buna pişman olacaktı.

"Ascanio ağzını açmamalı," dedi Curran.

"Bazen insanlar kafa travması geçirdiğinde, bir süreliğine kim olduklarını değiştirirler. Yakında normale dönecektir."

Ve çoğu zaman bu değişim kalıcı oluyordu. Kafatası kırıldıktan sonra şiddet yanlısı sadist bir serseriye dönüşen bir adamı öldürmüştüm.

"Korkutucu olduğunu biliyorum. Ama Doolittle'a güvenmelisin. Ağır sedasyon altında. Sadece şu anda kendinde değil."

Curran dedi ki. "Sihir geldiğinde, Doolittle onu iyileştirecek."

"Ya eve hiç gelmezse? Ben ne yaparım? Kimsem olmayacak ..."

"Bana sahip olacaksın. O eve dönecek ama dönmezse ben yine orada olacağım," dedi Curran. "Biz bir aileyiz. Evimde her zaman bir yerin olacak. Seni terk etmeyeceğim. Eğer bana bir şey olursa, Andrea ve Raphael devreye girecek. Derek her zaman senin yanında olacak. İnsanların var Julie. Yalnız değilsin."

Yalnız değilsiniz.

Üst kattaki biri benden gerçekten nefret ediyor olmalı. Ben de insan sahibi olmak istiyordum. Bu sözleri çok uzun zamandır duymak istiyordum ve şimdi, küçük bir kırıntı

Mutluluk, bu kadar aptalca bir şey yüzünden hepsini kaybetmek üzereydim. İyileşmek zorundaydım. Hemen iyileşmeliydim.

Dişlerimi sıktım.

Bu beni bitirmez. Bu şekilde değil. Şu anda değil. Bunu atlatabilirim.

Kafamdaki çarpıntıyla mücadele ettim, beni soğuk ve karanlık derinliklerden yüzeye çıkaracak bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalıştım. Sihir gelene kadar hayatta kalmam gerekiyordu.

Her şeyi kabul ederim. Herhangi bir yardım, ne kadar küçük olursa olsun.

Batmayı reddettim. Buradan çıkıp gidecektim. Tekrar Curran'la birlikte olacaktım. Julie'nin büyüdüğünü görecektim.

Hayatta kalmak istiyorum.

Bunun için mücadele ettim, kendimi yukarıda tutmaya, yüzeye ulaşmaya çalıştım ama batmaya devam ettim.

İçimde bir şey değişti, tanımlanamayan bir şey.

Uzun süre sıkılı kalan kaslar yeni bir acı seliyle gevşedi ve sonra onu hissettim, beni yukarı iten bir akımın küçük bir ipucunu. Zayıftı, çok zayıftı ama oradaydı. I

Kendimi ona sardım ve kısa bir an için bağımlı beynim onu olduğu gibi tanıdı: iddia ettiğim şehir

sırasında sakladığı azıcık sihir kalıntısını da teslim ederek teknoloji. Sahiplendiğim topraklar beni hayatta tutmaya çalışıyordu.

Beni kaldırmaya yetmedi. Çok az vardı ama bana doğru uzanıyordu. Şehrin nefes aldığını hissettim. Yaşamla doluydu. Toprakta kıvranan minik yaratıklar, bitkiler toprakta büyüyen sarmaşık ve kudzu kalıntılara tırmanıyor, Yuvalarında saklanan ürkek canlılar, karanlıkta çömelmiş yırtıcılar, evlerinde insanlar, hepsi bir Bedenlerinde sakladıkları sihrin küçük bir kırıntısını. Bu onları incitti, çok değerliydi ama yine de ben istediğim için bana verdiler.

Batmayı bıraktım.

". . . GERİ DÖNÜN VE ona söyleyin, eğer kimi tedavi edip edemeyeceğimi dikte edebileceğini düşünüyorsa, istifa ediyorum," dedi Doolittle. "Ve cehennem donana kadar da geri dönmeyeceğim."

Gözlerimi açtım. Oda hâlâ loş ışıklıydı. Başım hâlâ ağrıyordu ama yüzüyordum.

Doolittle'ın yanında yüzü görünmeyen bir kadın duruyordu.

Curran karanlık bir gölge gibi diğer yatağa yaslanmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Gözleri soluk altın renginde parlıyordu. Tehdit onun üzerinden yuvarlandı ve odadaki hava kalınlaştı ve gerginleşti.

"Canavar Lord'un söylediği bu değil. Yasa der ki emekli bir alfanın ayrılık sırasında Keep'te bulunamayacağını söyledi. Bu yüzden bu kâğıdı getirdim." Kadın kâğıdı Doolittle'a doğru tuttu. "Bu bir Sürü yasasında yapılan değişiklik, size Sürü üyesi olmayan hastaları, durumlarının acil tedavi gerektirdiğine karar vermeniz halinde Sürü tesislerinde tedavi etme hakkı vermektedir."

"Burası bir hastane. Bir hastayı tedavi etmek için kimsenin iznine ihtiyacım yok." Doolittle kâğıdı aldı ve okudu.

Kadın Curran'a baktı. "Curran."

Curran'ın yüzü asıktı. "Trisha. Bunu kabul ettirmeyi nasıl başardı? Konsey buna izin vermezdi."

"Senin için olduğunu bilmiyorlar," dedi Trisha. "Sen buraya gelmeden hemen önce oturuma girdiler ve Jim konuyu İşbirliği Yasası kapsamında gündeme getirerek, Sürü sınırları içinde yaralı bir şekil değiştiren varsa, tüm kurallara uymak için her zaman yeterli zaman olmayabileceğini söyledi. O sınır politikasına bir ek ile birlikte paketlediler ve yakından bakmadan geçirdiler."

"Akıllıca," dedi Curran.

Trisha, sanki her şeyi açıklıyormuş gibi, "Ben Jim," dedi. "Özel muhafızlar dışında kimse burada olduğunuzu bilmiyor. Bu

Eninde sonunda dışarı çıkacak, ama Konsey Kaleden ayrıldı, bu yüzden size birkaç saat daha kazandırdık. O nasıl?"

Gözlerimi kapattım. Şu anda odak noktası olmak istemiyordum.

"Dinleniyorum," dedi Curran.

"Nasrin!" Doolittle'ın koridora yuvarlandığını duydum.

"Bu kağıt için ikinci bir görüşe ihtiyacım var..."

"Felçli kalırsa ne yapacaksınız?" Trisha sessizce sordu.

Curran, "Onunla ben ilgilenirim," dedi.

Yapacaktı. Yapacağını biliyordum. Gözlerimi açtım.

"Teyzem felçli," diye mırıldandı. "Bu son derece zor. Onu senin için burada tutabiliriz. . ." Kendini tuttu. "Özür dilerim."

Mükemmel zamanlama. Belki de bıçaklarımdan birini ödünç almalı ve hazır başlamışken onu bıçaklamalıydı.

Doolittle elinde kâğıtla geri döndü. "İmzaladık."

Curran elinden aldı ve Trisha'ya verdi. O da aldı.

"Jim'in başka bir şeye ihtiyacı var mıydı?" Curran sordu, sesi soğuktu.

"Hayır." Trisha kovulduğunu fark etti. "İyi şanslar."

Arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Curran uzun bir süre kapalı kapıya baktı. "Sorun yok," diye mırıldandı Doolittle, sesi yatıştırıcıydı.

"Hadi gel. Sana biraz çay getirelim."

Curran başını salladı.

"Burada kal," dedi Doolittle, kapıya doğru ilerleyerek.

"Çayla birlikte hemen döneceğim."

Kapı Doolittle'ın arkasından kapandı. Bir an için hiçbir şey olmadı ve sonra Curran'ın duruşu değişti. Gerginlik omurgasını ve omuzlarını kavradı. Köşeye sıkışmış, sayıca az ve yaralı, kaderine boyun eğmiş ama yılmadan direnmeye kararlı bir adama benziyordu. Yüzü bir maske gibi nötrdü ama gözleri öyle değildi. Onlar Acı ve korkuyla dolup taşıyordu.

Oh, Curran.

Onu bükmeye çalıştı ve o bükülmeye alışık değildi. Nasıl olduğunu bilmiyordu ve bununla savaşıyordu ama her neyse

İçinde çalkalanan endişe şimdi yavaş yavaş kazanıyordu. Bu onu aşağı çekecek ve ezecekti. Tüm gücünün, iradesinin ve patlayıcı kuvvetinin hiçbir anlamı yoktu ve bunu biliyordu.

O

sevdiği birinin ölüm döşeğindeki bir adam gibi görünüyordu.

O kişi bendim. Ona bunu ben yaşattım.

Başlangıçta o kadar da sevilecek biri değildim. Bencil bir pisliktim, ama bir şekilde yaptığım bir şey bu adamın beni derinden ve çekincesiz sevmesini sağladı. Benim hakkımda sır olarak saklamak için öleceğim şeyler biliyordu. Ona kendimden daha çok güveniyordum.

Hayatımdaki herkese güvenirdim. Onun için önemliydim.

Acı çekiyordu ve ben bunun sona ermesini istiyordum.

Onu mutlu görmek istiyordum. Onu çok seviyordum.

Eğer Trisha'nın peşine düşüp

onu buraya geri getirseydi, onun için kolunu

yumruklardım. Tek bir kelime söyleyebilirdim. "Kaltak."

Yaslandığı yatağı itti. Üzerindeki tüm endişe belirtileri kayboldu. Tarafsız bir tavır takınmaya zorladı.

yüzündeki ifade. Canavar Lordum. "Gel," diye

fısıldadım.

Yatağıma doğru geldi.

"Daha yakına. . ."

Daha yakına eğildi.

Tüm irademi aldı. Elimi kaldırdım ve çenesine bir yumruk attım. Gezegendeki en üzücü yumruktu.

Parmaklarım

Kirli sakalını zar zor sıyırdım ve sonra kolum tutmadı ve yatağa geri düştüm.

Curran gözlerini kırptırdı.

"Üzgün görünüyordun," diye açıkladım.

"Beni neşelendirmeye mi çalışıyorsun?"

"Bu konuda ne yapacaksın? Bu konuda ne yapacaksın?" diye sordum. "Korkaklığın mı?"

İşaret parmağını alnıma dokundurdu. Sesi sertti. "Vur.

Dışarıdasın, Kıç Tekmeleyici."

"Seni beş dakika yalnız bırakıyorum ve sen burada birbirlerini yumrukluyor ve kapışıyorlardı," dedi Doolittle. Odanın içinde bir yerden. "Bunu senden beklerdim Kate, çünkü hiç mantıklı değilsin, ama sen, sen daha iyi bilmelisin. Hastanede kabadayılık. Çayını iç."

Doolittle bardaklardan birini Curran'a doğru itti.

Curran itaatkâr bir şekilde bardağı aldı ve boşalttı. "Çay bir yalandı," dedim ona sessizce.

Başını salladı. "Sakinleştirici katıyor."

O da biliyordu ve yine de içti. "Ne tür bir sakınleştirici bir şekil değiştireni sakınleştirir?"

"Bilmiyorum." Curran'ın yüzü rahatlıyordu. Yatağıma oturdu, çok dikkatli hareket ediyordu. "Bana söylemeyecek."

"Buna ihtiyacı var," dedi Doolittle. "Sen buraya geldiğinden beri uyumadı."

Doolittle bana "Çayını serumdan alıyorsun" dedi. "Artık çay yok. Beni sersemletiyor ve üzüyor."

"Bir daha böyle bir şey yapmazsanız çok memnun olurum. bana işimi nasıl yapacağımı söylüyor. Benim yirmi katım büyüklüğünde bir şeyi en iyi nasıl şışleyebileceğim konusunda rehberliğe ihtiyacım olursa Bu süreçte kendimi neredeyse ölüme götürürsem, sana sorarım. Bu odada sadece bir tıp doktoru var ve o tıp doktoru ben olduğuma göre, hangi ilacın ne zaman verileceğine ben karar veririm. Ve bilginiz olsun, suçlu olan başınızdaki yaralanmadır, sakınleştirici değil."

"Bummer."

Kendimi tuhaf bir şekilde hafif ve uykulu hissediyordum. "Yanıma uzan," diye fısıldadım.

Curran yanıma uzandı. Kollarımız birbirine değiyordu. Kokusu üzerime sinmişti, o kadar tanıdık ve rahatlatıcıydı ki.

Curran'ın parmakları elimi tuttu, başparmağı nazikçe Tenimi okşuyordu. Tadını hatırladım. Vücudunun benimkinin üzerindeki hissini. Ağırlığını. Beni saran kollarının gücünü. Gözlerini. Bana bakışını.

"Benimle kal Kate," dedi.
"Kalacağım," diye söz verdim.

BÖLÜM 12

T SİHİRLİ DALGA beni uykumdan uyandırdı, ezici Baş ağrısı artık tanıdık bir ıstıraptı. Felç geçirdiğim bu tek gecelik ilişki çok uzun sürmüştü. Acı yoğun ama düşüncelerim artık karmakarışık değildi. Şehrin akıntısı beni birkaç santim daha yukarı itmişti.

Gözlerimi sabah ışığında açtım ve Doolittle'ın bana baktığını gördüm. Curran diğer yatakta oturuyordu.

"İşte beklediğimiz şey buydu." Doolittle sandalyesini bana doğru yaklaştırdı.

"Oh oğlum."

Doolittle, "Gidin lütfen," dedi.

Curran ayağa kalktı ve bana doğru bir adım attı.

"Unutma," diye uyardı Doolittle onu. "Bir anlaşmamız var. Seni buna bağı tutacağım."

Curran yatağıma doğru adım attı. Kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti. Kemiklerim inledi. Sesi alçak bir hırıltıydı. "Seni bekleyeceğim. Ne kadar sürerse sürsün.

Geri dönmeyi hiç seçmesen bile. Ama bu senin seçimin."

Beni bıraktı, döndü ve dışarı çıktı. Tamam o zaman.

Doolittle kara gözleriyle bana baktı. "Beynin çok hassas. Zihnini çaprazlama kesilmiş bir orman gibi düşün. Sinyallerin vücudunuza ulaştığı birçok yol vardır.

Bazıları temizdir, bazıları zamanla büyümüştür, ancak hepsi doğal olarak oluşmuştur. Şu anda bu yollar hasar görmüş durumda. Onları onarmak için büyü kullanabilirim."

Büyük bir "ama" geleceğini hissettim. "Ama" mı?

"Beni, doğal gelişimin gerçekleşmesine izin vermek yerine yolları zorla açıyormuşum gibi düşünün. Elimden gelenin en iyisini yapacağım ama gücüm sınırlı. Yarattığım yollar eski yollarla tam olarak eşleşmeyecek. Bunu daha önce dört farklı olayda yaptım. Eski haline getirdim fonksiyonları ve bir vakada, bir kaza sırasında kaybedilen anılar

Ancak hastalarımın birinin kişiliğinde ciddi bir değişiklik oldu ve diğer ikisinde de hafıza kaybı gelişti.

şiddetli anksiyete ve kendilerini kontrol edemediklerini hissettikleri depersonalizasyon atakları bildirdiler, sanki yaşadıkları olaylar başka birinin başına geliyordu.

Kendilerini gerçeklikten kopuk ve bağlantısız hissettiler. hafızalarından. İçlerinden biri zamanla iyileşti. Diğer ailesini terk etti ve eyalet dışına taşındı. Dört çocuğu, destekleyici bir kocası ve yaşlı ebeveynleri vardı.

Dokuz yılı aşkın süredir kimse ondan haber

alamadı." "Çok neşelisin, Doktor."

Doolittle, "Bir alternatif daha var," dedi. "İzin verebilirsin iyileşme yavaş yavaş gerçekleşir. Beyninizin kendini yenileme olasılığı vardır."

"Ne kadar büyük bir olasılık?"

"Önemli bir olasılık. Hayatta olmanızın ve bazı küçük motor fonksiyonlarınızı geri kazanmanızın tek nedeni Felce neden olan travmadan hemen sonra, beyninizdeki kan damarları kendilerini mühürledi. İyileşme süreci siz daha felç geçirmeden önce başlamıştı.

bana getirdin. Zaman içinde, benim yardımımıyla, kaybettiklerinizin çoğunu geri kazanacağınıza inanıyorum."

"Bu ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum." Doolittle öne doğru eğildi. "Ama bunun olduğunu gözlemledim."

"Gözlemlediğiniz vakalarda ne kadar sürdü?"

"Bir hastanın tamamen iyileşmesi üç yıl, diğerinin ise on dört ay sürdü."

Üç yıl.

"Beni şimdi iyileştirirsen ne kadar sürer?"

"Mucizevi olacak," dedi Doolittle. "İşim bittiğinde buradan çıkıp gideceksin ve hiç şüphesiz başka bir aptalca kavgayla karşılaşacaksın."

Bu bir veriydi.

Doolittle, "Bir seçeneğiniz olduğunu bilmenizi istiyorum," dedi. "Curran Hepimizin onu takip etmesinin bir nedeni var. Bir şey istediğinde çok sert olabiliyor. ikna edici."

"Söylemiyorsun."

"Kararınıza uyacaktır, size söz veriyorum. Onun ya da sizin dışınızdaki herhangi birinin duyguları burada önemli değil. Yalnızca sen hızını belirleyebilirsin İyileşme. Zihnin nasıl çalıştığını tam olarak anlamıyoruz, Ama içindeki her şey birbirine bağlıdır. Ben hasarı hafiflettikten sonra, sizin de aynı şeyi yaşayacağınızın garantisi yok.

Bir zamanlar hayatınızdaki insanlara karşı hissettiğiniz duyguları. Curran seni bekleyecek."

Eğer Doolittle beni iyileştirseydi, artık kendim olmak istememe ihtimalim vardı. Doolittle için ne kadar zor olmuştur.

Curran'ın bu odadan çıkıp bu riski göze almasını mı?

"O seninle ilgilenecek ve acele etmemeyi seçersen seni terk etmeyecek. Julie de öyle. Ben her zaman burada olacağım."

Buna söyleyebileceğim tek bir şey vardı. "Teşekkür ederim."

Uzandı ve nazikçe elime dokundu. Sert tıp büyücüsü soğukkanlılığı bozuldu. "Kale'den ayrılmamalıydın. Bak ne oldu."

Nedenini bilmediğim bir şekilde ağlamak istedim. I elini sıktı. "Curran'ın beni bekleyeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Bana söz verdi. Güven bana, hiçbir yere gitmiyor. O tamamen senin, yani evet, bekleyecek."

"Peki ya babam?" Doolittle içini çekti.

"Babam kılıcımı tutamadığımı öğrendiğinde ne olacak? Üç yıl bekleyecek mi yoksa onu durduramadığım için şehri yerle bir mi edecek?"

"Bunun bir önemi olmamalı," dedi Doolittle nazikçe. "Ama önemli."

"Bir anlaşma yaptınız."

"Ve ben bu anlaşmaya güveniyorum çünkü uygulamak. Gücünün sonsuz olmadığını biliyor. Ölümüne bir dövüşte ona zarar verebilirim ve bu onu endişelendiriyor. Onunla savaşabilecek kapasitede olmalıyım. Şehri koruyamam. değil."

Doolittle bana "Şehir için endişelenmenin zamanı değil," dedi. "Şu an sizin için endişelenme zamanı."

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyordu. Bu adil değildi. Yaşadığımız onca şeyden sonra bu hiç adil değildi, Şehre sahip çıkmak sevdiğim herkese mal olabilirdi. Adil değildi, ama hayat nadiren adildi. İyi insanlar öldü. Kötü insanların mutlu hayatları vardı. Bu yüzden birilerinin tavır alması gerekiyordu, ve o biri bendim.

"Curran beni seviyor," dedim. "Geçmişimde kimse beni bu kadar sevmeyi. Bunu onun gözlerinde görüyorum. Onun benimle kalmasını istiyorum. Julie'nin benimle kalmasını istiyorum. Ailemi istiyorum. Hepsini istiyorum. Sen." Ailemi korumak için her şeyi yaparım. Savunduğum her şeye ihanet etmek dışında her şeyi. "Ama ben hayattayım. Çünkü şehir beni kurtardı. Ölmek üzereyken bana sihrini verdi."

"Kate . . ." Doolittle nazikçe söyledi. "Teknoloji bunca zamandır açıktı."

"Biliyorum. Ama hepimiz, canlı olan her şey büyü üretir ve depolar. En zor zamanlarda bile en güçlü teknoloji dalgası. Bu yüzden şekil değiştirenler hala formlarını değiştirebiliyorlar. Dün gece, ben ölürken, sahiplendiğim toprakların sınırları içinde yaşayan her şey o sihrin küçük bir parçasını teslim etti ve bana sundu.

Ben de kabul ettim." Sesim titriyordu. "Hayatta kalmak için aldım."

Doolittle ağzını açtı.

"Beynimin içine bakın. Orada olmaması gereken bir gelişme göreceksiniz. Tam cümlelerle konuşuyorum." Öne doğru eğildim. "Daha fazlasını isteyebilirdim. Kendimi iyileştirmek için hepsini alabilirdim. Hepinizi kurutabilirdim."

Sözlerimin anlamını kavrayınca Doolittle'ın gözleri büyüdü. Kendimi kurtarmak için bir felaketi serbest bırakabilirdim. Geri çekildi.

İkimiz de sihir aniden onlardan koparıldığında canlılara ne olduğunu biliyorduk. Bir yıl önce, Deniz Feneri Koruyucuları, takıntılı bir terör örgütü Atlanta'nın eteklerinde küçük bir kasaba olan Palmetto'da tam olarak bunu yapan bir cihazı serbest bıraktı. Oraya vardığımızda Palmetto bir toplu mezara dönüşmüştü.

Doolittle yutkundu. "Roland'ın bu topraklarda hak iddia etmesine izin verilemez."

"Ben yaşadığım sürece o yaşamayacak. Ben varsaymıştım sorumluluğunu taşıyorum. Onu korumam gerekiyor. Şu anda tam olarak anlamadığım bir şeyle bağlıyız, ama biliyorum ki bu topraklar büyüsünü ben yatağında yatayım diye feda etmedi.

Üç yıldır acele etmiyorum. Şu anda dışarıda şehirde terör estiren ve hortlak orduları gönderen bir yaratık var. onun kirli işlerini yapmak için. Benim büyüme karşı bağışıklığı var, bu da onun ve benim güçlerimizin ortak bir noktası olduğu anlamına geliyor. Onu buraya babam göndermiş olabilir. Onu durdurmak zorundayım. Arkamı dönemem.

Atlanta'da. Bu Curran'a, Julie'ye ve sana sırtımı dönmem anlamına gelir. Hepinize çok fazla değer veriyorum. Beni şimdi iyileştir."

Doolittle gözlerini ovuşturarak başını salladı. "Bir kez başladım mı, bitirmek zorundayım. Uzun zaman alacak, hoş olmayacak ve yaralanma anınızla ilgili hiçbir şey hatırlamayabilirsiniz. Bunu iyileştiremem."

"Teşekkür ederim."

İç çekti. "Herkesin katlanması gereken bir çarmıhı vardır." "Ben senin miyim?"

Başını salladı. "Bunun bir ceza mı yoksa bir lütuf mu

olduğuna karar vermeye çalışıyorum."

"İkisinden de biraz." Gülümsedim. "Onu geri getirebilirsin. En azından ikimiz de neyle karşı karşıya olduğumuzu baştan biliriz."

- - -

Beynimin içinde yüzlerce örümcek geziniyormuş gibi hissettim. Burnumun içini kaşındırdı. Bazen

Bir şeyi çekiştirdim ve sonra mide bulantısı beni yakaladı. İlk kez kustuktan sonra Curran benim için büyük bir kova getirdi. Kovayı ondan aldım. Benim için tutmasını istedim.

çok ileri gitmiş olurdum. Hala standartlarım vardı.

Miden bulanıyor ve halsizsin, ama ne yapacaksın?

Vücudum üzerindeki kontrolüm yavaş yavaş geri geldi. Üzerime ağır bloklar düşerken, çok güçlü bir yangın musluğunun akıntısına karşı itmek ya da su altında yürümek gibiydi.

yukarıdan. Bazen yerlerine kayarlardı.

Zahmetsizce ve bazen o kadar sert iniyorlardı ki, beynimi parçalıyorlarmış gibi hissediyordum. Geçmiş olaylar kafamın içinde patladı, sanki anılarım bir şekilde tekrar oynatma döngüsü.

Julie bir restoranda yengeç bacağı ve karides için ağlıyor. Andrea'nın beni yemeğe sürüklemesi.

Sel gelmeye devam etti, durmaksızın. İşaret fişeği.

Fomorianlar alanda koşuyor.

Mishmar.

Greg'in vahşileşmiş bedenini.

Teyzem. Uzun yaşa çocuk. Sevdiğin herkesin öldüğünü görecektir kadar uzun yaşa. Benim gibi acı çek.

Curran. Benimle kal, bebeğim. Kalacağım. Söz veriyorum kalacağım.

B teyze

ölüyor.

Curran.

Swan Palace.

Babam.

Ölüm. Çok fazla ölüm. Öldürdüğüm o kadar çok insan.
Yani
Önemsediğim birçok insan öldü. Arkamda bir sürü ceset bıraktım.

Sen gerçekten benim kızımsın.
Bizler büyük ve güçlü canavarlarız. Aşk fedakarlık ister. Bir şeyi halkını sevdiğin gibi seversen Blossom, bunun bedelini ödemen gerekir. Eski güçler uyanıyor. Uyuyanlar, ölmüş olanlar ya da belki de tam olarak ölmemiş olanlar.

Baskı altında öne doğru eğildim. Gözlerimden sıcak bir şey kaçtı ve ağladığımı fark ettim.

Burası benim şehrim. Bunlar benim insanlarım.
Seni avlayacağım. Başaracağım. Belki şimdi değil, ama asla vazgeçmeyeceğim.

"Tamamdır," dedi Doolittle, sesi zorlanmaktan kısılmıştı.
Curran kollarını bana doladı. Çok basit bir jestti ama dokunuşu beni anılarımın karmakarışık karmaşasından çıkarıp bugüne getirdi ve buraya sabitledi.

İkisi de bana bakıyordu. "Hey," dedi Curran sessizce.
Yutkundum. Başım zonkluyordu.
"İşe yaradı mı?" Curran Doolittle'a sordu. "Bilmiyorum." Doolittle'ın sesi yorgun geliyordu.
Curran ayağa kalktı ve elini kaldırdı. "Elimi tekmele."
Yatağı ittim. Yürümenin sadece kontrollü ritmik düşme. Benim düşüşüm kontrolsüz oldu. Kıçımın üstüne düştüm.

Curran hareket etmedi.
Ayağa kalktım. Vücudum uyuşmuş bir uzvun hayata dönmesi gibi hissediyordu.

Hilal şeklinde bir tekme attım. Kalçamla kırbaçladım. O kadar hızlıydı ki bulanıklaştı. Ayağım eline çarptı. Bir adım geri attı. Gözleri kısıldı.

"Tap," dedim ona.
"İşe yaradı," dedi Doolittle.

BÖLÜM 13

"**W**HATIRLADIĞIN SON ŞEY NE?" Doolittle bana sordu.

"Güç sözcüğüm bir nedenden dolayı geri tepti. Sanırım büyüünün geri tepmesi felç geçirmeme neden oldu.

Dondurmaya çalıştım

dev ve başarısız oldu. Geri tepmesi beni vurdu ve kafam patlamış gibi hissettim." Kendimi tuhaf bir şekilde düz hissediyordum. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi.

İçimde hiç duygu yok.

"Öyle oldu," dedi Doolittle.

Curran beni dikkatle izliyordu.

"Hayatımın en kötü baş ağrısıydı. Öleceğimi sandım." Daha fazla anı bulmaya çalıştım. "Ben Devi öldürmek. Lago üzerine atladı ama ben çoktan Devin boynundaki damarı. Düştük. Ondan sonra hiçbir şey olmadı." Sanki başka biri konuşuyormuş gibi benim sesim de düz çıkıyordu.

"Devi öldürdün. Kolluk kuvvetleri geldi. Cesedi kertenkele tükürmeye başladı," dedi Curran.

"Ne kadar büyük? Ne renk?"

Beni bilgilendirmesi yaklaşık on dakika sürdü. Cuma günüydü, 4 Mart, öğleden sonra saat üç. Ben Perşembe gününü ve Cuma gününün büyük bir kısmını kaybettim.

hastane yatağında çok daha uzun süre kaldığıma yemin edebilirdim. Yirmi dört saatlik gecikme Eduardo'nun hayatına mal olabilirdi.

"Eduardo'dan haber yok mu?" "Hayır," dedi Curran.

"Neredeydiniz? Sen ve Julie'nin Lonca'da kapana kısıldığınızı sanıyordum."

Curran, "Birkaç hortlak öldürmeye gittim," dedi.

"Bir not bırakmalıydın."

"Bir not bırakmalıydım," dedi. Çene çizgisi gergindi.

Yataktan kalktım ve banyoya doğru yürüdüm.

Bacaklarım bana itaat etti. Baş ağrısının son kalıntıları da geçmemişti ama onlar da erimeye başlamıştı. Dişlerimi fırçaladım ve yüzüme soğuk su çarptım, uyuşmuş hissediyordum ve

Bir şekilde bağlantım kopmuştu, sanki gerçekten bedenimde değildim ama yakınlarda durmuş, yabancı bir kadını izliyordum.

Yüzünü yıkarken.

Doolittle'ın sesi bana doğru süzülerek, "Tetikte olman gerekiyor," dedi.

"İşlevini ne kadar geri kazandığını belirlemenin bir yolu yok. Kafası karışabilir. Belki de keskin kişilik dalgalanmaları. Normalde paniklemesini beklerdim ama ikimiz de biliyoruz ki ..."

"Onun yerine muhtemelen birini bıçaklayacak," diye sözlerini tamamladı Curran.

Yüzümü bir havluyla sildim ve aynada kendime baktım. Yavaşça, çok yavaşça, içimde bir tanıma hissi uyandı. Merhaba. Benim adım Kate Daniels. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Hala insanların kafasına tekme atıyorum. Ben hâlâ kendimim. Sevdiğim insanlar var ve onlar da beni seviyor. Yapacak bir işim var.

Kendimi daha iyi hissediyordum. Bedenim saatlerdir hastane yatağında dinleniyordu. Yavaş yavaş, azar azar kendimi yeniden ben gibi hissetmeye başladım. Sanki Pazartesi günü kalkmışım gibi taze hissediyordum. çok rahatlatıcı bir hafta sonundan sonra sabah.

Banyodan çıktım. Doolittle kapıya doğru yuvarlandı.

"Nereye gidiyorsun?" Ben sordum.

"Ben biraz uzanacağım," dedi. "Çünkü yaşlıyım, yorgunum ve aylık heyecan dozumu aştım. Kate, yorucu aktiviteler yok. Kavga yok, seks yok ve güç sözcükleri yok. Özellikle de devlere karşı. Eğer sen Bu deneyimi tekrarlarsanız, sizi öldürür. Beynin hala

iyileşiyor. Kan basıncını yükseltecek hiçbir şey yapma. Bir hafta içinde beni görmeye gel. Neden gevezelik ettiğimi bilmiyorum çünkü beni görmezden geleceğinden eminim."

Yanına geldim ve ona sarıldım.

"İşte şimdi oldu." Doolittle başını salladı.

"Her şey için teşekkür ederim."

"Beni dinle." Doolittle bakışlarıyla beni sabitledi. "Seni gömmek istemiyorum. Seni bir tabutun içinde görmek istemiyorum.

Bir noktada, ne kadar inatçı olursanız olun vücudunuza her kırıldığında yeniden bileyebileceğiniz bir kılıçmış gibi davranmayı bırakmalısınız."

"Eğer kırılırsa, bileme tek başına onu düzeltmez."

Doolittle sinirli bir homurtu çıkardı. "Kate! Kendine dikkat et. Benim gibi yaşlı bir adamı umursamıyorsan, bunu müstakbel kocan ve kızın için yap."

"Devlere karşı güçlü sözler söylemek yok," diye söz verdim. Gitti. Kapıyı arkamdan kapattım ve döndüm.

Curran yatağın yanında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ona doğru yürüdüm.

"Döndün mü, dönmedin mi?" diye sordu sessizce.

"Biraz."

"Kate."

Adımı söyleyiş şekli, uzanıp ona dokunmak istememe neden oldu.

"Nerede olduğumuzu bilmem gerekiyor." Gri gözleri kararmıştı, kızgın değil ama teslim olmuş gibiydi. "İyi miyiz? İyi miyiz?"

Tamamen yabancıyız, ilk randevuda mıyız yoksa bu gece eve birlikte mi gideceğiz?"

Ona yaklaştım ve onu öptüm. Bir an cevap vermedi, sonra ağzını açtı ve

Beni ona doğru çekti, beni kavradı. Dilini yaladım, tadının üzerimde gezinmesine izin verdim. Beklenti beni sardı. Bu doğru hissettiriyordu. O benimdi. Benim Curran'ım. Onu neredeyse kaybediyordum ama onun için savaşmıştım ve işte buradaydı, beni seviyordu. Ellerimi onunkilere doğru kaydurdım.

göğsüne ve boynuna. Birbirimize kenetlenmiş, iç içe geçmiş, neredeyse tek vücut olmuş, aynı tadı alıyor, aynı nefesi soluyorduk ve o anda kendimi bütün hissediyordum.

Kendimi yarıyor hissettim.

Dilini ağızıma soktu, benimkine bastırdı, vücudu bana karşı çok sert ve güçlüydü, teni sıcaktı, elleri sırtımda dolaşüyor, kıvrım boyunca aşağı kayıyor ve popomu avuçluyordu. Beni öptü, sert ve açgözlü, beni içine çekiyordu. Dilinin benimkine her vuruşu beni daha da çıldırttı. Ellerimi kısa saçlarının arasına soktum ve ona doğru bastırdım. Sonsuza dek sürmesini istedim.

böyle, ona sarılmış, bütün, sevilen ve istenen. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Anılarımdan insanlar yükseldi: üvey babam, Greg, biyolojik babam ... Kaybolun, hepiniz. O benim. Onu ben istedim, ben seçtim ve o benim. Bunu size ya da bir başkasına kanıtlamak zorunda değilim. Beğenmiyorsanız, işeyin.

Kapalı.

Birbirimizden ayrıldık. Gözleri altın kıvılcımlarla doluydu. Onu tutan kısıtlamalar her neyse, az önce parçalara ayırmıştım. Bakışları üzerimdeki kıyafetleri eritmiş olmalıydı ve neden hâlâ orada durduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Çenemi kaldırdım ve o da başını boynuma doğru eğdi. Dişleri oradaki deriyi ısırdı, omurgamdan aşağı lezzetli ürpertiler gönderdi.

"Sev beni," diye fısıldadım. "Sev beni ve her şey yoluna girsin."

Elleri vücudumda geziniyor, okşuyor, sert parmaklarının her fırçasıyla içimdeki ihtiyacı körüklüyordu. Nefesimi içine çekti.

Koku. Ona yaslandım ve kot pantolonunun kumaşının arkasında onun uzun sert boyunu hissettim. Evet. Lütfen.

Biri kapıyı çaldı.

"Ne?" Curran sesini eşitleyerek konuştu.

Çenesinin altındaki hassas noktayı öptüm, teninin ve hafif kirli sakalının tadına baktım. Bu onu deli ediyordu. I bunu da hatırladım.

Gözleri tamamen altın rengine döndü.

Derek kapıdan, "Lonca hakkında bilgi istemiştiniz," dedi.

Allah kahretsin.

"Bir saat içinde toplantı yapacaklar. Ayrıca Trisha, sorun yaratmadan önce Keep'i temizlemek için yarım saatimiz olduğunu söyledi. Bu gerçeği kontrol altına almakta zorlanıyorlar.

Buradayız.

"Curran?" Derek aradı.

"Biz hallederiz." Curran alçak bir hırıltıyla beni bıraktı, sanki uzaklaşmak ona fiziksel olarak zarar vermiş gibi görünüyordu.

"Zamanlaması çok kötü," dedim. "Her zaman."

"Bu onun süper gücü." Curran yüzünü buruşturdu. "Yine de durmak zorundayız. Daha sonra pişman olmanı istemiyorum. Ben de kafanın patlamasını istemiyorum."

"Gerçekten mi? Kafamı patlatacak kadar iyi misin?"

Bir an sürdü. Yüz ifadesi değişti spekülasyona yoğun. "Bu bir olasılık. Ben doktor değilim ama Doolittle bunun olabileceğini söylüyor."

"Beklentileri karşılamak için çok fazla şey var." "Beklentileri aşıyorum."

Çok da mütevazı.

"Eve gitmek istiyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Loncaya gidip Eduardo'yu bulmak istiyorum." Ve onu kaçıranın kışını bu şehirden tekmelemek.

Yatağımın altından bir çanta çıkardı. "Eşyaların. Derek'e eve uğramasını söyledim."

Çantayı hafifçe araladım ve kemerimi, fırlatma bıçaklarımı, eski yırtık kot pantolonumu ve Eduardo'nun arabasının yanında bulduğumuz garip kirli camın olduğu çantayı gördüm. "Seni seviyorum."

Beni kendine doğru çekti, alnımdan öptü ve saçlarımın kokusunu içine çekti. Bana dokunuşundaki rahatlama o kadar açıktı ki.

"Sorun yok," dedim ona.

"Biliyorum." Sesi sessizdi. "Her zaman orada olacağım. Gerekirse tüm gezegeni yürüyerek geçeceğim."

Gözlerimi kapattım ve fısıldadım, "Seninle yarı yolda buluşacağım."

Birkaç dakika sonra bekleme odasına çıktık. Derek bir duvara yaslanmıştı. Julie, Ascanio'nun yanına oturmuştu.

Aynı Ascanio, ona sonumun

felçli ya da hafıza kaybıyla eve gidip ölmek istediğimi söyledim.

Julie beni gördü ve ayağa fırladı. Ascanio onun elini tuttu ve onu geride tutmaya çalıştı.

Amnezi, ha. Bakalım nasıl olacak.

"Kim olduğumu bilmiyorum," dedim ona. "Ama çocuğuma dokunma."

Sürpriz yüzünü tokatladı. Bıraktı ve Julie bana sarıldı. Ben de ona sarıldım.

"İyi misin?" Julie sordu.

"Ben iyiyim." Ona söyledim. "Hiçbir yere gitmiyorum. Seni bırakmayacağım. Anladın mı?"

"Anladım." Başını salladı. Bu konuyu daha sonra, başkalarının önünde değilken konuşacaktık. Bazı şeyleri özel olarak konuşmak daha iyiydi.

Curran hareket ediyordu ve ben de onun yanında yürüyordum. Mümkün olduğunca çabuk Keep'ten çıkmamız gerekiyordu.

Derek ve Julie arkamıza düştüler. Ascanio beni kovaladı. "Kate! Benim."

"Ben' korkunç bir isim," dedim ona. "En azından üç harfli olmasını hedeflemelisin."

"Ascanio! Beni hatırlamalısın." Başımı salladım. "Hayır."

"Bu adil değil!" diye ilan etti.

"Evet, her şey seninle ilgili olsun," dedi Julie ona.

Ascanio durdu. "Beni hatırlamanı sağlayacağım!" diye seslendi.

Dördümüz devam ettik.

"Onu hatırlıyor musun?" Julie fısıldadı.

"Elbette, onu hatırlıyorum."

Kıs kıs güldü.

"Barabas nerede?" Curran sordu.

"Toplantılarına katılmaya karar verirsek diye Lonca'da olacağını söyledi," dedi Derek. "Bize bir bakım paketi hazırladı. Arabamın içinde."

"Güzel," dedi Curran.

"Katibi almak için Çelik At'a uğramamız gerekecek," diye ekledim. Katip ile Lonca'ya doğru yürürken Bob'u tam karnından yumruklamak gibi olurdu.

"Deve baktın mı?" Julie'ye sordum. "Evet."

"Cesedin büyüğü ne renkti?" "Bronz," dedi. "Tıpkı Tahoe gibi."

Ben de öyle düşünmüştüm. "Arabada daha çok konuşalım."

Büyük kapıları açtık. Altı kişi yolumuzu kesti. İkisini tanıdım. Canavar Lord'un kişisel koruması.

Curran yavaşlamadı bile. "Um..." dedi adamlardan biri.

"Çekil," dedi Curran.

Hareket ettiler. Koridora yöneldik. Minyon bir Kadın köşeyi döndü ve büyük gözlüklerini ayarlayarak bize doğru koştu. Dali. Hey, onu tanıdım. Benim için bir puan.

"Bekle." Dali yolumuzu kesti. "Kate, yürüyor musun?"

"Evet." Ve tekmeliyor.

"Bana neler olduğunu anlatabilir misin? Her ne yapıyorsan Sürü'yle bağlantılı olduğunu biliyorum ama Jim Ben."

Curran ona "Biz hallediyoruz," dedi.

"Sana sormuyorum." Dali bana döndü. "Neler oluyor?"

Eskiden olsa koridorda yürür ve olay çıkarmamak için kimsenin bizi duymadığından emin olurdu ama artık Konsolos değildim ve umurumda bile değildi. "Eduardo kayıp ve Mahon onu aramıyor. çünkü Eduardo'nun düzgün bir damadı. George Jim'den yardım istedi ama o da yetkisini aşmak istemiyor."

Dali gözlerini kırptırdı ve özel muhafıza döndü.

"Rodney.

Git ve benim için Eduardo'nun dosyasını getir."

"Yapamam." Büyük şekil değiştiren yüzünü özür dileyen bir ifadeye büründürdü. "Jim hoşlanmayacak-"

Dali öne doğru eğildi, bakışları doğrudan ve ağırdı.
"Jim'in neyi sevdiği umurumda değil. Yap şunu."

Rodney tereddüt etti.

"Ne bekliyorsun?" Dali sordu. Sesi bir cevapla ilgilenmediğini açıkça gösteriyordu.

"Bir 'ya da' bekliyor," dedim ona.

"Ne?"

"Bu tür tehditlerde genellikle bir 'ya da' eki vardır.
Yap yoksa kötü bir şey olur."

"O bir 'ya da' almaz." Dali'nin gözlerinde belli belirsiz bir yeşil parıltı belirdi. "'Ya da' yok. Yap o zaman. Çünkü ben öyle dedim."

Rodney başını eğdi. "Evet, Alfa."

Onun koridorda geri çekilmesini izledik.

"Bu işte iyiye gidiyorsun," dedim ona.

Omuz silkti. "Bir yolunu buldum. Çoğu insan onlara yapmalarını söylediğiniz hemen hemen her şeyi yapar, eğer otorite, onlara başka seçenek bırakmayın ve eylemlerinden sorumludur. Bu biraz korkutucu, değil mi?"

- - -

Kâtibi Çelik At'tan çıkarmak çok zor oldu.
gülünç derecede kolay. Curran ve ben oraya girdik ve Barda. Tezgâhtar bir havluyla shot bardaklarını kuruluyordu. Açık kahverengi saçlı, orta yaşlı bir adamdı.
O

iyi bir barmen olurdu. İnsanları dinlemeyi severdi.

"Kate. Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Katip bize baktı.
"Ne olacak?"

"Barmen olmayı seviyor musun?" Ben sordum.

"Kendine has anları var," dedi. "Karmaşık bir iş. Tedarikçileri takip etmek zorundasınız. Müşterilerle uğraşmak zorundasınız." Sesi pek de hevesli çıkmıyordu.

"Paralı Asker Loncası'nda ne yaptın?" Curran sordu.

"Kırk bin."

"Eğer geri gelersen sana 60 dolar veririm."

Görevli havluyu omzundan çekti ve arka tarafa seslendi.

"Hey, Cash? İşi bırakıyorum."

Bardan çıkarken Katip gülümsedi. "Daha azına da yapardım."

Curran, "Bu işi daha ucuza yapmanızı istemiyorum," dedi. "Değerinin karşılığını almalısın. Eğer Lonca'yı çalışır hale getirirsen, zam konusunu konuşuruz."

Kâtip daha geniş gülümsedi. "Sizi buna zorlayacağım."

Şimdi kamyonetiyle cipimizi takip ediyordu. Her seferinde küçük bir zafer.

Curran sürdürdü. Büyü tüm hızıyla devam ediyordu ve motor kükrüyordu, ama kabindeki ses yalıtımı Sesimizi yükseltmek zorunda kalsak da sohbet edebilmemiz için gürültüyü yeterince azalttı.

"Bildiklerimiz şunlar," dedim. "Gulyabanilerin kökeni eski Arabistan'a dayanıyor. Kurt grifonlar ve rüzgâr akrepleri de öyle. Griffin'den önce Oswald'lar dev bir kene tarafından saldırıya uğradı ama keneler evrenseldir. Muhtemelen Antarktika hariç her kıtada varlar ve ben olsam

o da tamamen ortadan kalktı. Yani Arabistan'dan gelen bir kene olabilir."

"Kertenkeleler ne olacak?" Julie sordu.

"Kafa travması nedeniyle neye benzediklerini hatırlayamıyorum ama azdaha olmaları mümkün."

"Azdaha nedir?" Derek sordu.

"Azdaha. Pers ejderhaları. Eski İran mitosunu ejderha avcılarıyla doludur."

Bu mantık silsilesi beni çok önemli bir noktaya götürüyordu.

rahatsız edici bir sonuçtu ve ben de inkârı bir kalkan olarak kullanmak için elimden geleni yapmaya çalışıyordum.

"Bir model var," dedi Curran. "Her şey çıkış yeri ile bağlantılı."

"Evet. Ayrıca, reanimatif metamorfoz nadirdir. Birbirine bu kadar yakın iki olay olması çok nadirdir. Ben olsam

Sağ kolum üzerine bahse girerim ki kurt griffin ve hortlakların arkasında kim varsa dev ve azdaha'nın arkasında da o vardır."

Curran, "Julie'yi büyücü arkadaşınıza götürmemiz gerekiyor," dedi.

"Luther'i mi kastediyorsun?"

Başını salladı. "Cesetleri karantinaya aldıklarını söylemiştin. Rüzgar akrebini buzda mı tutuyor?"

Luther'ı tanıyor musun? Evet, onu buzda tutardı ve daha yüksek biri sabrını kaybedene kadar onunla uğraşır. ondan uzaklaştırdı ve ateşe verdi. Curran'ın ne düşündüğünü biliyordum. Rüzgâr akrebi de bronz renkli büyü yayarsa, daha önce yaptığımız her şeyin doğru olduğunu teyit etmiş olacaktık. Şimdiye kadar karşılaşılanlar bağlantılıydı.

"Luther bana Mitchell'a erişim sözü verdi." Omzumun üzerinden Julie'ye baktım. "PAD'e gitmek ister misin? Benimle morga gelip garip kalıntılara bakar mısın ve sonra da PAD'in evcil hortlağını ziyaret eder misin?"

Julie burnunu kırıştırdı. "Bunu yapabilirim ya da Vardiya öncesi dönemde yaşayan insanlar hakkında son derece sıkıcı bir kitap üzerine Çağdaş İngilizce için bir kompozisyon yazarken Hayatımla hiçbir ilgisi olmayan ve bana hiç yardımcı olmayan küçük bir kasaba. Bilmiyorum, her iki seçenek de baştan çıkarıcı . . ."

"Sanırım bu yeni okul senin şımarıklığını daha da artırdı," dedim.

"Beni daha da kötü yaptın," dedi Julie. "Ben senin cezanım."

Başımı salladım. "Her neyse, Eduardo'yu bulmaya çalışırken karşılaştığımız her şey Arabistan'dan geliyor. mitoloji, yani aynı kökten geliyor coğrafi bölge benim büyüm gibi. Tıpkı babamın büyüğü gibi."

"Bunun arkasında Roland'ın olduğunu mu düşünüyorsun?" Curran sordu.

"Bilmiyorum. Devin güç sözcüklerime karşı bağışıklığı olduğunu biliyorum. Büyülerim ondan sekti ve bunun

bedeli ağır oldu. Buna karşı bir güç sözcüğü kullanma riskini göze alamam.
yoksa kafam patlayacak."

Derek, "En büyük silahlarımızdan birini kaybettik," diye özetledi.

"Şart değil," dedi Curran.

"Ona doğrudan güç sözcükleriyle saldıramam ama çevresindeki ortama saldırabilirim. Büyüm sadece yaratığın kendisine karşı çalışmıyor. Bir güç sözcüğü kullandım Bu yaratığın çağrısına açıkça cevap veren hortlaklar ve amaçlandığı gibi çalıştı."

"Neden?" Derek sordu.

"Çünkü aşağıdakiler arasında çok önemli farklar var Gulyabaniler, Griffin ve dev," dedim. "Tüm bunların arkasında bir varlığın, bir Çağırıcı'nın olduğunu varsayalım. Bir tür gündemi var, ama sınırlı çünkü Bu yüzden bir şekilde hortlakları kontrol etmenin bir yolunu buluyor ve onları emirlerini yerine getirmek için kullanıyor. Güç kelimelerim onlara karşı işe yarıyor çünkü Çağırıcı'nın kontrolü altında olsalar da kendi büyülerini koruyorlar."

"Bu mantıklı," dedi Derek.

"Güzel. Griffin bir çağırıcıdır, Çağırıcı'nın yoktan var ettiği bir şeydir. Bu onun büyüünün bir ifadesi, bu yüzden güç kelimelerim onun üzerinde işe yarayabilir de yaramayabilir de. Devin bir çağırıcı olduğunu sanmıyorum, çünkü o açıkça bir güç nesnesi takıyordu. Parlaktı. Kulağında gördüm. Sanırım bir mücevher parçası olabilirdi. bir çeşit."

"Onun bir güç nesnesi olduğunu nereden biliyorsun?" Julie sordu. "Belki de sıradan bir küpeydi."

"Çünkü dev onun dışında çıplaktı ve açıkça onun için çok küçüktü. Bu nesne büyük olasılıkla onu bir deve dönüştürdü ve muhtemelen bir çağırıcı olarak değil, bir insan olarak başladı. Bu tür bir dönüşümün gerçekleşmesi için, Çağırıcı'nın insan bedenini tamamen kendi gücüyle doldurması gerekir."

"Anlıyorum," dedi Julie. "Çağırıcı, bir tür ve onu bir deve dönüştürdü, bu da dev"

bir avatar. Sanki Çağırın'ın kendisi dev olmuş gibi."

"Aynen öyle. Güç kelimelerim onun kontrol ettiği yaratıklar üzerinde işe yarıyor, çağırdığı yaratıklar üzerinde işe yarayabilir, ama kesinlikle doğrudan onun üzerinde işe yaramıyor."

"Güç sözcükleri yok," dedi

Curran. "Katılıyorum," dedi Julie.

"Kesinlikle başka seçeneğim olmadığı sürece güç sözcüklerini kullanmayı planlamıyorum." Luther'e güç nesnesinin ele geçirilip geçirilmediğini sormayı aklıma not ettim. Sanki ben

Bir şey eksikti, hayati bir parça, ama ona ulaştığımda hiçbir şey bulamadım.

"Loncaya neden saldırdığını anlamıyorum." Derek yüzünü buruşturdu. "Amaç neydi ki?"

"İntikam," dedi Curran. "Olaya onun bakış açısından bakın. Önce kedilere karşı bir şey olduğuna karar veriyor ve Oswald ailesine saldırmaya başlıyor. Bir kene çağırıyor. Bir paralı asker olan Eduardo gelip onu öldürdü. Sonra Kate ve ben onun hortlaklarından birkaçını öldürdük. Sonra bir kurt griffin çağırdı ve Loncadan iki paralı asker onu öldürdü. Griffin'i bir rüzgar akrebine dönüştürdü ve Lonca'dan yeni gelen Kate ve ben onu öldürdük. Sonra sen, Ascanio, Julie ve ben MARTA tünellerine girip daha fazla hortlağını öldürmek. Onun yerinde olsaydım çok sinirlenirdim ve Lonca'ya gelip paralı askerlere bunun bedelini ödetmek ve benimle uğraşmayı bırakmalarını sağlamak isterdim."

"Teorimizle ilgili sorun, Eduardo'nun buna uymaması," dedim.

"Neden olmasın?" Derek sordu.

"Onu öldürmediler," dedi Curran. "Eğer Eduardo sadece bir paralı asker olduğu için hedef alındıysa, neden onu öldürmediler? Neden onu kaçırma zahmetine girdiniz? Eduardo'yu bu kadar özel yapan ne?"

"Diğer işlerini de kayıtlardan çıkarana kadar bilemeyiz. Lonca," dedim. Bunu yapmak için de iki şeye ihtiyacımız vardı: Kâtip'in bize yardım etmesi ve Lonca'nın geri kalanının

başka bir yol. Her şey Lonca'ya bağlıydı, öyle ya da böyle.

Curran Phoenix Drive'a döndü. Binanın en üst katı Lonca harabeye dönmüştü, çatısı yırtık pırtık ve kırık ama otoparktaki tüm molozlar gitmişti. Hurdaya dönmüş arabalar ve binanın parçaları ortadan kaybolmuştu. Sokağı bir santim gümüşü toz kaplamıştı.

"MSDU salla ve pişir yaptı," dedim. Curran bana baktı.

"Kirlenmiş toprağı yaktılar ve tuzladılar." Tuz, sihirli olan her şey için evrensel bir deterjandı.

Ne tür bir büyüyle karşı karşıya olduğunuzu bilmediğinizde iki seçeneğiniz vardı. Kirlenmiş nesneyi ateşe verebilir ya da tuza gömebilirsiniz. MSDU genellikle ikisini de seçti, ki bu salla ve pişir olarak bilinirdi. Mükemmel alev makineleri vardı ve sokakta kamyonlar dolusu tuz olmalıydı. Sihirli bir şey hayatta kaldıysa şaşırdım.

"Pekâlâ, oyun yüzlerinizi takının" dedim çocuklara.

Kenara park ettik. Barabas'ın Derek'e Lonca'da gösterip anlatması için verdiği çantayı aldım. Curran arabadan indi ve pelerinini giydi. Pelerin Barabas'ın fikriydi. Büyük, siyah ve kenarları siyah tüylerle kaplı olan bu yelek Curran'ın sağ omzunda toplanmıştı. Sürü Flare sırasında Kuzgun Tanrı'nın kafasını kopardıktan sonra onun için yaptı. Onu hiç takmadı. Barabas onu göndermişti.

Derek aracılığıyla kıyafetlerimi değiştirdim ve Curran'a "Bunu giy lütfen" diye bir not bıraktım. Sizi onun yüzüne odaklanmaya zorluyordu ve siz o yüze bakmak ya da gözlerindeki gücü görmek istemiyordunuz. Tanrı Katili Curran.

Katip bize yetişti, hasarı incelerken yüz ifadesi gerildi. "Tanrım. Bunu görmeye geldim ama yaklaşamadılar. Yetkililer bölgeyi kordon altına aldılar."

"Tekrar bir araya getireceğiz," dedim ona. "Yeni gibi."

"Daha iyi," dedi Curran.

Loncaya doğru yürüdük. Tuz ayaklarımızın altında cıtırdıyordu.

Loncanın uzun süredir acı çeken metal kapıları bir karış kadar açıktı. Onları bir araya getirmek için gönülsüzce bir girişimde bulunulmuştu. Birkaç kişi uğraşmış olmalı, Çünkü kapıların kenarları tuzlanmış kaldırımında çizik izleri bırakıyordu.

Curran'a "Dramatik kapı açma olayını sen yapmalısın," dedim.

"Dramatik kapı açma şeyini yaparken beni görmek ister misiniz?"

"Evet, isterim. Hem de çok."

Hızlı bir gülümseme dudaklarını büktü. Hızlandık. Biz neredeyse yürüyorlardı. Bir asker boşluktan kafasını uzattı, bizi gördü ve gözden kayboldu.

Kapıya ulaştık. Curran yavaşlamadı bile. Kollarını kaldırdı. Elleri kapılara çarptı. İtti ve kapılar metal bir iniltiyle, zemini sıyrarak açıldı.

Curran yürümeye devam etti. Benim korkunç, korkunç piçim.

Lonca Salonu'na girdik. Zeminde cırılçıplak soyulmuştu. Çatının çoğu gitmişti ve açık gökyüzü tepemizde yükseliyordu. Bu çok fazla çalışma gerektirecekti. Çalışmak ve Para.

Askerler duvarların yanında oturup duruyordu. Barabas'ı gördüm. solda duruyordu. Bakışlarımız birleşti ve o da gülümsedi.

Pistin ortasında Mark, Bob Carver ve Dört Atlı'nın diğer tek üyesi olan Ivera duruyordu.

Rigan, Viking akıncıları tarafından yanlışlıkla geride bırakılmış gibi görünen iri yarı sarışın bir adam; ve Sonia, kaslı, zarif bir Afro-Amerikan kadın

Bir eskrimci gibi. Ne güzel. Lonca Meclisi'nin hepsi buradaydı.

Herkes bize baktı. Mark bize bir bakış attı ve kalabalığa döndü. Takım elbisesi üzerinde yamuk duruyordu. Kravatı boynundan sarkıyordu. Ateşi varmış gibi görünüyordu.

"Yıllarca bu cehennem çukurunu ben yönettim.
Aptal kurucunuza bakıcılık yaptım," dedi Mark.

Yüzler asıldı. Solomon Red'in anısına hakaret etmek iyi bir hareket değildi.

"Tedarikçilerle pazarlık yaptım. Büyük ihaleleri ben aldım. VIP müşterilerle ben ilgilendim. Malinov sözleşmesi mi? Onu senin için ben aldım. Horowitz işi? Onu da ben ayarladım. Hayır.

Solomon Red. Katip değil. Bunu ben yaptım."

Aman ne güzel. Onu "Ben özel bir kar tanesiyim" konuşmasının tam ortasında yakalamıştık.

"Bu saçmalık," dedi Rigan. "Horowitz'in işindeydim. Solomon onları iyi olduğumuza ikna edene kadar bizimle konuşmadılar bile."

Mark ona doğru döndü. Gözleri kısılmıştı. "Biliyor musun, Rigan?" Derin bir nefes aldı.

Bekle onu . . . Bekle onu . . .

"Siktir git!"

İşte burada.

"Hepinizi sikeyim."

Yürüyecekti. Bunu hissedebiliyordum. Bob da bunu biliyordu, çünkü konuşmuyordu. Orada bulunanların dörtte üçünün aksine, Bob da Lonca'yı yönetmenin Mark olmadan neredeyse imkansız olurdu.

"Kendimi savunmaktan bıktım. Kendimi haklı çıkarmayı bıraktım. Burası bitti. Bitti!" Mark sırtıttı. "Ben bu batan gemiyle birlikte batmayacağım. Kendime bir iş buldum. İşim bitti."

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye seslendi askerlerden biri.

"Siz bok koklayan hayvanların ne yapacağı umurumda bile değil. Ben yokum. Ben sadece her birinizden ne kadar nefret ettiğimi bilmenizi istiyorum. Cehennemde çürüyün, umurumda değil."

Mark gitmek için döndü.

"Bekle," diye seslendi Bob. "Hisseleriniz ne olacak?"

Mark döndü. "Hisselerimi mi istiyorsun Bob?" Kıkırdadı. "Bu mu yani? Sen ve senin Neandertallerinin iki yüz yedi dolara çıkardığınız değersiz hisselerimi mi?"

Hisse başına 56 sent mi? Onları alamayacaksın, Bob. I çoktan sattım. Piyasa değerin de üstünde aldım. Bu yıkık dökük harabede hayatınızın geri kalanının tadını çıkarın."

Mark bir işaretle selam verdi, döndü ve gitti. Sessizlik hüküm sürüyordu.

"Hisselerini kim satın aldı?" Sonia sordu. "Ben aldım," dedi Barabas.

Herkes Barabas'a baktı. Bob Carver'ın İhtimallerini hararetle hesaplayan bir adamın ifadesi.

"Bağışlar ve Hayır Amaçlı Katkılar hükmüne başvuruyorum," dedim. "Kılavuzda Üyelik Yetkileri altındaki son madde."

Herkes bana baktı.

Çantamı kaldırdım. "Sadece Kâtip'in maaşını finanse etmek için kullanılmak üzere Lonca'ya yirmi bin dolar bağışlıyorum.

Lonca'nın kendisini yeniden işe almaya istekli olması halinde, önümüzdeki iki ay için seçeceği bir asistanın maaşını ödeyecektir."

"Bunu yapamazsın," diye atıldı Bob. "İçeri girmenin yolunu öylece satın alamazsın."

"Evet, yapabilir," dedi Rigan. "Kahretsin, evet, tamamen yapabilir."

Bob ona döndü. "Bir anlaşma yapmıştık."

"Anlaşmanızda para bağışlamasından söz edilmiyordu. Bunun ne olduğunu sanıyorsun, Tarikat mı?" Rigan kalabalığa döndü. "Burada bedava çalışan elini kaldırsın."

Kimse kımıldamadı.

"Burada kim ödeme almak istiyor?"

Bir orman dolusu el havaya kalktı. İşinizi sizin için yapmaları çok güzel.

"Son maaş çeklerimden üçü eksik geldi," dedi Sonia. "Üç! Bıktım artık bundan."

Bob Ivera'ya döndü. Omuz silkti.

"Neden hâlâ bunu konuşuyoruz?" diye sordu Rigan. "Kâtip'in görevine iadesini oylarınıza sunuyorum. Kabul edenler?"

Elini yukarı kaldırdı. Sonia da ona katıldı. Ivera elini kaldırdı. Bob tereddüt etti ama elini kaldırdı. Karşı oy tüm Lonca'nın önünde Katip'in liderliğinin tabutuna kapağı çarpacaktır.

"Çoğunluk," diye duyurdu Rigan. "Görevinize iade edildiniz, Kâtip."

Arkadan biri alkışladı. Kalabalık alkışı yakaladı ve salon gümbürtüler, alkışlar ve ısıklarla inledi.

Kâtip küçük bir selam verdi.

"Pekâlâ, pekâlâ," diye bağırdı Bob. 'Daha büyük sorunlarımız var.

Sanki çatı yokmuş gibi."

"Şirket hükmü uyarınca, üç kişiyi yardımcılarım olarak kaydettirmeyi talep ediyorum" dedim.

"Bu bekleyebilir." Bob bana ters ters baktı. "Hayır, bekleyemez," dedim ona.

"Son kontrol ettiğimde, Daniels ..." Bob başladı.

"Devi öldürdü," diye seslendi bir kadın. "Boynunu kesti. Övgüyü Lago aldı ama ben onu yaparken gördüm."

Övgüyü Lago mu aldı? Onun yapacağı bir şeye benziyordu. Ve ben hiçbir şey hatırlamıyorum. Olmuş olmalı.

Curran'ın bana bahsettiği kertenkelelerle dev düşme arasında.

"Bunun konuyla ne alakası var?" Bob bağırdı. "Eğer o olmasaydı, Lonca ayakta kalamazdı." kadın cevap verdi. "Bırakın işini yapsın."

"Neredeydin Bob?" diye seslendi bir başka merkep. "İş üzerindeydim," diye havladı Bob.

"Bırakın konuşsun." Alix Simos bir adım öne çıktı. Bu beklenmedik bir şeydi. Onu çok az tanıyordum.

"Kimi kaydettiriyorsun?" Sonia bana sordu.

"O, o ve o." Curran, Derek ve Barabas'ı işaret ettim.

"Hayır," dedi Bob. "Görmüyor musun? Bunu stopgap'ten kaçınmak için kullanıyor."

Barabas ağzını açtı. Başımı salladım. Ben söylesem daha iyi olurdu.

"Bob, bu sana bağılı değıl. Bir yılı aşkın süredir kurumsal üye olarak kayıtlıyım. Yardımcılarımı istediğıim zaman üye yapabilirim."

"O haklı," dedi Katip.

Bob, "İşleri batırırlarsa bundan sen sorumlu olacaksın," dedi.

"Peki, kaydınız yapıldı," dedi Sonia. "Kâtip evrak işlerini halledecek."

Bob kollarını açtı.

"Ne?" Sonia ona bir bakış attı. "Bunun nereye gittiğini görmek istiyorum. Üçünüz de varsınız."

Ben geri çekildim. Barabas öne çıktı. "Cutting Edge, Bağışlar ve Hayır Amaçlı Katkılar hükmüne başvuruyor. Mali sınırlara uygun olarak Cutting Edge, aşağıdaki şekilde tahsis edilmek üzere yardımcı üye başına 50.000 \$ olmak üzere Lonca'ya 150.000 \$ bağışta bulunmaktadır: Çatının onarımı için 18.000 dolar, iç mekanın onarımı için 10.000 dolar, 12.000 dolar faturalarındaki ödenmemiş bakiyeleri kapatmak için ..."

Devam etti. Bütün bunları kırk sekiz saatten kısa bir sürede nasıl çözebilmişti? Her maddeyle birlikte Bob'un ifadesi biraz daha karardı.

". . ve son olarak da kalan 16,000 \$ silah odası için mühimmat stokunu yenilemek için. Paranın gerektiğı gibi dağıtıldığından emin olmak için Cutting Edge beni bu fonlar için sayman olarak atadı."

"Fikirlerini değıştirmeden önce bu parayı alıp tüm idari işleri halletmesi için o adamı atamaya var mısınız?" Rigan sordu.

"Görmüyor musun?" Bob, koyu renkli peleriniyle Barabas'ın yanında beliren Curran'ı işaret etti. "Bu o. Bu o. finanse ediyor."

Sonia ona, "Bunu kimin finanse ettiğı umurumda bile değıl," dedi. "Bu para, Bob! Para elimde!"

Bob dişlerini sıktı. "Hepimiz burası için savaştık. Biz hak ettin. Bir yabancıнын gelip burayı ele geçirmesine izin veremezsiniz. O kendi yolunu satın alıyor."

"Benim tam olarak nasıl bir Yabancı mı?" diye sordum. "Çok kabasın Bob. Duygularım tamamen yaralı."

Kalabalık kıs kıs güldü.

Rigan Bob'a döndü. "Hiçbir şey istemiyor." Bob ağzını açtı ve kapattı.

Evet, az önce üstünlük sağladın. Curran Lonca'da sıradan bir paralı asker olmak dışında bir pozisyon istemedi.

Curran gülümsedi.

Rigan, "Adam bize karşılıksız sihirli para veriyor," dedi. "Özel bir şey istemedi.

Güç. Bizimle pazarlık yapmıyor. Bize sadece para teklif ediyor. Paran var mı, Bob? Eğer bize vermek istiyorsan 150 bin, onun yerine seninkini kullanırım. Lonca'ya tekrar iş almak için herkesin parasını kullanırım."

"Oylayalım," dedi Sonia ve elini kaldırdı. Rigan da elini kaldırdı. Ivera tereddüt etti.

Rigan, "Ivera, ya sıç, ya işe ya da çömlekten çık," dedi. Merc'ler, kibar mizaçlı ve zarif tavırlı insanlar.

Ivera elini kaldırdı. Bob ona yaralı bir bakış fırlattı.

Ivera sessizce, "Paraya ihtiyacımız var," dedi.

"Tamamdır." Rigan ellerini birbirine vurdu.

"Önümüzdeki iki ayın bütçesini az önce kabul ettik."

Bob yere tükürdü ve dışarı çıktı. Ivera onu takip etti. Yanlış hareketti. Az önce Curran'a meydanı bırakmıştı ve Curran bu fırsatı boşa harcamayacaktı.

Curran Bob'un tükürüğünü düşündü. "Burayı temizlememiz gerek. Bir kürek ya da süpürge kapın ve gidelim."

Paralı askerlerden biri olan Paula, "Ben kapıcı değilim," diye seslendi. Curran ona döndü. "Komik, ben de hademe değilim.

Gerçi bu kime sorduğunuza bağlı. Bazen kendimi başkalarının pisliğini temizlerken buluyorum. Ama hepimiz bu yollardan geçtik. Tüccar olmak böyle bir şey, değil mi?"

"Bilemezsin," dedi Paula.

Curran ona baktı. "Anladığım kadarıyla bize ayrıcalıklı bir geçmişten geliyorsunuz."

Paula geri çekildi. "Bu seni ilgilendirmez." "Ben paradan gelmiyorum," dedi Curran. Sesi yuvarlandı, boşluğu doldurdu. "Sahip olduğum her şeyi kendi ellerimle yaptım ve bunun için her gün çok çalışmam gerekiyor."

"Daniels bile mi?" diye sordu bir başka merkep.

Bu biraz kıkırdama yarattı. Curran gülümsedi. Parlak, bulaşıcı bir gülümsemeydi bu. "Özellikle Daniels. Onu her gün yanımda tutmak için çalışıyorum. Aksi takdirde bana katlanamazdı."

Daha çok gül.

"Bir noktada zengin olacağımı düşünmüştüm ama halkımdan ayrıldığımda bana ödeme yapmak yerine hisse verdiler

bu Lonca'da."

"Enayi yerine kondun," diye seslendi biri.

"Onlar da böyle düşünüyordu," dedi Curran. "Görünüşe göre onları kandırmışım. Bence burası bir nakit ineği."

İnsanlar güldü.

Paula, "Kafanızı muayene ettirmeniz gerekiyor," diye gönüllü oldu.

Onu görmezden geldi. "Buraya konuşma yapmaya ya da bir şey çalıştırmak. Orada bulundum ve bunu yaptım. Artık bir ailem var ve tek bir sebep için buradayım. Bir şeyler yapmak için buradayım. para."

Sihirli sözcükleri söylemişti. Şimdi dinliyorlardı. "Birini işe aldığımda, işinde kullandığı araçlara bakarım. ve iş yeri. Bir elektrikçi işe alıyorsam, dükkanının temiz ve düzenli olmasını ve aletlerinin iyi durumda olmasını isterim. Eğer bir katili işe alıyorsam, onun İşine ve silahına saygı duyuyor. Etrafına bir bak. Yerde çöpler var. Pislik. Eski yiyecekler. Burası çok güzel kokuyor ve daha kötü görünüyor."

Askerler sanki Lonca'yı ilk kez görüyormuş gibi etraflarına bakındılar.

"Şu anda o kapıdan içeri girsem ve bunu görsem, bizi işe

almazdım. Zayıf görünüyoruz. Özensiz görünüyoruz."
Curran

başını salladı. "Buraya bakarak, buranın yetenekli tüccarlardan oluşan bir lonca olduğunu asla söyleyemezsiniz. Çünkü bu Ne olduğunuzu. Her gün hayatınızı tehlikeye atıyorsunuz. para kazanmak ve insanlara yardım etmek için. Her Joe Blow bu işi yapamaz. Bu, elektrikçiler ya da masonlar loncası gibi bir loncadır, ancak bu loncanın bir üyesi işleri berbat ettiğinde, elektrikler kesilmek ya da bina yıkılmak yerine insanlar ölür."

Artık onun her sözünü bekliyorlardı.

"İşe çöp içinde gelmekten daha iyisini hak ediyorsunuz. İşler gelmeye başladığında, hademeleri işe alacağız ve onlara iyi para ödeyeceğiz, çünkü ayıracak paramız olacak. Ama birinin bizi işe alması için ön kapıdan öğürmeden geçmesi gerekiyor. Ayrıca, oradaki benim çocuğum." Julie'ye başıyla işaret etti. "Bir çöplükte çalıştığımı düşünmesini istemiyorum. Bu yüzden kıcımlı kaldırıp burayı temizleyeceğim. Eğer bu yerle gurur duymayacak kadar iyi yetiştirilmişseniz ya da topraktan çok korkuyorsun, umurumda değil. Git diğer özel kar taneleriyle birlikte yolun dışında otur."

- - -

ON BEŞ DAKİKA SONRA Eduardo'nun işlerinin listesini çıkaran Kâtibin yanında durdum. Başımın döndüğünü hissediyordum. Benim Sol tarafım kaşındı. Ama bunlar yaşadığım en kötü yan etkiler olsaydı, çok heyecanlanırdım.

Lonca hareketli bir kovana dönüşmüştü. Çöpler süpürülüyor, enkazlar el arabalarına dolduruluyor ve Curran zeminin üzerinden tek başına Duvarlardan düşen büyük tuğla parçalarını dışarı taşıdı.

"İşte her şey burada." Katip bana el yazısıyla yazılmış bir liste uzattı.

Taradım. Rutin, rutin, rutin. Arap mitolojisine uzaktan bile işaret eden bir şey yoktu. O alt bölümde hiçbir şey yok. Burası çıkmaz sokak gibi görünüyordu.

Eduardo bu birkaç hafta içinde çok çalıştı. Hiç uyudu mu?
Bekle.

Beş Şubat tarihli bir kaydı gösterdim. "Burada bir iş reddettiği yazıyor."

Katip listeyi kontrol etti. "Bunu hatırlıyorum. Bir iş aldı iki saat sonra geri geldi ve onu bıraktı."

İşi bırakmak duyulmamış bir şey değildi, ama bir kez Bir konsere bağlıysanız, onu yapmak zorundaydınız, bu yüzden Lonca yılda sadece üç konserin iptal edilmesine izin verdi. Bu da mavi bir işti, bu da iki katı ücret anlamına geliyordu. "Ne oldu?"

"Bu bir koruma göreviydi, VIP müşteri. Rose da onunla birlikteydi. Daha sonra onunla röportaj yaptım. sorumluluk ve değerlendirme olduğunu söyledi. Eduardo komşusunun eve geldiğini görene kadar iyiydi. Bir dakika. Bunu o kadar iyi hatırlamıyorum." Katip başka bir kitabı karıştırdı. "İşte. 'Ellili yaşlarının başında, 1.80 boylarında, iri yapılı, siyah saçlı, siyah gözlü, kısa sakallı, zeytin tenli, gözlüklü bir adam ...'"

Kolum üzerine bahse girerim ki bu Nitish'in müşterisiydi.

". . . nefes kesici siyah bir Arap atına biniyor." "Arap atı mı?" Bu tek başına bir şey ifade etmiyordu.

"Evet. Rose atları iyi tanır. Beş dakika boyunca o atın ne kadar iyi olduğunu anlattı. Bakalım, Rose "İşte milyon dolarlık bir at gidiyor." diye yorum yaptı Eduardo'ya. Eduardo attan inerken adama baktı. Adam Eduardo'yu tanıdı ve ona ismiyle seslendi. Eduardo cevap vermedi, eve girdi, eşyalarını aldı ve çıktı. Adam onun gidişini izledi ama müdahale etmedi. Son."

Merhaba, Eduardo'nun sapığı.

Kâtip yukarı baktı. "Doğruca buraya geldi. ve bir tane daha aldı. Ona bunun kötü bir alışkanlık olduğunu söyledim ve o da bunun kişisel olduğunu söyledi."

"Komşunun adresini alabilir miyim?"

"Hayır, ama işte konserin adresi." Katip adresi bir kağıda yazdı. "Sadece bu seferlik."

"Söz veriyorum."

"Arkadaşınız mıydı?" Katip sordu.

"Öyleydi" lafı hoşuma gitmedi. "Hâlâ öyle."

"Umarım onu bulursunuz."

"Ben de öyle."

Derek'e ihtiyacım vardı. Yakında hava kararacaktı ve Mitchell'la konuşmam gerekiyordu çünkü Atlanta bölgesindeki hortlakları etkileyen bir şey olup olmadığını anlamak için hâlâ en iyi şansım oydu. O randevuyu kaçırıamazdım.

Kafamı kaldırdım ve Ascanio'nun yerde ilerlediğini gördüm. Yanında takım elbiseli, orta yaşlı bir Afro-Amerikan adam yürüyordu.

Ascanio beni gördü ve rotasını düzeltti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bu Bay Oswald," dedi Ascanio. "Ofise geldi, ben de kendisiyle konuşmanızın daha iyi olacağını düşündüm."

Bay Oswald. Ailesini rüzgar akrebinden kurtardığımız kadının soyadı Oswald'dı.

Elimi uzattım. "Bay Oswald?"

"Karımı ve çocuklarımı kurtardığınız için teşekkür ederim," dedi.

Normalde onu yan odalardan birine götürmeyi teklif ederdim ama şu anda her yer pislik içindeydi, o yüzden ayakta da durabilirdik. "Sorun değil efendim. Konaklama için kusura bakmayın. Son büyü dalgasında biraz sorun yaşadık. Aileniz nasıl?"

"İyi gidiyorlar," dedi. "Nakliyecileri tuttuk ve evi satışa çıkardık. Herhangi bir şey almak istemiyoruz. şans."

"Bu anlaşılabilir bir şey." Onu konuşturmaya devam et . .

"Pamela, bizimle ya da kedilerimizle bir sorunu olan olup olmadığını sorduğunuzdan bahsetti."

Lütfen bana birinin sizinle bir sorunu olduğunu ve onun adını ve adresini bildiğinizi söyleyin. Lütfen, Evren, yap

Bana bir iyilik yap.

"Birkaç hafta önce yaşadığımız fırtınadan sonra bahçe işleriyle uğraşıyordum. Ön bahçedeydim ve bu Adam yanıma geldi ve kedilerimizin arabasına nasıl bindiğini anlatmaya başladı."

"Onu daha önce hiç gördün mü?"

Bay Oswald başını salladı. Tabii ki hayır. Bu çok kolay olurdu.

"Ona beni başka biriyle karıştırdığını, çünkü Sherlock ve Watson'ın kedilerin içinde olduğunu söyledim. Bana sorarsanız bu hiç mantıklı değil. Bir kedi avcısıdır. Tatmin olmak için dışarı çıkıp avlanmalıdır, ama çocuklar bundan korkuyor.

Bir şey onları yiyebilir, bu yüzden onları içeride tutuyoruz." "Adam ne dedi?"

"Çok tedirgin oldu." Bay Oswald kaşlarını çatı. "O Sesini yükseltti, kollarını salladı ve sadece atıp tutma olarak tanımlayabileceğim bir şekilde devam etti. Sarhoş olabileceğini düşündüm. Sonunda bana 'siz' buraya taşınana kadar her şeyin yolunda olduğunu söylediği bölüme geldi.

'senin şımarık veletlerinle'. Bunun üzerine ona mülkünden defolup gitmesini söyledim."

"Öyle mi yaptı?"

"Bana artık elinin kolunun bağlı olduğunu söyledi ve çekip gitti."

Küçük not defterimi çıkardım. "Nasıl biriydi?" "Ellili yaşların sonunda, siyah saçlı, kel, orta yapılı."

"Beyaz, Hispanik . . . ?"

"Beyaz. Takım elbise giymiş ve kravat takmış. Gözlüklü." Çok genel. "Başka bir şey var mı? Yapabileceğin herhangi bir şey

hatırlıyor musun?" Ben sordum. "Dövmeler, yara izleri, sıra dışı bir şey var mı?"

"Bir küpe takıyordu." Bay Oswald bunu düşündü ve başını salladı. "Evet, hatırlıyorum. Sol kulağına bir küpe takmıştı, içinde çok büyük bir cam mücevher olan şu sarkan küpelerden. Garip olduğunu düşünmüştüm çünkü ona hiç uymuyordu."

"Cam olduğunu nereden biliyorsun?"

"Parlak kırmızıydı ve kabuklu bir badem büyüklüğündeydi, neredeyse bir inç uzunluğundaydı. Gülünç görüldüğünü düşündüm."

Kafamda alarmlar çalmaya başladı.

"Küpeyi çizebilir misin?" Defteri ona uzattım.

Hızlıca bir şekil çizdi ve bana geri verdi. Birbirine kaynaşmış ve ortasında mücevher bulunan metal bir mantarla kaplanmış büyük üzüm taneleri kümesine benziyordu.

"Belli ki çok kötü bir taklitti," dedi. "Bu Altın rengi şu metalik boyalardan biri gibi çok soluk görünüyordu ve küpe de eski ve ezikti."

Saçmalık. Eski kötüydü. Basit bir tasarım da kötüydü. "Mücevher yüzlü müydü?" diye sordum.

"Hayır, pürüzsüzdü. Ne deniyordu ona?" Yüzünü buruşturdu. "Kabaşon kesim," dedi Ascanio.

"Evet."

Ve kötüden daha kötüye gittik. "Çok teşekkür ederim Bay Oswald. Çok yardımcı oldunuz."

"Elbette. Size daha önce söylemediğimiz için üzgünüm ama Pamela'ya bundan hiç bahsetmedim. O zaten mahalle için endişeleniyordu."

"Neden mahalle için endişeleniyordu?" "Bazı garip şeyler oldu. Her şey

Arabalar. Çıkmaz sokakta bir komşumuz var. O da Bisiklet tutkunu diyebileceğiniz biri. Her lanet olası Pazar günü, eğer teknisyen ayaktaysa, tam da biz uyumaya çalışırken, bisikletini sokakta bir aşağı bir yukarı sürmeye başlıyor. İki hafta

Geçenlerde onu kaldırımında ağlarken gördüm. Birisi bisikletini ve tüm arabalarını ezmişti. Geriye ne kaldığını gördüm.

Biri üzerlerine basmış."

Şöyle demezsiniz. "Bu ne zaman oldu?"

"Geçen Pazartesi. Ama en kötüsü geçen Perşembe'ydi. Vardiya Günü için süsleme yapmıştık. Vardiyamızda bir sürü çocuk var. sokak."

Vardiya Günü, yıllar önce ilk sihirli dalğanın dehşetinden doğan yeni bir bayramdı. Yıldönümünde insanlar süslemeler yaptılar: kurdeleler, haçlar, hilaller, Davut Yıldızı ile yapılmış flamalar. Mavi ışıklar yaktılar ve küçük çocuklar sokaklarda bir aşağı bir yukarı dolaşarak kapıları çaldılar. kurabiye karşılığında küçük takılar dağıtmak ve Şeker. Dünya nüfusunun on ikide birinin öldüğü günün yıldönümünde yaşamı kutlamanın bir yoluydu.

"Tüm süslemeleri, kurdeleleri, tel canavarları, her şeyi çıkarmıştık. Bütün alt bölüm süslenmişti. Sonra bir gecede her şey ortadan kayboldu." Bay Oswald boğazını temizledi. "Tüm mahalledeki her şey gitmiş, sanki hiç orada yokmuş gibi. Arnie ile konuştum

Sokağın karşısındaymış ve o gece eve geç geleceğini söylemiş. Süslemelerin yanından geçmiş, garaja girmiş ve sonra postayı almayı hatırlamış, bu yüzden geri yürüdü. Evimizdeki süslemeler konusunda ciddiyizdir. Ağacımızı kurdelelerle sarmıştık. Çocukların bir saatini aldı. Arnie garajda bir dakika kalmış olabilir ama dışarı çıktığında tüm sokaktaki her şey gitmişti. Nasıl bir sihir her şeyin birkaç dakika içinde yok olmasını sağlayabilir?"

Normal bir orta yaşlı adamı altmış beş metrelik bir deve dönüştüren türden bir sihir. Geçen perşembe 24 Şubat. Eduardo, 24 Şubat Pazartesi günü 28. "Bay Oswald, benim için geçmişini düşünebilir misiniz? Adamla kedileriniz hakkında ne zaman konuştunuz?"

"Birkaç gün önce," dedi.

"Perşembe gününden önce miydi yoksa sonra mı?"

Kaşlarını çattı. "Daha önce olmalı. Cuma günü ayrıldım, yani ... olmalı. Çarşamba günüydü. Çarşamba olduğunu hatırlıyorum, çünkü çöpü kaldırıma götürdüm."

"Peki bunun arkasında kimin olabileceğini bilmiyor musunuz?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Ama umarım o piçi bulursunuz. Gitsem iyi olacak."

"Elbette. Yardımlarınız için çok teşekkür ederim." Dışarı çıktı.

"Mücevherin yontulmuş olması neden bu kadar önemli?" Ascanio sordu.

"Çünkü insanlar mücevher kesmeye On dördüncü yüzyıl. Ondan önce aletleri yoktu, bu yüzden onları kabaşon şeklinde şekillendirdiler. Bu adam bir "İçinde bir inç uzunluğunda yakut olan eski bir küpe."

Ascanio'ya döndüm. "Benim için mi çalışıyorsun?"

"Evet. Beni ücretsiz stajyerlikten ücretli stajyerliğe terfi ettirdiniz." "Seni ilk başta stajyer yapmak kimin fikriydi?"

yer mi?"

"Seninki. Andrea bunun çok tehlikeli olduğunu düşündü," dedi yardımsever bir şekilde.

"Çünkü Andrea'nın omuzları üzerinde benden daha iyi bir kafası var." Onun en iyi arkadaşım olmasının bir nedeni vardı. "Chamblee'yi aramanı ve Dunwoody Polis Departmanları ve onlara Oswald'lara ya da mahallelerindeki herhangi bir şeye karşı herhangi bir şikâyetle bulunulmamıştır." Oswald'ların evinin tam sınırda olduğu düşünüldüğünde, hangi şikâyetlerin yerleştirilmiş olabileceği departman.

Ascanio'nun yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Bunu yapmamı zaten söylemiştin. Hiç şikâyetleri yoktu."

"Aradınız mı yoksa bizzat gittiniz mi?" "Aradım."

Stajyer olduğu için onu eğitmek zorundaydım. "Gürültülü bir motosiklet, bir sürü parlak dekorasyon ve insanların arabalarının üzerine oturan kediler. Bunların ortak noktası nedir?"

"Bastonunu sallayan ve insanlara bahçesinden çıkmaları için bağırان huysuz bir komşu."

Onun için hâlâ umut vardı. "Huysuz komşular şikâyet ederler ve bu şikâyetlerini genellikle yazılı olarak yetkililere iletirler." Ve bazen, şikâyetleri göz ardı edilirse, gizli güçlerle anlaşma yaparlar.

Ne yazık ki, her zaman ödenecek bir bedel vardı. "Büyüleyici olabilir misin, Ascanio?"

Ascanio gülümsedi. Sadece sırtımadı. mancınıktan fırlatılan bir füze gibi gülümsedi. Muhtemelen on beş ila otuz yaş arasındaki herhangi bir kadın üzerinde de aynı yıkıcı etkiye sahip olacaktı. Mükemmel.

"Dunwoody Polis Departmanına gitmeni ve çekici olmanı istiyorum. Etrafa sor. Birisi arayan bu adamı hatırlıyor olmalı. Eğer bir şey bulamazsan sağlık departmanına, sonra hayvan kontrolüne. Arabanız var mı?"

"Evet." Başını salladı.

"Git ve bunu benim için yap. Bir şey bulana kadar geri gelme. Bir isme ihtiyacım var."

"Tamam. Sonra beni hatırlayacak mısın?"

"Bilmiyorum. Hafıza kaybım, felcim ve ölüm arzum var ve bunlar öylece geçip gitmiyor."

Ağzını açtı ve dondu kaldı. "Tamam. Ben bir pisliğim. Ne olabileceğini bilmek istedi, ben de ona söyledim. Ama ben yapmamalıydım."

İyi karar. "Bana bir isim getir. O zaman hatırlamaya bir şans vereceğim."

O gitti ve ben de Julie'yi almaya gittim. Luther'ı bulup ona bazı sorular sormamız gerekiyordu.

BÖLÜM 14

TBIYOHazard Bölümü, yerel gri granitten büyük bloklarla yapılmış büyük ve sağlam bir binada hizmet veriyordu. Büyük bir

Önündeki siyah tabela resmi adını duyuruyordu: Sihirli Sınırlama ve Hastalık Önleme Merkezi. Ön taraftaki ziyaretçi yerine park ettim. Sadece ben ve Julie vardık. Derek'ten şüpheli takipçinin adresine gitmesini istemiştin.

evini gözetliyor, görünmemek için ne gerekiyorsa yapıyordu ve Curran hâlâ Lonca'daydı.

Gün soğuk bir akşama dönüşmüştü, gökyüzü Güneş ufka doğru ilerlerken batıda buz gibi bir morluk vardı. Büyü bu gece çok güçlüydü.

Curran benimle gelmeyi teklif etmişti ama ben ısrar ettim. Burada kalıp ellerini kirletmesi gerekiyordu, çünkü askerler buna saygı duyacaktı ve benim de bir gulyabani hakkında bir adamla görüşmem gerekiyordu. Tekrar teklif etti ve ben ona hayır dedim.

Çünkü Mitchell, Curran'ın kokusunu alsa bile yuvasından çıkmazdı.

Curran'ı görmezden gelmek imkansızdı. Tam olarak Etrafımda dolanıyordu ama bayılmak üzereysem diye zorla oradaydı. Şu anda eğitimli katillerden oluşan bir ekibin emrinize amade olmasıyla eşdeğerdi,

En ufak bir provokasyonda seni savunmaya hazır. Vuruşum onu sinirlendirmişti. O daracık yerde sörf yaptığını hissedebiliyordum.

soğukkanlılığını korumak ve her şeyi kaybetmek arasındaki çizgi

rasyonel düşüncenin semblance. Anne babasını ve kardeşlerini luplar yüzünden kaybetmişti ve bir daha asla

toparlanamamıştı. Bana bir şey olacak korkusu sürekli içini kemiriyordu.

İki gün boyunca elleri üzerinde oturup çocuklar çıldırırken ölüp ölmeyeceğimi beklemek onu çıldırtmıştı. O kadar gergindi ki, enerji ondan akıp gidiyordu. Eğer Biri kazara bana çarpsa, onu paramparça ederdi. En çok istediği şey beni bir odaya tıkmaktı.

yastıklarıyla kaplı zırhlı bir odaya girecek ve onu harekete geçiren tüm delilikler ikimizin de öleceğinin farkına varana kadar o odada nöbet tutacaktı.

Tamam. Asla söylemeyecekti ve kesinlikle denemeyecekti, ama dürtüsü oradaydı. Bunu gözlerinde gördüm.

Belki çok gergin olduğu içindi, belki de her zamanki halimizdi ama o yanımdayken kendimi tamamen güvende hissediyordum. Kendimi güvende hissettim. Tek kişilik bir ordu gibiydi.

Şu anda kendimi güvende hissetme lüksüne sahip olmak istemiyordum. Korkuyu hissetmeye ihtiyacım vardı, hayatım söz konusu olduğunda beni zinde tutan, heyecan verici türden bir korku. İşimi yapabileceğimi, hâlâ hızlı olduğumu, hâlâ öldürebileceğimi ve Atlanta'yla tek başıma başa çıkabileceğimi bilmeye ihtiyacım vardı. Hâlâ kendim olduğumu.

"Endişelendiğini biliyorum. Bunu yapmam gerekiyor. Ya giderim ya da toparlanıp emekli olurum," demiştim ona.

"Dikkatli olacağım."

"Beklemelisin," demişti. "Ne kadar süre?"

Cevap gözlerinde netti: sonsuza kadar. Gitmek zorundaydım, çünkü her zaman böyle bir lükse sahip olamayacaktım.

ve ikimizin de bununla başa çıkması gerekiyordu.

Curran, "Bana söz ver, eğer başka bir devle karşılaşırsan, ben gelene kadar peşinden gitmeyeceksin," demişti.

"Söz veriyorum." Dev bir anomaliydi. Başka bir tanesine rastlamak pek olası değildi.

"Ciddiyim, Kate. Bir darbe daha alamazsın." O da alamazdı. "Sana söz veriyorum."

Şimdi Biyolojik Tehlike Bölümü'nün önündeydik. Kollarımın ve bacaklarımın tüm bu karmaşa yaşanmadan

önce olduğu gibi iyi çalışmasını umuyordum.

"CMCDP'den 'Biohazard'ı nasıl çıkaracaklar?" Julie sordu.

"Merkez, Atlanta Polis Departmanı'nın bir bölümü olarak başladı. Vardiyadan önce, ne zaman bir cinayet ya da şiddetli bir kavga olduğunda, insanlar olay yeri temizleme ekiplerini çağırırdı. Kan, ceset çürümesi, hayvan dışkısı gibi şeyleri temizlerlerdi. Biyolojik tehlike." Arabadan indim ve binaya doğru yürümeye başladım. Julie bana yetişti.

"O zamanlar büyü yeniydi, ancak küçük hediyelerinin incelenmesi ve kontrol altına alınması gerektiği kısa sürede anlaşıldı. Kimse bunu nasıl yapacağını tam olarak bilmiyordu ve APD sonunda kendi Biyolojik Tehlike Bölümünü kurdu. Muhtemelen kendilerini daha iyi hissettirdiği ve herkes ne anlama geldiğini bildiği için ona tanıdık bir isim verdiler. Yıllar geçtikçe, Biohazard genişledi ve sonunda vali bir kararname ile bu kuruluşu ayırarak devlet otoritesi altına aldı." Duvarın yanında durdum ve granitteki koyu parlak bir noktayı işaret ettim. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Julie gözlerini kısarak baktı. "Hayır."

"Koyu turmalin. Bu bina Stone ile yapılmıştır Doğal turmalin içeren dağ graniti. Neden?"

Julie alnını kırıştırdı. "Turmalin sık sık arındırmada kullanılır. Sürtüldüğünde veya güneş tarafından ısıtıldığında zayıf bir elektrik akımı üretebilir ve iyi bir büyü iletkenidir, bu da koğuşlarını daha güçlü hale getirir."

"Başka ne var?"

Bana baktı. "Uhh . . ."

"Kehanet," dedim ona. "Büyü taşı olarak kullanılıyor. Araştırmalarında onlara yardımcı oluyor. Hadi gel."

Büyük kapıya doğru yürüdük. Bir koğuş beni sıkıştırdı, bir an için nefesimi kesti ve sonra basınç kayboldu. İşimiz bitmişti.

Güçlendirilmiş resepsiyon masasındaki görevliye başımı salladım. "Kate Daniels. Luther'ı görmeye geldim."

"İçeri gir," dedi kadın bana. "İkinci kat, sağdaki büyük kapı."

Taş merdivenlerden yukarı çıktık. İnsanlar yanımızdan geçiyor, bazen rahat, bazen de sessiz seslerle konuşuyorlardı.

yoğun. İkinci kata ulaştık ve sağa döndük. Önümüzde fenerlerin mavi ışıltısıyla aydınlanan ıssız bir koridor uzanıyordu.

"Kate," diye sordu Julie, sesi kısıktı.

"Mm-hm?"

"Beni hatırlıyorsun, değil mi? Hafıza kaybın yok, değil mi?"

Ah, Julie. Ayağımın üzerinde döndüm ve ona sarıldım. Bana yaslandı, gevşekti.

"Seni Pelican Point'e götürdüğüm zamanı hatırlıyor musun? Karides yemiş ve ağlamıştın."

Sustu.

"Peki baykuşu ne zaman aldık?" Dedim ki. "Kadın Bunun için otuz dolar istedi ve sonra eve gittiğimizde yıkamak için seninle kavga etmek zorunda kaldım?"

"Evet," dedi.

"Hafızamı kaybetseydim bile seni sevdiğimi hatırlardım."

Bana bir kez sarıldı, beni sıkıca kavradı ve bıraktı. Hiçbir şey olmamış gibi koridorda yürüdük, yolumuzu kapatan büyük metal kapıya kadar geldik. Kapıyı çaldım ve kapıyı açtı.

Luther laboratuvar masasının yanında durmuş, elinde kurutulmuş bitkilerle dolu şeffaf plastik bir kap tutuyordu. Çok fazla ağartılmış soluk önlükler giymişti ve yüzü ekşiydi. Masanın üzerinde, yayılmış ve yağlanmış bir ızgara için tavuk, pul pul dökülmüş bir ceset kertenkele benzeri bir yaratıktı. Luther üzerine eğildi ve bitkileri açtaki dokuya serpti. Ugh.

"Gerçekten Luther, bu kadar aç olduğunu bilseydim, dışarıdan bir şeyler alırdım."

Sesimi duyunca döndü. "Sen!"

"Ben."

"Nedir bu?" Julie'ye baktı. "Mini-sen?" "Julie-Luther.

Ona dikkat et, çok keskindir. Luther-Julie. O benim evlatlık kızım."

"Ona ipleri mi gösteriyorsun?" Luther gözlerini kısarak Julie'ye baktı. "Elindeki o büyü de ne? Bir sensat mı? Sende

Bunca zamandır bir sensat üzerinde oturuyordun ve paylaşmadın mı? Hiç hoş değil Daniels. Hiç hoş değil."

"Eğer yaparsan paylaşırım."

Luther kollarını açtı. "Benim olan her şey Senindir ve Senin olan her şey de Benimdir."

"Yuhanna on yedi, Havariler için Dua," dedi Julie. "Ama Kral James versiyonu değil."

Bu doğru. Kral James versiyonunda "thines" olmalıydı.

"Yeni Amerikan Standardı," dedi Luther. "Ben bir vatanseverim ve bununla gurur duyuyorum."

"Devin içinden çıkan kertenkele bu mu?" Birbirlerinin gözlerini parlaklıklarıyla kamaştırmaya karar vermeden önce sordum.

"Öyle ve bunun için ordu ve GBI ile savaşmak zorunda kaldım. Ben sadece üzerine pelin otu serptim."

Güzel. Luther'ın hataları ne olursa olsun, aptallığı onlardan biri değildi. Yanına gittim ve leşe baktım.

"Neden pelin otu?" diye sordu Julie. "Kötülüklerden korunmak için olduğunu sanıyordum?"

"Çünkü Tanrıça Nu Wa ile ilişkilendiriliyor," dedi Luther.

"Nu Wa'nın antik çağda tasvir edilmesinin bir nedeni var Çin sanatında kafası insan, gövdesi yılan olarak tasvir edilir," dedim.

Luther saate baktı "Üç, iki... bir."

Açıkta kalan kaslar parlak zümrüt yeşiline döndü.

"Bir drakonoid," dedim. Kızartma tavaından çıkıp ateşe girdim.

Luther gözlerini tavana dikti ve sinirli bir homurtu çıkardı.

"Bu neden kötü?" Julie sordu.

Luther, "Gerçek bir ejderhanın görüldüğü belgelenmiş dört olay var," dedi. "Onlar çağımızın UFO'ları. Biz

Onlar hakkında çok fazla şey bilmiyoruz ... hayır, bunu çizin, çok sayıda efsanemiz var, bu yüzden ne olabilecekleri hakkında çok şey biliyoruz, ancak herhangi birini haklı çıkarmak için neredeyse hiç ampirik kanıtımız yok. saçmalıkların. Onların muazzam büyü gücüne sahip varlıklar olduğunu biliyoruz. Görülme olaylarının üçü İşaret fişegi."

"Drakonoid, proto-ejderhalar için kullanılan genel bir isimdir."

Açıkladım. "Bir proto-ejderha neredeyse ilkel bir ejderha gibidir, tam olarak bir ejderha değildir ama kesinlikle sadece bir kertenkele veya yılan değildir. Ciddi bir büyü gücüne sahiptirler. Eğer Çağırıcı bunlardan yüzlerce üretebiliyorsa, başka ne üretebilir ki? çağırdı mı?"

"Ama ben senin uzun zaman önce bir ejderhayla savaştığını sanıyordum?" Julie dedi ki.

"Hayır, ölümsüz bir ejderhayla savaştım, eskiden ne olduğuna dair çok zayıf bir anısı olan bir kemik yığınıyla. Eğer Çağırıcı bir ejderha çağırırsa başımız büyük belaya girer."

"Ejderha olmasına bile gerek yok," dedi Luther. "Eğer bir ejderha çağırırsa, derin bir lağımın içindeyiz demektir. Ejderhalarla savaşmak için hiçbir protokol yok. Ne bekleyeceğimize dair hiçbir fikrimiz yok. Kör dövüşüyor olacağız. Bu şehir bir ejderhaya hazır değil."

Julie'ye baktım. "Renk?"

"Aynı," dedi. "Bronz." Ben de öyle düşünmüştüm.

"Bronz mu?" Luther gözlerini kırptırdı. "Bronz da ne demek oluyor? Daniels, bana söylemediğin şey ne?"

İnkâr bir yere kadar. Derin bir nefes aldım. "Sanırım bir cinimiz var."

- - -

LUTHER bir sandalyeye çöktü. "Ne kadar eminsin?" "Yüksek sesle söyleyecek kadar eminim."

Elini yüzünde gezdirdi. "Biliyorsun, eğer Başka biri bana söyleseydi, gülümser ve başımı sallardım ve o gittikten sonra acil durum kişilerini arardım ve onu en kısa sürede hastaneye yatırmalarını öneririm."

"Biliyorum."

"Bir cin daha yüksek bir varlık olduğu için mi sorunludur?" Julie sordu.

Başımı salladım. Gerçek tanrılar, kesintisiz büyü zamanları olan alevlenmeler dışında tezahür edemezlerdi.

Diğer zamanlarda, yani-

Tanrı olarak adlandırılanlar, Çağırın'ın iradesinin ya da bir avatarın veya bir kuklanın içinde yaşayan bir yaratığın yapılarıydı. Bu biçimlerdeki güçleri son derece sınırlıydı.

Değişim sonrası karşılaştığımız yaratıkların çoğu ya ve yeni şekillerine dönüştüler ya da ortalama bir insanınkinden önemli ölçüde daha büyük olmayan güçlere sahiptiler. Yine de bu yaratıklar büyüye sarıldılar.

Fomorian iblisleri bir parlama sırasında saldırmış ve rakshasalar bir portal aracılığıyla gerçekliğimize girmişlerdi,

sihir her düştüğünde ona koşmak.

Cinler ve ejderhalar tamamen başka bir seviyedeydi.

"Bir cine nasıl ulaştınız?" Luther sordu. "Bu uzun bir hikâye."

Sandalyeden kalktı ve bir kolu çekti. Kalın metal bir başlık masanın üzerine inerek kertenkelenin bedenini gizledi.

Luther kalın bir zinciri asansöre geçirdi.

kapüşon ve masanın etrafına birkaç kez sararak asma kilitle sabitledi ve yan odada kayboldu. Bir süre sonra elinde üç fincan ve bir sürahi kahveyle çıkageldi.

Gulyabanilerle karşılaşma ile başladım ve Ghastek'in beni işaret etmesi gibi ayrıntıları atlayarak her şeyi anlattım.

Gulyabanilere karşı ilk etapta, şehri korumak ve

mikroskopik vuruřlara sahip olmak. Bu onun için uzun sűrmedi.

Noktaları birleştir. Kendini bir şekilde büyülü bir ağır sıkletle ilişkilendiren hoşnutsuz bir komşumuz vardı. Arap mitolojisinden. Üç dilek diledi ve ardından sihirli güç bedenini ele geçirerek onu bir deve dönüştürdü. Dev, müdahale ettiği için Lonca'yı cezalandırdı. Tüm bunlar bir cinle uyumluydu. Dilekleri yerine getiriyorlardı, Arap mitosundan geliyorlardı ve kin tutuyorlardı. Sağlam bir teoriydi ama aynı şekilde İsviçre'de de sağlamdı. peynir sağlamdı. Hâlâ cinin ne istediğini, neden hortlakları topladığını ya da neden Eduardo'yu kaçırdı.

Bitirdiğimde Luther nefes verdi.

"Bu adamın parmaklarının ucunda sınırsız güç var ve komşusunun bisikletinin ezilmesini diliyor, çocukların süslerini alıyor ve tüm kedileri yemesi için bir canavar çağırıyor."

"Küçük iyilikler için evrene şükürler olsun." Çok daha kötü olabilirdi.

"Bu tür bir güç gösterisi daha yüksek bir varlık gerektirir, yani haklısınız. Ne kadar tuhaf olsa da, bir cinimiz olabilir. Neden şimdi? Neden burada?"

Ben de kendime aynı soruyu soruyordum. Eğer bir cin varsa, Roland için de benim için olduğu kadar büyük bir tehdit olurdu. Benim büyüm babamın büyüydü. Bu bir çeşit ekstra özel test miydi? Sevgili babam bana bu güzel hediyeyi onunla başa çıkıp çıkamayacağımı görmek için mi göndermişti? Bu işe karışmadan beni zayıflatmanın bir yolu muydu? Yoksa

Tamamen alakasız mı? Bunu söylemenin hiçbir yolu yoktu. "Eğer bu bir cinse, ne tür?" Luther kaşlarını çattı. "Bir cin mi?

marid, bir ifrit, bir şeytan?"

"Bu bir jann değil," diye düşündüm yüksek sesle. "Onlar paketlenmez

yeterli güç. Bir marid olabilir, ancak literatüre inanılacak olursa, güçleri doğası gereği elementaldir."

Luther, "Ama denizciler dev olarak tanımlanıyor," diye dikkat çekti.

"Doğru. Senin için bir şeyim var." Sırt çantama uzandım

ve kirli cam çantamı çıkardım. "Bir tane bulduk

Eduardo'nun arabasının etrafında bunun halkası var. Sanırım ışınlanma çapası olarak kullanılan erimiş kum. Nereden geldiğini bilmemiz gerek."

Luther çantayı aldı ve fenerin ıGıgı içinde parlasın diye havaya kaldırdı. Gözlerini kıstı. "Nedir bu? camın içindeki parlak şey?"

Camın içindeki tek şey kirdi. Ona büyüteçle bakmıştım. İçimi çektim. "Luther, biz hepimizin sihirli görüşü var. Sizin gördüklerinizi biz göremeyiz."

Kilitli poşeti açtı ve elini bardağın üzerinden geçirdi. "Ooo. Bu da bir şeydir."

"Ne oldu?" Julie sordu.

"Henüz bilmiyorum ama hiçbir şey değil."

Büyücüler. Çamur gibi berrak.

"Üç dilek döngüsü olduğunu mu düşünüyorsun?" Luther sordu.

"Üç dileği yerine getirdikten sonra bedene mi sahip oluyor? Neden?" "Bilmiyorum. Mitchell ile konuşabilir miyim?" diye sordum.

"Deneyebilirsin. Dün gece denedim. Yanımda çok lezzetli bir leş bile getirdim ama yuvasından çıkmadı."

"Bir deneyeceğim."

"Tamam," dedi Luther. "Sihir başarısız olursa diye sakinleştirici silahı getireceğim."

"Bu tehlikeli mi?" Julie sordu.

"Evet," dedim ona. "Luther'in yanında kalmanı istiyorum. Balkondan her şeyi görebilirsin."

"Ama-"

"Eğer benimle gelersen, Mitchell dışarı çıkmayabilir."

Yüzü düştü. "Peki."

Luther elinde büyük boy bir tüfekte arka odadan çıktı. "Gidelim mi?"

Muayene odasından çıkıp koridordan geçerek dışarı açılan kapıya kadar onu takip ettik. Luther bir Cebinden anahtarlığı çıkardı, doğru anahtarı bulana kadar tek eliyle anahtarları çevirdi ve kapının kilidini açtı. Özel bir beton balkona çıktık.

binanın kenarı boyunca yaklaşık elli metre uzanıyordu. Önümüzde geniş bir arsa uzanıyordu ve yirmi ayak uzunluğunda bir

taş duvarın üstü jiletli tellerle kaplıydı. Teller içinde biraz gümüş vardı ve yükselen ayın ışığı onu mavimsi bir parıltıyla kaplıyordu. Ağaçlar araziye kaplamıştı, bazıları normal, bazıları tuhaf ve çarpıktı. Sol tarafta, birinden siyah katran benzeri bir yapışkan sızıyordu.

gövdelerin arasında. Sağ tarafta, küçük kırmızı yaprakları olan bir grup çalı, iki ayak uzunluğunda parlak turuncu dikenler filizlendirdi.

Minik mavi küreler çimlerin üzerinde yüzüyor, farklı yönlerde doğru hareket ediyordu. Sihir birikip içinden akıyor, ağaçların arasında kıvrılıyor ve yapraklardan sızıyordu.

yere doğru spiral çiziyordu. Zeminin kendisi bile değişmişti. Yarı saydam sitrin renkli kristalin keskin çıkıntıları, suyun altında yüzen efsanevi deniz yılanlarının yüzgeçleri gibi yüzeyi kesiyordu. Orada burada soluk beyaz kayadan küçük damarlar uzanarak yaklaşık bir ayak yüksekliğinde yumrulu çıkıntılar oluşturuyor ve ince köklerle zemine destekleniyordu.

"Nedir bu?" Julie sordu.

"Çöplük. Burası incelemek istediğimiz şeyleri koyduğumuz yer," dedi Luther.

"Burası, hiçbir fikirleri olmadığında eşyaları koydukları yerdir.

Ne olduklarını ya da onlarla ne yapacağımı bilmiyorum," dedim. "Luther, çocuğuma saçmalama."

Luther gözlerini devirdi. "Evet. Onun dediği gibi." "Ya dışarı çıkarlarsa?" Julie sordu.

Yukarıyı işaret etti. Julie eğildi. Neyi işaret ettiğini biliyordum ama yine de göz gezdirdim. Devasa Mancınıklar ve silahlar binanın çatısına dizilmiş, çöplüğü işaret ediyordu. Oradan ayrılmaya çalışan her şey kanlı bir posa haline getirilecekti.

Ceketimi çıkardım ve botlarımı çıkardım.

"Peki neden orada bir hortlak tutuyorsun?" Julie sordu.

"Çünkü o eskiden bizden biriydi," dedi Luther.
"Mitchell çok zeki bir adamdı. Gulyabanilik üzerine çalıştı ve
biz

herkes onun kıracağıını düşündü. Meğer yüzde sıfır sıfır sıfır iki puanmış."

"Oh." Julie başını salladı. "Bu mantıklı."

Mitchell ve ben çok eskiden tanışırdık. Onu küçükken tanırdım.

Hala insandı. O, zorlu maratonlar koşmak gibi şeyler yapan ve sonra bitiş çizgisini geçen ilk on kişiden biri olmadığında üzülen sağlık delillerinden biriydi. Ne zaman ki Biohazard onu bulmam ve sessizce geri getirmem için beni tuttu, çünkü ondan sorumlu. Ne zaman yeni bir ghouлизм vakası kamuoyuna açıklandığında insanlar çılgına döndü, bu yüzden PAD tüm yeni hortlakları aşırı önyargıyla ortadan kaldırdı. Biohazard'daki hiç kimse Mitchell'ın yakalanıp vurulmasını istemiyordu.

Her on bin kişiden yalnızca ikisi, yani yüzde 0,0002'si ghouлизм'e yatkındı ve kanıtlar muhtemelen birbirleriyle akraba olduklarını gösterdi. İstatistiksel olarak, Atlanta'da yaşayan bir vatandaşın bir şekil değiştiren tarafından saldırıya uğrama olasılığı daha yüksekti, ancak her yeni Gulyabanılık her zaman paniğe neden olmuştur, çünkü on binde ikisi için bir tedavi yoktur. Şekil değiştirenler hâlâ insandı. Evlerde yaşıyorlardı, işleri vardı, çocukları vardı ve yarı normal hayatlar sürdürdüler. Ama hortlaklar mezarlıklarda saklanır ve cesetlerle karınlarını doyururlardı.

Onu aramaya başladığımda, tüm o maraton kaçmak fark etmezdi. Mitchell, çoğu insan ve doğaüstü kaçağın yaptığı şeyin aynısını yapmıştı. genellikle yaptığı gibi, biraz koştu ve bulduğu ilk saklanma deliğine çömeldi.

Güney Nehri Kanalizasyon tüneli. Onu buldum ve PAD onu ele geçirirmeden önce buraya getirdim.

Balıkçı yaka kazağını çıkardım. "Mitchell çöplükten hoşlanıyor. Kendini güvende hissediyor, iyi besleniyor ve ve kimse onu rahatsız etmiyor. Muhtemelen en iyisi bu.

Ŗu anda onun için bir yer. VahŖi doğada tek baŖına pek baŖarılı olamaz."

Kılıcım onu takip etti, sonra kemerim ve pantolonum. Soğuk bir rüzgar bana çarptı. Argh.

"Lanet olsun, Daniels." Luther başını salladı.

Aşağıya baktım. Bacaklarımı kocaman mor çürükler kaplamıştı. Onları nasıl aldığımı hatırlayamıyordum.

"Mesleki tehlike."

Normalde Doolittle tarafından tedavi edildikten sonra her şey iyileşmiş olurdu. Bunu bir nokta olarak gördü mesleki gurur. Hafızam bir görüntü sundu Doolittle odadan çıkıyor. Yoruldum. Beynimi iyileştirmek onu kurutmuştu. Çürüklerimi iyileştirmede. Çünkü elinde hiçbir şey kalmamıştı.

Onu hafife alan nankör bir pisliktim. Bu iş bittiğinde onu öğle yemeğine çıkaracak ve yardımını ne kadar takdir ettiğimi söyleyecektim.

Titredim. Spor sütyenim, iç çamaşırım ve çoraplarım kalmıştı.

"Oraya bu şekilde gitmeyeceksin," dedi Julie.

"Kurallar böyle," dedim ona. "Mitchell kolayca korkar. Silah taşımadığım konusunda kendisine güvence verilmesini ister."

"Mitchell bu yüzden onunla konuşuyor. Çılgınca, değil mi?" Luther tüfeği yere bıraktı ve balkonun kenarındaki ağır bir krankı çevirdi. Bir ayak genişliğinde metal bir rampa balkon, çitin hizasını geçti ve aşağı uzanarak yerden yaklaşık beş metre yukarıda durdu. "İçeri girmeyeceğim ve ben nitelikli bir büyücüyüm. Mesele sadece bizim oraya ne koyduğumuz değil, orada kendiliğinden ortaya çıkan her şey..."

"Yardımcı olmuyorsun," diye homurdandım.

Luther Julie'ye baktı ve sustu.

Bacaklarımı balkonun beton parmaklıklarına doğru salladım.

ve rampaya adım attım. Soğuk metal ayaklarımı yaktı. Bir başka rüzgâr beni üşüttü ve bunu tüm yol boyunca hissettim.

iliklerime kadar. Kendimi bu işlere nasıl bulaştırıyorum?

Luther, "Unutma, onu göz önünde tutmaya çalış," dedi.

"Onu göremezsem bağlayamam."

Rampadan aşığı inmeye başladım. Buz gibi kaygan zeminde yürüyordum.

Sert zeminden otuz metre yukarıda metal, soğuk bir rüzgar vücudumdaki deriyi soymaya çalışıyordu. Eğer düşersem, sonum

tam jiletli telin içinde. Wheeee.

Tanrım, rüzgar çok soğuktu.

Cuma gecenizi nasıl geçirdiniz Bayan Daniels? Şehirde, güzel bir akşam yemeğı ve normal bir insan gibi dans ederek. Evet, doğru. Sonunda bu karmaşanın arkasında kim varsa onu yakaladığımda, tüm içimi dökecektim.

bir anda hayal kırıklığına uğradım. Dövülmüştüm, kesilmiştim, pençelenmiştim ve

Bir bez bebek gibi etrafa savrulmuştum; sihrim geri tepmiş ve beynimde patlamıştı; ve anılarımın parçalarını kaybetmiştim. Değer verdiğim ve sevdiklerimi korumak için ihtiyaç duyduğum anılarımı.

Neredeyse ailemi kaybediyordum. Çok fazla hayal kırıklığı yaşadım. Hem de fazlasıyla.

Luther arkamdan sessizce, "İkinci annen iyi bir insan," dedi. "Bir hortlağı korkutup korkutmadığını önemseyen pek fazla insan yoktur."

Julie'nin ona annesi olmadığımı söylemesini bekledim. Hiçbir şey söylemedi.

Rampanın sonuna ulaştım. Kayalık bir çıkıntının üzerinde son buluyordu. Mükemmeldi. Sadece mükemmel. Çömeldim, oturdum,

ve yavaşça aşığı kaydım. Ayaklarım sert taşa çarptı.

Dişlerim takırdadı. Kendime sarılmak istedim ama karanlıktan beni izleyen bir şeyler vardı. Bir kurban gibi görünüyordum

yırtıcıları cesaretlendirdi. Omuzlarımı dikleştirdim ve kayalık zeminde ilerlemeye başladım.

Sol taraftaki uzun siyah yapraklı çalılar arasında bir şey titredi. Bir çift gümüşü uzun göz alev aldı. Üzerindeki saçlar ensem arkası yükseldi. Adrenalin içime aktı, içgüdüsel korku sıcak ve keskindi.

Gözlerine baktım. "Defol git."

Gözler yarıklara kadar daraldı. Sahibi geri çekilirken

çalılar hışırdadı. Bu doğru. Devam et.

Sümüksü turuncu yapışkan bir havuzdan geçtim ve tam otuz metre genişliğinde küçük bir açıklığa geldim. Boyutunu biliyordum.

Çünkü Luther birkaç haftada bir biçtiriyordu. Bunu yapmak için beş kişi gerekiyordu. Biri zırlı bir çim biçme makinesi kullanıyor, diğer dördü de sürücüyü koruyordu.

Açıklığın ortasından büyük beyaz bir kaya çıkıntı yapıyordu. Yanında, zeminde bir delik açılmıştı, o kadar karanlıktı ki içi sıvı siyahlıkla doluymuş gibi görünüyordu.

Kayanın yaklaşık on metre uzağında bir yer seçtim, greyfurt büyüklüğünde bir taş aldım, çömeldim ve kayalık çıkıntıya vurdum.

Tak tak. Tak.

Bir şey yok.

Mitchell'in sabırlı olması gerekiyordu. Kapıyı tekrar çaldım, sabit ve ölçülü bir ritimle taşı taşa vurdum. Sırtım çalılığa dönüktü. Harika bir hedef oluşturmıştım, çömelmiş ve neredeyse çıplaktı.

Tak . . . tak . . . tak . . . Haydi, Mitchell. Gel konuş benimle.

Tak . . . tak . . .

Gulyabani yuvasının karanlığında bir şeyler kıpırdadı.

Taşı yere bıraktım ve bekledim.

Düz, dar pençelerle donanmış uzun, sivri bir el ortaya çıktı, ardından ince bir kol, grotesk bir kafa ve sonra omuzlar geldi. Bir an sonra Mitchell kendini yuvadan dışarı attı ve açıkta çömeldi.

Ay ışığı, gri ve daha koyu kahverengi lekelerle benek benek olmuş toprak rengi derisinin üzerinde kayıyor ve gözlerini ürkütücü bir gümüş rengiyle parlatıyordu.

Boynuzları, sırtındaki ve omuzlarındaki kavisli sivri çıkıntılar, neredeyse on beş santim uzunluğundaydı, son seferinden tam üç santim daha uzundu.

onu gördü. Bir şey Mitchell'ı korkutmuş ve vücudu da buna karşılık vermişti. Sol ayak bileğini uzun bir zincir sarmış ve kalın yara dokusundan oluşan kaba bir bant sağ bacağına çevrelemişti.

üstünde. Kendi etini pençelemişti.

Zinciri çıkar. Luther onu zincire bağlasaydı, işim bittiğinde onunla konuşurduk.

Mitchell hareket etmedi. Ben de. Çömelmiştik, aramızda bir metre bile yoktu. Bir resim yapmış olmalıydık. Çıplak bir gulyabani ve neredeyse çıplak bir insan soğuktan titriyor, burun buruna oturuyorlardı.

Mitchell başını çevirip aya baktı, gözleri parlıyordu.

"Bana zincirden bahset," dedim.

"Onu buldum." Sesi sertti, sanki dişleriyle çakıl taşlarını öğütüyormuş gibiydi. "Ona zincirlenmiş olan şey ölmüştü, ben de zinciri aldım."

Yani kendini zincire mi vurmuştu? "Neden?"

"Duymuyor musun? Çağırıyor?" Mitchell tekrar aya baktı. "O çağırıyor. Bir ağırlık gibi. Üzerinde öğütüyor Seni itiyor, itiyor ve acıtıyor." Yüzü buruşmuş bir halde bana baktı. "Acıyor." Alnına dokundu. "Burası." Pençeli elleri boynuna doğru kaydı. "Ve Burada." Göğsüne doğru indir. "Buraya. Ve buraya. Karnına. Beni sıkıyor. Acıtıyor."

Ani bir öfke seline kapıldım. Mitchell yeterince acı çekmişti. İnsanlığını ve ailesini kaybetmişti. O bir korkaktı,

Kimseye zarar vermeyen sessiz bir yaratıktı. Tek istediği yuvasında yaşamak ve güvende olmaktı. Ve şimdi bazı Doğaüstü pislik ona işkence ediyordu.

"Seni kim arıyor?"

"Bilmiyorum. Ama hissediyorum. Onu zihnimde görebiliyorum. Gitmek istemiyorum." Mitchell zincire baktı. "Gitmek istemiyorum.

Gitmek istiyorum. Gidersem öleceğim ama acım giderek artıyor. Bir gün bacağımı kemireceğim ve gideceğim."

"Aramanın nereden geldiğini söyleyebilir

misiniz?" "Neden?" Mitchell'ın sesinden

umutsuzluk damlıyordu. "Böylece oraya gidip onu durdurabilirim."

"Yapamazsın. Yeterince güçlü değilsin. Onun büyüğü için yeterince güçlü değilsin."

"Yapabilirim ve yapacağım. Seni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmadım. Şimdi de etmeyeceğim."

Mitchell cevap vermedi.

"Sana yardım etmeme izin ver," diye fısıldadım. "İzin ver acını dindireyim."

Mitchell'ın yüzü titredi. Tüm vücudu titredi. Ben izlerken, derisindeki lekelerin rengi değişti, koyulaştı. Boynuzları çeyrek inç daha büyüdü. Vay anasını. Bu bir hortlak için bile çılgıncaydı. Aklını kaçıracak kadar korkmuştu.

"Bilecek," diye fısıldadı Mitchell. "Söylersem öğrenecek."

"Nasıl?"

"Beni yakalamaları için başkalarını gönderdi ama ben derinlere gömüldüm ve onlar bana ulaşmadan korktular. Beni izliyorlar."

Lanet olsun. "Bu ne zaman oldu?" "Beslendiğim gün."

Salı günü. "Çitlerden nasıl geçtiler?"

Mitchell daha da yakına eğildi ve fısıldadı. "Bir çukur kazmışlar. Şu anda bile orada bekliyorlar, bizi izliyorlar."

Bir tünel kazmışlar. Tabii ya. Burada işimiz biter bitmez Luther'la birlikte onu bulmamız gerekecekti. "Eğer bana söylersen, söz veriyorum onları öldüreceğim ve sonra da onu bulup öldüreceğim."

Mitchell'ın derisi neredeyse siyaha döndü. "Hayır.

Başkaları da var.

Bazıları benim gibi, bazıları da olmam gerektiği gibi.

Başkaları da var. Kafeste bir adamı var."

Eduardo. Bu benim tek şansımdı.

"Sen öleceksin ve sonra benim için başkalarını gönderecek."

"Sana hiç yalan söylemedim." Arkamı kaşıdım sol kolumu tırnaklarımla yaraladım. Küçük bir kan damlası şişti. "Onu durduracağım."

Kolumu ona doğru uzattım. Burun delikleri alevlendi. Kana odaklandı, gözleri parlıyordu.

"Tadına bak," diye fısıldadım.

Mitchell yavaşça pençeli bir elini yere dayadı, öne doğru eğildi ve başını eğdi. Kalın bir dil kayarak dişlerinin arasından çıkardı ve tenimdeki kan izlerini sıyırdı. Ağzında ışık patladı, güzel bir ateş, sanki

küçük sarı bir yıldız yutmuştu. Boynundaki damarlar ateşli bir ısıltıyla tutuştu. Kan damarlarından kalbine, vücuduna ve uzuvlarına doğru aktı.

Mitchell ayağa kalktı, parlıyordu, vücudu daha büyük, daha güçlü, daha kaslıydı. Etrafında ateş dönüyordu, Formunu okşuyor ama asla dokunmuyordu. Yüzü bir ejderhaya ya da şeytani bir köpeğe ait olabilecek uzun bir ağza dönüştü. Kafasından ateşten boynuzlar çıktı. Gözleri parlak turuncuyla parlıyordu, sanki bir cehennem yanıyormuş gibi onun içinde. Yabancı bir istihbarat bana soğukkanlılıkla baktı.

Mitchell haykırdı. Büyünün içinde patladığını hissettim ve yere atladım. Bir ısı patlaması açıklığı yırtarak dalları kırdı. Mitchell ürperdi ve eski haline geri döndü.

O kadar hızlıydı ki, hayal ettiğimi sandım. Belki de hayal etmişimdir. "Vay anasını!" Luther havladı.

Hayır, yapmadım.

Mitchell başını kaldırdı. Gözleri hâlâ alev alev yanıyordu. "Al şunu!" diye fısıldadı.

Ateşli gözler zihnimi yaktı. Aramızda güç ve sıcaklıkla örülmüş bir büyü uzanıyordu. Bana dokundu zihnimde patladı ve kafamın içinde ateşe dönüştü. Görüntüler dönüyordu. Bir mağara . . . Hayır, yarı yıkılmış bir binanın içi. Katlar yıkılmış ve geriye sadece dış duvarlar kalmıştı.

Ay ışığının soluk huzmeleri çatıdaki deliklerden aşağıya doğru parlıyor. Tavandan sarkan insan büyüklüğünde bir kafes. Kafesin içinde zayıf, giysileri yırtık ve kanlı bir adam. Eduardo. Gulyabaniler. Aşağıda düzinelerce hortlak, cesetleriyle zemini kaplamışlar.

Bir ışık ve ateş dalgası, sanki biri gerçekliği yarmış ve kozmik alevler dışarı fışkırmış gibi.

Ateşin içinde bir yüz. Kaba, ağır çeneli, kaslı bir yüz, yanaklarını ve kaşlarını işaretleyen parlak siyah dövmeleler. Çok insani, ama çok yabancı . . . Uzun sivri kulaklar Birbiri ardına altın halkalar taşıyan. Altın bir yaka

Parlak yeşil mücevherlerle süslenmiş. Düz siyah saçlardan oluşan bir yele, her bir saç teli isle zar zor örtülmüş bir kor gibi altın bir özle parlıyor. Yükselen kanatlar . . .

Ateşten gözler, kibir ve delilikle dolu.

Bir ses zihnimi salladı. "Sen zayıfsın. Öleceksin. Hain ölecek. Şehrin önümde diz çökecek."

"Bu şehir diz çökmez, pislik. Senin için geliyorum. Dua etmeye başlayın."

Hayal parçalandı ve gerçeklik beni kendi içine aldı. soğuk kucaklama. Gözlerimi kırptım ve Mitchell'ın yuvaya dalan ayaklarını gördüm.

"Bekle. . ."

Birinin bakışlarını sırtımda hissettim. Bakışlar tam kürek kemiklerimin arasına saplandı. Kıpırdamadan durdum, çömeldim, Bir dizini yere koy.

Bir saniye acı verici bir yavaşlıkla geçti.

Hamleni yap. Bakalım ne kadar iyi dans ediyorsun.

Çalıların arasından bir şey fırladı. Döndüm ve kavisli pençelerini havaya kaldırmış bir hortlağın sıçradığını gördüm.

Gidecek bir yer yoktu.

Sırt üstü yuvarlandım, momentumuna uydum ve iki ayağımla tekmeledim. Topuklarım gulyabaninin karnına çarparak onu başımın üzerinden ileri doğru itti. Sertçe yere düştü.

sırtımı yere vurdum. Takla attım ve tam yüzüstü dönmeyi başarmışken hortlağa doğru hamle yaptım. Dizlerim geldi sırtına sertçe indirdim. Gulyabani kalkmaya çalıştı ve ben Başının iki yanını kavradı, omurgasına doğru itti, omurları kilitledi ve büktü. Boynu bir dal gibi kuru bir çıtırtıyla kırıldı.

Gulyabani titreyerek guruldadı. Bir dakika içinde boynu yeniden oluşacaktı.

"Temiz atış!" Luther bağırdı. "Bana temiz bir atış yap!"

Mitchell dediğim taşı aldım ve gulyabaninin kafatasına indirdim. Küçük kan damlaları uçtu. Kolumun hareket edebildiği kadar hızlı ve sert bir şekilde taşla kafasına

vurdum. Kafatası bir yumurta kabuğu gibi çatladı, kemik

Parçalar çöktü ve altındaki yumuşak beyni taşımla ezdim.

Gulyabani gevşedi. Ayağı fırladım. Gümüş gözler karanlığın içinden bana bakıyordu. Bir, iki, üç. Çok fazla.

Kayalık zeminde uçarak itlere doğru koştum. Arkamda çalılıklar hışırdadı. Pençe sesleri ve zor nefes alış verişler beni kovaladı.

Balkonda Luther ellerini yukarı kaldırdı, kolları gerginlikten titriyordu, avuçlarını dıĀarı çevirdi, parmakları kaskatı kesilmiĀti ve sanki yüzüyormuĀ gibi kollarını zorlayarak aĀağı indirdi. Etrafında ürkütücü yeşil bir parıltı dönüyordu, parlayan bir nimbus. Julie metal köprünün kolunu tuttu.

Luther sol elini yukarı kaldırdı, parmakları pençe gibi kıvrıktı.

Kara kökler toprak yığınlarının patlamasıyla yerden fıskırdı ve yukarı doğru yükselerek ayak uzunluğunda yeşil dikenler filizlendirdi. Solumdaki hortlak ıĀlık attı. Gözümün ucuyla onu bir sarmaşık kümesinin içinde çırpınırken gördüm. Luther diğeri elini havaya kaldırdı. Başka bir hortlak ıĀlık attı.

Neredeyse rampaya varmıştım. On adım sonra orada olacaktım. Bir gulyabani köklerden sıyrılıp dört ayak üzerinde koşarak ilerledi, ve bana yandan saldırdı. Sol elimle sağ ön kolunu kavradım, kolunu düz bir şekilde çekip onu aşağı ve öne doğru salladım ve sağ kolumu boynunun arkasından koltuk altına kadar kaydırdım. Ön kolum ensesine bastırdım ve vücudumun tüm gücünü dirseğıme vererek bir dizimin üzerine çöktüm, yumuşak dokuyu yırtıp omurları eziyor. Omurlar Her şey yarım saniye sürdü. Sarsılan hortlağı bıraktım ve rampaya koştum.

Üç adım öteden atladım. Parmaklarım soğuk metali yakaladı ve kendimi yukarı çekip köprüden karşıya fırladım. Julie krankı döndürdü, ben koşarken geri çekti. Son beş metrenin üzerinden atlayarak onun yanına indim ve arkamı döndüm. Yedi

Gulyabaniler çitin yanında aciz bir öfkeyle uludular, gözleri parlıyordu, dişleri kamaşmıştı.

İçlerinden en küçüğü kaçmak için döndü. Yerden fıskıran kökler yaklaşık otuz metre çapında bir hilal bariyer oluşturdu. Hortlaklar kapana kısıldıklarını fark ederek döndüler.

Luther gülümsedi. "Hayır, güzellerim. Burası benim alanım ve siz izinsiz girdiniz. Bunun için ödenecek bir bedel var."

Luther derin bir nefes aldı, kolları sanki uçacakmış gibi havaya kalktı. Sihir, çok sıkı sarılmış elastik bir ip gibi önünde titredi. Sırtındaki kaslar esnedi ve kollarını avuç içleri yukarı bakacak şekilde yana ve aşağı doğru açtı.

Gulyabanilerin altındaki toprak sanki aniden sıvı hale gelmiş gibi hareket etti. Yere çöktüler, telaşla uzuvlarını kurtarmaya çalıştılar ama toprak onları sıkıca tuttu. Yeşil bir

Açıklığın ortasında oluşan baloncuk büyüyerek bir basketbol topu büyüklüğündeydi ve patladı. Parlak zümrüt rengi tozlar fıskırdı, parlıyordu. Sporlar, fark ettim. Milyonlarca spor. Sporlar.

yeşil sporlar hortlakların üzerine yıkandı. Hareketleri önce daha az çılgınca, sonra daha yavaş, daha da yavaşladı; ta ki ağır çekimde çırpınmaya başlayana kadar.

yavaş yavaş taşlaştı. Sporlar filizlendi. Bir düzine çeşitten oluşan yoğun bir yosun halısı büyüdü ve gulyabani bedenlerini kadife bir battaniye gibi kapladı. Bedenlerin üzerinde narin pembe saplar oluştu.

zar zor tanınan bedenler. Sapların ucunda minik beyaz çiçekler açmış, altın renginde parlayan minik noktalar bırakmışlardı. Hava tatlı kokuyordu, tıpkı yağmurdan hemen sonraki bir orman gibi.

sabah yağmuru.

Luther içine çekti ve gülümsedi. "Çok güzel," dedi Julie.

"Biz sadece kığımızın üstünde oturup evrak işleri," dedi Luther. "Hayatımızı kazanmak için

alışıyoruz."

Pantolonumu ektim. Ayaklarım yara bere içindeydi. kayalık zeminde koşuyordum. Sol orta parmağım muhtemelen kırılmıştı.

"Curran'a şiddet içermeyen bir şey için söz verdiğini sanıyordum." Julie bana balıkçı yaka kazağımı uzattı.

"Hayır, ona bir devle dövüşmeyeceğime söz verdim."

"Yani yasanın lafzına uyuyorsunuz ama ruhuna uymuyorsunuz," dedi.

"Evet." Dişlerimin takırdaması nihayet durmuştu. Balıkçı yakamı seviyordum. Ceketimi sevdim. Botlarımı sevdim. Mmm, harika sıcak botlar.

"Nasıl oluyor da bunu yaptığımda beni azarlıyorsun?"

"Çünkü bu işten paçayı kurtaracak kadar iyi yapmıyorsun."

Julie gözlerini kırpıştırdı. "Sondaki ne tür bir hareketti?"

"Filipinli bir dövüş sanatı olan Escrima'dan. Sana göstereceğim.

ama pratik yapmanız gerekecek, çünkü işe yaraması için gerçekten hızlı yapılması gerekiyor."

"Mitchell'dan bir şey aldın mı?" Luther sordu. "Evet.

Bu bir ifrit, çok güçlü bir ifrit. Kömür karası ve kırmızı renkli ve ateşe çok düşkün." Eğer bir marid olsaydı, folklor mavi olacağını söylerdi ve biz de Ta ki gerçek hayat bunu çürütene kadar. "Çok büyük bir gücü var ve bir sebepten dolayı Eduardo'yu kafes."

Eduardo'nun kafesinde bir kap su görmüştüm ama yiyecek yoktu. Omuzları tişörtünden dışarı çıkmıştı ve yüzü zayıftı, yani muhtemelen açlıktan ölüyordu. Ortalama bir insan yiyecek olmadan yaklaşık yirmi gün hayatta kalabilirdi. Bir şekil değiştiren, aynı boyuttaki bir insana kıyasla iki ila üç kat daha fazla kalori tüketmek zorundaydı. Yenilenmeleri açlığı biraz yavaşlatıyordu ama yeterli değildi. Eğer Eduardo'yu önümüzdeki üç gün içinde kafesten çıkaramazsak, aramaya zahmet etmemize gerek kalmayacaktı.

Delici bir çığlık sessizliği yırttı. Binanın içinden geliyordu.

BÖLÜM 15

LUTHER kapıyı kırarak açtı ve koridorda koşmaya başladı. Julie ve ben onu kovaladık.

"Bu da ne böyle?" Çığlıkların arasından bağırdım.

"Alarmım! Biri az önce laboratuvarıma girdi."

Köşeyi döndük ve neredeyse biri takım elbiseli, ikisi önlüklü ve biri tişörtlü dört kişiyle çarpışıyorduk. kasksız ve eldivensiz biyolojik koruma giysisi. Her biri küçük bir binayı yerle bir edecek kadar büyü ile yüklenmişti.

Luther onları iterek geçti ve laboratuvarının kapısını iterek açtı. Metal bağılık kaldırılmış, drakonoidin bedeni açıkta duruyordu. Yan tarafında derin bir yara açılmıştı.

"Lanet olsun!" Luther elini saçlarının arasında gezdirdi. "Örneğimi bıçakladı!"

Birisi tüm binaları atlayarak binaya girmiş. ve Luther'in laboratuvarına girmişlerdi. Basın, Biohazard'ın, yani garip ve tehlikeli her şeyin depolandığı yerin güvenlik ihlali yaşadığını öğrenirse kafaların yuvarlanmasının sonu gelmezdi.

"Bu taraftan!" diye bağırdı bir kadın. "Ön kapıdan çıkıyor!"

Büyücüler döndü ve kovalamaya başladı. Arabadaki adam en yakın pencereyi iterek açtı. Yumruklarının üzerinden alevler fışkırdı. Havayı yumrukladı. Bir ateş topu elinden kurtuldu, sokağa doğru fırladı ve patladı.

Aman Tanrım.

Ateşböceği hariç herkes merdivene doğru koştu. Sırf dışarıda kalmamak için ben de koşmaya karar verdim.

Hep birlikte ön kapıdan dışarı fırladık. Sokak bomboştu. Beş ayak genişliğinde yanık izlerinden başka bir şey yoktu.

"Nereye gitti?" Luther bağırdı.

Kimse cevap vermedi.

"Fluffy nerede?" diye sordu bir kadın.

"Jana onu bir işe götürdü," diye cevap verdi bir adam.

"Oh, hadi ama! İz sürmek için hiç burada olmayacaksa bir iz sürme köpeği ne işe yarar ki?" Luther ellerini havaya kaldırdı.

Bir ateş topu başımızın üzerinden geçerek alevleri sokağa sıçrattı.

"Garcia, eşyaları ateşe vermeyi keser misin?" Luther kükredi.

"Özür dilerim!" diye seslendi penceredeki adam. "Bir kazaydı."

Elimi yüzüme götürdüm. Yanımda Julie dudaklarını birbirine bastırmış, gülmemeye çalışarak küçük miyavlama sesleri çıkarıyordu.

Biohazard'ın kapısı açıldı ve Bulaşıcı Hastalıklar bölümünün başkanı Patrice Lane, arkasında bir grup teknisyenle birlikte dışarı çıktı.

"Pekala, nerede o? Staphylococcus ile suçlanıyorum. Bana iki saniye verin, çıbanlarla kaplanacak. Bize her şeyi anlatacak."

"Kaçtı," diye açıkladı siyah saçlı bir kadın. "Ne?"

Patrice gözlerini kırptırdı.

Julie iki büklüm oldu ve homurdanmaya başladı. Luther ona, "Kes şunu," dedi.

Gölgelerin arasından bir adam çıktı. Kot pantolon ve bir Şu anda sırtında duran kapüşonlu kahverengi ceket. Orta boylu, açık kahverengi, hafif kıvrıkcık saçlı, kapüşonlu mavi gözleri, büyük bir burnu, bıyık ve sakal başlangıcı olan hoş ve samimi bir yüzü vardı. Gözlerinde belli belirsiz tanıdık bir şeyler vardı.

Bana doğru geldi. "Eşim. Bu benim için büyük bir onur. tekrar buluşalım. Oops. Sana böyle hitap etmemeliydim." Hafif bir İrlanda aksanı vardı.

"Seni hatırlamayabilir," dedi Julie. "O-"

"Jardin," dedim. En son karşılaştığımızda kurt adam formundaydı ve neredeyse onu bıçaklıyordum. Fare Klanı'nın Alfa'sı ve Sürü'nün şu anki güvenlik şefi Robert için çalışıyordu.

"Ah," dedi Jardin. "Hatırlıyorsun. Çok gururlandım."

"Kim o?" Luther sordu. "Sen kimsin?"

"Bu o değil," dedi siyah saçlı kadın. "Diğer adam daha yaşlı, daha uzun boylu ve siyah giyiyordu."

"O Sürü'nün bir üyesi," dedim ona.

"Oh. Bekle!" Luther'in gözleri parladı. "İz sürebiliyor musun?" "Evet." Jardin başını salladı.

"Harika. Buradan bir adam kaçtı. Kokusunu aldınız mı?" "Elbette," dedi Jardin. "Onu gördüm ve kokusunu alabiliyorum ama

Gördüğünüz gibi, onu yakalayamayacaksınız."

"Ne?" diye sordu takım elbiseli adam. "Neden?"

"Bir atı vardı."

"Bir at mı?" Luther kollarını salladı. "Birkaç gelişmiş aracımız var. Bir atı yenebiliriz. Hepimiz ilahi söylersek üç dakikadan kısa sürede çalıştırabiliriz."

Ha. Birden fazla kişi zikrederse, arabalar daha hızlı çalışırdı. Bunu neden hiç denemedim? Bu bilgiyi daha fazla çalışmak için dosyaladım.

"Çok hızlı bir attı," dedi Jardin. "Ne kadar hızlı?" diye sordu siyah saçlı kadın. Kurt adam gülümsedi. "Kanatları vardı."

Sokak tamamen sessizliğe büründü.

"Güzel siyah kanatlar," dedi Jardin.

Evet. Eduardo'yu açıklanmayan bir yerde tutan bir ifritimiz vardı ve tek ipucumuz kanatlı bir atın üzerinde uçup gitmişti.

Herkes aynı anda konuştu. Büyücüler kollarını salladı. Luther'in sesi her şeyi böldü. "Tarikatı arayacağım."

Gerçekten mi? Kaşımı kaldırdım.

"Üzgünüm Daniels," dedi Luther. "Protokol böyle. Ağır toplara şimdi ihtiyacımız var."

Geri çekildim ve Jardin'e gülümsedim. "Siyah at mı?"

"Evet." Başını salladı.

"Bir Arap mı?"

"Üzgünüm, bilemezdim."

Bahse girerim milyon dolarlık bir ata

benziyordu. "İstediğin bir şey var mıydı?"

Ceketinin içine uzandı. "Alfa'm bunu Canavar Lordu'nun dikkatine sundu, ama Jim bunun doğru zaman. Alfa'mın farklı bir görüşü var. Bunun Sürü ve şehir için bir tehdit olduğunu düşünüyor. Bunu bilmeniz gerektiğini söyledi."

Bana bir yığın Polaroid uzattı. İlki, farklı binaların kalıntılarından oluşan büyük gri bir bloğu gösteriyordu. Yanında bir insan duruyordu. Bu blok en az 30 feet uzunluğunda. Kalbim göğsümde sarsıldı. Bunu daha önce de görmüştüm. Babam Mishmar'ı böyle yapmıştı.

Polaroidlerin geri kalanına göz gezdirdim. Başka bir Blok. Bir başkası. Bir tarlanın ortasında katlanır bir masanın üzerinde duran küçük ahşap bir model. Babam bir masanın yanında duruyordu.

elinde bir plan tutan adam. Hala "bilge" kıyafetini giyiyordu. Baba" kişiliği, hayatının ikinci yarısına doğru Zeus ya da belki Musa'nın özelliklerine sahip yaşlı bir adam, bilge, güzel, uhrevi bir güce sahip, koyu kahverengi gözleri yaşlanmayan ... Babamın profili bulanıklaştı. Döndü. fotoğrafta bana doğru baktı ve göz kırptı. Çok şirin.

Julie elini ağzına kapattı. Jardin solgunlaştı.

Sonovabitch. Başka bir kule inşa ediyordu. Bu araziyi almayacaktı.

"Bu nerede çekildi?"

Jardin konuşacak kadar kendine gelmişti.

"Lawrenceville yakınlarında."

Benim bölgemin hemen dışında. Hayır, yapamazsın. Cesedimi çığnemen lazım. Daha da iyisi, onun cesedinin üzerinde.

Jardin'e "Teşekkür ederim," dedim. "Robert'a bunu benim halledeceğimi söyle."

Döndüm ve arabamıza doğru yürüdüm. Babama doğrudan yaklaşmak bir savaş eylemi olarak görülebilirdi ve onunla sihir yoluyla iletişim kurmaya çalışmak sadece bela aramaktı. Büyü arenasında benden kilometrelerce öndeydi ve büyü yoluyla herhangi bir bağlantı akıllıca değildi. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum ama bilen birini tanıyordum.

"Eve mi gidiyoruz?" Julie yanımda hızlı adımlarla yürürken sordu.

"Hayır." Sesimde çok fazla çelik vardı. "Gazinoya gidiyoruz. Babamla sohbet edeceğim."

- - -

"Bunu fotoğrafla nasıl yaptı?" Julie sordu. "Nasıl mı? Fotoğraf çekildiğinde teknoloji ayaktaydı."

"Bilmiyorum." Sienna'nın imgelemimin ne anlama geldiğini ben de bilmek isterdim ama şu ana kadar hiçbir bilgece görüşe sahip değildim. Bu beni rahatsız etti.

Babamın evcil hayvan tarikatı/ölümsüz hayvanat bahçesi olan People'ın Atlanta'daki merkezinin bulunduğu Casino'nun otoparkında yürüyorduk. Kumarhane, Atlanta'daki

Tac Mahal, büyük bir arazinin ortasına tünemiş Georgia Dome bir zamanlar sporseverlere yetmiş küsur bin koltuk sunuyordu. Kubbe çoktan gitmiş, yıkılmıştı. sihirli dalgalara kurban gitti ve şimdi Casino bölgeye hükmediyordu. Gün boyunca, saf renginin tonu Beyaz mermer gökyüzünün rengine göre değişiyordu, Ama geceleyin, güçlü bir fenerin ışıltısıyla boyanmış, karmaşık mermer kafes işi tamamen göründü uhrevi ve ağırlıksız, sanki tüm devasa Bina, bazı sihirli örümcekler tarafından ay ışığından

döndürülmüştü. Heykellerle süslenmiş uzun dikdörtgen
çeşmeler

Hindu tanrıları renkli suyun üzerinde hareket halindeyken kapılarına doğru uzanıyordu ve biz aralarında yürürken Gazinoya doğru ilerlerken, vampir zihinlerinin küçük kırmızı ışıkları zihnimde parlıyordu. Dokulu korkuluklar boyunca süründüler, Gazino'nun içinde ilerlediler ve binanın altında, ahırların bulunduğu yerde, zemin kanlı bir denizin gelgiti gibi tamamen kırmızıydı. Çok isterdim kırmızı ışık denizi yok olup geriye sadece huzurlu bir karanlık kalana kadar uzanıp onları teker teker ezmekten başka bir şey yapamazdı.

"Bu seni nasıl korkutmuyor?" Julie talep etti.

"Çıldırmaıyı göze alamam. Senin de öyle." "Şey, ben ..." Julie durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ona döndüm.

Gazinoya baktı, aşağıya, ahırların olduğu yere baktı.

"Bunlar ?"

Bu onun duyusal büyüü değildi. Çok uzaktaydık ve ahırlardan tonlarca kaya ve toprakla ayrılmıştık.

"Vampirler," dedim ona.

Bir süre önce neredeyse ölüyordu ve ben onu arındırmıştım.

onu kurtarmak için benim kanımla. Bu babamın kan ritüeliydi ama tek yolu buydu. Hugh'un babama bağlı olduğu gibi onu da bana bağlıyordu ve Hugh gibi o da benden gelen emirlere asla karşı gelemezdi.

gizli tutmak için elimden geleni yaptım. Hafızam beni yanıltmıyorsa, şimdiye kadar bundan kaçınmıştım, çünkü Julie genellikle benim yaptığımı yapardı.

Ona emir vermeme gerek kalmadan sordu ve bir emir vermem gereken nadir zamanlarda Julie itaat etmeye istekliydi. Bir gün gelecek, söylediklerimin tam tersini yapmak isteyecek ve benim onun özgür iradesini elinden aldığımı anlayacaktı. O günden korkuyordum ama zamanı geldiğinde bununla başa çıkacaktım. Şu anda tamamen farklı bir yan etkiyle uğraşmak zorundaydım. Görünüşe göre

Kanım Julie'yi değiştiriyordu.

"Çok fazla var," diye fısıldadı Julie.

"Evet." Onun yanında durdum. "Sessiz kalıyorlar. Eğer insanlar Casino'nun altında kaç vampir olduğunu bilseydi, kimse

kumar oynamaya gelirdi."

Bakışları Kumarhaneyi taradı.

"Her birini hissedebiliyor musun?"

diye sordum. "Evet."

"Uzanıp bir tane alabilir misin sence?" Gözlerini kıstı. "Yapabilirmişim gibi geliyor."

"Güzel. Eduardo'yu bulduğumuzda pratik yapabiliriz. Şimdi beni takip et ve gücünü kendine sakla."

Kumarhanenin kapısına kadar yürüdük. İki muhafız titizlikle bizi görmezden geldi. Lobiye geçtik. Önce ses çarptı kulağıma: Slot makinelerinin mekanik uğultusu, Büyü sırasında çalışmak üzere yeniden tasarlanmış; insan seslerinin gürültüsü; kazanan birinin neredeyse acı çeken bir kuşun sesine benzeyen heyecanlı bağırıışları; metal jetonların şingirtisi; hepsi kafa karıştırıcı, histerik bir kakofoni içinde birbirine karışıyordu. Ana katı gördüm: fenerlerle aydınlatılmış ve kullanıcılarla dolu düzinelerce makine ve onların ötesinde, yeşil kart masaları ve rulet tekerlekleri, poker oyuncularının yüzleri herhangi bir insani duygudan yoksundu. Hizmetçiler süzülüyordu ve orada burada siyah-mor Casino renkleri içinde bir kalfa müşterileri izliyordu.

Kalfalardan biri, yirmili yaşlarının ortasında, orta boylu, asık suratlı bir adam yoluma çıktı.

"Affedersiniz, kimliğinize

ihtiyacımız olacak." Ona

kaşlarımı çattım. "Kimliğim mi?"

"Onun." Julie'yi işaret etti. "Küçüklerin Casino katına çıkmasına izin verilmez."

"Ghastek'e Kate'in onu görmeye geldiğini söyle. Benim için bir istisna yapacaktır."

Kalfanın yüzü kendini beğenmiş bir ifadeye büründü.

"Üzgünüm, şu anda ziyaretçi kabul etmiyor."

"Beni kabul edecek."

"Hayır, hiç sanmıyorum. Doğrudan onun altında çalışıyorum ve bugün sizi görmeyeceğinden oldukça eminim." İşaret etti

eliyle kapıya vurdu. "Lütfen. Güvenliği çağdırmamayı tercih ederim."

İçimi çektim. "Peki. Sanırım ona kendim söyleyeceğim."

Büyümle uzandım ve altımızdaki kırmızı ışık denizini yakaladım. Tüm vampir ahırını hareketsiz kaldı.

İki yüz vampiri tutmak gerçekten zordu ve beynim bundan hiç ama hiç hoşlanmadı.

Önümdeki kalfa hiçbir şey fark etmedi. "Belki de yeterince açık konuşamadım," dedi abartılı bir yavaşlıkla. "Bazen çok hızlı gidiyorum."

"Bunun nedeni senin kör edici zekan, değil mi?" Julie sordu.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Umarım birileri tüm ölümsüzlerin aynı yöne baktığını fark etmiştir. Çünkü sihrimin dikiş yerlerinden söküldüğünü hissedebiliyordum.

Kalfanın yüzü kıpkırmızı oldu. "Bak, buraya ait olan iki tür insan vardır: benim gibi yetenekli olup burada çalışanlar ve buraya iyi vakit geçirmek ve para harcamak için gelenler. Sen burada çalışmıyorsun ve" - kot pantolonuma ve eski püskü botlarıma uzun uzun baktı - "hiç paran varmış gibi görünmüyorsun."

Rowena arka taraftan çıktı. Parlak kızıl saçları Başını ağır ve karmaşık bir örgüyle taçlandırmıştı. Boyu 1.80 cm'ydı ve vücudunu süsleyen kelly-yeşil pırıltılı elbisesi, inanılmaz derecede mükemmeldi: ince bel, cömert göğüsler, mükemmel popo, güzel bacaklar. Yüzü Şok edici derecede güzeldi. Sadece baş döndürmekle kalmıyor, baş döndürmeye devam ediyordu ve Casino'nun halkla ilişkiler sorumlusu olduğu düşünüldüğünde, bu oldukça kullanışlıydı. Aynı zamanda üçüncü şehirdeki en güçlü Ölülerin Efendisi ve zorlu bir düşman. Normalde onun girişi bir olaydı ama şu anda oldukça komikti. Rowena koşarken Dar elbisesi ve altı inç yüksekliğindeki yeşil ayakkabılarının izin verdiği kadar hızlıydı, ki bu çok da hızlı değildi. Arkasında iki kalfalar, her ikisi de yirmili yaşlarının ortasında olan bir erkek ve bir kadın

ve üniforma yerine iş kıyafetleri giyerek, acele etmekle onu geçmek arasında hassas bir denge kurmaya çalışıyorlardı. Son sınıf çırakları, mezun olmaya yakınlar.

Vampirleri bıraktım.

Rowena beni gördü ve hızlı yürümek için ekstra bir çaba sarf etti.

"Buraya ait değilsin," diye devam etti kalfa. "Dilencilere müsamaha göstermeyiz."

Julie ona, "Başın çok büyük belada," dedi.

Rowena bize yetişti. Her zamanki gibi gülümsüyordu ama gözleri korkunçtu. Kalfa onu gördü. "Usta, ben halledebilirim-"

Kafasının arkasına vurdu. Adam irkildi. "Eğil," diye gülümsemesini sıktı.

"Ne?"

"Eğil, seni aptal."

Kalfa eğildi, yüzü şaşkındı.

Rowena bana gülümsedi. "Sharrim. Yanlış anlaşılma için en derin özürlerimizi sunarız. Kendisi yeni ve sizi beklemiyorduk."

Sharrim. Kralın. Curran Canavar Lordu'yken bana Eş denmesinden nefret ediyordum ama bunu kabul ederdim. Sharrim her gün. "Endişelenme."

Kalfa hâlâ eğilmiş duruyordu. Yüzüne bakılırsa, neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Bu taraftan lütfen."

Julie ve ben Rowena'yı takip ettik. Arkamızdaki kalfa doğruldu. "Kimdi o?"

"Boş ver," dedi kadın kalfa ona. "Bu senin hastalık iznin. Eve gitmen gerekiyor."

"Ne?"

"Çok hastasın," diye mırıldandı erkek kalfa. "Eve gidip biraz uzanmalısın. Bütün akşam evdeydin ve Ghastek sorarsa, katta senin yerine kimin çalıştığına dair hiçbir fikrin yok. Git hadi."

Köşeyi döndük ve merdivenlerden indik. Üzerime kuru ve iğrenç bir koku yayıldı, ölümsüzlük kokusu. A Vampir tam tepemizdeki tavandan sarkıyordu ve uzun pençeleriyle tavana bağlıydı. İskelet gibi ince, gri ve tüysüz olan bu vampir kötü büyü saçıyordu. Tıkanmak, vampirin

Bu yüzden görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Aşağı doğru ilerledik ve gözleri donuk kırmızı renkte parlayan zombi bizi takip etti.

Rowena ifadesini dikkatle nötr tuttu. Annesiyle benim aramda uzaktan bir akrabalık vardı, muhtemelen bunu şimdiye kadar anlamıştır. Rowena'ya bir iyilik borcu vardı. Cadılar da onu bana yardım etmesi için bağlamıştı çünkü o sırada Covenler Roland tarafından köleleştirilmekten hoşlanmadıkları için beni daha güçlü kılmaya çalışıyorlardı.

Cadı Kahin ve ikimiz dışında kimse bilmiyordu. bu anlaşma hakkında. Rowena'nın içinde çalkalanan duygular ne olursa olsun, onları kilit altında tutuyordu.

Gazinin derinliklerine indik, çelik bir kapıdan geçtik ve beton bir binaya girdik.

koridora girdik ve kafeslerindeki kilitlerin bir şekilde bozulması ihtimaline karşı pilotsuz vampirlerin kafasını karıştırmak için tasarlanmış tünellerden oluşan bir labirente doğru yürümeye devam ettik. Tüneller sonunda bitti ve biz

Odanın ortasına doğru uzanan, ikişer sıralı vampir hücreleriyle dolu geniş, yuvarlak bir odaya çıktık.

Koku çok ağırdı. Yanımdaki Julie keskin bir nefes aldı.

"Endişelenmenize gerek yok," dedi Rowena. "Güvenlikleri sağlandı."

Julie bana baktı. Elimi omzuna koyup onu rahatlatmaya çalıştım. Çok fazla ölümsüz vardı. Büyüleri duyularını aşırı yüklüyordu.

"Ghastek'in Nataraja'nın ofisini istemediğini görüyorum?" Halkın eski lideri, Casino'nun kubbesinde, altın bir taht ve duvarlarda paha biçilmez sanat eserleriyle tamamlanmış gösterişli bir ofis kullanıyordu.

"Burayı soyduk ve çocuklar için bir kulübe dönüştürdük,

böylece biz onların evlerini ayırırken onlar da
eğlenebileceklerdi.

ebeveynlerin paralarından tasarruf etmelerini sağlamayı amaçlıyoruz," dedi Rowena. "Aile dostu bir destinasyon olmayı hedefliyoruz."

Neredeyse boğuluyordum.

Sola döndük ve bir merdivenden çıkarak devasa odaya bakan opak camlı bir balkona çıktık. Rowena kapıyı çaldı ve bizim için kapıyı açtı. Ghastek'in ofisine daha önce de gelmiştim. Pek değişmemişti; duvarları kaplayan kitaplar ve çeşitli tuhaf nesneleri taşıyan aynı raflar, aynı on altıncı yüzyıl sonu cadı prangaları duvarda onurlu bir yerde asılı, aynı hilal-şekilli saz kanepeler ve elbette uyanık tüysüz bir kedi gibi köşeye tünemiş bir vampir.

Ghastek yerden tavana kadar uzanan pencerenin önünde durmuş

üzerinde "Mezarlık Vardiyası" yazan beyaz bir kupadan kahve içtim: Bunu karanlıkta yapıyoruz. Bu taraftan bakıldığında, pencerenin camı kristal berraklığındaydı ve ölümsüz ahırların mükemmel bir görüntüsünü sunuyordu ve Ghastek sanki oranın sahibiymiş gibi etrafı inceliyordu, çünkü hemen hemen öyleydi. Şık bir lacivert pantolon ve mavi tonlarında dokuma gri bir kazak giymişti. Her ikisi de zarif ve aldatıcı derecede basit görünüyordu, ki muhtemelen korkunç derecede pahalı oldukları anlamına geliyordu.

Küçük bir siyah kadife

Üçgen, düz örgü yakanın hemen altındaki dokumayı kesintiye uğratiyordu. Sadece bu üçgen bile ona muhtemelen bir fazladan üç yüz dolar.

Kıyafetler ona biraz bol geliyordu. Daha fazla yemesi gerekiyordu.

Nedense Ghastek ve yemek düşüncesi beni huzursuz ediyordu. Cevap çok yavaş bir şekilde yüzeye çıkana kadar bunun üzerine kafa yordum: Mishmar'da birlikte aç kalmıştık. Hepsi bu kadardı.

"Yani kupayı beğendin mi?" diye sordum. Noel için ona göndermiştim.

Ghastek bana doğru döndü. Rowena kanepeye oturdu. Ghastek, "Bu güzel hediye için teşekkür ederim," dedi.

Bu altı kelimeye tam olarak sıfır duygu katmak. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Babamı aramanı istiyorum."

- - -

GHASTEK bana baktı. Rowena gözlerini

kırpıştırdı. "Ne demek babanı ara?"

"Numarasını çevir, telefonu kullan ve onu ara."

Ghastek birkaç saniye bununla uğraştı. "Biri Roland'ı basitçe çalmaz."

Hay Allah. Sanırım bundan sonra Mordor'da dolaşmanın tehlikeleri hakkında bir ders alacaktım. "Tamam, normalde onunla nasıl iletişim kuruyorsun?"

"Yok," dedi Rowena.

"Ghastek, "Çok önemli olduğunu düşündüğümüz bir durum ortaya çıkarsa, dilekçe veririz" dedi.

Telefon çaldı. Ghastek açtı. "Aramalarımı beklet dedim."

Gözleri büyüdü. Çok dikkatli bir şekilde elindeki bardağı bıraktı ve telefonu uzattı. "Bu senin için."

Ben aldım.

"Blossom," dedi babamın sesi kulağımda. Sanki biri atmosferi yarmış gibi büyüğü üzerime çöktü.

ve evren tüm ihtişamıyla üzerime yağdı. Bu muazzam güç nefesimi kesti. Bir şey üzerinde çalışıyor olmalıydı - muhtemelen

Çünkü onunla en son konuştuğumda ve sözlerinin etkisi o kadar da kozmik değildi.

Hoparlör düğmesine bastım ve telefonu yere bıraktım. İçinden bir şey fırlayıp boğazımı parçalamaya çalışırsa diye iki elimin de serbest olmasını istedim.

"Benim gecem daha aydınlık," dedi babam.

Rowena dondu kaldı, bir heykel gibi tamamen hareketsizdi. Julie cebinden bir parça tebeşir çıkardı, yere koruyucu bir daire çizdi ve içine oturdu. Odanın diğer ucundaki Ghastek muhtemelen Roland'ın sesinin etkisini azaltmaya çalışarak dişlerini sıktı. Evet, bu konuda iyi şanslar.

"Nasılsın?" diye sordu babam.

Diplomatik bir şey söyleyin. "Eğer Lawrenceville'de bir kule inşa ederseniz, onu yıkar, ateşe verir ve üzerinde durduğu toprağı tuzlarım."

Ghastek ellerini gözlerinin üzerine koydu ve yüzüne bastırdı. Bunun hayal kırıklığından mı yoksa korkudan mı olduğunu anlayamadım.

"Bu konuşmayı yüz yüze yapmalıyız. Biliyorum, neden yemeğe çıkmıyoruz?"

Ne? "Hayır."

"İlk uyandığımda, Vardiya'dan birkaç yıl önce, menüsünde geniş bir çeşitlilik olan bu gösterişsiz restoran zincirine sık sık giderdim. Adını tam olarak hatırlayamıyorum ama bir meyve ve bir böcek vardı."

Ghastek bana bir şeyler mırıldandı. Başımı salladım. Büyü kalkanlarımı yukarıda tutmaya çalışırken zaten yeterince dikkatim dağılmıştı. Onunla teknoloji sırasında konuşmak çok daha kolaydı. "Kuleyi bir savaş ilanı olarak görüyorum. Sen alanımı genişletmemi engelliyor. Bu özellikle anlaşmamızı ihlal ediyor."

Ghastek masasından bir kâğıt parçası aldı ve öfkeyle çizdi.

"Seni görmeyi çok isterim."

Ghastek çizimini kaldırdı. Üzerinde bir arının uçtuğu bir popo. Ne?

"Seninle yüz gündend fazladır konuşmadım."

"Bu benim tarafımdan yapılmış bir dikkatsizlik değildi."

Yüzümü buruşturmuş olmalıyım çünkü Ghastek kağıda bir şeyler karaladı ve havaya kaldırdı. Kıçına bir yaprak çizmişti. Evet, bu her şeyi açıklıyor. Teşekkürler, Bay Yardımsever. I

ona el salladı. Rowena ayağa kalktı, parmak uçlarında Ghastek'e doğru ilerledi ve gazeteyi ondan aldı.

"Yarın saat beşte boşum," dedi. "Aileni de getir."

Rowena kağıdı kaldırdı. Üzerinde büyük harflerle APPLEBEE'S yazıyordu.

Oh. "Seninle Applebee'de yemek yemeyeceğim."

"Yarın saat beşte. Beni alanınıza davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Bunu yapabildiğimize çok sevindim. Bu bana yerel ofisimize de uğrama şansı verecek. Arayı kapatmak için sabırsızlanıyorum."

Bağlantı kesme sinyali bana bip sesi çıkardı. Allah kahretsin.

Uzandım ve dikkatlice kapatma düğmesine bastım.

Julie nefes verdi ve çemberin dışına çıktı.

"Yardıma oldu mu?" Ben sordum.

"Bilmiyorum," dedi ve Ghastek'e baktı. "Yerinizi çizdiğim için özür dilerim."

Elini sallayarak reddetti. "Sorun değil."

Rowena kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Nasıl yazılacağını unuttun mu?" diye sordu usulca.

Ghastek sadece ona baktı. Çok iyi anladım. Roland'ın büyüünün varlığında olmak dikkatini gerektiriyordu. Onu engellemeye odaklandın, ta ki

normal düşüncelerinizi devre dışı bıraktı. Bir yandan akıllıca bir tartışmayı sürdürmeye çalışırken bir yandan da maelstrom. Ayakta kalmak için suya basmak zorundaydınız ve bu sahip olduğunuz tüm konsantrasyonu gerektiriyordu.

Buraya olası bir savaş ilan etme niyetiyle gelmişim ama bunun yerine babamla Applebee's'de bir akşam yemeği randevusu planladım. Sadece bir tane Applebee's vardı. Atlanta'daki değişimden kurtuldu. Zincir 1980'lerde Decatur, Georgia'da başlamıştı ve tek bir restoran İlk ve orijinal Applebee's olduğunu iddia eden bu isim hala orada duruyordu.

Yemeğe gitmem gerekecekti. Yerel ofise uğramak bir tehditti. Ghastek ve Rowena'nın bunu bilip bilmediğinden emin değildim ama mesajını çok net anlıyordum. Bu sürpriz teftişin nasıl geçeceği ve bu yüzden kaç kişinin kellesinin uçacağı bana bağlıydı.

Hayatımın büyük bir bölümünde varlığımdan emin olmayan bir adam için babam numaramı çok hızlı aldı.

Ghastek arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Gelecek vaat eden bir kariyerim vardı. Tanınırılık kazanmıştım ve bir nebze de olsa güvendeydim. Ve sonra sen geldin birlikte."

Aha. O ve bu binada çalışan düzinelerce rehine beni ağlatabilir. "Sana resim yapmayı kim öğretti, Ghastek? Bu uzaktan bile elmaya benzemiyor. Popoya benziyor."

"Daha çok şeftali gibi," dedi Rowena.

"Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde bir teftişim var." Ghastek sesinin kuru olduğunu söyledi. "Eğer işimiz bittiyse meyve çizme yeteneğimi eleştiriyorsun, yapacak işlerim var." Arkama yaslandım. "Bu konuda endişeli misin?"

Aşağılanmış görünüyordu. "Hayır. Herhangi bir noktada denetlenebiliriz ve incelemeye dayanabiliriz."

"Eğer endişeleniyorsanız, buraya gelmeden önce lezzetli ve tatlı bir şeyler yemesini sağlayabilirim. Mesela cömert bir tres leches keki ya da çikolatalı sundae."

Ghastek bana baktı. "Çık dışarı."

Ayağa kalktım ve sümkürür gibi yaptım. "Haydi, Julie. Belli ki burada istenmiyoruz."

"Size çıkışı göstereyim," dedi Rowena.

Kapıya doğru gittim, döndüm ve Ghastek'e baktım. Babamda numaram vardı ama ben onun kızıydım ve onu inceleyerek bir kariyer yapmıştım.

"Onu bir tanrı olarak görmeye devam ediyorsunuz. O bir insan. Hayatı seviyor ve her ana dikkat ediyor. Her ikincisi onun için sonsuz bir merakla doludur. Parmak uçlarının altındaki kanepenin dokusunu ve kanepenin rengini fark eder.

fincanındaki çayı. Bu şekilde hayatta kalır, çünkü eğer dünyadan sıkılır ve hayal kırıklığına uğrarsa, eski halinin bir gölgesi haline gelir ve ölür, tıpkı teyzem gibi. Ona bir erkek gibi davranın. Eğer iyi bir adam olmak istiyorsan

izlenim, büyük bir resmi karşılama yapmayın. Onunla tanışın.
ve ona küçük, günlük nezaketler gösterdiğinizden emin olun."

Dışarı çıktım.

- - -

"Seninle özel olarak konuşabilir miyim?" Lobiye girdiğimizde Rowena nefesinin altından sordu. "Dışarıda mı?"

"Elbette." Bu konuşmanın nasıl gideceği hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı. Neden bana neredeyse ölümsüz patronumun kızı olduğunu söylemedin? Bu konu açılmadı. Buradan sonra nereye gideceğiz? Ugh.

Ama bana ettiği yeminle bağlıydı.
Cadılar. Julie'ye döndüm. "Önümden git ve arabayı çalıştır, lütfen."

Julie Rowena'ya yan gözle baktı.
küçük bir orduyu anında yakmayı küçümsedi ve önümüzde hızla ilerledi.

"Bu çocuk tıpkı sana benziyor," dedi Rowena, sesinden bunun bir iltifat olmadığı anlaşılıyordu.

"Teşekkür ederim."

Neredeyse kapıya varmıştık ki kısa siyah saçlı bir gezgin kadın neredeyse koşarak yanımıza geldi.

Rowena'ya "Bela," dedim.

Döndü. Yolcu kadın ona doğru koştu. "Şimdi olmaz," dedi Rowena.

Yolcu kadın yutkunarak biraz hava aldı ve fısıldadı:
"Frederick kadınlar tuvaletinin önünde iki genç kadına kendini teşhir etti."

Rowena'nın gözleri kocaman oldu. Topuklarının üzerinde bana doğru döndü. "Bir dakika."

"Acele etme. Seni çeşmenin yanında bekleyeceğim."

Kumarhanenin kapısından çıktım. Ölümsüzlerin pis kokusundan sonra, gece havasının tadı ferahlatıcıydı, sanki bir yudum

Yaz gününün sıcaklığında soğuk su. Yeterince

bir geceliğine Halkın misafirperverliği. Belki o güzel fısıkiyelerden yüzüme biraz su sıçratırsam pis kokuyu temizler.

Bir adam yoluma çıktı. "Kate!"

Onu nereden tanıyordum? Onu daha önce görmüştüm. Bir adım öne çıktı ve ışık yüzünde parladı. Lago

Vista. Ancak bu Lago en az yirmi yılını kaybetmiş gibiydi. Benim hatırladığım Lago kırk beşini görmüştü. Kafamdaki Lago'nun saçları seyrelmiş, kasları biraz sarkmış ve yüzünde çizgiler oluşmaya başlamıştı. Bu Lago en güzel çağındaydı. Dik duruyordu, omuzları genişti, göğsü derisini dolduruyordu ve Bana doğru yürürken yürüyüşünde topallamadan eser yoktu. Saçları gür, gözleri parlaktı ve sırtışı kendini küçümsemekten kendini beğenmişliğe dönüşmüştü.

Tüm uyarı sirenlerim aynı anda çaldı.

"Hey." Lago bana göz kırptı. "Kumar oynadığını bilmiyordum." "Oynamıyorum. Sadece iş." Bir şey vardı Lago hakkında hatırlamam gereken önemli bir şey vardı. Hayati bir şey. Başımı ağrıtıyordu ama o anılara ulaştığımda, orada hiçbir şey yoktu.

"Sadece aramızın iyi olduğunu söylemek istedim. Kin tutmuyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Lago sırtıttı. "Bu doğru bir tavır. Köprünün altından çok sular aktı." Kolunu bir şey fırlatır gibi salladı Görünmez beyzbol. "Whoosh, gitti ve unutuldu."

Tamam. Hafızamın önemli bir kısmı kesinlikle kayıptı.

"Peki senin adam nerede?" "Evde."

"Oooh. Şehirde tek başınasın." Başını salladı. "Hoşuma gitti. Hadi, sana birkaç tur attırayım. rulet tekerleği."

"Kumar oynamaya gücün yeter mi, Lago?"

Ceketinin içine uzandı. Yepyeni görünüyordu. Pantolonu da yeni. Yeni botlar. Lago bir lastik bantla tutturulmuş bir tomar para çıkardı ve işaret parmağıyla orta parmağı arasında tuttu. "Param bitti."

Neredeyse hatırlayabiliyordum. Bir anının kuyruğunun ulaşamayacağım bir yerde kıvrandığını hissedebiliyordum. "Benim bilmediğim zengin bir amcan mı var?"

"Hayır. Ben kendi kendini yetiştirmiş bir adamım. Ne diyorsun Kate?"

Sana iyi vakit geçirteyim. Adamının bilmesine gerek yok."

Lago'nun ciddi cesareti vardı.

"Üzgünüm," dedim ona. "Birkaç dakika içinde burada biriyle buluşacağım ve sonra eve gideceğim."

Lago bunu düşündü. "Biliyor musun, haklısın. Neden oraya gidelim ki? Çok fazla insan var. Onun yerine arabayla gezelim. Senin her zaman seksi olduğunu düşünmüşümdür Kate. Mmm, bacaklar."

Ve doğrudan ürkütücü bölgeye girmiştik. Gerçekten kollarını kırmak istemiyordum. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Devam et, Lago."

Bana gülümsedi. "Peki, kahretsin. Sanırım diğer şekilde yapmam gerekecek. Bunu istiyorum."

Sihir beni kenetledi, öne doğru çekmeye çalıştı. Ezici, yıkıcı bir güç beni sıkıştırdı. Uzaylı bir zekâ bana sürtündü. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu. Kalkanlarımı indirdim ve geri ittim. Bacaklarım gerginlikten titriyordu. Bağıramadım. Sesim çıkmıyordu. Hareket etmemek için her şeyimi harcıyordum.

Lago eliyle buraya gel işareti yaptı. "Araba, araba, araba. Çabuk ol."

Üstü açık şık bir gümüş araba gölgelerin arasından tamamen sessiz bir şekilde süzüldü.

Lago kapıyı açtı. "İçeri girin."

Büyü beni sıktı, öğüttü. Lago'dan akıyordu ama onun büyüğü değildi. O sadece bir kabuktu, bir

Tanıdık bir tada sahip eski ve güçlü bir şey için çapa.
Biohazard'ın çöplüğünde sohbet etmiştik.

İşte buradasın, kıymetlim. Çok beklemedim.

Güç bana baskı yapıyor, itaat etmemi istiyordu.
Güçlü. Çok güçlü. Dişlerimi sıktım ve geri ittim. Ifrit'in
büyüsü hafifçe geri tepti, direniş karşısında şok oldu.

Aynen öyle, serseri. Dene bakalım. Senin için geliyorum.

Güç beni sıkıştırdı, daha da sertleşti. I
elimi kaldırmaya konsantre olmuştum. Lago, devin
kulağına taktığı parlak şeyi ele geçirmiş olmalı. Oh, sen
aptal aptal. Anlamadığınız varlıklarla asla pazarlık
yapmayın.

"Bunu istiyorum dedim," dedi Lago. "Neyin var senin?"

Güç beni ayağımdan çekmeye çalışarak sıkıştırdı.

Seni öldüreceğim. Senin için geliyorum ve seni
öldüreceğim.

Elim, sanki soğuk katranın içinde yüzüyormuşum gibi
yavaşça yukarı doğru süzüldü. Kaslarım yırtılmış gibi
hissettim ve

kemiklerimi teker teker kırdı. Büyünün arkasındaki varlık
tüm ağırlığını bana karşı kullandı. Benim büyüüm ve onun
büyüsü birbirine kilitlenmiş iki kılıç gibi çarpıştı.
Birbirimizi.

Elim neredeyse Sarrat'ın kabzasındaydı. Bir santim
daha ve işte oradayım. Üzgünüm, Lago. Çapayı çıkarırsan
gemi sürüklenip gider.

"Kate?" Rowena bize doğru yürüdü.

Lago çenesini okşadı. "Aman Tanrım. Alınma Kate.
Onu boş verin, bunu alalım."

Rowena'nın yüzü gevşedi. Sihir yok oldu. Yirmi beş
metre geriye doğru uçtum ve kaldırıma kırımın üzerine
düştim. Ayağa kalkmam yarım saniye sürdü. Araba
gecenin karanlığında hızla uzaklaşmaya başlamıştı,
Rowena yolcu koltuğundaydı ve gözleri bomboştu.

Üstü açık arabanın peşinden koştum.

Bir vampir bana çarptı ve ayaklarımı yerden kesti.
Yuvarlandık ve üzerime düştü, kırmızı gözleri yanıyordu.
Vampir

Kocaman ağız yüzümden bir santim uzaklaştı, ikiz dişleri
ay ışığında orak gibi görünüyordu.

"Kımıldama!" Bir navigatör kulağıma havladı. "Kendini
tanıt."

Kan emicinin kafasına yumruk attım. "Seni moron.
llerin Efendisi'ni kaçırıyor. Bırakın beni. Ghastek'i
getirin! Ona Rowena'yı eski bir gücün aldığını söyle.
ekil, lanet olası!"

Vampir bir an için dondu kaldı.

stmdaki beyaz minarelerin kapıları ardına kadar
açıldı ve kaldırıma vampirler yağdı.

BÖLÜM 16

FON YAŞINDAKİ ÇOCUKLAR KÖTÜ SÜRÜCÜ OLURLAR. Hız yaparlar, yolun kurallarına dikkat etmezler ve onlar ölümsüzdür. Bazı zamanlar vardır ki direksiyonda on beş yaşında birinin olması gerekiyordu. Gecenin bir yarısı Atlanta'nın ıssız sokaklarında bir büyücüyü kaçıran kişinin kullandığı üstü açık arabayı kovalamak o zamanlardan biri.

"O çok hızlı," diye homurdandı Julie.

Bir tümseğe çarptık. Cip havalandı ve bir gıcirtıyla yere indi. Hâlâ yerinde olduklarından emin olmak için dilimi dişlerimin arasında gezdirdim.

Üstümüzde, vampirler binalar boyunca koşuşturuyordu.

Bir şey gümbürtüyle tavana indi. Yolcu camını açtım ve bir vampir kafasını içeri soktu, baş aşağı asılı.

Ghastek vampirin ağzından, "Hiç eğlenmiyorum," dedi.

"Şey, affedersiniz. Paranızı bilet gişesinden geri alabilirsiniz."

"Sadece bir kez, büyük bir olaya neden olmadan iş yerimi ziyaret edebilir misiniz?"

"Ben bir olaya sebep olmadım."

"Hayır, haklısınız. Yanlış söyledim. Bir adamla konuştunuz.

sonra bir Ölüler Efendisi'ni kaçırdı, bu da büyük bir güç gösterisi yapmamızı gerektirdi, ki bu şüphesiz Babanızın tesislerimizi denetlemesine yirmi dört saatten az bir süre kala mali kayıplar ve olumsuz tanıtım. "Olay

çok hafif bir kelime olur. Eğer bu bir şaşırtmacaysa, işe yaramayacak. Güçlerimizin üçte birinden fazlası yetenekli bir liderlik altında Casino'da kalmaya devam ediyor. Herhangi bir saldırıyı püskürtebilirler. saldırı."

"Bu bir şaşırtmaca değil," diye sıkılmış dişlerimin arasından sıktım. "Şehri ele geçirmek isteyen bir ifrit." Ayrıca, toplam vampir gücünün sadece dörtte birinden azını getirmişti.

Ghastek bunu düşünürken vampirin yüzü tamamen hareketsizleşti.

"Bekle." Julie köşeyi son sürat döndü. Araç savruldu. Camın üstündeki tutamağı tuttum. Mide bulandırıcı bir saniye boyunca iki tekerlek üzerinde uçtuk ve tekrar yola indik.

Ghastek sonunda, "Bir cin," dedi.

"Evet. Bu eski bir güç, muhtemelen bir eşyaya bağlı. Bu güç Arabadaki adam bir merk. Sanırım eşyayı ele geçirdi, kendini gençleştirdi, sihirli bir araba diledi. para ve bir kadın için, ve şimdi kavalcıyı ödeme zamanı gelecek."

Ghastek, "Cinler insan konakçıyı ele geçirecek," dedi. "Yani Lonca'yı yok eden dev cin kökenliydi ve bu adamın üç dilek döngüsü henüz bittiğine göre, muhtemelen başka bir dev bekleyebiliriz."

Ghastek'in hataları ne olursa olsun, aptallık bunlardan biri değildi.

"Neyi bilmem gerekiyor?" diye sordu.

"Bu bir ifrit, yani ateşi seviyor. Son dev neredeyse Yetmiş fit boyunda. Onu kestiğimde hâlâ dönüşüyordu: metal bacaklar, yüksek ısı. Düşük zekâ, konuşma yok, çok fazla öfke ve yere düştüğünde eğlenceli bir yeniden canlandırma metamorfozu. Cesedi drakonoidlere dönüştü."

"Çok güzel," dedi Ghastek. "İnsan ev sahibinin yetenekleri devin performansını etkiliyor mu?"

Peki bu soruyu kendime neden sormamıştım? "Hiçbir fikrim yok. Lago iyi ve iyi eğitilmiş bir paralı asker. Sanırım onu bulacağız."

dışarı."

Vampirin kafası kayboldu ve Ghastek'in sesini duydum. "Takım Lideri Bir ve İki, haydutla birleşin. Üçüncü ve Dördüncü Takım, devam edin. Takım Lideri Bir, dokunun, yanıt gelmezse durun ve parçalayın. Isı hasarına dikkat edin."

Vampirler hızlanarak araca doğru yaklaşmaya başladı. Sağ taraftaki altı vampir Lago'nun üstü açık arabasının üzerine düştü. Arabanın üstü kapandığında düşüşlerinin ortasındaydılar. Aracın üzerinde metal plakalar oluştu, terazi gibi üst üste bindiler. Beş vampir kedi gibi çevik bir şekilde terazinin üzerine indi. Altıncısı kayarak düştü ve yuvarlandı.

"Bundan daha hızlı olmalısın Evgenia," dedi Ghastek.

Kan emiciler zırhı pençeleyerek aracı parçaladı. Zırh kalınlaşıp tekerlekleri kapladıkça arabanın hatları akıyor, kendilerini yeniden şekillendiriyordu. Vampirlerden ikisi üst paneli açmayı başardı. Uçtu ve yeni bir zırh plakası yerine oturdu.

"Anlamıyorum." Julie direksiyonu kırdı. "Yani cin üç dilekten sonra bedeni ele mi geçiriyor?"

Eğer ifrit bizi öldürmediyse, onun sürüşü kesinlikle öldürecekti. "Teori bu." Ve çünkü cin bilinmeyen nedenlerle bir konukçuyu ele geçirdiğinde, kurbanını dilekte bulunması için aktif olarak zorlardı. Daha zayıf iradeli bir kişi için, bir şey dileme zorunluluğu karşı koymak imkânsızdı ve ne kadar çok dilekte bulunurlarsa gerçeklikten kopuşları o kadar büyük olacaktı. Normal şartlar altında Lago beni kaçırmaya çalışmazdı. O kendini Kazanova ilan etmiş biriydi, tecavüzcü değil. Ve

Oswald'ların komşusu muhtemelen ölümcül bir canavarı meskûn mahalde serbest bırakmazdı. Bunu yapmak zorundaydık.

Başka biri daha zarar görmeden bunu durdurun.

"Ama Lago'nun zaten üç dileği vardı. Araba neden zırh yapıyor?" Julie sordu.

"Çünkü ifritin dönüşüm için zamana ihtiyacı var. Eğer Lago'yu şimdi öldürürsek, dönüşümü durdururuz, bu

yüzden onu koruyor."

Julie üzerine bastı. Cip, bir başka küçük Motorundan bir hız patlaması. Lago'nun üç metre gerisindeydik.

"Ama neden devler yapıyor?"

"Eğer bunu bilseydik, bu sorunu çözmüş olurduk."

Zırhlı pullar sivri uçlar çıkardı. Kan emiciler hep birlikte kaçtı. Hortlaklardan biri kazığa oturtulmuş halde kıvranıyordu,

kendini çividen kurtardı ve zırhı pençelemeye devam etti.

"Takım Lideri İki, durun ve parçalayın."

Lago tekrar döndüğünde yolda hızla ilerliyorduk.

Harika. Şehrin üç mil karelik bloğunda zikzaklar çizmiştik ve şimdi neredeyse tam olarak

başladığımız yerde . . . Hmm. Düz gitmeye devam edersek, Köstebek Deliği'ne doğru koşacaktık. Bir zamanlar Molen Enterprises'ın bulunduğu Köstebek Deliği, 140 metre genişliğinde, bir karış camla kaplı bir kraterdi. En zengin şirketlerden birinin

Atlanta'lı aileler bir anka kuşu yaratmaya çalıştılar.

Köstebek Deliği'nde paten derbisinden sokak hokeyi turnuvalarına kadar her türlü eğlenceli etkinlik düzenlenirdi, ancak şu anda burası terk edilmiş olurdu.

"Araba parlıyor," diye bildirdi Julie.

Arabayı koruyan metal pullar yumuşak bir görünüm kazanmıştı.

Sol tarafta parlak bir ışıltı vardı. Lago dönüşüyordu ve eğer acele etmezsek Rowena canlı canlı pişecekti.

Çatıya vurdum. Cevap vermedi.

Emniyet kemerimi çözdüm.

"Onun arabasına mı atlayacaksın?" Julie sordu.

"Yaklaşabilirim."

"Nesin sen, aklını mı kaçırdın? Hayır, arabasına atlamayacağım. Bu sadece filmlerde olur." Kafamı dışarı çıkardım.

pencereden. "Ghastek!"

Kan emici başını bana doğru çevirdi.

"Arabaya tutun," dedim ona, koltuğuma geri döndüm ve kemerimi bağladım. Lago'nun üstü açık sihirli bir arabası olabilirdi ama benim arabayı kullanmayı Dali'den öğrenmiş

bir çocuğum vardı. "Onun bir

keskin bir sağ geliyor. Bunun için yavaşlayacaktır. Julie, PIT manevrasının nasıl yapıldığını hatırlıyor musun?"

Julie sırtıttı. "Alabilir miyim? Yapabilir miyim, lütfen?" Kendimi destekledim.

"Vur ona."

Lago'nun arabası dönüş için yavaşladı. Julie ona bastı. Bir an için Jeep'imiz eski üstü açık arabayı solladı ve solda yanına yanaştı. İki araba hafifçe birbirine bağlandı. ve Julie direksiyonu sağa kırdı. Çarpışmanın etkisiyle cip sarsıldı. Üstü açık araba döndü ve yoldan çıktı, kaldırımdan Köstebek Deliği'ne doğru kayıyor.

Yirmi birinci yüzyıla hoş geldin, göt herif.

Jeep binaya tehlikeli bir şekilde yaklaşarak yoluna devam etti. Bir elektrik direğini on santimle kaçırdık ve Julie bizi durdurdu.

İki eliyle direksiyona vurdu ve tiz bir sesle "Cru-u-u-u-shed it" diye şarkı söyledi.

"Harika işti." Elimde kılıçla arabadan atladım ve Köstebek Deliği'nin kenarına koştum. Üstü açık araba yan yatmıştı. İki vampir yolcu kapısını pençeliyordu.

Ghastek arkamdan, "Bayan Daniels'ı emniyete alın," diye emretti. Dört vampir önüme indi.

"Ne oluyor be?"

"Bu bir Halk meselesi," dedi Ghastek, sesi netti. "Sizin tarafınızdan uygulanacak herhangi bir şiddeti savaş ilanı olarak kabul edeceğim."

"Cehennem gibi!"

"Ciddiyim. Yarın çok önemli bir yemeğin var. İşimi şansa bırakmayacağım."

Argh. Ghastek'in kan emicisini yumruklamak Ghastek bir şey hissetmeyeceği için hiçbir şey başaramadım. Yine de yapmak istedim. Kafasını kesmek istedim. Elim kaşınıyordu.

"Kate!" Julie'nin sesi çınladı. "Bir devle savaşamazsın. Söz vermiştin."

Lanet olsun. Sarrat'ı tekrar kılıfına soktum. "Bunu unutmayacağım," diye bağırdım.

"Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor," dedi Ghastek, sesi kurumuştı. "İzninizle."

Kan emici hızla ileri atıldı ve büyük bir sıçrama yaptı. Kapıyı pençeleyen iki vampirin arasına indi ve elini aşağı doğru sapladı. Kapı pat diye açıldı. Ghastek'in vampiri içeri daldı ve Rowena'nın gevşek bedeniyle dışarı çıktı. Döndü ve onu arabadan koşarak uzaklaşan başka bir kan emiciye teslim etti.

Üstü açık araba patladı.

Bir duman bulutu yükseldi, spiral çizdi. İçinde katı bir şey hareket etti. Kocaman ve ağzına kadar dolu bir şey. büyü ile. Duman bir kasırga gibi dönerek bir sütuna dönüştü ve yüksek bir dev ortaya çıktı. Yetmiş ayak uzunluğundaki gövdesini sert kaslar kaplıyordu. Gözleri kırmızı renkte parlıyordu, kulakları sivriydi ve yelesi Düz siyah saçları sırtından aşağı dökülüyordu ama yüzü hâlâ tanınabiliyordu. Lago'ya benziyordu.

Dev yumruklarını sıktı, devasa kolları dirseklerinden büküldü ve gökyüzüne doğru kükredi. Bir ısı patlaması yuvarlandı bize doğru. Lago'nun boğazında parlak bir şey parladı. Gözlerimi kısıtım. Bir küpe. Muhtemelen gizlemek için köprücük kemiğinin altındaki deriyi bununla delmişti. Küpe için

Kan teması. Lago, seni aptal. Seni aptal, aptal aptal. Şimdi ölecekti. Onu kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Ne büyük kayıp.

"Söz vermiştin," dedi Julie yanımda küçük bir sesle.

"Sakin ol. Onunla kavga etmeyeceğim."

Ghastek'in sesi Köstebek Deliği'nden yuvarlandı. "Tüm ekipler, indirin onu."

- - -

Kollarımı kavuşturdum. "On beş dakika oldu."

"On altı," dedi vampir bakıcılarımdan biri kadın sesiyle. "Hanımefendi."

Bu, işleri daha iyi hale getirmedi.

Konukçunun bedeninin devin gücünü etkileyip etkilemediği sorusu cevaplanmıştı. Lago dokuz yıl boyunca bir paralı asker olarak hayatta kalmıştı. Çok hızlıydı. Vampirler ona saldırdı ama o onları yakaladı, kırdı ve bir kenara fırlattı. Yeniden canlandılar ve onları tekrar kırdı.

Bacaklarında parlak metal pullar oluşmaya başlamıştı, yavaşça yukarı doğru tırmanıyorlardı. Şimdi kalçalarının ortasına gelmişlerdi.

Devin üzerinden bir şey düştü ve bir yığın halinde yatıyordu. İnsan büyüklüğünde solgun bir kurtçuğa benziyordu. Gözlerimi kısarak baktım. Bu bir vampirdi. Normalde çelimsiz olan bu vampir, sanki biri bir şekilde vampirin vücudunu ele geçirmiş gibi, gülünç boyutlarda şişmişti.

Eski reklamlardaki Michelin adam ve onu ölümsüz bir canavara dönüştürdü. Sanki vampirler zaten yeterince iğrenç.

Yanımdaki vampir ağzını açtı. "Saldırı Lideri, devam eden bir yirmi sekizimiz var. Geri almak için izin var mı?"

"İzin verildi."

Vampir cam kraterden geçerek ölümsüz kurtçuğa doğru koştu.

"Nesi var bunun?" Julie sordu.

"Çok fazla kan," dedi navigatörlerden biri başka bir kan emici aracılığıyla. "Bu neredeyse hiç görülmemiş bir fenomen, ancak laboratuvar ortamında kontrollü bir çalışmada gözlemlendi. Ortalama kırk sekiz litre kan gerekiyor.

Sürekli bir akışta tüketilen kan miktarı veya kabaca 1.28 Holstein ineğinin kanı, bir inekte bu durumu tetiklemek için vampir."

Devin çok fazla kanı vardı ve yeniden canlanıyordu. Onu yeterince hızlı boşaltamıyorlardı. Onun üzerinde güç kelimesi kullanamazdım ama bir şeyler yapabilirdim.

Bizi terk eden vampir şişmiş ölüyü aldı, sırtına astı, camın öbür tarafına koştu ve iğrenç şeyi yanımıza bıraktı. Vampirin gözleri donuklaşmıştı.

"Ew." Julie ürperdi. "Ew."

"İğrenç" kelimesi bile onu anlatmaya yetmiyordu. Derisi yırtılmaya hazır görünüyordu. "Neden kimse kullanmıyor?"

Erkek navigatör, "Bir saat daha hareket edemeyecek," diye açıkladı.

"Lütfen Ghastek'e benim için bir mesaj iletin," dedim. "Senin yöntemin işe yaramıyor. Bırak yardım edeyim."

Vampir kelimeleri itaatkâr bir şekilde tekrarlardı. "'Durum kontrol altında' diyor."

"Ona söyle, hayır, değil. Onu şimdi kontrol altına alamazsın. Metamorfoz tamamlandığında ne olacak?"

"Diyor ki, 'Endişeniz gerektiği gibi not edildi.' Argh. 'Pislik.'"

Hortlak ağzını açtı ve navigatör kendini tutunca durakladı. "Ben ?"

"Hayır," dedi başka bir navigatör ona. "Yapmamalısınız."

Siyah ciplerden oluşan bir kervan caddeyi tıkamıştı. Kumarhane. Cipler Köstebek Deliği'nin etrafında yarım daire şeklinde durdu ve Ghastek ile bir grup kalfayı boşalttı. İki Ölülerin Efendisi'ni tanıdım: Toakase Kakau, Tonga kökenli kara gözlü bir kadın ve Ryan Kelly, çok uzun mor bir mohawk dışında her yönden şirket köpekbaliğine benzeyen iri yarı beyaz bir adamdı.

Kalfalar ve Ölülerin Efendileri Köstebek Deliğinin etrafında gevşek bir halka oluşturarak seyreldi. A Ghastek'in yanındaki yolcu kadın büyük bir boruyu dudaklarına götürdü ve keskin bir nota çaldı.

Vampirler kraterin içine daldı. Bir kalfa bir tanesine pilotluk yapabilirdi; bir Ölülerin Efendisi ise iki ya da Ghastek'in durumunda üç tanesini kontrol edebilirdi. Yaklaşık yirmi kişi vardı

Köstebek Deliği'nin etrafında ve muhtemelen aşağıda otuz vampir. Her biri bir düzine renkte parlak floresan boyayla işaretlenmişti, bazılarında haç, bazılarında halka vardı. Gerçekten garip bir şeyler oluyordu.

Vampirler Lago'nun etrafını sarmış, bacaklarından göğsüne ve karnına tırmanmışlardı. Kükreyerek onları etrafa savurdu. Onlar

bazıları ayaklarının üzerinde, bazıları da kırık dökük bir yığın halinde yere düştü. Pullar artık beline kadar gelmişti. Ayakları parlamaya başladı. Altındaki cam çok geçmeden eriyecekti.

Ghastek elini kaldırdı. Korna yanıt olarak çığlık attı.

Zihnimde, Köstebek Deliği'ndeki otuz vampir olan donuk kırmızı büyü lekeleri parlak kırmızıya dönüştü.

Yüce Tanrım. Vampirleri serbest bırakmışlar.

Pilotsuz bir vampir anında öfkelenir. Nabızı olan hiçbir şey kalmayana kadar katliam yapar. Eğer PAD kimse tutuklanmayacaktı. Prensipleri gereği buradaki herkesi vuracaklardı. Bu delilikti. Şimdi ben boyayı anladılar - kan emicileri işaretlemişlerdi, böylece kafaları karışmadan onları çabucak tekrar yakalayabileceklerdi.

Hortlak devi parçaladı. Kükredi, çılgınca onları devirmeye çalışıyordu. Vücudunu parçaladıklarında, pençelediklerinde ve oyduklarında etler uçtu. Vampirler üzerine yığıldı, kana susamış.

Bir dakika geçti. Dev hâlâ ayaktaydı. Başka bir . . .

İki vampir yere düştü, vücutları kanla dolmuştu. Lago üzerlerine bastı.

"Sakin ol," dedi Ghastek.

Dev, sanki kendini bir top haline getirmeye çalışıyormuş gibi omuzlarını içeri doğru kıvırdı. Vampirler artık neredeyse onu kaplamıştı.

Büyü bir gök gürültüsü gibi patladı. Kulakları sağır eden bir ulumayla Lago dikleşti, kolları dimdikti. Vampirler muazzam bir güçle bir kenara savrulup düştüler.

"Elde et!" Ghastek tersledi.

Korna yine çılgınca öttü. Kılavuzlar vampirlerinin zihinlerini yakaladılar.

Dumansız turuncu alevler Lago'nun ayaklarını kapladı. Kükreyerek döndü, yüzünde artık hiçbir iz kalmamıştı. İnsanlık. Metal pullar şimdi köprücük kemiğine kadar uzanıyordu.

Belindeki ve altındakiler turuncu renkte parlıyordu. Ayaklarının altındaki cam yumuşadı, eridi. Dev bize doğru döndü, şehre uzun uzun baktı ve elini kaldırdı ayak . . .

Hayır, yapamazsın.

Sarrat'ı çektim, sol kolumu kestim ve kanlı bıçağı şişmiş vampirin vücuduna sapladım. Benim Kan bıçaktan aşağı aktı, büyüü ölümsüz kana yayıldı, tıpkı bir kıvılcımın patlayıcı bir kordondan aşağı akması gibi. Yarım saniye içinde tüm kan benim olmuştu. Çekiştirdim.

ölümsüzün vücudundaki kanı boşalttı. Devasa yuvarlak bir küre halinde önümde asılı kaldı. Kanayan elimi içine soktum, sıvıyı yassılaştırarak iki ayak genişliğinde katı bir disk haline getirdim, döndürdüm ve tüm gücümle ve büyüümle fırlattım.

Uçtu, havada ıslık çalarak genişledi, kenarı jilet gibi keskinleşti ve devin boynunu ikiye böldü. Devin boynu Çarpışmanın etkisiyle bir metre genişliğindeki disk toza dönüştü. Devin başı yana düştü, boynunun dörtte üçü koptu, ağzı sessizce kıvrıldı, kırmızı gözleri farklı yönlerde bakıyordu. Kan fışkırdı, gövdesini yıkadı ve tıslayarak sıcak pullarla buluştuğunda buharlaştı. derisini kaplıyor.

Şurada. Güç kelimeleri yok.

Köstebek Deliği tamamen sessizliğe büründü ve sessizlikte nal sesleri geceyi yuvarladı. Kocaman gri bir at dörtnala bize doğru geliyordu. gri pelerin. Ucunda parlayan yeşil bir kıvılcım olan bir mızrak taşıyordu.

Dev elleri ve dizleri üzerine çöktü, boynu sarsılıyor, ağır kafasını tekrar yerine oturtmaya çalışıyordu. Boynundaki yara kendini kapatmaya çalıştı.

At devin üzerine sıçradı ve ona doğru ilerledi. alevlerin arasından omurgasına ve kafasına doğru ilerledi. Binici mızrağı vücuduna sıkıştırdı ve devin kafatasının kanlı kütüğüne sapladı. At saha kalktı, turuncu alevlere karşı silüet. Atlının pelerini

alevlendi, kapüşonu düştü. Nick Feldman, Tarikat'ın bir şövalyesi.

Oh lanet olsun. Boku yemiştik.

Devasa at sıçrayarak dev ile Köstebek Deliği'nin kenarı arasındaki boşluğu temizledi.

Devin kafası patladı. Beyin ve kan uçtu, Önümdeki vampirlere sıçradı ve beni kanla ıslattı.

Hayranlık uyandırıcı. Bu sadece bugünün dondurmasının üstündeki kiraz. Curran beni öldürebilir.

Nick'in sesi açıklıkta gürledi. "Tarikat yardımlarınız için size teşekkür eder. Lütfen dağılın."

Ghastek öne çıktı, atın büyüklüğünden rahatsız olmadığı belliydi. İki vampir birlikte hareket ederek sadık köpekler gibi onun iki yanına oturdu.

Kendimi destekledim.

"Bu bir İnsan meselesi," dedi Ghastek, sesi buz gibi soğuktu.

Nick, "Halkın burada yargı yetkisi yok," dedi. "Bu soruşturma Tarikat'a aittir."

"Halkın bir üyesine karşı bir suç işlendi ve biz de buna kararlı bir şekilde ve ezici bir güç. Halk, Tarikat'ın varlığını ve müdahalesini cesedin güvenliğini sağlamak için yetersiz bulmaktadır."

Tercümesi: Sizden sadece bir tane var ve bizden çok var. "Ben kanunum," dedi Nick. "Bana engel olursan sonuçlarına katlanır."

"Son kontrol ettiğimde, Emir bir yasa değildi. icra teşkilatı," dedi Ghastek, sesi tehlikeli derecede yumuşaktı.

"Sen sadece bir adamsın," diye seslendi biri.

Ghastek bir an için konuşmacıya doğru baktı. Kumarhaneye döndüklerinde kafalar karışacaktı.

Ah, lanet olsun. Tarikat'tan gerçekten nefret ediyordum. "Üç," dedim.

Herkes bana baktı. Julie baltalarını çıkardı.

"O üç yaşında. Biohazard bir önceki devin ortaya çıkışıyla ilgili olarak Teşkilatı bilgilendirdi. Bu nedenle, bu olay devam etmekte olan bir soruşturmanın devamı niteliğindedir.

Eyalet emniyet teşkilatından resmi bir dilekçe. O bir kanun. Ben de yasaları uygulayacağım."

Ghastek durakladı. Zihninde hararetli bir şekilde bir tür hesaplama yapıyordu. Geri adım atamazdı. Orada iyi bir seçenek yoktu. Cesedin kaçmasına izin verirse, Roland'a bir cinin Rowena'yı nasıl kaçırdığını açıklamak zorunda kalacaktı.

ve onu öldürmek için nasıl birkaç vampir ve bir sürü kaynak harcadığını ama bunun için gösterecek hiçbir şeyi olmadığını. Eğer cesedi sahiplenirse, Roland'a bunu açıklamak zorunda kalacaktı.

neden bir Tarikat şövalyesine saldırdığını, yaklaşık yarım düzine yasayı çiğnediğini ve hızla yükselen bir yasal faturalar.

Ceset için giderdi. Bir cesedin değeri Cin tarafından ele geçirilip dönüştürülmek Roland için yasal sorunlardan daha önemli olacaktı.

Bileğimi ısıtmak için kılıcımı salladım. Bu iş kanlı olmak üzereydi.

Ghastek elini kaldırdı. Hortlaklar hep birlikte öne doğru eğildi.

"Yanımda kal," dedim Julie'ye.

Sirenler uluyor, gittikçe yaklaşıyordu. Bir filo Biohazard ve PAD araçları köşeyi dönerek caddeyi doldurdu. Ghastek uzun bir süre onlara baktı. "Get the hukuk departmanı."

Nick'e baktım. "Bu bir küpe. Yaklaşık bir erik büyüklüğünde. Göğsüne piercing gibi takardı."

Beni duyduğuna dair hiçbir belirti vermedi. Bir şey değil.

"İfrit daha güçlü bir konak elde etmek için konaktan konağa geçiyor. İfrit'i güvence altına almalısın. küpe."

Nick tek kelime etmeden atını sürdü.

"Siktir."

"Minnettarlık mı bekliyordun?" Toakasa sordu.

"Hayır. Ondan büyüyü kontrol altına almasını bekliyorum, böylece başka bir devimiz olmaz." Luther'ı bulmalıyım. En azından Mantığı dinle.

Bir kadın koşarak yanıma geldi ve elime bir kâğıt tutuşturdu. Bir göz attım. Seksen iki bin dolarlık bir fatura. "Bu da ne böyle?"

"Yok edilen vampirin bedeli," diye cıvıladı seyyah kadın. "İyi günler dilerim."

- - -

Küpe bulunana kadar gitmeyi reddettim. Biohazard'ın kanlı leşi elemesi dört saat sürdü, cesedin her bir parçasını karantinaya alıyorlardı. Köstebek Deliği'nin kenarına oturup onları izledim. Julie arabada uyuyakaldı. Bir süre Halkın avukatları ve Biohazard'ın avukatları küpe bulunduğunda kimin alacağı konusunda tartıştılar ama sonunda onlar da sustular ve sadece izlediler.

Biyolojik tehlike teknisyenleri onu yavaşça bir kutuya yerleştirdi. bir küp tuzdan elde edildi ve daha sonra volkanik kaya ile kaplı plastik bir kutuya yerleştirildi. Volkanik kaya o kadar yüksek sıcaklıklara maruz kaldı ki, sihirli bir şekilde her türlü ateş büyüüne karşı etkisiz ve geçirimsiz olduğu tespit edildi.

Teknisyenler kutuyu mühürledikten sonra Nick kutuya derhal el koydu.

"Bunu yapamazsınız!" Luther biraz daha heyecanlansa, burada felç geçirecekti. Üzerinde bir Biyolojik tehlike muhafazası giysisi vardı ve konuşmak için kaskını çıkarmıştı. "İncelenmesi ve üzerinde çalışılması gerekiyor."

"Nasıl incelendi?" Nick sordu. "Planlıyor musun onunla çay içip ailesini mi soracaksın? Onun bir cin olduğunu biliyoruz. Onu kontrol altına almalıyız. Önemli olan tek şey bu."

Luther avukatlarına döndü.

profesyonellik görüntüsü verdi ve yanındaki battaniyelere
uzandı.

kahvelerini paylaşan Halkın avukatlarına. "Bunu yapabilir mi?"

Hispanik bir kadın avukat gözlüklerini burnuna doğru iterek "Evet," dedi.

"Nasıl?"

"Dilekçeyi imzaladığınızda ona bu yetkiyi siz verdiniz," dedi ince, esmer tenli, erkek bir avukat. "Sana bu yetkiyi imzalamak için."

Nick kutuyu heybesine yerleştirdi.

"Cesetler her vakada reaktif metamorfoz sergiledi," dedim ona Luther'in duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Bu hariç. Demek ki cin senin o kutu. Daha yetenekli bir ev sahibi istiyor ve oyunun sonunun ne olduğunu bilmiyoruz. Nick, onu kasaya koyma. her şövalyenin erişebileceği bir yer."

Nick beni görmezden geldi. Doğru ya. Sanırım nerede durduğumuzu biliyorduk. Ebeveynliğimin ve bir şekilde soyadını merhum vasimle paylaşmasının bununla büyük bir ilgisi olduğunu hissediyordum, ama şimdi zamanı değildi ya da

tartışmak için uygun bir yer değil.

"Hakkımda ne düşünürsen düşün, bu konuda sana yalan söylemeyeceğimi biliyorsun. O kutuyu kasadaki bir rafa koyma.

Herkesin ulaşabileceği bir yerde."

Hiçbir şey yok. Kocaman boş bir duvar. Tanrım, bu gece çok berbattı.

Luther kollarını avukatlara doğru salladı. "Sen yarışma falan mı? Onu alıp gitmek üzere."

Halkın erkek avukatlarından biri ona "Boku yedin," dedi. "Emir dilekçesi çok sağlam."

Gözlüklü kadın avukat, "Ne dediyse o," dedi. "Yani bu işimizin bittiği anlamına mı geliyor?"

Ghastek, "Bana o cesedi getirdiğinde işin bitecek," diye tersledi.

Avukatlar topluca inlediler. Nick geceye doğru atını sürdü.

"Eğer bir cin, Tarikat'ın bir şövalyesini ele geçirirse Luther'a söyledim. "Bak bir paralı askerle ne yaptı."

Luther uzun bir süre aşağıdaki cesedi düşündü, havayı yumrukladı, birkaç kez tekmeledi ve kaskını yere fırlattı.

Bazen yasalara uyan bir vatandaş olmak gerçekten berbattı. Julie'yi uyandırmak için cipe gittim. Bir geceliğine Atlanta'ya doymuştum.

BÖLÜM

17

"**W** Ona devden bahsetmeyeceksin," dedim Julie'ye.

Güneş yükseliyordu ve sabah güzel geçecekti. Çok güzel. Curran'a bir deve saldırmayacağıma dair söz vermişim ve sözümü tutmamışım. Şimdi onunla dövüşmek istemiyordum. Onunla kavga etmek istemiyordum ama özellikle şimdi. Bir hafta önce ilişkimizin kaya gibi sağlam olduğunu söyleyebilirdim. Bir hafta içinde çok şey oldu ve ikimiz de gerçekten stresliydi. Bugün onu ne kadar zorlayabileceğimden emin değildim. Sadece bilmiyordum. Şu anda bununla başa çıkamayacak kadar yorgundum.

Ayrıca uykuya ihtiyacım vardı. Ve yemeğe. Yemek için adam öldürebilirim. Ve bir duş. Ve uyku. Daireler çizerek düşünmeyi bırakmalıyım. Kısa bir süre için Cutting Edge'e gidip duş almayı düşündüm ama Curran üzerimdeki kanın kokusunu alırdı zaten. Saçımdaki ve tenimdeki kanı temizlemek için çok uzun bir süre beklemek gerekecekti ve ben sadece eve gitmek istiyordum.

Bunu eninde sonunda Curran'a anlatmak zorunda kalacaktım çünkü birbirimize yalan söylememek konusunda anlaşmıştık ve ifrit kindar bir orospu çocuğuydu. Onu aşağılamış ve devini tekrar yok etmişim. Aslında teknik olarak Nick yapmıştı ama bunda benim de büyük payım vardı. Bu da muhtemelen bize bir mektup göndereceği anlamına geliyordu.

Sihri geri kazandığında hoş bir sürpriz olacaktı. Ne yazık ki bunun ne kadar süreceğini söylemenin bir yolu yoktu.

Julie gözlerini öyle bir açtı ki, sanırsınız mor bir uçan fil önümüze düşmüştü. "Benden yalan söylememi mi

istiyorsun?"

Bu yüzden amaçlarına uygun olduğunda, Julie'nin hiçbir sorunu yoktu.

ama bunu nerdiğimde Şok ve öfke vardı. Bu tam olarak nasıl işe yaradı? "Hayır, ben syluyorum gönüllü bilgi vermemelisin." "Ya bana sorarsa?"

"Bana sormasını söyle."

"Curran'la boŐanacak mısınız?" Julie sordu, sesi kısıktı.

"BoŐanamayız. Biz evli değiliz." "Tanrım, ben de o çocuklardan biri olacağım."

"Hangi çocuklardan biri?"

"Hafta sonu ailemle."

"Julie, lanet olsun, boŐanmıyoruz. Neden garaj yolumuza altı araba park etmiş?"

İkimiz de dört adet Pack Jeep, Dali'nin Plymouth Prowler'ı olan Pooki ve Raphael'in en sevdiği araç olan Şık görünümlü gümüş Ferrari'nin bulunduğu tamamen dolu araba yoluna baktık.

"Bir Şey oldu," dedi Julie.

Her ihtimale karşı elli metre uzağa park ettim ve hızla kapıya yöneldim. Kapı kolu elimde döndü. Kilit açıktı. İçeri girdim, Julie peŐimdeydi.

"Neden kimsenin bana onun neredeyse ölmek üzere olduğunu söylemediğini bilmek istiyorum!" Andrea söyledi.

Sesini takip ettim ve mutfağa girdim. Masada oturmuş, avuç avuç karıŐım yiyordu. Raphael onun yanına oturmuş, sırtını okşuyordu.

"Ben onun en iyi arkadaŐıyım. Bilmeye hakkım vardı!"

"Bilmeye hakkın var mıydı?" George kolunu salladı. "Bu işin doğrudan içindeyim ve kimse bana söylemedi."

"Hepimizin bilmeye hakkı vardı," dedi Robert, bir eli telefonun ahizesinin üzerindeydi. Kocası Thomas, yanında durmuş, bir fincandan kahve içiyordu.

zerinde yavru kedi. Sıçan Klanı'nın her iki alfası da toplantıya katılmıştı. "Şehri sahiplendi. Bu bir sürü güvenliği meselesi."

Robert dedi, sonra bir elini boŐtaki kulağının üzerine koydu ve gitti

telefon görüşmesine dönelim.

Dali, "Bu Kate ve Curran'la ilgili bir mesele," dedi.

Jim elini yüzünde gezdirdi. "Sana söylenmedi Çünkü bütün gün bu konuda tartıştınız ve karar vermeyi bitirdiğinizde o ölmüş olurdu."

"Lütfen," dedi Desandra. "Çocuk değiliz ya."

"Beni kandırabilirdin," dedi Dali ona.

Kurt Klanı'nın sarışın alfası ona göz kırptı.

Curran sobanın yanında, herkesin arkasında duruyordu. Bakışlarımız karşılaştı. Gözlerinde rahatlama vardı ve sonra

Tam o anda kanla kaplı olduğumu fark etti. Gözlerini altın bir ateş kapladı.

"Bu benim kararımdı," dedi Jim. "Alış buna." "Bu koku da ne?" Andrea döndü. Birdenbire her şey sessizleşti.

Robert telefonu kapatırken, "Gözcüler Casino yakınlarında dev bir olay olduğunu bildirdi," dedi.

"Ne tür bir dev olay?" Desandra sordu. Curran'ın yüzü korkunçtu.

Robert, "İçinde dev olan bir olay," diye açıkladı ve beni gördü.

Curran hareket etti.

Bir an ayaktaydım ve sonra koridorda, ayaklarım boş havada. Ellerini omuzlarıma kenetledi ve beni yüzüne doğru kaldırdı. Sesi buz gibiydi. "Tek bir şey. Senden tek bir şey yapmanı istedim."

Gerçekten çok sinirliydi. Kükremesini tercih ederdim.

"Özür dilerim."

Ön kapıya bir şey çarptı. "Bana söz verdin ve sözünü tutmadın."

"Evet. Özür dilerim. Başka seçeneğim yoktu. Rowena'yı kurtarmaya çalışıyordum."

Ağzını açtı.

"Düşüncesiz, aptal, yanlış, güvenini kırdım, özür dilerim," dedim ona. "Bana kızma."

Kapı tekrar gümbürdedi. Curran beni yere bıraktı ve sarsarak açtı. "NE?"

Devasa metal boynuzları olan otuz ayak boyundaki bir boğa, çay fincanı büyüklüğündeki gözleriyle bize dik dik bakıyordu. Alevler kocaman bacaklarını kaplamış, toynaklarının etrafında parlıyordu. Boğa ağzını açtı ve ateş kustu.

Curran beni döndürerek göğsüne bastırdı, sırtı alevlere dönüktü.

Ateş, ev koğuşunun görünmez kalkanına çarparak geri sıçradı ve zararsız bir şekilde yere düştü.

Curran beni kenara itti. İnsan bedeni yırtıldı ve yedi buçuk metrelik bir canavar ortaya çıkıp boğaya saldırdı.

Mutfağımdaki sekiz şekil değiştiren tek bir kürke büründü ve koridorda koşarak yanımdan geçtiler. Grendel havlıyor.

"Yaşıyor!" Arkalarından seslendim. "Ona bir şeyler sormamız lazım..."

Boğa başını eğdi, Curran'ı parçalamaya hazırды. Curran boğanın sol boynuzunu yakaladı ve devasa boğayı yumrukladı.

suratına indirdi. Boğanın kafası yana savruldu ama Curran onu geri çekip kafatasına sert bir yumruk daha indirdi.

Boş ver.

Curran tekrar tekrar yumrukladı, yumruğu bir matkap gibi kemiğe çarpıyordu. Boğa geri çekilmeye çalıştı, başını salladı, boynuzunu kurtarmaya çalıştı ama Curran dayanmaya ve yumruklamaya devam etti. Boğanın kafasının yanından kan aktı. Canavar ileri doğru iterek Curran'ı ayaklarından buldozerle düşürmeye çalıştı. Curran iki elini boğanın boynuzlarına kilitledi ve pençeli ayaklarını yere bastırdı. Kaslar

Gri kürkünün altında şişkin, soluk koyu çizgiler kırbaç izleri gibi göze çarpıyordu.

Curran'ın ayakları kaydı ve durdu. Boğanın çılgına dönmüş ateşli gözleri Curran'ın gözlerinin içine bakarken, yüz yüze boğuştular.

buz gibi gri. Şekil değiştirenler düzensiz bir yarım daire şeklinde bekliyorlardı.

Boğa gerildi ama Curran onu tuttu.

Vay anasını.

Boğa ağzını açtı ve böğürdü. Curran da kükredi, saf öfkenin sesiydi bu. Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu.

Ateş alevlendi ve boğanın yanlarını kapladı. Curran boğanın sırtına atladı, bir eli hâlâ boynuzundaydı. Onun devasa

Aslanın çenesi açıldı ve Curran boğanın boğazının yan tarafını ısırdı. Canavar çığlık attı ve şekil değiştirenler alevlere aldırmadan büyükbaş canavarı parçaladı.

"Bu iyi," dedi savaşçı formundaki bir werat yanımda Robert'ın sesiyle. "Çok stresliydi. İzninizle."

Beni iterek geçti ve katliama katıldı. Kapı çerçevesine yaslandım ve izledim.

- - -

"Şunu yemeyi keser misin?" diye

homurdandım.

"Hayır," dedi Andrea. Yerde oturuyordu ve tanımlanamayan bir boğa eti parçasını çiğniyor.

"Bu bir cinin çağırdığı bir et parçası." "Bunu bilemezsin."

"Cinli bir devin öldürölmesine yardım ettikten sonra başka kim evime ateşten bir boğa gönderebilir ki? Yemeyi bırak. Bir insan da olabilirdi," dedim ona.

"Umurumda değil."

"Andrea! Bunun bebeğe ne yapacağını bilmiyorsun!"

"Onu güzel ve güçlü yapacak." Andrea ısırdı et parçasını keskin bouda dişleriyle parçaladı. "Bu bir kanıt."

"Şurada bir sürü kanıt var." Çimenliğimize yaklaşık yüz parça halinde yayılmış olan boğa cesedinin geri kalanına el salladı. Curran, boğanın cesedini

çıplak elleriyle. "Bütün gün açlıktan ölüyordum ve Kuş yemi karışımı. Hamileyim, hormonlarım var, yorgunum ve çok açım. Burada oturup etimi yiyeceğim."

"Haklı," dedi Desandra bir parça ısırarak. "Gerçekten çok iyi. Tadı bana otla beslenmiş Angus gibi geldi.

Nişanlının onu yumuşatması çok nazik bir davranış."

Bu kadar. Benden bu kadar. Artık umurumda bile değildi.

Garaj yolundan eve doğru yürüdüm. Kocaman beyaz bir kaplan araba yolumda yayılmış, parlak beyaz kürkünün etrafında parlak kanatlarıyla zıplayan küçük bir kelebek sürüsüne kuyruğunu sallıyordu. Dali'nin ve kelebeklerin etrafında döndüm ve içeri girdim. Curran oturma odasında bir kanepede oturuyordu.

oturma odası. İnsan derisine geri dönmüştü. Kanepe kanla kaplıydı. Bu iyiydi. Renk konusunda tereddütlerim vardı zaten.

Onun yanına oturdum. Boğayı parçalamasını izlemek sadece korkutucu değildi. Asla unutamayacağım şeylerden biriydi. Beynime kazınmıştı. Curran'ın kontrolü mutlaktı, bu yüzden kapıyı açtığı anda ve vahşi ölümcül Canavar dışarı fırladı ve sınırsız yıkımdan zevk aldı, kanınızı dondurdu. Her zamankinden daha az çıkışı vardı. Keep'ten taşındığımızdan beri. Orada insanlar onun ne olduğunu anladı. Eğer bir şey istiyorsa, tek yapması gereken

Telefonu açtığı anda insanlar onun emirlerini yerine getirmek için koşardı. Burada, iyi ve düşünceli bir komşu olmak için elinden geleni yapıyordu.

Normal bir insan olmak, kelimenin gerçek anlamında değil ama diğer banliyö ailelerinin kabul edeceği ve tehdit edici bulmayacağı anlamda. Nasıl olduğunu tam olarak anlamamıştım.

Şimdiye kadar onun için zordu.

Bitmişti. İnsanlar onu gördü. Durdular, baktılar ve artık geri dönüş yoktu. Ve ben bundan daha mutlu olamazdım.

"Julie bana boşanıp boşanmayacağımızı sordu," dedim.

Cevap vermedi.

"Ona evli olmadığımız için bir tane alamayacağımızı söyledim."

Sessizlik.

"Şimdi anlıyorum," dedim ona. "Benim için Sürü'yü terk ettin ve her şeyi bir kenara attın, çünkü birlikte mutlu ve huzurlu bir hayatımız olacağını düşündün. Çok iyi davrandın ve

Ailesiyle banliyöde yaşayan sakın, iyi bir adam rolünü üstlendim ve bunun yerine bu saçmalıklar olmaya devam ediyor. I-"

Kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. Ben de sustum.

Birlikte kanepeye oturduk.

"Deve dokunmadım. Güç sözcükleri kullanmadım. Sadece ona biraz ölümsüz kanı fırlattım. Sadece sıçradım kanlı." Neredeyse söz veriyorum diyecektim ama dilimi tuttum. "Sana zarar vermeye çalışan her şeyi öldüreceğim," dedi.

Sessiz ol.

"Biliyorum. Sana zarar vermeye çalışan her şeyi öldüreceğim," dedim ona.

Curran bana baktı. "Sen kendine zarar verdiğinde ne yapacağımı bilemiyorum. Kime kızgınlım?"

Ağzımı açtım. Aklıma akıllıca bir şey gelmedi. "Bunu anlayabilecek biri varsa o da sensin. Bana katlanabilecek tek kişi sensin."

Cevap vermedi.

"Kötü haberlerim var." Bütün ayakkabıları aynı anda bırakabilirsin.

"Anlat bana."

"Tarikat, ifriti barındıran küpeyi talep etti. Kimsenin incelemesine izin vermiyorlar. Eduardo terk edilmiş bir binada tutuluyor. Açlıktan ölüyor ve elimizde Hangi binada olduğunu bilmenin bir yolu yok. Onu bir imgelemde gördüm. Fazla zamanı yok."

"Başka bir şey var mı?" Curran, sesi eşit bir şekilde sordu.

"Evet. Babam Lawrenceville yakınlarında bir kule inşa ediyor.

Bu akşam yemeğe çıkmak istiyor. Applebee'de."

Beni tutan kolum titredi. Ona baktım. Curran gülüyordu.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Ne olduğu umurumda değil.

herhangi birinin dűşündűđü ya da söylediđi. Herhangi biri olmak zorunda deđilsiniz.

Senden başka her şeyi, Curran. Bunu benim için yapma, çünkü ben sadece seni istiyorum."

"Tüm komşuların taşınacağıının farkındasınız, değil mi?"

"Siktir et onları. İyi ki kurtulduk. Onlara uyup uymamamız umurumda bile değil. Hiçbir zaman 'iyi' olmak istemedim.

ya da 'normal' olarak görűlmek için. Ben sadece Julie ve seninle bir evde yaşamak. Kendin olabilirsin. Kendim olmama izin veriyorsun, bu adil. Uyum sağlamak için bu kadar uğraşmayı bırak. Seni seviyorum çünkü uyum sağlayamıyorsun."

Saçımı öptü.

"Ben yokken heyecan verici bir şey oldu mu?" diye sordum. "George'u nasıl gönderdiğimizi hatırlıyor musun?"

Patrick ile konuştun mu?"

Olamaz. "Sormaya korkuyorum ..."

"Ona Klan'a olan görevi hakkında ders vermeye çalıştı ve o da ona çenesini kapatmasını söyledi. Babası için onu teslim alacağını söyledi."

Birkaç saniye boyunca gözlerimi sıkarak kapattım.

"Yaşıyor mu?" "Oh evet. Onu öldürmemiş. İki bacağı da kırık,

ama o yaşıyor."

"Bu resmi bir meydan okuma mıydı?"

"Hayır, George ayrılmaya karar verdiği ve artık klanın emir komuta zincirinde yer almadığı için bunu bir aile anlaşmazlığı olarak sınıflandırıyorlar."

Raphael odaya girdi. Yıpranmış bir kot pantolon ve deri bir ceket giyiyordu.

bir erkek model olsaydı, daha çok dikkat çekerti.

Raphael'de öyle bir şey vardı ki

yüksek sesle ve net bir şekilde seks yayını yapıyordu ve ben henüz

cevap vermeyen kadınlar. Tabii ki, genellikle bu tepkiyi

gizlemek için ellerinden geleni yaparlardı çünkü Andrea iyi bir nişancıydı.

Raphael, Curran'ın yanına çömeldi ve "Hey. Az önce hepimizin nasıl çok para kazanabileceğini buldum" dedi.

"Devam et," dedi Curran.

"Komşularınızı satın alacağım ve evlerini şehirde yaşayan Sürü üyelerine teklif edeceğim. Herhangi bir Sürü Bir aile, eski Canavar Lordu'nun yanında yaşamak için hayatları boyunca biriktirdikleri paradan vazgeçebilir ve içimden bir ses komşularınızın satış konusunda son derece istekli olacağını söylüyor."

Curran yine güldü.

"Küçük bir servet kazanacağız," dedi Raphael. "Tek yapman gereken arada bir savaşçı formunda dışarı çıkıp kükremek. Özellikle de hava karardığında. Satmak için sıraya girecekler.

Hızlı olursak numaraları dağıtmak zorunda kalacağız." Güldüm.

"Tamamen ciddiylim." Raphael sırtıyordu. "Fazladan para işine yarayabilir."

Ona, "Karının tanımlanamayan etleri yemeyi bırakmasını sağlamalısın," dedim.

Curran sırtımı okşadı.

Desandra kafasını odaya doğru uzattı. "Acele etsen iyi olur. Mahon burada."

- - -

MAHON çimenlerin üzerinde duruyordu. İri yarı, iri yarı, kıvrıkcık sakallı, zincirli bir zırh, bir topuz ve savunmak için bir kaleye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Canavar formu insan bedenini zayıf ve cılız gösteriyordu, bu yüzden Mahon Sürü'nün Celladı olarak görev yapıyordu. Bakışları, sert savaşçıların kaçıp saklanmasına neden oluyordu. Kızı daha az umursayamazdı. Çimenlerin ortasında meydan okurcasına duruyor, tek eliyle etrafına bir battaniye sarıyordu. Genelde bir battaniyeden İnsandan canavara ve sonra tekrar insana dönüşmesi onu uyutabilirdi ama çenesinin eğikliği uyanık kalmak için çok motive olduğunu gösteriyordu. George çok kızgındı. İkisi de patlamaya hazır görünüyordu. Kendimi hazırladım.

Sokağın karşısında, Heather Savell'in evinde bir komşu kalabalığı toplanmıştı. Harika. Şekil değiştiren bir aile kavgasında, uygun bir şekilde yerleştirilmiş masum seyirciler.

". . . Ayrılık çok saçma. Eğlendiniz."
Mahon sesi derinden geliyordu. "Bu aptallık artık sona eriyor. Eve gel."

"Hayır." George'un dondurucu güçleri olsaydı, bu tek kelime babasını bir buz saçağına çevirirdi.

"Sürüden ayrılmıyorsun." "Evet, ayrılıyorum."

Mahon öfkeyle nefes verdi. "Ne için?" Sesi gürledi. "Bir çocuk için mi?"

George dişlerini gösterdi. "O bir çocuk değil. O bir erkek. Benim erkeğim. Benim seçtiğim kişi."

"Evet, tıpkı senin daha önce Aidan'ı seçtiğin gibi, ve yüzü neydi, Nathan. Bu da geçecek. Hayatını bir kenara atma."

"Seninle kalmak hayatımı çöpe atmak olur. Bir yaban ayısıyla evlenmemi ve iyi bir kısırak olmamı istiyorsun."

Aman Tanrım.

"Ailenle birlikte kalmanı istiyorum!" Mahon kükredi.

"Bana sesini yükseltme!" George da kükredi. "Seni biz büyüttük, biz giydirdik, biz besledik, biz Sizi eğittik ve karşılığını böyle mi ödüyorsunuz?"

"Ebeveynlerin yasal olarak yapması gereken her şeyi yaptınız. Tebrikler baba. İhmalkâr bir ebeveyn değildin. Teşekkür ederim. Bu sana beni hayatımın sonuna kadar zincire vurma hakkını vermez. Buna hakkın yok. Buna hakkın yok.

benim hayatım ve ben onu yaşayacağım."

"Ailenizden ayrılmıyor," dedi Thomas. "Sürüden ayrılıyor."

"Cehenneme kadar yolu var." Mahon bir şekilde daha da büyümüş, yüzü daha da kararmış gibiydi. Curran'ı işaret etti. "Bu mu yani? Örnek aldığın kişi o mu? Her şeyi bir kenara atmak istiyorsun çünkü bir ...
insan Keep'te yaşamaya dayanamıyor muydu? Dırdır etti

ve pes edene kadar başının etini yedi ve şimdi bir de ona bakın. Yıllar boşa gitti! Yıllar! Ve bunun için hepimiz daha kötüyüz. O sikiyle düşünüyor, ama sen, sen her zaman bundan daha zekiydın."

Korku dolu sessizliğin bu kadar gürültülü olabilmesi komik. Curran güldü.

Mahon ona inanamayarak baktı.

Caddenin karşısında Heather ağzı açık bana bakıyordu. Gülümsedim ve ona el salladım.

"Bunun neresi komik?" Mahon kükredi. "Sen Canavar Lordu olman gerekiyordu. Senin bir miras başlatman gerekiyordu!"

"Mutluyum," dedi Curran ona. "Benim mutlu olmamı istemiyor musun?"

"Mesele mutlu olmak değil! Görev ve yükümlülüklerle ve hayatınızla ilgili bir şeyler yapmakla ilgilidir!"

"Peki ya yükümlülükleriniz?" Curran sordu, sesi yumuşaktı. "Ben dostuma karşı görevin neydi? komada mı?"

Mahon ağzını açtı.

"Onu korudun mu?" Curran sordu. "Ona yardım ettin mi? Gelecekteki bu mirası desteklemek için bir şey yaptınız mı?"

"O uygun bir eş değildi. Asla uygun bir eş olamayacak. O bir insan!"

Tabii ki.

"Buna siz karar veremezsiniz." Curran söyledi. "Bu senin görevin değil. Onu ben seçtim. Sürüye on yedi yıl boyunca liderlik ettim ve en çok ihtiyaç duyduğum anda beni yüzüstü bıraktı. Sen beni hayal kırıklığına uğrattın."

Mahon geri çekildi.

Curran, "Sürüye olan yükümlülüğüm sona erdi," dedi. "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getiremedin."

"Görevden bahsetmişken," diye araya girdi George. "Ne halt ediyordun

Andorf'a karşı on beş yaşında birini göndermeyi mi düşünüyordun? O yılların tecrübesine sahip çılgın bir ayıydı ve Curran zar zor tıraş olabiliyordu. Sen neden gitmedin baba?"

"Sessiz ol," diye tersledi Mahon. "Daha on iki yaşında bile değildin.

İşin içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Onu gönderdim çünkü bir lidere ihtiyacımız vardı. Çünkü sürüler beni takip etmiyordu!"

Gidip Andrea'nın yanına oturdum. Uzun bir gün geçirmiştim ve ayakta durmaktan yorulmuştum.

"Yani sizin rahatlığınız ve yüce idealleriniz, bir çocuğu katliama göndermeyi ve sonra da bunun yükünü insanların hayatlarından sorumlu olmak mı?" George kaşlarını kaldırdı. "Böylece tahtın arkasında durabilir ve Kingmaker oynarken eğleniyor musunuz? Kendine sormalısın baba, neden bütün çocukların kaçmak istiyor? Belki de sorun biz değilizdir."

"İşte bu kadar!" Mahon kükredi. "Bu iş şimdi bitiyor. Seni taşımam gerekse bile benimle geliyorsun. Sen değilsin Sürüden ayrılmak. Seni kilit altına alacağım ve-" "Yeter."

Jim'in sesi Mahon'un kükremesini bir Bıçak.

"-Anahtar, ben-"

"Yeter dedim!" Jim hırladı. "Sürünün hiçbir üyesi ayrılığa müdahale etmeyecek. Sürünün hiçbir üyesi, babası güç sarhoşluğunda olduğu için onun iradesi dışında kısıtlanmayacak. Davranışlarına dikkat et, Alfa."

Eğer yavaşça alkışlasaydım, Mahon'un kafası muhtemelen patlardı. Mahon ona "Bunu tekrar düşünmelisin," dedi.

"Uygulanmasına bizzat yardımcı olduğunuz yasayı çiğnemeyeceksiniz. Yasalar herkes için geçerlidir." Jim Mahon'a ters ters baktı. "Buna uyacaksın. Eğer yasalara uyamayacak duruma gelersen, istifa et ve Klan Ağır bunu yapabilecek bir alfa bulsun."

"Sen-" Mahon başladı.

"Ben Canavar Lordu'yum," dedi

Jim. "Uzun sürmeyecek," diye hırladı Mahon.

"Bu bir meydan okuma mı?" Jim dişlerini gösterdi. Dali garaj yolundaki yerinden kalktı ve pençelerini

Sessiz ve görkemli bir gölge gibi devasa pençesiyle eşinin yanında durdu, mavi gözleri Mahon'a inatçı bir yoğunlukla bakıyordu.

Mahon, Curran'a baktı.

Curran başını salladı.

"Bana karşı onların tarafını mı tutacaksın?" Mahon şaşırarak görünüyordu.

"Yanıyorsunuz," dedi Curran ona. "Hoşunuza gitse de gitmese de kanun kanundur. Ya bir alfasınızdır ve yasalara uyarmanız ya da uymazsınız."

"Sen hep böylesin," dedi George. "Yıllardır bir eş bulmak için Curran'ın peşindesin ve o Birini buldunuz, onu onaylamadınız, bu yüzden babası olarak yapmanız gereken şeylerin hiçbirini yapmamaya karar verdiniz.

uygulandı. Yıllardır bana ne zaman yuva kurmayı planladığımı soruyordun ve kurduğumda sen de ondan hoşlanmadın. Şimdi ortadan kayboldu ve bir alfa olarak onu aramak senin sorumluluğun, ama bundan hoşlanmadın, bu yüzden yapmamayı seçtin. Görev ve yükümlülüklerden bahsetmenin hiçbir anlamı yok. Hepimizden daha iyi bildiğini sanıyorsun. Ama bilmiyorsun. Şuna bak. Ne yapıyorsun baba? Bağlılık yemini ettiğin Canavar Lord'a meydan okuyorsun çünkü adamı sevmiyorsun. Kızın seviyor. Çünkü bu senin gururunda garip bir yeri incitiyor. Klanına bu şekilde hizmet ediyor ve liderlik ediyorsun.

Senin hiç dürüstlüğü yok mu?"

Basketbol topu büyüklüğünde yanan bir taş gökyüzünde süzüldü ve evimizin önündeki sokağa düştü. I Andrea'nın önüne atılarak onu korumaya çalıştı. Patlama yeri sarstı.

"Ne yapıyorsun?" Andrea beni geri çekti. "Ben bir şekil değiştiriciyim. Yenileniyorum!"

"Sen hamilesin."

"Oh, kapa çeneni."

Caddenin ortasında on fit yüksekliğinde ve beş fit genişliğinde parlak bir altın alev tutuştu. İçinde, Eduardo kafesinde kıvranıyordu. Boğayı öldürdüğümüz için ifrit Eduardo'yu cezalandırıyordu.

Sokakta bir ses yuvarlanıyordu.

İnsanlık dışı bir güç tenimi parazit gibi titretiyordu. Bu

kollarımın arkasındaki her bir tüyü kaldırdı. "Suçlu olan herkes ölecek. Hainin doğuşuna tanık olun. Gör onun acı çekiyor."

George koştu. Ayağa fırladım ve onu kovaladım. Jim onu yakalamaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi. George sokağa fırladı, tam ateşin içine. Parçalandı. binlerce kıvılcıma dönüştü ve otuz fit uzunluğunda, parlayan bir yılanı dönüştü.

George avazı çıktığı kadar bağırdı. Bu bir Öfke ve acı çığlığı, tek bir korkunç, ruh-Ezici bir ses. Sanki içinde bir şey parçalanmış ve hiçbir şey onu tekrar bir araya getiremiyormuş gibi çığlık attı.

Yılan ona doğru hamle yaptı. George onu boynundan yakaladı, havaya kaldırdı ve gövdesini kaldırırma çarptı. Yılan tısladı, devasa sarmallar

George'un etrafına dolanıp onu ezecekti. Yaban ayısı bir ayağını yılanın üzerine dikti. Kolundaki kaslar esnedi ve sürüngeni ikiye böldü. Yılanın gözlerindeki ışık söndü ama George durmadı. Yılanı parçaladı ve yırttı.

Yaratık tekrar ve tekrar, kederini bedenine boşaltıyor.

Öfkesini izledik, gözlerinden yaşlar akıyordu, sonunda bırakana kadar ve sonra Curran ve ben onu sokağın dışındaki eve geri götürdük.

BÖLÜM 18

[Gözlerimi açtım. Yatağımızda yan yatmıştım. Bir şeyler garip geliyordu. Biraz düşündüm ve Curran'ın yanımda olmadığını fark ettim.

Ben.

Karartma perdeleri yatak odamızı sessiz ve karanlık bir yere dönüştürmüştü. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Sonra

George sakinleşti, Lyc-V sonunda etkisini gösterdi ve boş yatak odalarımızdan birinde yattı. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

Raphael'e imgelemde gördüğüm binayı tarif ettim. O da Yıkılmakta olan gökdelenlerden işe yarar şeyler çıkaran bir ıslah şirketinin sahibiydi ve şehirdeki hemen hemen her büyük harabeyle ilgili dosyaları vardı. Her şeyi yazmıştı, ama ben

ona hiçbir şeyin uymadığını söyleyebilirdi. Benim tarifim çok geneldi. Dosyalarına bakacağını söyledi.

Dali de Raphael'in belirlediği binalara bir araştırma ekibi göndereceğini söyledi. Curran, Derek'i Katibin verdiği adrese bıraktığında bana şunları söyledi

Eduardo'nun geri çevirdiği iş için bize geldiğinde, bölgeye sinen kokuyu tanımıştı. Bu koku o adama aitti.

Eduardo'yu takip eden kişi. Hâlâ kim olduğunu ve neden takıntı yaptığını bilmiyorduk. İki kere ikinin bir araya gelmesi güzeldi ama şu ana kadar hâlâ on ikiye eşitlerdi ve bu da bize yardımcı olmuyordu.

Cin bu sefer İngilizce konuştu ve bu sadece bir tek bir kelime. Gücü artıyordu. Bu haber kimsenin hoşuna gitmedi.

Sonunda herkes gitti. Kendimi yukarı sürükledim, uzun bir duş aldım ve yatağa yığıldım. Uyandığımda

Curran içeri girip kanı temizlemek için banyoya girdiğinde. Banyodan hiç çıkmadı. I onun hareket ettiğini hissedirdim. Yorgun olsam da olmasam da içgüdülerim hâlâ çalışıyordu.

Yataktan kayarak çıktım, kaygan ahşap zeminde banyoya doğru yürüdüm ve parmak uçlarımla kapıyı ittim. Kocaman dökme demir küvetimizde oturmuş, arkasına yaslanmış, gözleri kapalı duruyordu. Küvet onun Yatağımızdan başka en sevdiği yer. Büyük, aslan formunda bile onu barındırmak için özel olarak yapılmış Yeterince yer bulunan küvet, teknoloji sırasında elektrikle, diğer zamanlarda ise sihirli bir volkanik kaya ile ısıtılıyordu.

Genellikle ıslandığında yüzü rahatlardı ama şu anda gergin görünüyordu. Neredeyse kaşlarını çatıyordu, kalın kaşları çatılmış, kare çenesinin çizgileri sertleşmişti.

Hastane yatağında uyandığımdan beri yapmak istediğim bir şey vardı, onu odamda endişeli ve öfkeli, sarmal bir güç ve sert bir iradeyle dolaşırken gördüğümünden beri.

Tişörtümü çıkardım. Külotum takip etti ve ben küvete kadar çıplak yürüdüm. Küvetler her zaman başımı belaya sokardı. Parmaklarımı suya dokundurdum. Haşlanmaya yakındı.

Buna değer.

Suya girdim. Kalçamın ortasına kadar geldi. Gözleri kapalı kaldı.

Dizlerimi büktüm ve onun üzerine çöktüm, ona yaslandım. Kalçalarım onun uzun ve zayıf bacaklarına sürtündü.

Curran'ın gözleri açıldı, vahşi, delici bir gri. I dudaklarımı onunkilere bastırdım ve dilimin ucuyla alt dudağını yaladım.

Bana geri dön. İçinde bulunduğun karanlık yerden çık ve onun yerine beni hisset.

Ağızını açtı ve beni öptü, parmakları sırtımda sıkılaştı. Altımda sertleştiğini hissettim. Onun Dili ağızımın içine kaydı, öpüşme derinleşti ve vücudum sıcak ve esnek bir şekilde onun üzerine çıktım. Düşük bir ses çıkardı

Boğazından hırıltılı bir ses çıktı, sert ve erkekçe, ham bir ihtiyaçla doluydu ve düşündüğü her şeyi geride bıraktığını hissettim. O artık benimdi. Endişe yoktu, korku yoktu, yarın yoktu. Sadece biz ve şimdi vardı.

Öpüşmeyi kesti ve boynumu ısırды, kokumu içine çekti ve omurgamı dikleştirdim, ona sürtündüm, onu içimde hissetmek istedim, daha fazlasını istedim. Elleri üzerime kilitlendi

Kıçımı tuttu ve tek bir sahiplenme hareketiyle beni sertçe kendine çekti. Ağzı popomun üzerine kapandı.

Dilini göğüs ucuma bastırdı ve neredeyse eriyordum.

"Çok güzel amına koyayım," diye fısıldadı, sesi düzensizdi.

Beni tekrar öptü, vücudu altımda kaya gibi sert ve kaskatı kesilmişti. Ellerimi oymalı göğsüne doğru kaydırdım. Teni sanki

Su gibi kaynıyordu. Ellerimi kaslı omuzlarında gezdirdim ve kontrolümü kaybetmemeye çalışarak parmaklarımı kısa nemli saçlarında gezdirdim. Eli aşağıya, sırtıma, popoma, bacağıma kaydı ve iç uyluğumun hassas derisini okşadı.

Bana dokundu. Eli beni sardığında sarsıldım ve dudaklarından koptum. Parmakları

İçime kaydı, başparmağı en hassas noktayı fırçaladı ve benden bir inilti çıkardı. Daha fazla. Daha fazla, lütfen.

Becerikli parmakları içeri ve dışarı daldı, alay etti, okşadı ve vücudum onun ritmine teslim oldu. Sahip olduğum kontrol ortadan kalktı. Elini sürdüm. Beni izledi, gri gözleri

yoğun bir ihtiyaçla doluydu ve bu beni daha da ateşlendirdi. Göğüslerim ağrıyordu. Karnımın alt kısmında alçak, sabit bir basınç birikti ve kırılma tehdidi oluşturdu.

"Benim için gel," dedi bana, sesi emrediciydi. "Benim için gel, bebeğim."

Bedenim parmaklarının etrafında kenetlendi, zevk dalgaları beni boğdu. Geriye yığıldım, gevşek ve kemiksizdim, ama o beni yakaladı. "Henüz değil."

Parmakları beni okşamaya devam etti. Nefesim kesik kesik çıkıyordu. Dünyam küçüldü

parmaklarının hareketi.

"Yine," dedi bana.

Hayır, tekrar olması mümkün değil.

Tekrar doruğa ulaştım, titriyordum, orgazm beni sarsarken elleriyle yerimde tutuyordu. Kendimi ağır ve bitkin hissediyordum,

Özel sıcak mutluluğumun içinde yüzerken, sudan yükselen buhar etrafımda dönüyordu. Mutluluk böyle bir şeydi işte.

İçime girdi, kalın boyu beni geriyordu. Vücudum onun etrafında sıkıştı, hala bir doruğun yankılarıyla dalgalanıyordu ve o inledi.

"Senin sıran," diye nefes

aldım. "Henüz değil."

Kendimi sabitlemek için bir elimle duvara yaslandım ve ona bindim, hareketlerine uydum, onu sıktım. O Dişlerini gıcırdattı. Geri çekilmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

Bağlantıyı kes ve kendini yavaşlat. Hayır, dayanamayacaktı çünkü gelmesini istiyordum. Benimle birlikte mutluluk içinde yüzmesini istiyordum ve adil davranmak gibi bir planım yoktu. Sağ elimi suya doğru kaydırdım ve parmaklarımı kapattım.

Hala içimdeyken şaftının tabanının etrafında. Nefesi kesildi. Onu pompaladım, yukarı ve aşağı kaydırdım.

"Kate ..." diye hırladı.

"Bayılıyorum," diye fısıldadım, onu tekrar pompalayarak. "Bana bunu yapmanı seviyorum. İçimde olmana bayılıyorum."

Hırladı ve beni ters çevirdi. Dizlerimin üzerine düştüm, ellerimle küvetin kenarını tutuyordum. Bir elini saçlarıma gömdü ve arkamdan içime girdi, derinlere daldı, hızlı ve sert bir ritim tutturdu. Her ne kadar küçük Artık kontrolüm kalmamıştı ve içime girmeye başladı. Kendimi ona kaptırmıştım, her güçlü itiş beni kenara daha da yaklaştırıyordu, ta ki sonunda kenara savrulana kadar. İçimde ürperdi ve birlikte suya battık.

su çok sıcaktı ama dışarı çıkacak gücüm yoktu. I Kendimi bitkin ve sarhoş hissediyordum, bu yüzden başımı göğsüne yaslayıp öylece uzandım. Parmak uçlarını kolumda aşağı yukarı kaydırıyordu.

Gözleri kapalıydı, yüzü rahatlamıştı. Dudaklarında hafif bir gülümseme başlangıcı vardı.

"Hiçbir yere gitmeyelim," dedim

ona. "Büyü bitti," dedi sessizce.

"Ve?"

"Eğer akşam yemeğine gelmezsek, baban bu banyoda kendini gösterecek."

"Belki onu tam cepheden korkutup kaçırabilirsin," dedim. Güldü.

"Ben buraya gelmeden önce ne düşünüyordun?" diye sordum.

"Babamı hiç tanıyamadığımı düşünüyordum," dedi.

"Onunla ilgili hatırladığım tek şey çocukluk anıları. Nasıl bir adam olduğu ya da neyi savunduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Mahon benim babam oldu ama onun onayı bana hep koşullu gibi geldi. Yine de, sahip olduğum tek şey o. Senin Voron'un vardı."

"O da fena halde boku yemişti," dedim. "Şimdi Roland var. Bu her şeyi açıklıyor. Benim yaşayan tek Kan bağı olan akrabası kozmik güce ve en iyisini bildiğine dair sarsılmaz bir inanca sahip bir megalomanyaktır." Ve bunu dışarıda söylemek yüksek sesle sadece eve dövdü. Ugh. "Babalar konusunda şansımız pek yaver gitmiyor. Ama sen bunların hepsini biliyordun."

"Bir gün baba olacağım aklıma geldi," dedi. "Ve bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Sen zaten bir babasın. Sayılır."

"Julie onu bulduğunuzda zaten iyi bir çocuktı. Zor işlerin çoğu yapılmıştı. Ben bir çocuk yetiştirmekten bahsediyorum.

İlk nefesten itibaren küçük bir insan. Bir bebekle ne halt edeceğimi bile bilmiyorum."

"Bence mükemmel bir baba olacaksın. Ben olsam daha çok nasıl bir anne olacağım konusunda endişelenirdim."

Çocuklarımızı mahvedecektik. Bu kaçınılmazdı. Julie bana asla istediğın çocuğu elde edemeyeceğini öğretmişti.

Bekliyorum. Elinize bir çocuk geçer ve onun iyi bir insan olması için elinizden geleni yaparsınız. Önemli olan tek şey buydu.

Hamile Andrea'nın çimenlerimizde oturduğu ve bir boğanın kalıntılarını yemek aklımdan geçti. "Eğer hamile kalırsam ve sihirli bir şey öldürürsek, onu yememe izin verme."

Sırttı.

"Eğer B Teyze hayatta olsaydı, Andrea'nın bundan kurtulmasına imkan yoktu."

Ama B Teyze ölmüştü. Raphael ve Andrea'nın bebeğini asla göremeyecekti. Hugh d'Ambray'in Demir Köpekleri onu öldürmüştü ama Hugh bir maşaydı ve babam onu bir maşa gibi kullandı.

Bir kapıyı kırmak istediğinde koçbaşı. Bunun nihai sorumluluğu Roland'a aitti.

"Toprağı sahiplenmenin ne demek olduğunu öğrendim," dedim. "Anlat bana."

Ben gördüm. "Bu bir halüsinasyon değildi Curran. Olmamam gerekirken geliştim."

Bir ses çıkardı, yarı hırıltı, yarı sinirli bir homurtu. "Bu, teknoloji sırasında bile büyü kullandığı anlamına geliyor. Kendini korumakta tereddüt etmeyecektir."

"Evet. Teknoloji sırasında kendi bölgesindeyken ona saldırmak, bölgedeki herkesin hayatını riske atmak anlamına gelir. O da kendini hayatta tutmak için onları kurutur. Bundan derin bir pişmanlık duyacak ve daha sonra bu konuda çelişkiye düşecektir ama bunu yapacaktır. Yaşama arzusu diğer her şeyden üstündür."

Curran, "Onu yakalayacağız," dedi.

"Biliyorum." Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bu kadar gücü olan birini nasıl öldürebilirsin?

"Bu konuda akıllı davranacağız. Bu konuda akıllı olacağız. Onu izleyeceğiz, test edeceğiz ve kazanabileceğimizi anladığımızda onu ezip geçeceğiz."

İşte bu yüzden korkunç bir piçti. "Curran. . ." Saçımı öptü. "Evet?"

"Sienna'nın imgelemine aklımdan çıkaramıyorum. Bunu düşünmemeye çalışıyorum ama sürekli aklıma geliyor."

"Bu olası bir gelecek," dedi. "Kesin bir gelecek değil."

"Biliyorum. Keşke ne anlama geldiğini bilseydim. Ben de rüyalarımda onu genellikle çimenli bir tepede görüyorum. Ancak onu gördüğümde, her zaman bir kule inşa ediliyor oluyor." Babam bir
Bu rüyaların aktif bir katılımcısı. Görmemi istediği şeyi görürsem şaşırmam.

Curran, "Jim ve Robert ayrılmadan önce onlara kulenin inşaatının ne zaman başladığını sordum," dedi.

"Ve?"

"Rüzgar akrebini öldürdüğümüz gün."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Akrep ölene kadar orada hiçbir şey yoktu. O akşam ilk bloğu yere koydu ve
bu konuda ince. Neden şimdi, göz önünde bir kule inşa etsin ki? Burada bir güç tabanı yok. İçinde kamp kurmadığı sürece kuleyi savunmaya hazır değil."

Curran haklı bir noktadaydı. Roland zamanının çoğunu Orta Batı'daki küçük imparatorluğunda geçiriyordu. Onun versiyonu

Yeni dünya düzeni oldukça kırılıyordu; ona göz kulak olmak için orada olmalıydı. Neden her şeyi bırakıp buraya bir kule inşa etmek için mi geldi? Öğrendiğimde aklımı kaçıracığımı biliyor olmalıydı.

Ah. Bu her şeyi açıklıyor.

"Bu bir şaşırtmaca."

Curran başını salladı. "Bazı nedenlerden dolayı cinler konusunda endişeli. Ne zaman ilerleme kaydetsek, siz artık görmezden gelemeyinceye kadar inşaatı tırmandırdı. O bir kafanı sikkemek."

"Ama neden? Ben cinlerin bir çeşit
Bir tür berbat testi önümüze itti, ama eğer bu bir testse, neden bununla başa çıkmamıza izin vermiyor?"

"Senin büyüün doğrudan cinler üzerinde işe yaramıyor. Onunki çalışıyor mu?"

"Bilmiyorum. Doğal direnç hâlâ orada olurdu çünkü benim büyüm Roland'ın büyüğü ve ifritin konağından sert bir şekilde sıçradım. Ama Roland'ın çok daha fazla gücü var.

ve o bu işi binlerce yıldır yapıyor. İfrit'i alt edebilir ama bu ona çok fazla büyüye mal olabilir. Herhangi bir cinden bahsetmiyoruz. O bir ifrit, sözüm ona ham büyü gücü bakımından maridlerden sonra ikinci sırada.

Mitlere göre, ifritler de bizim gibi bir topluma sahip. Klanlar halinde yaşarlar ve kendilerine ait güce dayalı aristokrasi. Sanırım adamımız yüksek bir mevkideydi.

çünkü altın ve zümrüt takıyordu.

Ayrıca zihnine de bir bakış attım. Tam bir karmaşa. O Tamamen delirmiş ama sahip olduğu güç miktarı şaşırtıcı. Hissetmeliydiniz - lanet bir volkan gibiydi."

Curran arkasına yaslandı. "Eğer bu bir test değilse ve ifrit Roland'ın gücüne meydan okuyabiliyorsa, neden onunla başa çıkmamıza yardım etmiyorsun? Eğer ifriti indirirsek o kazanır."

"Hiçbir fikrim yok."

"Robert'tan gelen istihbarat zaman çizelgesinin mükemmel bir şekilde eşleştiğini gösteriyor - cinlere her yaklaştığımızda Roland onun yapısını daha da belirgin hale getirdi. Sanki cinlerle hiç etkileşime girmemizi istemiyor.

O onu öldürmemizi istemiyor."

"Yapabileceğimizden bile emin değilim Curran. İfrit'in gücü artıyor. Bir şey çağırdığı ilk iki seferde sadece dilekleri yerine getiriyor gibi görünüyordu, böylece daha sonra

ev sahibinin üzerine. Bu sefer dev bir boğa çağırdı ve sonra üzerimize bir meteor ve bir yılan düşürdü. Henüz yeni bir konukçunun kontrolünü ele geçirip geçirmediğini bile bilmiyoruz. Bu sadece o.

Dev yüzünden incinmiş duygularını açığa vuruyor. Buna izin veremem.

Bunu yapmaya devam ederse. O Eduardo ya da bizden daha fazlası için bir tehdit. Etrafındaki her şey için bir tehdit."

Curran yüzünü buruşturdu. "Ne dediğini duydun mu?"

"Hain spawn hakkında mı? Evet, o da neydi öyle?"

"Tam olarak bilmiyorum," dedi Curran. "Ama Dali biraz araştırma yaptı. Eduardo'nun Pack'e kabul evrakları dosyada.

Doğum Yeri bölümünde Atlanta, Georgia yazıyordu.

Oklahoma'ya birkaç arama yaptırmış. Bizonlar

Sürü resmi olarak Sürü ile konuşmuyor. Eduardo'nun ailesinin etrafında dönüp duruyorlar."

"Neden?"

"Kimse bilmiyor. Ama gayri resmi olarak Dali'nin adamları Eduardo'nun annesinin Eduardo doğduktan altı yıl sonra sürünün bir üyesi olduğunu öğrenebildiler. Babası bir

ve sürünün emir komuta zincirinde üst sıralarda yer alıyor ve bunların hiçbirini istemiyor."

"Eğer Eduardo'nun ailesi bir şekilde ifrit'e ihanet ettiyse, Eduardo'yu cezalandırıyor olabilir. Yardım etmek istemezler miydi?"

"Dali, Eduardo'nun annesine haber bile verilmediğini hissetti. Adamları kiminle konuştuysa, onu dün bir doğum günü partisinde gördüklerini ve güldüğünü söyledi. eğleniyor. Anlatılanlara göre oğlunu gerçekten seviyor. Kayıp olduğunu bilseydi muhtemelen burada olurdu."

"Evlilik cüzdanını aldılar mı?"

"Evlendiklerinde Eduardo yedi yaşındaydı."

Bunun hiçbir anlamı olmayabilir. Bir sürü insan evlenmek için bekledi. Ya da bu, adamın Eduardo'nun annesiyle evli olan üvey babasıydı.

"Kocasının onu koruduğunu mu düşünüyorsun?"

Curran başını salladı. "Onlardan herhangi bir yardım alamayacağız."

"O halde elimizdekilerle yetinmek zorundayız."

Belki Roland'a sorabilirim. Çok komik olmaz mıydı? Ölümcül düşmanlar olduğumuzu biliyorum ama bu konuda bana yardım edebilir misin? Suyun derinliklerine battım. Gitmek istemiyordum.

"Hiç Mahon'u öldürmek istedin mi?" Ve neden ona bunu sordum ki? Ahh.

"Hayır. Bir zamanlar onun onayı için her şeyi yapardım."

Bu beni şaşırtmadı. Ailesinin katledilişini izledikten sonra Curran ormanda tek başına yaşamış, anne babasının ve kız kardeşinin cesetlerini yiyen aylaklar tarafından avlanmıştı. Sonra Mahon şekil değiştirenlerden oluşan bir grubu ormana götürdü. Mahon artık yaşlıydı ve ben de güçlüyüm ama onunla dövüşmekte tereddüt ederdi. Açlıktan ölmek üzere olan on iki yaşındaki bir çocuk için o, hayattan daha büyük görünürdü.

"Yaşım ilerledikçe, istediğini elde etmek için beni manipüle ettiğini fark ettim." dedi Curran. "İlk kez anladığım zamanı hatırlıyorum. On sekiz yaşındaydım. Benden bir yasayı geçirmemi istiyordu ve ben de gidip yeni kız arkadaşım ile oynamak istiyordum."

"Hangi kız?"

"Onu tanımıyorsun. Sarışındı ve kocaman göğüsleri vardı." Kaşlarını çatı. "K ile başlayan bir şey. Kayla . . . Kelly . . . Bir şey." Sırıttı. "Kıskandın mı, bebeğim?"

Ona doğru gerildim, sesim yavaş ve tembeldi. "Kelly bu küvette mi? Hayır mı? O zaman kıskanacak bir şeyim yok."

"Mahon başımın etini yiyordu, ben de ona beklemesini söyledim ve iki saat boyunca oturup Sürü'nün kârlarından aldığı yüzdelerle ilgili bu uzun yasayı gözden geçirdim. işletmeler."

"Kulağa sürükleyici geliyor."

"Oh, öyleydi. İşim bittiğinde Mahon babamın benimle gurur duyacağını söyledi. Aklıma babamın bir izolasyonist olduğu geldi. Sürü ya da öğretmenler yüzde yedi öderken masonların yüzde on iki ödemesi umurunda bile olmazdı. Bu boş bir cesaretlendirmeydi.

Mahon hoşuna giden bir şey yaptığımda bana teklif etti, Çünkü babamı özlediğimi ve onu gururlandırmak istediğimi biliyordu. O gittikten sonra orada oturdum ve bunu kullandığı tüm durumları düşünmeye çalıştım. Oldukça fazla kullanmıştı."

Yüzü sertleşti. Merhaba, Canavar Lordu.

"O zaman tasmamı kesmem gerektiğini biliyordum, çünkü kimsenin evcil cetveli olamayacaktım."

Hayır, birinin evcil hayvanı olmak ona yakışmıyordu. Sharrim olmanın bana yakıştığı kadar değil.

Hayatım hep aynı hedefe yönelen bir vektörden ibaretti: Roland'ı öldürmek ya da denerken ölmek. Bu vektör gerçeklikle çarpışmaktan kurtulamadı. Roland'ın gücü çok büyüktü ve onu öldürmeye çalışırken ölecek kadar omurgalı değildim.

Sevdiğim herkesin aynı cenaze ateşinde yanmasını izlemek. Voron'un beni uyardığı şey tam olarak gerçekleşmişti. Aşık olmuştum. Bir çocuğun sorumluluğunu kabul etmiştim. Arkadaşlarım vardı ve onları kınayabilecek durumda değildim.

Kendime ait olmayan bir amaç uğruna onları ölüme terk ettim. Hayatta kaldım.

Geriye dönüp baktığımda, doğru seçim olduğunu görüyorum. Tek seçenek, gerçekten. Ama Voron'un şartlandırması öylece geçip gitmedi. Beni Roland'ı öldürebileyim ya da ölebileyim diye yetiştirdi. Her iki şekilde de

Roland'ın canı yanacaktı ve bu Voron için yeterince iyiydi. Dırdırcı başarısızlık duygusu hala oradaydı ve kendimi Küçük bir gölü dolduracak kadar suçluluk ve utanç. Suçluluk duygusu öfkemi besliyor ve Roland'ı her düşündüğümde kılıcımı tutan elim kaşınıyordu. Bu yüzleşmeye hazır olmadığımı biliyordum ama bir şekilde kendimi Roland'ı yenebileceğime inandırmıştım. kaba kuvvet ve kılıctaki becerimle kazandım.

Artık büyüme zamanıydı. Üzerinde hak iddia ettiğim topraklara ve sınırları içinde yaşayan herkese karşı bir sorumluluğum vardı. Bir sorumluluğum vardı.

Curran ve Julie'ye, arkadaşlarıma ve kendim. Bir noktada bir hayatım olmasını hak ediyordum. Düşmanlarıma kılıç çekerek koşmak ve onlara bir çekicin tüm hassas inceliğiyle güçlü kelimelerle vurmak artık işe yaramıyordu. Artık büyükler liginde oynuyorduk. Felç acı verici bir dersti ama şu noktayı anlamama yardımcı oldu: Daha akıllıca mücadele etmeliydim.

"Kulenin bir kule olduğunu anladığımızı belli edemeyiz. şaşırtmaca," dedim. "Ben buna odaklanacağım ve belki

ifrit hakkında bir şeyler öğrenebilir. İkimizin de Yumruklarımızla bir şeyleri yumruklarınız nasıl olsa. Herhangi bir sofistike hileden şüphelenmeyecektir."

Curran gülümsedi. "Uygun anlarda hırlamamı ve kafaları parçalara ayıracağıma söz vermemi ister misiniz?"

"Sakıncası var mı?"

"Benim için biraz zor olabilir, çünkü ben asla böyle bir şey yapmam."

Kıkırdadım.

"Ama doğru şekilde motive olursam, elimden gelenin en iyisini yapabilirim."

Vay be. "Aklınızda belirli bir motivasyon var mı?"

Bana doğru eğildi, gözlerinde küçük altın kıvılcımlar oynuyordu. "Evet, biliyorum."

Yatak odasının kapısından sert bir vuruş sesi geldi. Curran ayağa kalktı, kalçalarına bir havlu sardı. (sıcak olmaması gerekirdi ama sıcaktı) ve banyonun kapısını açtı. "Evet?"

"Yirmi dakika içinde yola çıkmamız gerekiyor," diye seslendi Julie yatak odasının kapısından.

"Gelmiyorsun," dedim ona.

"Giyindim ve makyajımı yaptım." "Hayır," diye homurdandım.

"Ya bu zekice bir numaraysa ve siz yemekten Hugh d'Ambray gelip beni kaçırırsa?"

Oh, aşkına . . .

"Şimdi bunu aklından çıkaramayacaksın," diye seslendi Julie. "Bütün gece bunun için endişeleneceksin."

Curran güldü.

Suyun derinliklerine battım.

Neden ben? Neden mi?

"Ayrıca, Ascanio aşağıda," dedi Julie. "Büyüleyici olduğunu ve huysuz komşunun adının Justin Thomas Rogers olduğunu söylüyor. Ascanio'da adresi var. Bay Rogers'ın

Kızı dün kayıp olduğunu bildirmiş. Bu resim onda. Şimdi kapının altına koyuyorum."

Curran banyoya girdi ve bana bir fotoğraf uzattı. Orta yaşlı bir adam bana bakıyordu, saçları dökülmüştü, zayıftı ama biraz da sarkıktı. Lonca'yı kasıp kavuran dev onun yüzünü yıpratmıştı. İşte oradaydı, aradığımız doğrulama.

"Onu şimdi hatırladığınızı söyleyebilir miyim?" Julie sordu. "Beni acıma partisine davet etti ve ben gerçekten gitmek istiyorum."

BÖLÜM 19

[Applebee'ye iş kıyafetlerimle girdim: bol koyu renk pantolon, botlar, gri kazak ve sade bir siyah Ceket. Sarrat'ın ağırlığı omuzlarımın arasında rahatça duruyordu. Curran yanımda yürüdü. Eşofman giymek istiyordu, çünkü "daha kolay yırtılıyorlardı." Ona eşofman giyip giymediğini sordum.

Vardiya öncesi filmlerdeki Rus gangsterler gibi görünmemek için ona erkek striptizci kotu almamı istedi, bunun üzerine çok gücendi ve onun yerine normal bir kot giydi.

Julie Kestrel baltalarını getirmişti. Ayrıca büyük siyah çelik burunlu botlarını ve benim giydiğim bordo renkli kazağını giymişti. onun için örülmüştü ve soğuğa rağmen çorapsız kısa pileli bir etek giymişti. Bazı şeylerin mantıklı bir açıklaması yoktu. Sadece kabullenmek zorundaydınız.

Hostes üçümüze baktı ve başının üzerindeki tabelayı işaret etti. "Katı bir silah yasağı politikamız var."

"Ya yumruklarım ölümcül silahlarsa?" Julie sordu.

Arka odadan bir müdür çıktı, bizi gördü ve neredeyse koşarak koridora indi.

"Yumruklarınız sizde kalabilir," dedi ev sahibesi. "Ama-"

Müdür neredeyse kayarak önümüzde duracaktı. "Bu taraftan. Masanız bekliyor."

Ev sahibesi ağzını açtı ve kapattı.

Bizi restoranın arka tarafına, pencere kenarındaki bir masaya götürdü. Masa altı kişilik olarak tasarlanmıştı. Babam tek başına oturmuş, sade kahverengi bir pelerine sarınmıştı. Pelerin daha iyi günler görmüştü ve yüzünü gizleyen derin kukuleta

yıpranmış. Göze çarpmamak için elinden geleni yapıyordu, büyüsu katlanmış ve etrafına sarılmıştı. "Dilenci kılığındaki tanrı" rolü etkileyiciydi ama ben yine de bunu anladım.

Yaklaştığımızda kaputu geri itti ve babamın yüzü beni karşıladı. Hugh bir keresinde bunu "güneş doğmuş gibi" diye tarif etmişti. Roland'ın yakışıklı olduğunu söylemek, bir kasırgaya hafif bir esinti demek gibi büyük bir eksiklik olurdu. Babam güzeldi, yüzü mükemmel orantılıydı, bronz bir teni vardı, kare şeklinde bir çenesi vardı. kısa kırlaşmış sakal, dolgun bir ağız, güçlü bir burun, yüksek elmacık kemikleri ve yoğun kaşların altında iri koyu gözler. O gözleri gördüğünüz anda diğer her şeyi unutturdunuz.

İncil'in Eyüp kitabında bilgeliği garanti edenin yaş değil, bilgelik olduğunu söyleyen bir bölüm vardı. Bir insanın içindeki ruh, Yüce Tanrı'nın nefesi, ona Bilge insanlar anlar. Babamın gözlerine baktığında, ruhu sana geri baktı. Güçle parlıyorlardı, sanki büyüünün kendisi onu doldurmuş gibiydi, yaşlanmamıştı ama çok canlıydı. O, İncil henüz yazılmadan önce yeryüzünde yürüyen bir adamdı ve bilgeliği Sarawat Dağları kadar yüksek ve zamansızdı. Bu onu insani hatalar yapmaktan ya da küçük şeylere karşı bağışıklık kazanmaktan alıkoymuyordu. İntikam, cezalandırma ya da doğmak için çok tehlikeli olduğumu düşündüğü için annemi öldürmek gibi önemsiz şeyler.

Evet, sonuncusu yaptı.

Arkamda Julie tökezledi ama kendini tuttu. Curran tamamen ilgisiz görünüyordu. Eski Canavar Lordu, etkilenmedi.

Curran masaya yaklaştı ve iki sandalye çekti. Birine ben oturdum, diğerine de Julie, yan tarafa oturdu. Eğer işler sol elimle yarım saniye içinde onu yanıımızdaki kabine itebilirdim.

Curran yanıma oturdu. Yüzü rahattı, ifadesi okunamıyordu.

Müdür yanımızda durdu, yüzünde tam bir bağıllık ifadesi vardı.

"Buzlu çay,"
dedim. "Kola,"
dedi Julie.

"Buzlu çay," dedi Curran.

"Bana da buzlu çay. Hepsi bu kadar," dedi babam. Müdür gitti.

"Garsonumuzu büyülemekten kaçınmanın bir yolu var mı?" diye sordum.

"Kötü hizmetten nefret ederim," dedi ve gülümsedi. "Ben aldım

patates derisi ve soğan halkası sipariş etme özgürlüğü.

Bunu yapabildiğimiz için çok mutluyum."

Rolümü oynama vakti gelmişti. "Kule, baba. Gitmesini istiyorum."

"Bu bir kule değil. Sadece yüksek bir bina."

Polaroidi ceketimin içinden çıkardım ve masanın üzerine koydum. "Bu bir kule maketi."

Curran, "Biz bunu bir tehdit olarak görüyoruz," dedi.

"Eğer savaş istiyorsanız, savaş çıkacaktır."

"Bir konut inşa ediyorum," dedi Roland.

"Neden?"

"Böylece size daha yakın olabilirim elbette. Yıllar geçtikçe otellerden hoşlanmamaya başladım ve rahat bir kalabileceğim bir yer."

"Beni ziyaret etmeni istemiyorum."

Roland, "Ebeveynler her zaman çocuklarının yapmalarını istedikleri şeyleri yapmazlar," dedi. "Bazen ortaya çıkarlar

ve yeme alışkanlıklarınız hakkında başınızın etini yiyeceğim. Ve ben de tam bunu yapmak üzereyim. İkiniz düğün için bir tarih belirlediniz mi?"

"Konuyu değiştirme," diye homurdandım.

"Blossom, araziyi ben satın aldım. Üzerine istediğim her şeyi inşa etmemi gerçekten engelleyemezsiniz. Ama seni üzecekse, iki kattan fazla olmamasını şart koşmaya hazırım."

Evet, ve her katın yüksekliği 100 feet olacak. "Tüm bina için en fazla elli beş metre yükseklik. bina."

Roland gülümsedi. "Pekâlâ."

Garson geldi, yirmili yaşlarının sonunda tıknaz, siyah saçlı bir adamdı, elinde geniş bir tabakta içecekler, patates derileri, çıtır çıtır kızarmış soğan halkaları, mozzarella çubukları ve bira soslu çubuk krakerler vardı ve bunları masaya koymaya başladı.

Görünüşe göre babam tüm başlangıç menüsünü sipariş etmişti. "Şimdi bu noktayı kabul ettiğime göre, düğün.

Ne zaman günah içinde yaşamayı bırakacak mısınız?"

"Bunu senden duymak çok güzel. Pardon, kaç tane karınız vardı?"

"Son zamanlarda, sadece bir tane."

"Evet ve onu sen öldürdün."

Garson, elindeki küçük meze tabaklarına cesurca yapıştı.

Roland içini çekti. "Bu konuyu bir daha konuşmayalım." "O benim annemdi."

Garson neredeyse soğanları düşürecekti. "Evet ve onu çok sevdim."

Garson son tabağı da masaya koydu ve durakladı. "Siparişinizi alabilir miyim?"

"Peynirli patates kızartması," dedi

Julie. "Umurumda değıl," dedim.

"Bana biraz et getir," dedi Curran.

Babam garsona döndü. "Çocuğun siparişı, bir Shirley Temple ilavesiyle geçerli. Kızım Baja tacos tercih ediyor, karides kızarmış değıl sote, soğanı tut ve ona ekstra limonlu böğürtlenli buzlu çay getir. Benim Geleceğın damadı orta pişmiş, bibersiz kuzu eti, tereyağı ve tuzlu, ekşi kremasız fırında patates ve bir Newcastle Werewolf sever, ancak Brown'a da razı olur. Ale ya da Blue Moon. Ben bir burbon bifteğı ve bir bardak kırmızı alacağım."

Garson gitmeden önce neredeyse selam veriyordu.

Babam bizi izletirdi. Sadece takip değil, ama yemeğimden pişmiş soğanları ayıkladığımı bilecek kadar iyi gözlemledim.

"Şimdi hepimiz kendimizin daha küçük versiyonları gibi davranmayı bırakabilirsek, bu konuşmanın çok daha kolay akacağına inanıyorum." Roland çubuk krakerini bira sosuna batırdı.

"Tamam. Bölgemizde kaç casusunuz var?"

"Yeter." Roland gülümsedi. "Elimde değil. Ebeveynlik böyle bir şey. Çocuklarımız bizi hayatlarında istemeseler bile elimizde olmadan uzaktan izleriz ve koruyun ve yardım edin."

Uzaktan izleyin. İlginç.

"Düğününüzle ilgili soruma cevap vermediniz."

Arkama yaslandım. "Bu senin için neden önemli?"

"Beni eski kafalı olarak düşünün," dedi. "İnsanlar konuşur.

İnsanlar resmi bir birleşmenin ne zaman ya da gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini soruyor." "Kim bu insanlar?"

"D'Ambray," dedi Curran.

"Başöğretmen nasıl?" Ben sordum.

"Onu hiç görmedim." Babam omuz silkti. "Bir tür izne ayrıldı. Kendini bulmak için bir yolculuk."

"Bu onun fikri miydi yoksa senin mi?" Curran sordu. "İkisinden de biraz."

Garson içkilerimizi getirdi, boş tabakları temizledi ve ortadan kayboldu.

Hugh başarısızlığının cezası olarak sürgüne gönderilmişti. "Ve o bu izinleyken, sen tamamen İnkâr edilebilirlik. Her ne olursa olsun sorumlu tutulamazsın sürgündeyken yaptığı saçmalıklar. Ne kadar da uygun."

"Oldukça uygun, değil mi?" Roland gülümsedi.

Argh.

"Seçeneklerinizi saklamaktaki sürekli ısrarınız açık bir heyecan yaratıyor," dedi Roland. "Beni yanlış anlamayın, ayrıntılı komplo oldukça eğlenceli, ama bu Judeo-

Hıristiyanlık çağı bazı katı kurallarla birlikte gelir. Bu,

kullanılan dilde açıkça görölmektedir. 'Günah içinde yaşamak', 'dürüst olmak'

kadın', 'barakada yaşamak' - tabii ki bu sonuncusunun anlamı, evlenemeyecek kadar fakir olduğunuz ve bu yüzden bir barakada yaşamak zorunda olduğunuzdur. Bu arada mesele para değil, değil mi?"

"Dur," diye homurdandım.

"Anladığımı kadarıyla rezervlerinizi tüketmişsiniz," dedi Roland.

Oh, hayır. O yapmadı.

Curran birasından bir yudum aldı. "Casuslarınız yetersiz kalıyor. Paramızı tüketmedik. Nakit rezervimizi gayrimenkul varlıklarına kaydirdik. Döviz düşüyor ve değersizleşir, ancak toprak her zaman değerini koruyacaktır. Ondan daha fazla yapmazlar. Ancak nakit sıkıntısı çekerseniz bize haber verin. Elimizdeki bazı arazileri kısa sürede nakde çevirebiliriz."

Ha! Ateş edildi.

"Bunu aklımda tutacağımdan emin olabilirsiniz. Dırdır etmek istemem. Sadece seninle koridorda yürümek istiyorum Kate."

Medeni ol, medeni ol, medeni ol. "Hayır." İşte oldu. Güzel.

"Ya bir çocuk varsa?" Roland sordu.

"Yani?" Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

"Çocuklarının piç olmasını istemezsin Kate. Asla iyi sonuçlanmaz."

Başımı masaya koydum. Ya bu olacaktı ya da fiziksel şiddet.

Yemekler geldi. Baja tacolarımdan birini aldım ve çaresizlikten yedim. Bu konuşmaya devam etmek için yakıtı ihtiyacım vardı.

"Okul nasıl gidiyor?" Roland Julie'ye sordu. Tüm duyularım alarma geçti.

"Peki," dedi. "Teşekkür ederim. Daniel hakkındaki kompozisyonumdan A aldım."

"Apocrypha'yı kullandın mı?" Roland yumuşak bir sesle sordu.

"Elbette," dedi Julie.

Apokrifa, çeşitli nedenlerle modern Kutsal Kitap'tan çıkarılmış olan eski yazıların bir derlemesidir, Daniel hakkında koca bir bölüm vardı. Eski Daniel, alçakgönüllülük ve pasif direnişi vurgulayan modern versiyonunun aksine, çok fazla kış tekmeledi. Daniel'i dinlemiş olmam tamamen mümkündü.

Bu konuşmada çok fazla şey okudum ama bunun ilk tartışmaları olmadığını söyledi. Julie'nin yapması gereken bazı açıklamalar vardı. Ve babam durmak zorunda kaldı

hayatıma girmeye çalışıyordu, yoksa pişman olacaktı.

Roland bana, "Büyükannenin sağlık durumu kötü," dedi.

Kim, ne? Nerede? "Büyükannem öldü." Yaşam ve ölüm arasında sıkışıp kalan büyü

Mishmar'ın tımarhanesi, babamın

hapishanesi. "Diğer büyükannen," dedi.

Dondum kaldım.

"Annenin annesi hâlâ hayatta," dedi. "Zar zor.

Seksen dokuz yaşında. Ara sıra onu ziyaret ediyorum ve durumu hızla kötüleşiyor."

"Kızına ne olduğunu biliyor mu?" Roland başını salladı.

"Öldüğünü biliyor."

Annemin adını söylemekten kaçınmanın yollarını

bulmaya devam etti. "Senden haberi var. Fazla zamanı yok.

Anneniz hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, bu fırsat elinizden alınmadan önce konuşabilmeniz için ulaşım ayarlayabilirim.

sonsuz dek kayboldu."

Dünyam tersine döndü. Annemi hatırlamıyordum. Ne yüzüne dair bir ipucu, ne de sesine dair bir fısıltı, Kokusunu bile. Önüme yem atıyordu ve onun anısını kullandığı için ondan mı yoksa onu kapmayı düşündüğüm için kendimden mi daha çok nefret ettiğimden emin değildim.

"Nerede o?" Ben sordum.

"Seattle'da," dedi Roland.

İşte oradaydı. Beni şehirden ve Ifrit'ten uzaklaştırmak istiyordu. Çok iyi bir yem seçmişti.

Elbette, o
oraya ulaşımı ayarlayacağını söyledi. Dönüş yolculuğunu
ayarlamakla ilgili bir şey söylemedi.

"Üç gün içinde orada olabilirsin," dedi.

Üç gün içinde Eduardo ölmüş olacaktı. Bundan emindim. Curran bana baktı ve gözlerinde bir uyarı gördüm.

Evet, biliyorum. Dikkatimi dağıtmaya ve beni şehir dışına çıkarmaya çalışıyor. Bazı nedenlerden dolayı, babam beni gerçekten istemedi cinlerle uğraşıyordum ve tam da bu yüzden kalmak zorundaydım.

"Üzgünüm ama geçmem gerekiyor." Kelimeler ağzımdan çıkarken acı veriyordu. "Burada yapmam gereken şeyler var."

"Kate, başka şansın olmayacak."

"Son günlerinde beni hiç görmemiş yaşlı bir kadını rahatsız etmeyeceğim. Benim yerim burası. Benim yerim burası.

Yapmam gereken bir şey var ve bu işi bitirmeden buradan ayrılamam." "Pekâlâ," dedi Roland. En ufak bir hayal kırıklığı belirtisi yoktu.

Çok güzel, baba.

Ona çatalımla vurmak istedim. Beni manipüle etmek için annemin anısını kullanmıştı. Buna pişman olacaktı.

"Ayrıca, Kalina'yı en iyi sen tanıyorsun."

Onu yakından izledim ve gözlerinin köşeleri Adını söylediğimde titredi. Kendi acı ilacınızın tadı nasıl, Peder? Benden bir kaşık daha al. "Neden bana ondan bahsetmiyorsun? Sonuna kadar oradaydın.

Gözlerindeki ışığın söndüğünü gördün." Roland şarabından bir yudum aldı.

"Annenin nasıl öldüğünü bilmek istiyorsan, sana anlatacağım, Blossom. Bana sor."

Uzaklaş. Uzaklaş, çünkü bu yolda ejderhalar yatıyor. Ejderhaların canı cehenneme. Bilmem gerekiyordu.

"Bana annemin nasıl öldüğünü anlat baba."

Bekledi.

Birbirimizi bıçaklıyorduk ve acımıyormuş gibi davranıyorduk.

Kelimeyi dişlerimin arasından çıkarmak istedim ama

ona bu zevki tattırmak istemedim. Sıradan bir ses çıkarmak için tüm irademi kullandım. "Lütfen."

"Wolf Trap'in güney ucunda küçük bir kafe var," dedi.
"Anneni ilk orada grmtm."

Wolf Trap, Virginia, Arlington'ın kuzeybatısında, Tarikat tarafından sıfırdan inşa edilmiş yeni bir kasabaydı. Bu Merhametli Yardım valyeleri'nin karargâh kurduğu yer. Annem bir süre Tarikat'ta alımıtı. Babam da orayı ziyaret etmiş, sokaklarında yrmt.

Düzinelerce valyenin gözü önünde, kim olduğunu bilseler onu öldürmek için birbirlerini ezeceklerini bile bile.

"Bir masada tek başına oturmuş kitap okuyor ve yontulmu beyaz bir fincandan kahve içiyordu."

Sesi zlem, sevgi ve akla dolu bir büyü dokuyordu. Keder. Sahte olduğuna inanmak istedim ama o kadar gerçekti ki. Çok gerçekti.

"Pencereden güneş parlıyordu ve saçları en güzel altın gibi parlıyordu. Masasına oturdum ve ona nedenini sordum. başka bir fincan istemedi. Kusurun eşsiz bir güzelliği olduğunu söyledi. Başka hiçbir fincan aynı ekilde yontulmayacaktı. Bu ona

Çünkü her an onu sonsuza dek değiştirecek bir deneyim sunabilirdi. Karar verdiğinde

Kaçmaktan yorulmutu, onu yine orada, o kafede, aynı masada otururken buldum. Diğer sandalyeye oturdum ve ona onu sevdiğimi söyledim. Ona kaçmak zorunda olmadığını ve eğer gökyüzündeki ayı istiyorsa, onu sevdiğimi söyledim.

uzanır, cennetten koparır ve ona verirdi.

Bana senin çok güzel bir ocuk olduğunu söyledi. Onun ve benim bir parçam olduğunu ve mükemmel olduğunu söyledi. Elimi tuttu, parmaklarımı öptü ve 'Seni seviyorum' dedi.

Onu aramayın.' Sonra beni bıçakladı."

Gözlerindeki acı beni delip geçti, neredeyse otuz yıl sonra hala canlı ve canlıydı.

"Annen senin varlığının benim gcme meydan okuduğunu biliyordu. Senin iyiliğin için bana ihanet etti.

Bu bir

Özel bir olay. Warlord'umu altüst etmiş ve

Birliğimize sırtını döndü. Gücümün çekirdeği, bana en yakın olanlar bunu biliyordu ve harekete geçmemi bekliyorlardı. Gururum ve saltanatım bunu gerektiriyordu. Bu kadar derine inen bir ihanet herkesin önünde cezalandırılmalıydı. Voron sadece bir piyondtu. Sen bir ve olanlarla ilgili hiçbir sorumluluk taşıımıyordu. Geriye sadece annen kaldı. Gözüme bıçağı sapladığında, senin yaşaman için hayatını feda ettiğini biliyordum. Eğer o ölürse, halkın intikam talebi karşılanmış olacaktı. Ben de onun isteğini yerine getirdim ve dünyaya gelmesine yardım ettiğim bir çocuk için sevdiğim kadını öldürdüm."

Bunca yıldan sonra onu hâlâ seviyordu. Onu her şeyden çok sevmiş olmalıydı ve o hem bir ve onun ölümüne sebep oldu. Eğer onu sevmeseydi, benim hamile kalmamı kabul etmezdi. O yapmazdı bana kendi gücünü aşılabilirirdi ve o zaman sevgiyle yarattığı şeyi yok etmeye çalışmak zorunda kalmazdı. Ben ona ailemizin canavar olduğunu söyledim ve o da beni düzeltti. Bizim büyük ve güçlü olduğumuzu söyledi.

Canavarlar. Ama gücümüzün hiçbir önemi yoktu. Hâlâ lanetliydik.

"Annen seni daha sen doğmadan önce sevdi. Hiçbir şey, tüm gücümle ben bile onu azaltamazdım. Onu bunca yıldır hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istedim. Düşünüyorum da, olduğum her şey En basit ve en temel şey, bir annenin çocuğuna duyduğu sevgidir."

Bana uzandı ve elime dokundu. Çok geç kalmıştım. Kalkanlarımı indirdiğimi ve büyümün odayı doldurduğunu, yeteneği olan herkesin görebileceği kadar açık olduğunu fark ettim.

"Büyün çok güzel kızım," dedi Kulelerin Yapıcısı, gözleri güçle ışıldarken. "Bunu daha sık göstermelisin, çünkü sen mükemmelsin."

Tabaklarımızı bitirmek üzereydik ki, Julie üşüdüğünü söyledi. Curran onu arabaya götürüp bir kazak almayı teklif etti. Aynı anda kalktılar. ve dışarı çıktı. Biraz sonra garsonumuz belirdi ve üzerinde bir dilim çikolatalı kek olan küçük bir tabağı önüme koydu.

Roland'a baktım. O da başını salladı. "Ben değil."

"Beyefendi çıkarken sipariş etti," dedi garson ve Roland'ın önüne bir kahve koyup gitti.

Çikolata gerçekten pahalıydı. Çatalımla pastadan küçük bir parça kestim ve tadına baktım. Dilimin üzerinde eridi. Dayanabilmesi için çok yavaş yemem gerekiyordu.

"Sence seni gerçekten seviyor mu?" diye sordu babam. "Seviyor." Ve o sormadan önce konuyu değiştirmek zorunda kaldım.

düğün konuşmasının ikinci turunda başladı.

"Baba, neden büyümüş bir ifrit tarafından ele geçirilmiş insanlardan geri dönüyor? Coğrafi yakınlık yüzünden mi?" Evet, bu çok yumuşaktı. Değil.

"Ne kullanmaya çalıştın?" diye sordu. "Bir güç sözcüğü."

"Bunu denediğimi hatırlıyorum. Çocukluğumun en kötü acısıydı. Sana öğretmeme izin ver. Bilmediğin çok şey var, Blossom.

Anlamlandırmanıza yardımcı olmama izin verin. En azından ilkel hatalar yapmanızı engellememe izin verin."

"Sen denedin." Pastadan bir ısırık daha aldım.

"Sekiz yaşındaydım."

Oh.

"Ve bunu yaptım çünkü bana özellikle yapmamam söylendi."

Roland kahvesini içti. "Ne olacağını bilmek istedim."

Bu benim yapacağım bir şeye çok benziyor. "Kısmen haklısınız, direnç

coğrafi yakınlık ve büyük-büyük-büyük-büyük ..." Kaşlarını çattı. "Hayır, bu doğru. Büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabam. Ifritler sınırlarını tehdit eden bir çocuk olduğuna karar verdi.

karışık kan harika bir fikir olurdu, bu yüzden yarı insan, yarı ifrit bir kadınla evlendi. Bu onun kırkuncı karısıydı. Hatırlıyorum çünkü güzel bir yuvarlak sayıydı. Bir çocuk doğurdu, bir kız, ve beklendiği gibi, kısmi İfrit büyüüne karşı bağışıklığı vardı ve savaş alanında acımasızdı. Veraset sıralamasında çok aşağılardaydı. Onun için endişelenmemiştii ve endişelenmeye karar verdiğinde artık çok geçti. Bararu, Parlayan Kişi, Vadinin Yıldızı, onun soyundan kalbine giden yolu kesmiş ve tahtını ele geçirmişti. O senin büyük-büyük-büyük-büyükannendi."

"Kardeşlerini ve babasını mı öldürdü?" "Doğrusunu söylemek gerekirse, istediği adamı infaz etti. evlenmek için."

"Neden?"

"Onun gücünü kontrol etmeye çalışıyordu. Ordu arasında çok popüler olmaya başlamıştı."

Çenemi yumruğuma dayadım. "Çok iç açıcı bir hikâye baba."

"Bana baba dedin." Roland gülümsedi.

"Ben olsam çok fazla yorum yapmazdım. Aile üyelerimizden herhangi biri şiddet içermeyen bir şey yaptığı için ünlü oldu mu?"

"Büyük büyük büyükbabanız Tanrısızlar Vebası'nı tedavi etti. Bu çok öldürücü bir grip türüydü ve tüm kıtadaki insan nüfusunu yok etmekle tehdit etti."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu."

"Tabii ki bunu yapmak zorunda hissetti, çünkü en başta senin büyük büyük amcan onu serbest bırakmıştı."

Sadece ona baktım.

"Tarih bize hayati dersler verir," dedi Roland. "Örneğin, Curran'ı öldürmek gibi bir planım yok."

Curran'ı öldüremezdi.

anlaşma sağlandı. "Neden, tahtını alabileceğimden mi korkuyorsun?"

"Hayır, seni öldürmek zorunda kalarak kalp kırıklığı yaşamak istemiyorum, Blossom."

Mm-hm. "Kalp kırıklığı."

"Bana güvenmiyorsun," dedi.

"Hayır."

Gülümsedi ve ebeveyn gururunun böyle bir şey olduğunu anladım. Beni tuzağa düşürebileceğini tahmin edecek kadar zeki olduğum için gurur duyuyordu. Keşke gelseydi.

Böylece onunla nasıl başa çıkacağımı bilirdim.

"Peki nasıl ilerleyeceğiz?" diye sordu.

"Bana şimdi ve burada öğretebilirsin. İfritler hakkında bilgi edinmeliyim."

Çok kısa bir süre durakladı. Gözümü kırpmam yarım saat sürdü ama onu dikkatle izliyordum. Bazıları için Bana ifritten bahsetmek istememesinin bir sebebi vardı.

"Pekâlâ. Müstakbel damadımın bize sağladığı bu nazik zamanı iyi değerlendirebiliriz. Cevap

Benim sorularımdan birine cevap verin, ben de

sizinkilerden birine cevap vereyim." Hiçbir şey basit değildi. "Tamam."

"Hugh, Voron'u öldürmek için geldiğinde, Voron'a ait hiçbir iz bulamadı.

evde yaşayan çocuk. Ormana gitmiştiniz ama eşyalarınız neredeydi?"

Böylece Hugh ve Roland, Başrahip sürgüne gönderilmeden önce uzun uzun sohbet ettiler. "Hugh yeterince iyi görünmüyordu. Voron bir kahin tanıyordu."

Adı Anna'ydı, eski

Ölen vasimin eşiydi ve artık telefonlarıma cevap vermiyordu. "Sanırım beni evden gönderirken kötü bir şey olmasını beklemesini söylemiş olmalı, çünkü ne zaman ormana gitsem spor çantamı hazırlardım

ve evin arkasındaki tepede çamların altına gömdüm." "Ama varlığınıza dair başka işaretler de olmalıydı."

Roland dedi ki. "Bir çocuğun hayatı tek bir çantaya

sığmaz." "Benimki sığıdı. Bir haftalık iç çamaşırı ve çorap, iki

çift kot pantolon, beş tişört, bir kazak ve iki çift bot.

Bıçaklarım, kemerim ve kılıcım da buraya sığıyor.

Diş fırçası, saç fırçası, en sevdiğim kitap, hepsi bu." I Her şeyi on dakika içinde çantama koyabilirdim ve sanki hiç var olmamışım gibi olurdu.

Roland bana baktı, yüz ifadesi tuhaftı.

"Bir sonraki soruyu sorabilirsiniz," dedim ona.

"Oyuncaklar, makyaj malzemeleri, mücevherler, elbiseler, sevimli ayakkabılar, bir kedi yavrusu, belki de bir köpek yavrusu?"

Ona güldüm.

"Bir evcil hayvan bile değil." Babamın gözlerine derin bir pişmanlık yansımıştı. Gerçekten de bundan rahatsız olmuştu.

"Evcil hayvanlar çocuklara empati kurmayı öğretir. Voron beni bir psikopata dönüştürmeye çalışıyordu. Ayrıca, biz sık sık bir uyarı olmadan. Elimiz kolumuz bağlı kalamazdık."

"Bir çocuğun hayatı neşe dolu olmalı. Böyle yaşadığını bilmek bana acı veriyor."

"Eğer sana kalsaydı, hiç yaşamamış olurdum." Roland nefes verdi.

"Benim sıram."

"Anlaştığımız gibi. Bir soru sorabilirsiniz. İyi düşünün. Doğru yanıtı almak için verilen mücadelenin çoğu doğru soruyu sormaya bağlıdır."

Sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Bir soru bile hepsini karşılamaya yetmezdi. En önemli soruyu sormalıyım.

"Eğer bir ifrit eski bir küpenin içine hapsolmuşsa, küpenin sahibine üç dilek hakkı tanıyarak, sahibini bir deve dönüştürerek ve Atlanta'ya saldırıp sonra da bu süreci tekrarlamak mı?"

"Onun bir ifrit olduğunu nereden biliyorsun?" "Onu bir imgelemde gördüm."

"Mücevher takıyor muydu?"

"Evet. Büyük yeşil taşlı altın."

"Zümrüt ya da peridot. O zaman bir sultanımız var."

Soru sorma. Sadece bir soru sordu ve

Kurallara uymamanın bir bedeli olmalıydı. "İnsan bir ifrit sultanın yakut takacağını düşünürdü, çünkü

Ateşin rengidir. Arap Yarımadası'nda yaşayan insanlar zümrüdü tüm taşlardan üstün tutarlar çünkü yeşil ve Arabistan çoğunlukla kuraktır. Ama cinler insan değildir."

Roland öne doğru eğildi, gözlerinde sinsi bir bakış vardı.

"Bir

böyle düşünürdü. Sonra biri jeolojisini tazeleyecek ve en saf peridotun harraat'ta bulunduğunu öğrenecekti.

Suudi Arabistan'ın batısındaki lav tarlaları. Batıdaki volkanlar patladığında, magma odalarının derinliklerinden peridotları da beraberlerinde getirdiler. Cin hazinesi Çünkü bu taşlar ateşle yıkanmışlardı.

gezegenin can damarıdır. Sadece ifritlerin en yüksek rütbelileri bunları giyer."

Bir garson kahvesini doldurmaya geldi.

"Allah insanları çamurdan, cinleri de dumansız ateşten yarattı," dedi Roland garson gittikten sonra. "Kur'an'ı bilmeyenler bile bu cümleyi bilir. Sen hiç arkasındaki anlamı merak ettiniz mi?"

"İnsanlar çamurdan yapılmıştır. Yeryüzüne ve toprağa bağlıyız; bizim büyümüz onun büyüüdür. Ayrıca killi toprak neredeyse Büyülemek imkansız."

"Ama toprak bir çömleği büyüleyebilirsin."

Bunu düşündüm. "Ama kilden bir çömlek yapmak için önce büyülü su eklemeniz, sonra da onu ateşle işlemeniz gerekir."

"Kesinlikle."

"Yani cinlerin bizden çok daha fazla büyüü var."

"Sadece çok daha fazla büyüye sahip değiller, aynı zamanda büyülüler.

Hayatta kalabilmek için büyük miktarda büyüye ihtiyaç duyarlar. Bir cin çevresindeki büyüü emer ve onu bir pil gibi depolar. Örneğin ifritinizi ele alalım. O

Bir küpeye hapsedilmiş, hapsedilmiş, muhtemelen binlerce yıllık hapsin etkisiyle çıldırmış. Özgürlük istiyor ama özgürleşmek ve değişken dünyamızda var olmak için gereken sihirden yoksundur."

"Kendini gösterebilmesinin tek yolu bir insan konukçuya sahip olmak," dedim. "Ben de öyle anladım."

"Üç dileğin yerine getirilmesi eski bir ritüeldir. Gerçekte, sadece sahip olmayı çok daha kolay hale getirir; bir dileği ifade etmek için önce zihninizi cinlere açmalısınız ve sonra onun sihrini kabul et. Onun her dileği yerine getirebileceğine inanmak zorundasınız. Düşmanca bir ele geçirme yerine, süreç bir baştan çıkarma haline gelir. Her dilekle birlikte bedeniniz daha da alıcı hale gelir ve sonunda zihniniz cine tamamen teslim olur. Bazı cinler bir insanı tek bir dilekle ele geçirebilir, ancak çoğu zaman üç dilek gerekir. İfrit bir bedene sahip olur olmaz, o insanın büyü rezervi ona ait olur."

"Bu yine de onları neden deve dönüştürdüğünü açıklamıyor."

"İki sebep var. Birincisi, bana söylenene göre, o onları devlere dönüştürür ve sonra onları ısıtılmış metale dönüştürmeye çalışır. Benim zamanımda en güçlü ifritler savaştan önce zırhlı devlere dönüştüler. Bu durum aynı zamanda çevreden büyük miktarda büyü emmelerine de izin veriyordu."

"Yani her dev yaptığında daha da güçleniyor." Bunu bir sorudan ziyade bir ifade haline getirmeyi başardım ama bu seferki çok yakındı.

"Öyle."

Trambolinde zıplamak gibiydi. İlk zıplama alçak, ikincisi daha yüksek, üçüncüsü daha da yüksekti. Önce cinler azıcık büyü olan birini ele geçirdi,

Bu da ona daha fazla sihre sahip olan Lago'yu ele geçirmesi için yeterli gücü veriyordu ki bu da ona daha büyük bir sihir rezervine sahip birini ele geçirmesi için yeterli gücü verecekti. İşte böyle

Tarikat'ın bir şövalyesi olarak. Gerçekten öyle olmamasını umuyordum. "İki nedenden bahsettiniz."

"Cinler doğaları gereği kincidirler ve içlerinde kin tutmaya en yatkın olanlar ifritlerdir. Onlar muazzam gururlu yaratıklardır. Onlara bir kez yanlış yaparsanız, sırf sizi izlemek için uçsuz bucaksız bir çöl boyunca sizi avlarlar.

ölür. Birine saldırırsan, o senin düşmanın olur.

Hayat boyu. Eğer onun çabalarını herhangi bir şekilde boşa çıkarırsanız, bunu öğreneceksiniz."

"Ben yaptım." Evime ateşten bir boğa gönderdi.

"Öyle duydum. Onun yerine ne isterdin?"

"Beni hapsedenlerden intikam almak için. Ama onlar çoktan öldü."

"Kan asla ölmez, Kate. Nesiller boyunca bir ağaç gibi büyür. İfritler kendilerininkini hissedebilir, özellikle de kendi klanlarıyla ilgili. Nefret ettiği birini arayın. Muhtemelen kendisini esir alanların soyundan gelenlere öfkesini kusacak kadar güçlenmek için büyü topluyordur. Kendisi bir soylu olduğu için, emirlerini yerine getirmeleri için daha küçük cinleri yanına çağıracaktır. Kurbanlarını belirleyecek, onlara işkence edecek, sakatlayacak ve onlardan bir şeyler koparmak için elinden geleni yapacaktır.

maksimum acı. İfritler hızlı bir ölüm vermekten hoşlanmazlar."

Eduardo, hainin çocuğu. İfrit'i esir alanların soyundan geliyor olmalı. Şimdi ifrit ona işkence ediyor.

"İntikamını tamamladığında, daha küçük hedeflere yönelecektir. Hükmetmeye çalışacak çünkü hayatta yaptığı şey buydu."

Ve biz de onun hedefi olacaktık. Bu güçlendirme zincirini daha fazla ilerlemeden sonlandırmak zorundaydık.

"Bana bir soru sormama izin verdiniz. Ben de size bir soru soracağım" dedi.

"Neden hortlakları kullanıyor?"

"Çünkü hükmetmeye alışkın. Muhtemelen emirlerini yerine getirecek bir orduya ihtiyacı olduğunu ve onların da doğaları gereği kendisi için hükmetmesinin kolay olduğunu düşünüyor. Pastan ısınmaya başladı," diye belirtti Roland.

Bilgi pınarı kurumuştu. Daha çok sorum vardı. Gulyabaniler hakkında ve

İfrit'i yeniyordum ama zamanım dolmuştu. Bir soru vardı. Ben de pastamın kalanını yemek için oturdum.

- - -

Curran arabayı garaj yolumuza çektiğinde akşam yavaş yavaş ölüyor, güneş can suyunu ufka akıtıyordu. Kısa bir yoldan gitmiştik. Babamın akşam yemeğinde bana verdiği cevap, takipçimizi yeniden düşünmeme neden oldu, bu yüzden Katibin bana verdiği adrese uğradık. Derek evden çıkmıştı.

gölgeler arasında durduğumuzu ve onun kimseyi görmemişti. Onu aldık, kapının yanına bir taşla tutturulmuş kısa bir not bıraktım ve eve gittik.

Büyü azalmıştı. Teknoloji bir kez daha gezegeni pençesine almıştı. En azından Ifrit'e kısa bir ara verebilirdik.

Babama sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Gulyabaniler hakkında bilgi edinmek istiyordum. Christopher'ın zihnini neden kırdığını bana söylemesini istiyordum. Annem hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Ama bu kaygan bir zemindi.

Tüm bunları sorabileceğim tek bir kişi vardı. Sorun şu ki, her zaman güvenilir değildi.

Cipten indim.

"İyi misin?" Curran bana sordu.

"Evet. Gidip Christopher'la biraz konuşacağım.

Notun işe yarayacağını

düşünüyor musun?" "Zararı

olmaz."

Barabas'ın evine yürüdüm. Umarım Christopher'ın aklı başındaydı.

Barabas beni içeri aldı ve Lonca El Kitabına geri döndü. Christopher'ı alt kattaki oturma odasının zemininde, açık kitaplarla çevrili bir halının üzerinde otururken buldum. Beni gördüğünde yüzü aydınlandı, gözleri berraktı.

"Hanımefendi."

"Merhaba, Christopher." Kitap kalesinin önündeki halıya oturdum.

"Ölmediğine sevindim." Gülümsedi.

"Ben de yapmadığıma memnunum. Tavsiye almaya geldim."

"Zihnim paramparça oldu," dedi. "Ama deneyeceğim."

"Gulyabaniler hakkında ne biliyorsun?"

"Gulyabaniler düşmüş cinlerdir," dedi.

"İblisler gibi düşmüş melekler mi?"

Ağırlığını değiştirerek arkasına yaslandı. "Cinler büyülü yaratıklardır. Hayatta kalmak için büyüye ihtiyaç duyarlar. Ne kadar çok büyü, o kadar çok ..." Bir kelime bulmakta zorlandı.

"Güçlü mü? Daha büyük mü?"

"Evrimleşmiş. Büyülerini kaybettiklerinde hortlak olurlar. Onlar düşmüşlerdir."

Christopher elini yere paralel bir şekilde uzattı.

"Gulyabani." Elini kaldırılabildiği kadar yukarı kaldırdı.

"Marid."

Başımı salladım. Bir marid, bir gulyabaniden çok daha fazla büyüye sahip olabilirdi.

Christopher birkaç saniye onunla uğraştı ve ellerini bir top haline getirdi. "Bir S. İki S. İki P. Üç S."

Ve onu kaybettim. "Anlamıyorum."

Christopher kaşlarını çatı. "Bir S." Elleri daha geniş hareket etti. "İki S. İki P."

"Bir elektronun elektron konfigürasyonundan bahsediyor. atom." Barabas elinde bir kağıt ve kalemle yanıma geldi, yanıma oturdu ve kağıda bir daire çizdi. "Bu bir atomun çekirdeği, protonlar ve nötronlar bir araya gelerek bir kütle oluşturuyor. Pozitif yüke sahip."

Etrafına bir daire çizdi ve bir yıldızın etrafındaki gezegen gibi üzerine bir nokta koydu. "Elektronlar negatif yük. Belirlenmiş orbitalleri var." Bir daire daha çizdi, daha geniş ve sonra bir tane daha. "Bu orbitaller bilimsel notasyonlarla tanımlanır. Bu en düşük olanı 1s. Bu 2s. Bu büyük olan 2p. Yörünge ne kadar uzaksa daha fazla elektron sığdırabilir. Birincisine iki, ikincisine sekiz ve bu şekilde devam eder."

"Tamam." Bu benim seviyemin çok üstündeydi ama çivi yazısını öğrenebildiysem elektron yörüngelerini de öğrenebilirdim. "Bunun cinlerle ne ilgisi var?"

"Emin değilim." Barabas Christopher'a baktı.

"Elektron zıplar." Christopher söyledi. "Heyecanlanır."

"Ah. Elektron iki durumda var olabilir: toprak veya en düşük enerji durumu ve uyarılmış durum. Gerçekten basitleştirmek gerekirse, elektron doğal olarak en düşük yörüngede kalmak ister. Ancak, eğer elektron bir miktar enerji emerse

bir sonraki yörüngeye 'sıçrayabilir'. Bunu çok kötü beceriyorum ama üniversite kimyasından bu yana uzun zaman geçti. Örneğin, bir neon atomunuz varsa, $1s^2 2s^2 2p^6$, eğer doğru hatırlıyorsam. Eğer ona biraz enerji verirsek, örneğin üzerine bir ışık tutarsak, bu elektronlardan biri

$3s$ veya $3p$ hatta bazen $5s$ gibi daha yüksek bir yörüngeye 'sıçrayabilir'. Daha sonra elektron enerjiyi bir ışık formunda yayar ve temel duruma geri 'düşer'."

"Cin," dedi Christopher yardımsever bir şekilde.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Gulyabani, cinlerin toprak halidir. En düşük büyümlü form. Sonra, eğer gulyabani bir şekilde biraz büyümlü enerji elde ederse, tıpkı uyarılmış bir elektronun daha uzak bir yörüngeye sıçraması gibi, daha yüksek dereceli bir cine mi evrilecek?"

"Evet." Christopher gülümsedi. "Gerçek doğası neyi gerektiriyorsa o olacak."

"Ama büyü bittiğinde tekrar hortlağa mı dönüşecek?" Ben sordum. "Tekrar düşecek mi?"

"Hayır." Christopher başını salladı. "Yüksek yörüngeli cinler daha fazla büyü yapar."

"Bu sana mantıklı geliyor mu?" Barabas sordu.

"Sayılır. Hortlakların neden hortlak olduğunu gerçekten bilmiyoruz.

Ancak folklordan, büyünlüğün güçlü olduğu eski zamanlarda nispeten nadir olduklarını biliyoruz. Diğer türler cinlerden daha sık bahsedilirdi. Oysa şimdi bol miktarda gulyabani var ama cin yok. Ayrıca biliyoruz ki bazı cinler insanlarla melezleşme eğilimindeydi. Eğer insanların çok küçük bir yüzdesinin

Nüfus, cin genlerini derinlerde bir yerde taşıyor. Cin kanına sahipler ama çok az büyü yapabiliyorlar. Bu da

sihirli bir dalganın etkisiyle gulyabaniye dönüşeceklerdi. Büyüleri çok zayıf olduğu için başka bir şey. Muhtemelen bu yüzden hortlaklığa neyin sebep olduğunu bulamadık. Muhtemelen bir çeşit değişimi başlatan katalizördür ama bu bir hastalık değildir. Bu genetik bir yatkınlıktır."

Christopher bana gülümsedi.

Barabas, "Bu onların neden ceset yediklerini açıklıyor," dedi. "İnsan kalıntılarında, özellikle de doğaüstü bir olaydan sonra, çok fazla büyü kalıntısı vardır."

"Muhtemelen içgüdüsel olarak dönüşmek için yeterli büyüü elde etmeye çalışıyorlar."

Barabas başını salladı. "Ama eğer doğru anladıysam, eğer bir

Gulyabani bir şekilde gerçek formuna dönüşmek için yeterli büyüye sahip olsa, bir elektronun yaptığı gibi 'geri

düşmez' miydi?" "Hayır, çünkü bir kez dönüştüğünde çevresinden daha fazla büyü emebilecek ve hayatta kalabilecektir. Asıl sorun onları bu eşikten geçirmek."

Şimdiye kadar bu her şeyle aynı hizadaydı

Babam bana cinlerden bahsetmişti. "Christopher, benim kanım bir hortlağa evrimleşmesi için yeterli enerjiyi verebilir mi?"

Christopher bunu düşündü, ayağa kalktı ve kutuların arasından. Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Eski bir kitap çıkardı, karıştırdı ve önüme koydu. Hmm. Simya sembolleri. Görünüşe göre standart Rönesans saçmalığı . . . Sayfayı çevirdim. Bir daire, dairenin içinde eter sembolü, bir üçgen Aşağı bakan üçgen, yukarı bakan üçgene dayatılmıştır. A Ortada alevler içinde kıvranan bir yaratık vardı. Üstünde Bedensiz bir el tarafından tutulan bir fincandan dökülen kan. Bakalım, viridis flammae, yeşil alevler. Blah-blah-blah . . . Kutunun ruhu, kezzap tuzu . . .

Barabas omzumun üzerinden bana bakıyordu.

"Bunlardan herhangi birini anlayabiliyor musun?"

"Evet, bu basit bir simya. Trimetil borat yapmak için metanol ve borik asit kullanmışlar ve ateşe vermişler. Yanıyor.

parlak yeşil." Kafamın içinde bir plan kendini toparlamaya çalıştı. Her şey başarısız olursa bunu gerçekten yapabilirdim.

"Yani elektronları bilmiyorsun ama ortaçağ kimyasını anlıyorsun öyle mi?"

"Elektronlar hayatta kalmama yardımcı olmuyor."
Christopher'a gülümsedim. "Teşekkür ederim, Christopher. Harikaydın."

Bana sarıldı. Çok basit, sözsüz bir jestti ve hiç onun yapacağı bir şey değildi. Christopher dokunulmaktan hoşlanmazdı.

Hugh'nun kafesinde, kendi pisliği içinde yavaş yavaş aç kalarak çok fazla zaman geçirmişti. Herhangi bir fiziksel temasın çok iyi başlatılması gerekiyordu.

ama burada bana sarılıyordu, ben de kıpırdamadan durdum ve

ona gülümsedi. Birkaç dakika boyunca yerde yan yana oturduk ve Christopher hafifçe omuzlarıma sarıldı.

Biri kapıyı çaldı. Barabas açtı. Julie kapı aralığında duruyordu. Yüzünden anlaşıldığı kadarıyla ve hiçbir yetişkin onun çektiği acının boyutunu tam olarak anlayamazdı.

"Mahon George'la konuşmaya geldi ama George onu yatak odasına almıyor, bu yüzden kapıdan konuşuyorlar." monoton bir sesle okudu. "Lütfen eve gelir misiniz, çünkü Luther ve Tarikat'tan bir şövalye Curran onlarla konuşamıyor çünkü koridorda durup Mahon ve George'un kapıyı kırıp birbirlerini öldürmemelerini sağlamak zorunda."

Neden ben?

BÖLÜM 20

Işövalye ve büyücüü görmek için evime girdim. mutfağında oturup kahve içiyordum. Eğer Julie'nin hırsızlık becerilerim ve kılıcım ile neredeyse bir macera partimiz vardı.

"Bir din adamının eksik olması çok kötü," dedim.

İkisi de bana ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı. Boş ver.

"Sizin için ne yapabilirim beyler?"

Nick, "Küpe gitmiş ve adamlarımdan birinin hesabını veremiyorum," dedi.

Sandalyeye oturdum ve yüzümü ovuşturdum. Julie elinde bir defter ve birkaç kitapla kanepeye yerleşti.

"Devam et ve içini dök," dedi Luther. "Bu işleri kolaylaştıracaktır."

"Sana insanların erişebileceği bir yerde bırakmamamı söylemiştim." "Bırakmadım. Kasanın içine koydum, duvarın içine

Wolf's Head'den bir uzman inceleyene kadar muhafaza ünitesinde tutulacak."

Kasa, Tarikat'ın tehlikeli ve büyülü, ancak ateşe verilemeyecek kadar değerli olan her şeyin deposu olarak hizmet veriyordu.

"Uzman kayıp mı?"

Nick bir şey söylemedi. Harika.

"Olan oldu. Kimseyi suçlamayalım," dedi Luther.

"Bu tam bir zaman kaybı," dedi

Nick. "Neden benden hoşlanmıyorsun?" diye sordum.

Nick arkasına yaslandı. Saçları çok kısa kesilmişti ve yüz hatları granitten oyulmuş gibi görünüyordu. "I

Kim olduğunuz ve ne yaptığınızla başlayarak odayı bununla doldurabilirsiniz."

Şehrin ele geçirilmesinden bahsediyor olmalıydı.

"Başka seçeneğim yoktu."

"Hayır, her zaman bir seçenek vardır."

Luther bize tuhaf tuhaf bakıyordu. "İkinize biraz zaman vereyim mi?"

"Hayır," dedim ona. "Anlıyorum. Benimle bir sorunun var. Bu konuda ne yapacaksınız?"

"Henüz karar vermedim. Seni öldürmeyi düşünüyorum." Luther, "Şövalye koruyucusu," dedi.

Nick terfi etti. Daha önce de haçlı savaşçısı olmuştu. Neşter gibiydi: Kötü bir çıbanınız olduğunda, onu kesmesi için bir haçlı gönderirdiniz. İşi bitirdi, pisliği temizledi ve yoluna devam etti. Onu son gördüğümde, Hugh d'Ambray'e hizmet ediyormuş gibi davranarak gizli görevdeydi. Hugh'un Demir Köpekleri'ne sızmak için yıllarını harcamıştı ve Tarikat'ın eski başkanı Ted Moynohan ölmeden hemen önce kimliğini ifşa etmişti. Nick'in katlandığı her şey boşunaydı. Nick'in deneyim onu değiştirmişti. Yıllar önce tanıştığım adam dengesizdi ama insandı. Şimdi karşımdaki adam dışarıdan taşlaşmış gibi görünüyordu. Ve şimdi Ted'in işine sahipti. Nick'i Tarikat'ın Atlanta şubesinin başına getirmenin iyi bir fikir olduğunu kim düşündü?

Şimdi de beni kendi evimde, Julie'nin duyabileceği bir yerde tehdit etti.

"İstediğin kadar düşün," dedim. "Düşünmeyi bitirdiğinde, git ve bölümündeki bütün şövalyeleri topla.

Onları buraya getirin ve belki o zaman, siz bağınaz fanatikler birlikte çalışırsanız, tehdidinizi ciddiye almayı düşünebilirim. O zamana kadar, kapa çenenini, çünkü eğer Beni çocuğumun önünde bir daha tehdit edersen, Hugh'un başladığı işi bitiririm."

Nick'in derisinin altında bir şey kayıyordu, sanki iki golf topu kollarından aşağı yuvarlanıyordu.

"Tamam," dedi Luther. "Çok fazla gerilim ve çözülmemiş bazı sorunlar olduğunu görebiliyorum. Ancak, bunların hiçbirini

ifrit konusunda bize yardım ediyor. Gücünü arttırdı ve şimdi de Tarikat'ın bir şövalyesini ele geçirdi. Moral bozmak istemem ama şehir bir sonraki büyü dalgasından sağ çıkamayabilir, bu yüzden neden hepimiz öfkeli yüzlerimizi bir kenara bırakıp makul yetişkinler gibi davranmaya çalışmıyoruz?"

Nick'in gözlerindeki yoğunluk azaldı. Hoşuna gitse de gitmese de Atlanta'ya karşı bir görevi vardı, benim de öyle.

Luther sessizce, "Çocuktan özür dilemelisin," dedi.

"Özür dilerim," diye seslendi Nick.

Julie başını kaldırmadan, "Sorun değil," dedi. "Ben alışkınım. Kavgaya ederseniz bana haber verin, ben de başka bir odaya geçeyim. Yarın teslim etmem gereken bir ödevim var."

Luther bana döndü. "Gördün mü? Özür diledi. Sende ne var?"

"Önce sen," dedim.

Elini çantasına attı ve masanın üzerine bir fotoğraf koydu. Fotoğrafta ellili yaşlarında kel bir adam kameraya gülümsüyordu.

"Justin Thomas Rogers." Nick'in burnunu sürtmeden duramadım.

Nick kaşlarını çattı. Ascanio'ya daha sonra teşekkür etmem gerekecek.

"O bir müzayedeci idi. Tam unvanı Sertifikalı Emlak Uzmanı. Şehirde bir yabancı öldüğünde, Atlanta Üç firmadan biri mülkü tasfiye edecekti. Rogers ve Ortakları bunlardan biriydi. Yaptığı son satış 19 Şubat Cumartesi günüydü. Pazartesi günü işe gelmedi."

"Sattığı son emlak neydi?" Ben sordum.

Nick, "Kontrol edilen iki aile ve bir eyalet vakası," dedi. "Kimliği belirlenemeyen bir adam İsimsiz Meydan'da bir hafta önce. Vücudunda bir not vardı. Savannah'ya tekneyle geldiğini gösteriyor. Tekne artık yok. Gazetelerde New York'tan geldiği yazıyordu. New York limanlarında buna dair hiçbir belge yok."

"Kaçakçılar."

Nick başıyla
onayladı.

"Küpenin o adamdan Rogers'a geçtiğini varsayarsak, bu, küpenin bir yıldan fazla bir süredir onun elinde olduğu anlamına gelir.

hafta," dedim. "Oldukça güçlü bir iradeye sahip olmalı, çünkü cinler Lago'yu kırk sekiz saat içinde alt etti."

Nick, "Rogers vicdanlı ve ilkeli bir adamdı," dedi. "Pek çok hayır işi yaptı. Kırılması bir merkepten daha zor bir cevizdi."

"İkiniz Samantha Binek'i unutuyorsunuz," dedi Luther. "Kayıp olan şövalye. Cinler, o şövalyenin bir günden daha kısa bir sürede düzen şartlandırması. Her konukçuyla birlikte daha da güçleniyor."

"Bana Binek'ten bahset," dedim.

Nick yüzünü buruşturdu. "On üç yıl oldu, şövalye-archivarius.

Benimkilerden biri değildi. Wolf's Head'den özellikle küpenin karargâh kasasına taşınıp taşınamayacağını belirlemek için geldi. Çok iyi bir ünü vardı. İncelemek için kasaya girdi. Bir şövalye koruyucusu ona eşlik etti. Üç saat sonra Maxine onları kontrol etmeye gitti. Binek kasadaki eserlerden birini aktif hale getirdi, şövalyeyi etkisiz hale getirdi ve kaçtı."

"Ne kullandı?" Ben sordum.

"Demir bir maske. İki saat boyunca kendini bir köle gemisinde kapana kısılmıştı. Duvarları aşmaya çalışırken tırnaklarının yarısını sökmüştü."

Arşiv Şövalyeleri tehlikeli büyülü nesnelerle başa çıkmak için özel olarak eğitilirdi. Bu kadın tüm eğitimleri almış, yıllar boyunca yüzlerce eseri değerlendirmiş ve her türlü önlemi almış olmalı.

Bu hiç iyi değildi. Dileklerini dileyip dönüşmeden önce cine ulaşmamız gerekiyordu. Ne kadar çok

Onun vücuduyla yaratabileceği yıkım felaket olurdu.

"Benim sıram," dedi Luther. "Cam örneğinizi analiz ettim. Çok yüksek ısıda pişirilmiş kumdur. Kum

beton tozu içeriyor, yani muhtemelen bir binanın parçası ve sihirli bir şekilde yosun yüklenmiş. Yosunlar beton ve kumun içine doğal yollarla girmiş gibi görünmüyor. Görünüşe göre yosun kasıtlı olarak karıştırılmış."

"Yosun mu?"

Başını salladı.

Bu, bizim işimizde olanların ipucu ya da yukarıdan gelen bir hediye olarak adlandırdıkları şeydi. Kaç tane bina Atlanta'da sihirli yosun olabilir mi? Çok fazla olmadığına bahse girerim. Kalktım ve Raphael'in numarasını aradım.

"Evet?" dedi.

"Benim. Yardıma ihtiyacım var."

"Buradayım," dedi.

Hoparlörü açtım. "Eski bir binanın enkazının büyüleri algılar içermesi için herhangi bir neden var mı?"

"Lazarus İnşaatçıları," dedi Raphael. "Vardiyadan yaklaşık iki yıl sonra, ilk kanıtları görmeye başladıklarında Sihir kaynaklı erozyon karşısında bir inşaat firması, binaları sihirli dalgalara karşı korumak için kesin bir yol buldu."

Söz konusu büyü olduğunda, hiçbir şey kesin değildir.

"Belirli bir yosun türünün aşağıdaki özelliklere sahip olduğunu buldular

çok fazla büyü enerjisi emme potansiyeline sahipti, bu yüzden betonlarına karıştırdılar. İlk testler büyüye dayanıklı olduğunu gösterdi. Yaklaşık beş yıl boyunca harika çalıştı ve sonra ilk işaret fişeği patladı."

İşaret fişekleri büyü tsunamileri gibiydi - birkaç gün boyunca kesintisiz, gülünç derecede güçlü büyü. Tanrıların tezahür edebildiği zamanlardı.

"Yosunların su balonu gibi olduğu ortaya çıktı. Biraz büyü emiyordu, ama parlama aşırı yüklediğinde patlıyordu. Lazarus betonuyla inşa ettikleri her şey ya parlama sırasında ya da bir ay sonra yıkıldı. Atlanta emlak sektöründeki en büyük skandallardan biriydi."

"Kaç binadan bahsediyoruz?"

"Kötü haber bu. Tarifin lisansını almışlar. Onlar Hatta onu sıvaya karıştırıp konut inşaatlarına sihir geçirmezlik sağlayacağını iddia etti. Lazarus o zamanlar iş dünyasının sevgilisiydi, çünkü herkes paniğe kapıldı ve sihir geçirmez yeni şirket merkezleri inşa ettirmek için acele etti. Temel olarak, Lazarus'un Shift ve ilk parlamada bu saçmalık olacak. O kadar yaygın ki, bununla ilgili ayrı bir dosyam bile yok."

Kader suratıma bir yumruk indirdi ve sonra güldü.

"Tüm dosyalarımı bakabilir ve her bir tarih itibarıyla biraz büyük bir bina, ama biraz zaman alacak. Birkaç gün. Bunu benim adamlarımın yapmasını ister misin?"

"Hayır." Ne Eduardo'nun ne de şehrin birkaç günü vardı. "Teşekkür ederim, Raphael."

"Bir şey değil. Ne zaman istersen, Kate.

Ciddiyim." "Çıkmaz sokak," dedi Luther. "Çok güzel."

"Deneyebileceğimiz başka bir şey daha var ..."

Biri ön kapımı çaldı. Kalktım ve kapıyı açtım. Kapıda uzun boylu bir adam duruyordu, sol omzunda bir sırt çantası taşıyordu. Yaşlı görünüyordu, altmışına yakındı. Hareketini kısıtlamayacak kadar bol, koyu renk bir pantolon giymişti, Uzun çizmeler, bir kazak ve üzerine gri bir pelerin giymişti; Atlanta sokaklarında yaşayan biri için sıradan bir kıyafetti bu. Omuzları hâlâ geniş ve duruşu düzgündü. O Bir zamanlar çok güçlü olmalıydı ama yaşlılık cüssesinin bir kısmını çalmıştı. Duruşundan pelerininin altında en az bir bıçak taşıdığı ve her an kullanmaya hazır olduğu anlaşılıyordu. Zeytin rengi teninde çizgiler vardı ama yuvarlak gözlüklerinin ardındaki koyu renk gözleri zeki ve keskindi.

Bir zamanlar koyu renk olan saçlarına gri serpilmişti ve kısa, kesin bir sakal çenesini sarıyordu. Bana babamın insan versiyonunu hatırlatıyordu.

Julie kanepesinden eğildi. "Bay Amir-Moez? Burada ne işiniz var?"

"Merhaba, Julie." Sesi sessiz ve sakindi.

Ona baktım. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Bu Bay Bahir Amir-Moez," dedi Julie. "Okulumda antik tarih ve İslami çalışmalar dersleri veriyor."

Bay Amir-Moez bana döndü. "Notunuzu buldum. Yardımınızı kabul ediyorum."

Sonunda bir şeyler yolunda gitmişti. "Tatlım!" diye bağırdım. "Evet?" Curran aşağı seslendi.

"George'a Eduardo'nun babasının burada olduğunu söyleyebilir misin?"

- - -

YEDİ KİŞİ mutfak masasının etrafında oturuyorduk. George, Bahir'e hançer gibi bakıyordu. Mahon, kocaman bir gölgeydi, kızının yanındaki sandalyeye oturdu. İkisi de Biz işleri halledene kadar tartışmalarını masaya yatırdılar. Bahir, kendisine böyle hitap edilmesini istiyordu, yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu bana.

"Bir araya getirdik," dedim ona. "Eduardo'nun Atlanta'da doğduğunu ve annesinin şimdiki kocasıyla Eduardo yedi yaşındayken evlendiğini öğrendik. İfrit onu hainin dölü olarak adlandırdı.

Eduardo'nun atalarının bir şekilde ifritlere hizmet ettiğini ve kendisinin de bir parça ifrit olabileceğini öne sürdü. Biz de biliyorduk ki

Eduardo'nun seni gördüğünde şiddetli tepki verdiğini ve paraya çok ihtiyacı olmasına rağmen bir işi bıraktı. Ne zaman

Nedenini sorduğumuzda, kişisel sebepleri olduğunu söyledi. Ona verdiğin hançeri bulduk, bu da Eduardo'nun din konusundaki duruşuyla tutarsız görünüyordu. Sonra bu akşam babamla yemek yedim."

Nick öksürük krizine girdi. Bunu kabullenmesi için ona bir an verdim.

"Ebeveynlerin kendilerine yardım edemeyeceklerini ve bir şans verildiğinde çocuklarına göz kulak olacaklarını söyledi."

Bahir, "Bu şekilde ortaya konduğunda oldukça açık

görünüyor," dedi.

Sırt çantasına uzandı, metal bir kutu çıkardı ve masanın üzerine koydu. Koftgari'nin soluk gümüş çizgileri

yazı, kararmış çelik üzerine büyüğü bir kalemle yazılmış gibi küçüğüdü. Ayet el-Kürsi - Arş Ayeti, Fatiha Suresi, Arş Suresi'nin son iki ayeti.

Bakara, Al-i İmran Suresi'nin ilk ayeti, Cin Suresi'nin büyüğü bir kısmı . . .

"Demircilerin işi ne kadar sürdü?" Ben sordum. "Bir yıl," diye yanıtladı Bahir.

"İfrit'in geleceğini biliyor muydun?" Luther sordu.

Başını salladı. "Her şey Eduardo'nun doğduğu gün başladı. İlk başta rüyalar görüyordu. Şiddetli, rahatsız edici rüyalar. Rima

Üç yıldır evliydim, bir oğlumuz vardı ve onları tehlikeye atmak istemedim, bu yüzden tedavi aradım. Bir psikiyatriste gittim. İlaç reçetesi aldım ve düzenli olarak kullandım. Rüyalar devam etti. İlk başta hiçbir anlam ifade etmiyorlardı; sonra yavaş yavaş anlamları ortaya çıkmaya başladı. Bir şey yaklaşıyordu.

Bir şey beni avlıyordu. İmgelemler ölümle doluydu.

"İmgeleri reddetmek için bilinçli bir seçim yapmıştım. Rima'nın bir şekil değıştirici olduğunu ve bununla başa çıkmakta zorlandığını keşfetmiştik. O bir bizondur, bir Yaygın olmayan bir türdü ve bildiği kadarıyla hiçbir zaman bir şekil değıştiren tarafından saldırıya uğramamıştı. Ebeveynlerinin ikisi de şekil değıştiren değildi ve bu durum annesi ile babası arasında büyüğü bir gerginliğe neden olmuştu. Babası ondan babalık testi yaptırdı. Bu onu çok derinden yaralamıştı. Bunu, babasının hayatının bir parçası olduğu onca yılın reddi olarak görüyordu. Onun için babasının biyolojik çocuğı olup olmaması önemli değildi. Tüm bağlarını kopardı.

ailesiyle birlikte. Bana ihtiyacı vardı, ben de bir yıl daha Kendimi sadece rahatsız olduğuma ikna etmeye çalışıyordum. Ailem ölmüşü. Rehberlik isteyebileceğim kimse yoktu."

Bahir iç çekti. "Bir gece işten eve dönüyordum. Karanlıktı. Gergin bir kadın yanıma gelip yol sordu. Ateşle kılıflanmış bir bıçak çekti ve bana sapladı. Ben ölmedim. Bıçak içimden geçti ve geri çektiğinde hiçbir

yara yoktu. Bir bütündüm. I

Korkudan neredeyse onu boğarak öldürecektim ama mantığım galip geldi ve gitmesine izin verdim. Bana bir ifrit olduğumu söyledi,

Bazı ifritlerin büyüünün azaldığını hissettikleri, tarihin kayıp zamanlarına uzanan kadim çizginin bir parçası, soylarını insanlarla karıştırmaya çalıştılar.

onu koru. İfritler aynı klandan olanları hissedebilir. Benim gibi varlığımı hisseden başkalarının da olduğunu söyledi. ve beni sınaması için onu gönderdi."

"Bu müthiş bir test," dedim.

"Ya ölseydin?" George sordu.

"O zaman ifrit olmazdım." Bahir gülümsedi.

"Sonunda klan üyelerimden bazılarıyla tanıştım.

Onlar da

ve onlar da korkmuşlardı. Onlara yardım etmeye çalışıyordum.

bazı cevaplar buldum. Sadece hayal ve rüya parçalarından bir araya getirilmiş efsaneler buldum. Uzun zaman önce güçlü bir ifrit bir cin krallığını yönetiyordu. Adını bilmiyoruz. Klan üyelerimden biri ona Shakush, yani Çekiç derdi, çünkü rüyaları ona çok sert vururdu.

Sanki kafatasına çekiçe vuruluyormuş gibi baş ağrısı çekiyordu. Şakuş'un emrinde birçok savaşçı ve prens vardı. Bir gün kutsal bir adam onun toprakları ona getirildi. İfrit kralı kutsal adamla alay etti ve başının kesilmesini emretti. Kutsal adamın kafası omuzlarından yere yuvarlandı, ağzı açıldı ve ifriti deliliğe lanetledi."

Buraya kadar anlatılanlar, folklorik bir ibret hikâyesiydi. Rastgele yabancılara ve ihtiyacı olanlara kötü davranmayın.

"Sonunda ifrit kral çıldırdı ama büyüü çok güçlüydü ve savaşçıların birleşik gücü bile üstesinden gelemeler. Onu öldürmeyi başaramadılar. Bazen düşmanınızın gücü çok büyük olduğunda, yapabileceğiniz tek şey onu kontrol altına almaktır. Shakush'un savaşçıları onun bir muskanın özü. Onunla ne yaptıklarını kimse bilmiyor ama rüyalarımda ortaya çıktığında, yaşlı bir kadının kulak

memesinde bir küpeydi. Teknoloji dönemi

üzerindeki mührü zayıflattı ve büyü deli ifriti uyandırdı. İlk başta zayıftı, gücü sadece bir fısıltıydı. Küpenin sahiplerini yoldan çıkarması yıllar aldı ama her kurbanla biraz daha güçlendi.

"Klan üyelerimden biri kehanet yeteneğine sahipti. Rüyalarına benim ulaşabildiğimden daha fazla ulaşabiliyordu. Bana Shakush'un intikam ateşiyle yanıp tutuştuğunu söyledi. Üç ifrit savaşçısı zapt etme ayinini gerçekleştirmişti ve şimdi Şakuş

Onların soyundan gelenleri avlayıp teker teker öldürdüler. Sonra

işi bittiğinde, ona ihanet eden klanın geri kalanına saldıracaktı. Bu da eninde sonunda bana ulaşacağı anlamına geliyordu. Atamın yüzünü daha önce de görmüştüm.

rüyalar. Tılsımın kapağını takan oydu." Eğer ifritler

babamın iddia ettiği kadar kinciye, ne kaçacak ne de saklanacak bir yeri vardı. Shakush onu bulacaktı.

"Halkınız size yardım etmeyi teklif etti mi?" Curran sordu.

"Onlar savaşçı değillerdi. Toplumumuzda kastlar vardır. Sadece daha büyük büyüye ve vahşi bir doğaya sahip olanlar savaşa girer. Klan üyelerim sanatçı, öğretmen ve tüccardır. Biri avukat, diğeri pediatri hemşiresi.

Beni bıçaklayan kadın bir ilkokul öğretmeni idi. Testi kimin yapacağını görmek için kura çekmişler ve o kısa olanı çekmiş. Çok korkmuştu ama Shakush onu daha çok korkutuyordu. Shakush ile dövüşüklerinde, sadece kurban olurlardı. Büyülerini yutacaktı. Beni bulduklarında çok mutlu oldular. Onları çılgın büyücüden koruyacağımı düşündüler.

Shakush'un dönüştüğü yaratık."

Bu çok korkunç olmalı. Sonunda ihtiyacınız olan cevapları ve yardımı bulduğunuzu düşünmek, sadece Herkesin onları kurtarmak için sana güvendiğini fark ettin.

"Ne yaptın sen?"

Bahir arkasına yaslandı. "Kendimi korumak zorundaydım. Oğlumu korumak zorundaydım, bu yüzden

eğitime başladım. Spor salonlarını ve dövüş sanatları kulüpleri, ama doğru türde bir eğitim değildi.

Ben de klan üyelerime sordum ve sonunda bana öğretecek bir adam buldular. O bir katildi ve öğrendiğim şeyler midemi bulandırdı."

"Ama doğru hissettiler," dedi Nick.

Bahir başını salladı. "Evet. Hiç puan yoktu ve hiç boyun eğme tutuşu yoktu."

"Peki ya karın?" George sordu.

"Çoğunu ondan sakladım. Görülmeyen korkunç bir şeyin varlığını bilmenin ağırlığını taşımasını istemedim.

Yaratık kocasını ve oğlunu arıyordu. Bu benim yükümdü.

Klan üyelerim savaşmama yardım edemedi ama

başka şekillerde yardım ettiler. Bir tanesi demirciydi.

Silahlarımı o yaptı. Diğerleri araştırma yaptı. Kazdık

folklor ve tarihi anlatılar, ne kadar az varsa.

Nihayet saatlerce süren çalışmalar ve kehanet

niteliğindeki rüyaların bir araya gelmesiyle bir kutu tasarımına ulaştık."

Masanın üzerindeki kutuya başıyla işaret etti.

"İfriti içermeli, onu bir kez daha içine kapatmalı."

"İçermeli mi?" Mahon sordu.

"Olabildiğince emin olmalıyız. Bu tasarımdaki bir kutu bir zamanlar kutsal bir adam tarafından öfkeli bir çöl maridini zapt etmek için kullanılmıştı. Eğer bir kum fırtınasını tutabiliyorsa, Shakush'u da tutabilir."

"Peki ya karın?" diye sordu George. "Sadece neden Eduardo'nun hayatında hiç yer almadığını anlamaya çalışıyorum."

"Bu bir seçim değildi. Kırılma noktası, çalıştığım kolejdeki öğretmenlerden birinin kocası o sırada binaya bir silah getirmiş. Rahatsız bir adamdı. Kadın onu terk etmişti ve o da onu avlamak. Onun canını aldım. Her şey çok çabuk oldu. Silahı gördüm. Ona ateş etti. Tepki gösterdim."

Sesi düz geliyordu. "Sanki hançer beni ele geçirmiş ve vücuduna girmişti. Onu etkisiz hale getirebilirdim. Nasıl yapacağımı biliyordum. Ama yapmadım."

Etkili bir katil olarak eğitilmek yeterli değildi. Stresinizi ve korkunuzu kontrol etmeyi de öğrenmeniz gerekiyordu,

Şiddete o kadar alışırsın ki, şiddetten kopabilirsın.

Kendinizi bu travmadan kurtarın ve bu travmanın seviyesini değerlendirin.

karşılık vermek için gerekli şiddet. Savaş ya da kaç tepki devreye girdi, Doğa Ana beynimizi kapattı. Bu biyolojik bir hayatta kalma mekanizmasıydı. Zihinlerimiz bir yırtıcının varlığının tüm etkisini işlediğinde, biz en yakın ağaca doğru koşuyor olurdu.

Bahir doğal bir yırtıcı değildi. Bir an düşünse muhtemelen adamı öldürmezdi ama o anın basınçlı tenceresinde vücudu basitçe tepki verdi ve eğitimi devreye girdi.

Bahir, "Büyük bir günah işledim," dedi.

Luther sessizce, "Kim bir ruhu öldürürse, bir ruh için ya da yeryüzünde bozgunculuk çıkarmak için öldürmedikçe, insanlığı tümüyle öldürmüş gibi olur," dedi.

"Evet." Bahir başını salladı.

Kur'an'da birçok farklı ayet vardı, bazıları savaşa, bazıları barışa işaret ediyordu, ancak beşinci bölüm cinayet konusunda açıktı. İnsan hayatı değerliydi.

"Beni eğiten adama gittim ve bunun neden olduğunu sordum. Çok yaşlı olduğumu söyledi. Çok geç başlamıştım. Oğlumun benden daha iyi bir dövüşçü olması gerektiğini fark ettim.

Eduardo o sırada altı yaşındaydı, ben de onu eğitime götürdüm.

Rima öğrendiğinde bana çok kızdı. Bir açıklama istedi, ben de ona her şeyi anlattım. Ben de

Ona nasıl söyleyeceğimi planladım ve kafamda mantıklı geliyordu, ama iş gerçek açıklamaya geldiğinde, her şey ters gitti. Karmakarışık bir karmaşaydı. Herhalde Cinayet, kutsal adamlar ve intikamcı ifritler hakkında saçmalayan, psikotik bir krizin sancılarını çeken bir adam gibiydi. Ben

O zamana kadar kutuyu inşa etmeye başlamıştım, ben de onu getirdim. O zamanlar düz çelikti."

Nitish içinin kemik olduğunu söylemişti. "Çeliğin altında ne var?" diye sordum.

"Babamın kafatası."

Tamam o zaman.

"Kapak annemin kemiklerinden yapıldı." Utanç yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmak için mezarlarına saygısızlık ettim. İkisi de ifrit kanı taşıyordu. Kemiklerini bunun için test ettim ve içlerindeki büyü onu kontrol altına almaya yardımcı olacak."

Evet, ben onun karısı olsaydım ve tüm bunları bir anda üzerime boşaltsaydı, pek de heyecanlanmazdım.

"Rima dehşete kapıldı. Kendimi bir hastaneye kaydettirmemi istedi. Ben reddettim. Benden ilişkimizi ifşa etmeyi bırakmamı istedi.

oğlunu şiddete maruz bıraktı. Ona şiddetin öyle ya da böyle onu bulacağını söyledim. En azından onu hazırlayabilirdik. Benim akıl hastası olduğumu düşünüyordu."

İç çekti. "Karım nazik, yumuşak sözlü bir kadındır ama oğlumuz söz konusu olduğunda çok serttir. Ertesi gün işe gittim ve eve geldiğimde gitmişti. Onu iki hafta sonra buldum. Oklahoma'ya gitmiş ve bir Wasbuffalo topluluğuna katılmıştı. Onu ikna etmeye çalıştım. Kalabildiğim kadar kaldım ama anladım ki fikrini değiştirmezdi."

Curran, "Werebisonlar sürü yaratıklarıdır," dedi. "Ve omuzlarında bir çip var. Onlara katıldığında, onu tüm yırtıcılara karşı koruyacaklardı."

Bahir başını salladı. "Evet. Ona ya da Eduardo'ya ulaşmak için hepsini öldürmem gerektiği anlaşıldı. Kendimi seviyordum.

karım ve oğlum, ama kendimi daha fazla Şiddete maruz kalsaydım bile bu neyi çözecekti? Oradan ayrıldım ve hayatıma devam ettim, eğitim aldım ve büyümenin

şekil değiştirenler arasında, oğlum zamanı geldiğinde kendini koruyacak kadar şey öğrenecekti. Bu arada karım yeniden evlendi. Kocasını oğlumu evlat edindi. Bana Eduardo'nun karnelerini gönderdi ve listede sadece Eduardo Ortego yazıyordu. Bu bana onu bulmanın zor olacağı umudunu verdi. Bu yanlış bir umuttu ama ona tutundum."

"Tam adı ne?" George sordu.

"Eduardo Bassam Amir-Moez. Ona dedelerinin adını vermişler." Bahir içini çekti. "İmgelemler azalmıştı ve neredeyse on yıldır neredeyse hiç rüya görmüyordum.

Sonra, bir yıl önce, eskisinden daha canlı bir şekilde yeniden başladılar. Shakush'un gücü her yeni olayla birlikte artıyordu.

kurban ve yaklaşıyor. Ailemin ayak izlerini takip etmişti.

"Yıllar geçtikçe, yaptığı zulümleri izledikçe, bunun benden veya oğlumdan daha büyük olduğunu anladım. Allah bir ruhu bir insandan daha fazla yükümlü kılmaz. dayanabilirim. Bunu yapmam gerekiyor. Hayatımın amacı bu. Shakush kontrolsüz devam ederse

Bu dünyanın başına bela olacak ve ben buna izin vermeyeceğim. Ama

Bana yardım eden demirci öldü, bu yüzden kutuyu bitirmek için Nitish'e başvurmak zorunda kaldım. Kendimi son savaşa hazırlıyordum. Sonra oğlumu gördüm ve anladım ki her şey

Dönüp dolaşıp aynı yere geldim. Onunla konuşmaya çalıştım ama beni dinlemedi, ben de Shakush saldırdığında orada olmayı umarak onu izledim. Ona bir silah vermeye çalıştım.

en azından küçük bir avantaj. Saldırımı kaçırdım."

Bu ağırlığı on yıllar boyunca tek başına taşımıştı. Onu kırmamış olması bir mucizeydi.

"Neden Tarikat'a gelmedin?" Nick yüzü kararmış bir halde sordu.

"Sana ne anlatabilirim ki? Uzakların hayalini gördüğümü insanlar öldürüldü? Bir parça ifrit olduğumu mu? Tarikatınız, kendilerinden olmadığımı düşündükleri kişilere karşı nezaketiyle bilinmez. sapkınlık."

"Düzen insanlardan oluşur," dedi Nick. "İnsanlar değişir." "Belki de," dedi Bahir.

"Peki ya drakonoid cesedi?" Julie kanepeden sordu.

"Shakush'un yaratıklarından biriydi. Kılıcımın, tıpkı hançerin içinden geçtiği gibi içinden geçeceğinden korktum.

halkım beni ilk kez test ettiğinde içimden geçti. Bıçağımın çalıştığından emin olmak istedim. Shakush üzerinde kullanabilir."

"Bana kutudan bahset," dedi Luther. "Belli ki bir tür

boyutlar arası muhafaza ünitesi."

"Bu ne anlama geliyor?" Mahon sordu.

"Bizim gerçekliğimizde bir şey olarak var olan ve farklı bir alemde başka bir şey olan bir nesnedir. Bizim varoluş düzlemimize bağlı ama aynı zamanda onun dışında olan bir yere götürür."

"Kelt tanrılarının sisleri gibi," dedim.

"Evet. Bu da birinin diğer yere giden bir geçidi aktive etmesi, açık tutması ve cin kutuya yerleştirildikten sonra kapatması gerektiği anlamına geliyor." Luther Bahir'e döndü.

Bahir başını salladı. "Bir ritüel var. Ezberledim. Kutu yerde durmalı -örneğin ikinci katta çalışmaz- ve ben karmaşık bir daire çizip şöyle yazmalıyım
Etrafında kutsal ayetler. Sonra kanımla geçidi açacağım ve açık tutacağım. Küpe kutuya yerleştirildiğinde, her şey doğru yapılırsa, bir kanal olacağım ve onu kovacağım. Sorun küpeyi kutuya sokmak. Birisi insan taşıyıcıyı öldürmeli ve fiziksel olarak küpeyi al ve bana taşı. Kutu bir kez yerleştirildikten sonra yerinden oynatılamaz."

Luther, "Bu gerçekten zor olacak," dedi.

Teşekkürler, Kaptan Apaçık. Shakush yapardı hapse atılmamak için elinden gelen her şeyi kutu. Tarikat'ın tüm bölümünü getirsek ve küpeyi şu anki ev sahibinden almayı başarsak bile, ona dokunan her kim olursa olsun Şakuş'un hedefi haline gelecektir. O gidebilir Şövalyeleri teker teker geçerek. Ugh.

Mahon ani sessizlik içinde, "Yardım edeceğiz," dedi. George irkildi. "Baba?"

Kolunu onun omuzlarına doladı. "Ne kadar güçlü olduğum umurumda değil. Kimse müstakbel damadıma dokunamaz."

"Küpeden uzak durduğunuz sürece," dedi Curran.

Mahon ona baktı.

"Senin dileyeceğin dilekler için endişeleniyor," dedim ona. "Birinci dilek, Curran'ın Canavar Lordu olması. Dilek iki, George onun eşi. Üç dilek tutarsan daha da büyük bir ayıya dönüşürsün."

George bana baktı, dehşete düşmüştü.

"Beni bu kadar az mı düşünüyorsun?" dedi Mahon. "Bu gerçekten acıtıyor."

Sesi gerçekten üzgün geliyordu. Olamaz. Üvey kayınpederimin duygularını incitmişim.

Nick, "Shakush'un nerede olduğunu hâlâ bilmiyoruz," dedi. "Onu hissedebiliyor musun?"

Bahir başını salladı.

"Yapabilecek birini tanıyorum," dedim. Muhtemelen bunun için cehenneme gidecektim ama başka seçeneğim yoktu. Eduardo'yu ve şehri kurtarmak zorundaydık.

"Mitchell'i kullanamazsınız," dedi Luther. "Birincisi, bu etik değil. İkincisi, zalimce. Üçüncüsü, o benim meslektaşımdı.

ve bu temel bir insani terbiye meselesi. O bir gulyabani, Tanrı aşkına."

"Ya artık bir hortlak olmasaydı?" Ben sordum.

Luther ağzını açtı ve durakladı. "Onu tekrar ateşe vermeyi mi düşünüyorsun?"

"Öyle mi görünüyordu?" "Evet.

Aslında endişeliydim." "O zaman evet. Bunun gibi bir şey."

Luther, "Onu korumak için ahlaki bir yükümlülüğüm var," dedi. "Cevabım hayır."

"Neden Mitchell'a ne yapmak istediğini sormuyoruz?" Dedim ki. "Hayır derse, çeker giderim. Eğer gönüllü olursa, sen de yardım edersin.

Ben."

"Tam olarak ne yapmana yardım edecek?" Nick sordu.

Bunu açıklamak çok uzun ve karmaşıktı. "Göreceksin. Bahir?"

"Evet?"

"Neden bir gulyabaniye dönüşmedin?"

Bahir gözlerini kırptırdı. "Öyle mi olmalıydım?"

Ghoullar, gerçek formlarına bürünmek için yeterli büyüye sahip olmayan cinlerdi. Yeterince büyü olmalı.

"Bir ifrit'e dönüşebilir misin?" Bahir gülümsedi. "Tam olarak değil."

Bu her şeyi açıklıyor. Zaten yeterince büyüğü vardı, bu yüzden gulyabani aşamasını atladı.

"Tamam." Curran öne doğru eğildi, sesinde belirgin bir emir notası vardı. Birden tüm dikkatler onun üzerinde toplandı. "Bunu sınırlamamız gerekiyor. Ne kadar çok insan, o kadar çok cinler için potansiyel ele geçirme hedefleri. Ben, Kate, Bahir, Mahon ve George olacağız." Mahon'a bir bakış attı.

"Başka kimse var mı?"

Mahon, "Aileyle konuşacağım,"

dedi. "Ben!" Julie gönüllü oldu.

Curran ve ben aynı anda "Hayır," dedik.

"Ama ..."

"Az önce birleşik bir ebeveyn hayır cevabı aldın," dedi Luther. "Yerde kal, savaşı kaybettin."

"Ben giderim." Derek koridordaki gölgelerin arasından çıktı.

Curran bunu düşündü.

Derek bekledi.

"Tamam," dedi Curran sonunda. "Başka kim var?"

"Geleceğim," dedi Luther. "Cin beni ele geçirirse içinizden birinin beni öldürmesi şartıyla. Benim sihrim rezerv çok büyük."

Curran Nick'e baktı.

"Altı şövalye," dedi Nick. "Ben de dahil."

"Bu yeterli olmalı," dedi Curran.

Mahon ve Nick aynı anda kalkıp telefona doğru yöneldiler. Giyinmek için yukarı çıktım.

BÖLÜM 21

CURRAN, Dükkanın önündeki otoparka girdi. Biohazard binası, Luther'ın kamyonunu takip ediyorum. Derek arka koltukta kıpırdandı. O kadar sessiz ve hareketsizdi ki, neredeyse orada olduğunu unutuyordum.

Yolculuk sırasında bir an için hiç böyle olmayacak mı diye düşündüm. Ama sonra deli olduğuma karar verdim. Her zaman böyle olacaktı, kesin bir ölüme doğru gidiyorduk.

Birkaç ayda bir, hiç tanışmayacağımız insanları korumaya çalışıyorduk. Bazıları resim yaptı. Bazıları fırıncılık yaptı. Bunu yaptık, her ne haltsa. Ben sadece ölmek istemiyordum. I

Curran'ın ölmesini istemedim. Eduardo'yu kurtarmak istedim.

Birkaç ay olmasa bile en azından birkaç hafta normal bir dönem olmasını istedim.

Bu gece büyü çok yoğundu. Arabadan indiğimde ılık rüzgâr beni yıkadı. Havada bir değişiklik vardı.

Karanlık bir gölge yukarıdaki yıldızların arasından kayarak geçti ve simsiyah kanatlı bir at havada uçarak avlunun etrafında dönmeye başladı. Arap atları hiçbir zaman favorim olmadı. Son derece sadıktılar ve doğru binici için ölesiye koşarlardı ama benim zevkime göre biraz sinirliydiler. Ama bu at mükemmeldi, kadife kürkü ve ipeksi yelesinden zarif bacaklarının sivriltilmiş toynakları. Omuzlarından gece yarısı kadar siyah, geniş kanatları yayılıyordu. Hava akımlarının üzerinde süzülüyordu, efsanelerin zarif yaratığı canlanmıştı. Hatta Mahon arabasından yarı yolda inerek izledi.

Yanımda durmak için hareket ederken göz ucuyla
Curran'ı gördüm. Atı izledik

Bahir sırtında, yavaşça kaldırıma iniyor.

"Hiç normal olmasını dilediğin oldu mu?" Ona sessizce sordum.

"Evet ama o zaman böyle şeyleri asla göremezdik."

Bahir atından indi, ayakları hafifçe yere basıyordu.

"Onu nerede buldun?" Ben sordum.

Bahir atın ağzını okşadı. "Ben bulmadım. Amal beni buldu."

Dilini ona doğru şaklattı. Amal kendini salladı. Kanatları kayboldu.

Atlanta gün geçtikçe daha da yabancılaşıyordu.

"Haydi," diye seslendi Luther. Biz de onu takip ettik. Binaya girdik, merdivenlerden yukarı çıktık, büyük çift kapının ardına kadar açık durduğu uzun bir koridorun sonuna geldik. Önümüzde mobilyasız geniş bir oda uzanıyordu. Zemin kara tahta boyasıyla kaplıydı. Bronz mangallar duvarlar yakılmaya hazır kömürlerle doluydu. Burası büyü odası olmalıydı.

Odanın ortasında, yere tebeşirle çizilmiş koruyucu bir dairenin içinde Mitchell küçük bir yığın halinde yatıyordu. Koruyucunun etrafındaki glifler zayıf bir şekilde parlıyordu; büyü müthiş bir etki yaratmıştı. Kumaş parçaları yere saçılmıştı.

Gulyabaninin etrafında. Bir kadın duvarın yanındaki sandalyede oturmuş kitap okuyordu.

"Kan," dedi Curran.

Luther'e baktım.

"Kendine zarar vermesin diye ona deli gömleği giydirmeyi denedik." Luther iç çekti. "Kafatasını yere çarpıp kırmaya çalışıyor."

"Teknoloji sırasında ne oluyor?" Nick sordu.

Luther, "Barlar zeminden çıkıyor," dedi. "Kendini metale atmasını engellemek için şimdi aşağıdalar."

Çembere yaklaştım. "Mitchell."

Mitchell beni duyduğuna ya da kokladığına dair hiçbir belirti vermedi. "Cevap vermiyor," dedi Luther. "Denedim."

"Bir süre önce ıgılık atmayı denedim," dedi kadın.
"Kafasının içinde derinlerde bir yere gitti."

Çemberin çizgilerine bir göz attım. Büyüyü dışarıda değil, içeride tutmak için tasarlanmıştı. Hmm. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama babamda işe yaramıştı.

Sihrimi kendime çektim. İtaatkr bir evcil hayvan gibi istekli ve hazır bir şekilde geldi. Hepsini etrafımda topladım, sıkıca paketledim, ve Mitchell'a gücümle ulaşarak sesimi beslemesine izin verdim.

"Mitchell."

Luther irkildi. "Tanrım, Daniels."

Gulyabani, deforme olmuş başını kaldırarak sarmaş dolaş oldu ve

ayağa kalktı. Çemberin sınırı boyunca yürüdüm.

Gulyabani yavaşça döndü ve bana doğru yaklaştı.

Yakından bakınca çemberin içindeki boyanın üzerinde kan lekeleri görebiliyordum.

"Sen . ." diye fısıldadı gulyabani.

"İfrit'i hissedebiliyor musun? şimdi seni mi çağırıyor?"

"Yessss."

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Yessss . . ." Başını eğdi ama bakışları beni delip geçti.

"Ben alevim. Ben dumansız ateşim. Bu"-kollarını bana doğru uzattı-"benim hapishanem. ldr beni."

Tek dizimin üzerine çöktüm. O kadar yakın eğildi çemberin sınırı izin verirdi. Aramızda sadece on santim vardı.

"Seni bütün yapabilirim," diye fısıldadım. "Ama bir bedeli var."

"Ben deyeceğim."

"Dur," dedi Nick. "Sana dünyaları vaat edecek ve o zaman seni kölesi yapar. Buna engel olamaz. Bu onun kanında var."

"Bekle, bu bütün yapma muhabbeti de ne?" Luther kollarını salladı. "Neler oluyor?"

Mitchell'ın bakışları hiç değişmedi. "Böyle olmaktansa kle olmayı tercih ederim."

"Eğer seni iyileştirirsem, ifritle savaşmama yardım etmelisin," dedim ona. "İyileştikten sonra onu bulabilir misin?"

"Evet."

"İşiniz bittiğinde evinizi burada, Luther'in gözetiminde yapacaksınız. Beş yıl boyunca Biyolojik Tehlike Bölümü'ne hizmet edeceksin." Bu onlara onunla ne yapacaklarını bulmaları için yeterli zamanı verecektir.

"Evet."

"İçinde yanan ateş üzerine yemin et."

Gulyabani ağzını açtı. "Yemin ederim."

Ayağa kalktım, sırt çantamdan kitabı çıkardım ve Luther'e doğru ittim. "Bu malzemelere ihtiyacım olacak."

Sayfaları taradı. "Nedir bu?"

"Mitchell'i uygun durumuna evrimleştireceğiz." "Oh, tamam. Bekle, ne?"

- - -

KÖMÜRLER YAKILMIŞTI. Eter için simyasal işareti çizmeyi bitirdim ve sembollerle işlem bitmek üzereydi. Mitchell iki üçgenin içinde oturuyordu. İki üçgenin hemen dışında, yarım galonluk berrak bir sıvı kabı, trimetil borat, masanın üzerinde kibritlerin ve küçük bir şişe kanımın yanında bekliyordu. Evden ayrılmadan önce çekmişim.

Luther'in meslektaşlarından oluşan bir grup odada toplanmıştı. Ona cinlerin temel durum teorisini anlatmışım ve o da bunu onlara açıklamıştı. Tepkiler karışık.

en azından. Sesler bana doğru süzülüyordu.

"Eğer bu işe yararsa, ghoulizm için bir tedavi bulmuş olacağımızın farkındasınızdır."

"Evet, ama tedavi hastalıktan daha kötü. Gulyabanileri cinlere dönüştürerek kırsalda dolaşamayız."

"Teknik olarak onlar zaten cin." "Bu konunun dışında."

"Neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikrimiz yok." "Şişenin içinde ne var?"

"Bunu yapmamamız gerektiğini mi söylüyorsun?"
Luther sordu. "Hayır," dedi bir kadın. "Bunun yasadışı olduğunu söylüyorum, tehlikeli ve muhtemelen etik dışı, ama kesinlikle yapmalıyız."

"Evet, Margo'nun dediği gibi."

"Bu hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat."

"Sadece bir deney olarak."

Büyücüler.

"Onun bunu yapması hakkında ne düşünüyorsun?" Bu Mahon olmalıydı. Bu tiz hırıltı ancak ondan gelebilirdi.

"Birbirimizin olduğumuz kişi olmasına izin veriyoruz," diyor Curran. "Onun yapmak zorunda olduğu her şeyi sevmek zorunda değilim. Onu seviyorum."

Ben de seni seviyorum. Ne yapacağımı gördükten sonra bunu aklında tut.

Gliflerin etrafına son çemberi çizdim. Korumaların her çeşidi vardı ve bu bir koruma değildi; daha ziyade Bir ayna gibi işlev görerek, koğuşa giren her türlü büyüü içindeki yaratığa odaklar.

Mitchell bana baktı. "Acele et."

Trimetil borat kabını aldım ve üzerine döktü, yerdeki üçgeni doyurdu.

"Yanıcı olduğunu biliyor, değil mi?" diye sordu biri. Kanımın bulunduğu şişeyi elime aldım ve mantarını çıkardım. "Ben söyledim iç bunu."

Pençeli ellerini bana doğru uzattı.

"Geri adım atmak için hâlâ zaman var," dedim ona. Mitchell pençeleriyle şişeyi aldı.

Bir kibrit çaktım. "Şimdi."

Kanı yuttu. Kibritin koğuşa düşmesine izin verdim. Zümrüt yeşili alevler yükseldi. Mitchell çırpınarak döndü, derisi kabarıyor, çığlık atıyordu. Büyümü ona odakladım ve büyüünün onu güçlendirdiğini hissettim. Kanım Boğazından aşağıya, midesinin derinliklerine doğru kayarak onu yaktı ve zayıf bir ateş kıvılcımı uyandırdı. I Kanımla yıkanırken ona uzandı ve bir güç sözcüğü fısıldadı.

"Amehe." İtaat et.

Olayın şoku zihnimi parçaladı. Acı içimi parçaladı. Dünya bulanıklaştı. Mitchell'ın bedenindeki alevi tutmaya çalışarak onunla savaştım. Tutunmamı kaybedersem, her şey biterdi.

Arkamda Curran hırladı. Evet, güçlü bir kelime kullandım.

Dava et beni.

Sis dağıldı. Sendeledim ama Doolittle'ın beynimi onarması işe yaramış olmalıydı çünkü hâlâ bendim.

Mitchell hâlâ çılglık atıyordu. Derisi soyuluyor, çiğ eti ateşte tıslıyordu.

Çektim ve alev karşılık verdi, isteğime göre eğildi. Büyümü içine akıtarak onu körükledim. Mitchell bir topun içine çöktü.

"Ölüyor!" diye bağırdı arkamdan biri.

Büyümek. Yeni başlayan bir ateşe üfleme gibi, daha sıcak büyümesine yardımcı olmaya çalışıyorum.

"Bu gerçekten tavsiye edilmeyen bir şeydi..."

Büyü, diye kandırdım, içine büyü kattım. Büyü.

"Sus!" Patrice söyledi.

Yeşil alevler söndü, Mitchell'ın bedenine çekildi.

Büyüyün!

Küçük alev patlayarak beyaz bir alev topuna dönüştü. Mitchell ayağa fırladı. Ağzından ve gözlerinden parlak turuncu bir ateş fışkırdı ve etini tüketerek onu sardı. Bıraktım. Vücudu kasıldı, ipte sallanan bir kukla gibi sarsıldı. Ateş bir kasırgaya dönüştü ve içinde büyük, dört ayaklı ve kaslı yeni bir beden şekillenmeye başladı.

Alevler yok oldu, yeni deri tarafından emildi. A Garip tüylü canavar dört pençeli ayağı üzerinde önümde duruyordu, başı benimkinden bir karış daha yüksekti.

Parlak kırmızı ve

Siyah rozetlerle bezenmiş vücudu neredeyse bir köpek gibiydi, bir Doberman'ınki gibi zayıf ve güçlüydü. Uzun kalın bir

Simsiyah saçlarından oluşan at yelesi omurgası boyunca uzanıyordu. Uzun bir

Aslan kuyruğu bacaklarının etrafına dolanmıştı. İkiz

boynuzlar onun tacını

Başı, zayıf yüzünün iki yanında öne doğru kıvrılmış, kan dökmeye hazırdı. Yüz hatları daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Uzun, dar çenesi keskin, mükemmel dişlerle süslenmişti, Aynı anda hem bir kurdu hem de bir timsahı ima ederken, koyu oval göz bebeklerine sahip büyük ve parlak turuncu gözleri bana yırtıcı bir kediyi düşündürdü.

Eskiden Mitchell olan şey başını salladı, yelesini uçurdu. Başını kaldırdı, ağzını açtı ve haykırdı. Sesi bir kükreme ya da hırlama değildi, melodik ve yüksekti, bulutların arasında uçan bir kuşun çığlığı gibiydi.

"Vay anasını," dedi arkamdan biri.

Mitchell öne doğru eğildi, gözleri benimkilerle aynı hizadaydı. Ölümcül çenesi açıldı, dişlerini ve siyah dişlerini gösterdi.

dilini ağzının içine soktu.

Çekinme, çekinme. "Merhaba, Mitchell."

"Bu isim artık uymuyor."

"Başka bir tane mi istiyorsun?"

"Evet. Adımı söyle, insan."

İyi olsun. "Sana Adib adını veriyorum, Draco Takımyıldızı'ndaki Kurt Yıldızı'nın adını."

"Adımı kabul ediyorum. Sana bir borcum var." "Evet."

Bana doğru hamle yaptı. O kadar hızlıydı ki, beni sırtına fırlattığını fark edene kadar havada kalmıştım. Sırt üstü düştüm ve yelesine tutundum.

Curran ileri atıldı. "Ben iyiyim," dedim.

"Borçlarımı öderim." İfrit köpeği kocaman başını kaldırdı. "Delinin sesini duyabiliyorum. Beni takip edin."

Kapıdan dışarı fırladı ve büyücülerini dağıttı. Yelesini sıktım ve düşmemeye çalıştım.

MİSTİK ifrit tazılarıyla yolculuk teoride kulağa hoş geliyordu ve küçük bir at boyutunda olduğu için tamamen akla yatkındı. Ancak atlar insan taşımak için eğitilmişti, ifrit tazıları ise eğitilmemişti. Sırtında durabilmek için vücudumdaki tüm kasları kullanmam gerekti. Sokaklarda koşuyor, atların üzerinden atlıyordu.

engeller, ara sıra arabalardan kaçma ve panikleyen atlar.

Yarışımızın üç dakikasında Curran bizimle eşitlendi, ne aslan ne de insan olan, özellikle koşmak için tasarlanmış devasa gri bir canavar. Bu Curran'ın özel gücüydü - vücudunu istediği gibi, ona uygun olan amaca göre şekillendirirdi. Bu haliyle beni birden fazla kez kovalamıştı. Birkaç dakika sonra Derek bize yetişti. Hâlâ kendi insan formu. Yukarıda bir gölge yıldızların üzerinde süzülerek ilerledi. İfrit hızlıydı ama kanatlı bir atı yenmek bambaşka bir hız gerektiriyordu. Mavi bir kıvılcım parladı, atı ve biniciyi aydınlatıyordu. Bahir bir fener taşıyor olmalıydı. Üzerimizde bir fener gibi uçuyordu. Umarım Mahon, Luther ve şövalyeler onu görürdü.

Sihir beni kasıp kavurdu. Görünmez geçidi geçmiştik. Unicorn Lane'in sınırı. Tabii ya. Neden öyle olsun ki? başka bir yerde? Unicorn Yolu, sanki görünmez devasa bir düşman hançerini çekmiş gibi şehrin merkezini kesiyordu Atlanta şehir merkezinin tam kalbine saplanmıştı ve şimdi yaradan sihir fışkırıyordu. Burada normal kurallar geçerli değildi. Burası avcılarının ve avların olduğu bir yerdi. Bitkilerin size saldırdığı, yosunların zehirli olduğu ve parlayan gözlerin her hareketinizi takip ettiği bir yer.

Bir zamanların kudretli gökdelenlerinin karanlık kalıntıları arasında dalarken büyü etrafımda çalkalandı ve kaynadı. Adib

sola döndü, yıkılmış bir binanın kalıntılarından üzerinden atladı ve Unicorn Lane'den çıkıp kuzeybatıya, harap Colier Yolu boyunca ilerledi. Bu beklenmedik bir şeydi.

İki şeritli basit bir cadde olan Colier Yolu, bir zamanlar yerleşim bölgelerinden geçiyordu, ancak Unicorn Lane büyüdükçe yolun güney ucunu yuttu ve Colier bir

hiçbir yere çıkmayan bir sokak. Sihirli dalgalar sırasında, yaratıklar

Unicorn Lane'de saklananlar et ve kan aramak için dışarı çıktılar ve yol onları güzel bir şekilde doğrudan güzel kolonyal evlerde uykuya dalarlar. Biri Beyin kırıntıları taşındı ve yıllar geçtikçe, bir zamanlar Colier'i çevreleyen konut mahalleleri terk edildi. Terk edilmiş evler karanlık pencereleriyle ilerleyişimizi izliyordu.

Ifrit koşmaya devam etti. Sol tarafta büyük bir harabe belirdi. Eski bir tabela parladı, bükülmüş ve kirli.

PIEDMONT HASTANESİ.

Bu doğru. Orijinal hastane kompleksi Unicorn Lane'e o kadar yakındı ki bir kısmı Vardiya'da çökmüştü. Hayır. Unicorn Lane'in varlığının tüm etkisini fark eden şehir, yolun birkaç mil aşağısında onu yeniden inşa etmişti, ancak daha sonra konut mahalleleri soldu, hastane de öyle ve eğer o yosunla inşa etselerdi, ilk parlama bitirebilirdi.

İfrit tazısı yolu takip ederek döndü. Yıllar önce burası çok güzel düzenlenmiş olmalıydı, ama şimdi ağaçlar ve çalılar tam bir isyan halindeydi ve yapay olarak kıvrımlı çimler. Üzerinde oklar olan taş bir tabela yanıp söndü ve Adib yeşil duvarı delip bahçeye girdi. boş park yeri. Eski hastane karanlığın içinde çömelmişti. En azından üç katı hâlâ ayakta idi ve fenerleri destekleyen lambalar hâlâ zayıf bir şekilde parlayarak otoparkın karanlığıyla mücadele etmeye çalışıyordu. Adib hastanenin önünde durdu.

Beton bir çatı altında acil servis girişi. Yolculuk sona ermişti. Teşekkürler, Evren.

"Diğerlerini bekleyeceğiz," dedim ve sırtından kaydım. Kalçalarım beni öldürüyordu.

Yalnızdık. Curran ve Derek geri çekilmiş olmalı.

Adib arkasını döndü, başını kaldırdı ve derin bir nefes aldı. "Ben ileride keşif yapacağım."

"Bekle. . ."

İfrit köpeği hastanenin kırık kapısından içeri daldı ve

karanlığın içinde gözden kayboldu. Lanet olsun.

Yere oturdum. Vücutum sanki biri beni bir çuval tuğlayla ezmiş gibi ağrıyordu.

Derek yeşilliklerin arasından sıçradı ve bana doğru koştu. "Curran nerede?" diye sordum.

"Geri dönmek zorunda kaldı. Araçlar ve atlar Unicorn'u geçemedi ve ayılar yavaş." Evet, bahse girerim Mahon bu yarışa bayılmıştır.

"Kaldırmaya yardım ediyor..." Derek durakladı. "Bir şey geliyor."

Kılıcıma uzandım.

Nal sesleri boş alanda yankılanıyordu. park yeri. Sol taraftan bir yaratık görüş alanımıza girdi ve bir elektrik direğinin altında durdu. Bir metre boyundaydı, çizgileri Zayıf, neredeyse kırılğan vücutu bir ceylanı andırıyordu ama boynu ve güçlü göğsü tamamen at gibiydi. Soluk kumlu kürkü

Koyu tarçın kahverengisiyle çizgili kanatlarını kaplıyordu. Alnından bir ayak uzunluğunda bir boynuz çıkıyordu, dar ve bir kılıç gibi keskin. Uzun koyu lekeler sanki ağlıyormuş gibi gözlerinden yüzüne doğru uzanıyordu. Lanet olsun.

Yaratık yavaş yürüyüşüne devam ederek bize doğru yöneldi, vücudunun hatları büyüleyiciydi.

"Bu bir tek boynuzlu at mı?" Derek sordu.

Yaratık başka bir lambanın altından geçti. Boynuzunda koyu kırmızı bir leke vardı. Bok, bok, bok.

"Hayır, değil." Yerden kalktım. "Bu bir shadhavar. Bir Pers tek boynuzlu atı."

"Anladığımı kadarıyla iyi değiller." "Hayır."

Derek ayağa kalktı.

Ağaçlar ve çalılar hışırdadı. Çalılıklardan daha fazla shadhavar çıktı. Sağ tarafımızda küçük bir tay annesinin yanından geçti. Dişlerinin arasında, hâlâ kolunda olan kopmuş bir insan kolu taşıyordu. Bir, iki, üç, yedi, on iki ... Çok fazla.

"Kavga mı ediyoruz?" Derek sordu.

"Hayır, mantıklı davranıp destek bekleyeceğiz."
Kızartacak çok daha büyük balıklarımız vardı. Etobur bir tek boynuzlu at sürüsüne dalmak çok cesurca ve gülünç derecede aptalca olurdu. Neden bir boynuzun böğrünüze saplanması ve

Köşede takviye kuvvetler varken savaşın dışına çıkarılmak?
İri bir shadhavar toynağıyla yeri eşeledi.

Derek başımızın üstündeki beton çatıya baktı. "Seni destekleyeceğim."

"Git."

Beni belimden yakaladı ve yukarı fırlattı. Çatının kenarına tutundum ve kendimi yukarı çektim. Shadhavar saldırdı.

Derek sıçradı, binadan sekti ve yanıma düştü.

Shadhavar şaha kalktı, kan kırmızısı diş etlerine karşı sarı, uzun üçgen dişlerini bize doğru kaldırdı. Bu insana kâbus gördürmeye yetecek bir manzaraydı.

"Evet, evet, gülümsemeye devam et." Endişeye gerek yok. Desteğimiz geliyordu.

Kanatlı at üzerimizde daireler çizdi.

Yukarı baktım. "Kavga ederken benim için ona göz kulak ol, lütfen."

"Elbette," dedi Derek. "Neden?"

"Bazı insanlar doğuştan katildir. Curran onlardan biri. Ben de öyleyim. O değil. Bahir, iyi ve nazik bir insanı cinayete zorladığınızda başınıza gelen şeydir. O vahşi ve Gerekirse öldürecektir, çünkü bunun görevi olduğunu düşünür, ancak hesaplanmış kararlar vermek için yeterli deneyimi yoktur. Bizim için kendini feda etmeye çalışabilir. iyi."

Derek, "Tencere dibin kara," dedi.

"Tüm seçeneklerimizi tarttıktan ve başka bir seçeneğimiz olmadığını fark ettikten sonra kendimi feda ettim. Tüm seçenekleri göremiyor olabilir. Bir can almıştır ve suçluluk duygusu içini kemirmektedir. Fedakarlığını kefaret olarak görüyor olabilir. Ondan şunu istiyorum.

Eğer bunu gerçekleştirebilirsek, bundan kurtulabiliriz. O ve Eduardo bir konuşma yapmayı hak ediyor."

Kanatlı at alçaldı ve Bahir çatıya atladı. Amal inanılmaz kanatlarını çırttı, üzerimizden süzüldü ve binanın yıkılmakta olan duvarına kondu.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Bahir sordu.

"Araçların gelmesini bekleyeceğiz," dedim ona. "O zaman ben de sizinle beklerim."

Yanımda oturdu.

"Oğlumu iyi tanıyor musun?"

"Onun dürüst ve cesur olduğunu biliyorum. Kendini arkadaşlarıyla tehlikenin arasına koymaktan çekinmez. O George'a kendini adanmış ve onunla bir aile kurabilmek için çok uzun saatler çalışmıştır. Ona arkadaşım demekten gurur duyuyorum."

Bahir sessiz kaldı.

"George'la konuştun mu?" Ben sordum.

"Evet. Onu yanarken gördüğünü söyledi. Shakush oğluma işkence ediyor."

"Ifrit'in saldırılarından biri sırasında onun yandığını gördük. Gerçek miydi yoksa başka bir illüzyon muydu bilmiyorum."

"Oğlumun hâlâ hayatta olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Güvence arıyordu. Ne yazık ki bende hiç yoktu.

"Onu bir imgelemde gördüm," dedim. "Bir kafesin içindeydi

Açlıktan ölüyordu. Çok iyi durumda değildi ama sanırım yaşıyor çünkü ifrit sizi bekliyor."

"Gözümün önünde oğlumu öldürmek için bekliyor," dedi Bahir. "Evet."

Bahir içini çekti. "Eğer küpeyi ele geçirirseniz, sizi nelerin beklediğini bilmeniz gerekir. Ifrit sizi baştan çıkarır. Hapishanesine dokunduğunuz anda ruhunuza girer, onu yırtar ve en büyük korkunuzdan beslenir. Eğer yaşlanmaktan korkuyorsanız, size gençliği sunacaktır. Kendinizi çirkin buluyorsanız, size gençlik vaat edecektir.

Güzellik. Dağları yerinden oynatacak ve ölüleri diriltecek

ve eğer bunu yapacak gücü yoksa, bunu yaptığına
inanmanız için zihninizi kandıracak. Her dileğinizle

Ruhunuzun bir parçasını ona teslim edin ve o da sizi tamamen ele geçirene kadar yalan söyleyecek ve size ihanet edecektir."

"Peki bununla nasıl savaşıcağınız?" Derek sordu. "Cinleri reddetmelisiniz."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," dedim.

"Evet ama ruhumuzda ondan daha büyük güçler var. Sadakat. Görev. Sevgi. Onur. Eğer emin değilseniz, geri dönmek için çok geç değil."

Gülümsedim. "Kalacağım ama moral konuşması için teşekkür ederim." "Senin bir hayatın var."

"Sen ve oğlun da öyle. Eduardo benim arkadaşım. Onun bir kafeste ölmesine izin vermeyi reddediyorum."

"Evet, ama çok az insan bir arkadaş için kesin ölümü göze alır."

"Bunu bencilce nedenlerden dolayı yapıyorum," dedim ona. "Eğer Ifrit'i durdurmayı başaramazsak, bir sonraki hedef benim ailem olacak. Biz Onu birkaç kez hayal kırıklığına uğrattım ve o kaybetmekten nefret eden kibirli bir orospu çocuğu."

Bahir tam olarak ikna olmuş görünmüyordu.

Büyülü su motorlarının uzaktan gelen kükremesi süvarilerin geldiğini haber veriyordu.

"Yaptıkları şey bu," dedi Derek. "Ona nedenini sorma. Sadece yardım al. İyileşmeyeceksin."

Teşekkürler, harika çocuk.

"Eğer bundan sağ çıkarsak," dedi Bahir, "ve bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, beni ara."

"Bu teklifinden pişmanlık duyabilirsin."

"Ne olursa olsun," dedi Bahir.

İlk araç yeşilliklerin arasından geçti, radyatörünü metal bir ızgarayla koruyan büyük siyah bir SUV. Bir tane yakaladım

George'un annesi Martha'yı direksiyonda bir anlığına gördüm. Tombul, orta yaşlı, Afro-Amerikan bir kadındı. Kıvrıkcık saç zenginliği. Onunla sadece birkaç kez konuşmuştum. Genellikle Sürü Konseyi toplantıları sırasında örgü örerd ve bakışlarımız kesiştiğinde gülümserdi. O değildi

Ŗu anda gülümsüyor. Bizi çatıda gördü.

Shadhavar'ı topladı ve gaza bastı. SUV sürünün içine daldı. Bazıları kenara kaçmayı başardı ama en azından üçü yere yığıldı. Martha aracı geri vitese taktı ve çarpınan cesetlerin üzerinden geçti.

Vay anasını.

İlkini üç araç daha takip etti ve buldozerlerle sürü aşağı. Martha kapısını açtı ve dışarı çıktı. Bir shadhavar ona çarpmaya çalıştı. Boynuzunu yakaladı ve kafasına bir tokat attı. Şadavar inledi ve yere yığıldı, ayakları sarsıldı. Diğer tarafta George araçtan çıktı ve en yakındaki shadhavar'ı başından yakaladı, ayaklarını büktü ve tepindi. Yüce Tanrım.

Araçlar şekil değiştirenleri kusuyordu. George'un tüm geniş ailesi gelmiş gibi görünüyordu.

Martha, "Hareket ederse öldürün," diye seslendi. "Bu otoparkta nefes alışımızdan başka bir şey duymak istemiyorum!"

Kolumu Derek'e uzattım. "Çimdikle beni."

Bana doğru uzandı.

"Ow."

"O Heavy Klanı'nın alfası," dedi. "Martha gerçekten iyi ama sadece biri ailesiyle uğraşmaya çalışana kadar."

BÖLÜM 22

BCurran ve Mahon, altı tarikat şövalyesi, Luther, Patrice ve bir başkasıyla birlikte geldikleri zaman Adını öğrenemediğim biyolojik tehlike büyücüsü, park shadhavar cesetleriyle doluydu. Ağır Klan hiç kayıp vermedi.

"Katliamı kaçırdınız," diye rapor verdim.

Curran yüzünü buruşturdu. "Molozların üzerinden at taşımamı özledin."

Curran ve atlar anlaşılamazdı. Onların tahmin edilemez ve güvenilmez olduğunu ve onun bir werelion olduğunu düşünüyorlardı.

Mahon duyma mesafesinden çıkana kadar bekledim. "Neden bana Martha'nın kılık değiştirmiş bir terminatör olduğunu söylemedin?"

Gülümsedi. "B Teyze'nin en iyi arkadaşıydı. Er ya da geç anlayacağını düşünmüştüm. Araban nerede?"

"Hastaneye keşif yapmaya gitti." "O zaman biz de takip etmeliyiz."

Herkesi toplamak yaklaşık otuz saniye sürdü. Kapılardan tek sıra halinde geçtik: Önce Derek, Adib'in kokusunu takip ederek; Curran ve ben; sonra Bahir, Amal'ı nazıkçe yönlendirerek; şövalyeler; büyücüler, her taraftan korundukları için kolayca ezildi; ve son olarak Ağır Klan. George anne ve babasının arasında yürüdü. O ve Martha aynı kıyafetleri giyyordu.

sıkışmış ifadeler. Mahon açıkça köpek kulübesindeydi.

Acil servisin ıssız koridorundan geçtik, sonra kapıları yerde duran kapı aralığından geçtik. Bir ışık

İleride, yıkılmakta olan bir duvarın aralığında parlıyordu. Derek oraya doğru ilerledi. Biz de onu takip ettik.

Önümüzde uçsuz bucaksız bir bahçe uzanıyordu. Yeşillikler arasında yemyeşil çiçekler açıyordu. Havuzlar kristal berraklığında su sunuyordu, pembe, beyaz ve lavanta nilüferlerinin narin yapraklarını yansıtıyordu. Avuç içleri hışırdıyordu, kıvrımlı yolların üzerinde Altın kum.

Boşluktan içeri adım attım. Uzakta, ihtişamın üzerinde hüküm süren bir saray yükseliyordu. Parlayan beyaz değildi mükemmelliği ve ince minareleri ile Tac Mahal'in kemerli balkonları ya da altın kubbeleri. Bunun yerine, yeşillikler arasında devasa sütunlardan oluşan bir orman duruyordu, uzunlukları

parlak kırmızıya boyanmıştır. Her sütun, canlı, neredeyse turkuaz mavisi, oyma dokulu bir kaide ile sonlanıyordu.

Altın bir hayvan heykeli bahçeye doğru hırslıyordu. baş ve gövde, altın sivri uçlardan oluşan dokulu bir korkulukla süslenmiş keskin dikdörtgen mavi çatıyı desteklemektedir. Bu eski bir saraydı, boyaların ödüllendirilirdi, yükseklik hayranlık uyandırır ve zarafet ve incelik erdemden ziyade kusurdu. Bu şu anlama geliyordu

gerçek gücü iletir - sayısız insan yaratma gücü İnsanlar bu sütunları baş döndürücü yüksekliklerine çıkarmak için hayatları boyunca köle olarak çalışıyorlar. Duygularınıza bir çekiç gibi vuruyor. Nefret ettim.

Bunu yoktan var etmek için ne kadar güç gerekirdi?

Yanımda Curran omuzlarını dikleştirdi. Saray, görünmeyen rakiplere atılan bir meydan okumaydı. Cesaretin varsa gel ve al. Curran dudağını kırıştırdı, gözleri altın rengindeydi. Cesaret etti.

Curran'a dirsek attım. "Hey, mavi alt kat için iyi olur dediğimde o tür bir maviyi kastetmemiştim."

"Belki de bu onun son kozudur," dedi yüzü kararmış bir halde. "O sarayda otuz saniye kalırsak kör oluruz."

Nick yanımda, "En az üç mil genişliğinde olmalı," dedi. "Onu bu binanın içine nasıl katlıyor?"

"Deli adam yalan söylüyor." Adib alıların arasından çıktı ve göletin ortasında durdu.

"Çiçeklerin kokusu yok," dedi Derek. "Toz ve başka birkaç şeyin kokusunu alıyorum ama bunların hiçbirinin kokusu yok."

Gölün kenarına çömelip biraz su topladım. Elimde görebiliyordum ama hiçbir şey hissetmiyordum. Hiçbir madde yoktu.

"Şövalye Arşivarius burayı dilemiş olmalı," dedi Luther. "Ama cinin yeterli gücü yoktu, bu yüzden ona bir illüzyon verdi."

Bahir belindeki kının içine uzandı ve bir kılıç çıkardı. Güzel bir kılıçtı, neredeyse Düz, tek ağızlı, bıçağın ucuna yakın bir kısmı, yaklaşık on inç uzunluğunda, şiddetli bir vuruş için kavisli. Bahir kolunu kesti. Kan kılıcından aşağı aktı ve alevler içinde patladı. Alev alev yanan kılıcı bir meşale gibi kaldırdı. Teni daha koyu bir altın rengi aldı. Gözleri parlayan iki kor gibi kırmızıya döndü. Bahçe onun önünde yarıldı, eridi. Yaklaşık bir ayak genişliğinde bir yol açıldı, zemin altın rengi kum değil, Atlanta'da bulunan tipik toprak ve kayalardı.

Curran ona, "Yolu göster," dedi.

Bahir'i saraya kadar takip ettik.

- - -

SARAYA YOLCULUK sadece on beş dakika sürmeliydi ama iki kat daha uzun sürdü. Planın üzerinden tekrar geçtik. Stratejiyi Curran bulmuştu ve onun planları genellikle işe yarardı. Herkesin buna sadık kalmasını sağlamak ise tamamen başka bir konuydu. Nick'e Galahad savaş başlıklarından daha getirip getirmediğini sordum, o da bana nasıl getirdiğini sordu. on bin dolarlık savaş başlıklarından birçoğu için yetkili olduğunu düşündüm. Ona kısalığın bir erdem olduğunu ve "hayır" cevabının yeterli olacağını söyledim ve ardından Luther bize "şehri kurtarın ve tartışmayı bırakın" konuşmasını yapmak zorunda kaldı.

Yavaş yavaş toprak kuma dönüştü, çiçekler aroma kazandı ve nem havayı doyurdu. Kırmızı ağaçtan yaklaşık on adım ötede

Saray adımları, yanılsama gerçeğe dönüştü. Biraz kan almak için durdum. Muhtemelen bunu daha önce de yapabilirdim ama etkisini riske atmak istemedim. Geçtik Devasa sütunların arasından gölgeli bir salona girdik, adımlarımız cilalı taş üzerinde gürültüyle ilerliyordu. Salonun sonunda bir taht duruyordu; taştan oyulmuş devasa bir sandalye.

cafcaflı bir terk ediş. Tahtın üzerinde inanılmaz güzellikte bir kadın oturuyordu. Koyu renk saçları, sanatsal sarmal dalgalar halinde düzenlenmişti.

Soluk altın ve maviden oluşan şeffaf elbisesinin üzerinde. Altın zincirler saçlarına dolanmıştı, kan kırmızısı yakutlardan bir kolye

boynunun etrafında duruyordu ve tek bir büyük küpe, onun Sarsıcı ve yersiz bir sadelik sol kulağını süslüyordu.

Tahtının yanında siyah bir panter oturuyordu ve kadın onu okşuyordu.

uzun tırnaklarıyla canavarın kafasına vurdu. Aman Tanrım. Eski bir Sinbad filmine girmiştim. Canavarların Claymation olmaması çok kötü.

Tahtın arkasında kılıç sallayan adamlar duruyordu. Bazıları koyu tenli, bazıları daha açık tenli, bazıları giyinik, diğerleri

Çoğu çıplaktı ama her biri mükemmel, yakışıklı birer erkek örneğiydi. Hızlı bir sayım yaptım. En az kırk. Erkek modellerden oluşan kendi özel ordusu vardı.

Büyümle ileri uzandım ve tanıdık bir dirençle karşılaştım. Bu çok büyük bir sihirdi ve onu bir kalkan gibi sardı. Güç sözcüklerini kullanmak doğrudan ona saldırmak söz konusu olamazdı. Şu anda ona saldırmak da söz konusu olamazdı.

Luther arkamdan, "O korumalı," dedi.

"Ne dediyse o," diye onayladım. "Cin, gücünün her damlasını onu korumak için harcıyor. Elimizde yeterli ateş gücü var. Kalkanı bırakıp saldırmaya başlaması için onu dönüştürmeliyiz."

"Bu da bir dilek tutması gerektiği anlamına gelir," diye belirtti Luther. "Eğer tavanın bizi ezmesini dilerse, o zaman Bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok."

"İfrit eski bir güç," dedim. "Onlar karmaşıktır ve dramaya iyi tepki verirler. İfrit bizi kendisi kırmak ve acı çektiğimizi görmek isteyecektir. Yapmamız gereken onu kavgaya doğru it."

Bahir pelerininin kapüşonunu yüzüne çekti. "Onun üçte ikisi cinlere ait. Onu bana bırak."

Nick, "Onunla konuşana kadar olmaz," dedi. "O Tarikat'ın bir şövalyesi."

Curran'a baktım. Omuz silkti. Bir süre bekleyebilirdik. Nick'in vicdanının rahat olduğundan emin olmak için ölüme koşarken birkaç dakika fazladan zaman harcadık.

"Unutmayın, onu metalle kaplayacak," dedi Curran. "Ne kadar hızlı vurursak o kadar iyi."

Bir kadın şövalye bana "Kılıcın metali kesebilir mi?" diye sordu.

"Öğreneceğiz," dedim ona. Devlerle yeterince uğraşmışım. Cinler için bir sürprizim vardı ve bunu göstermek için sabırsızlanıyordum.

Tahta ulaştık. Kadın bize baktı. Alevler gözlerinin üzerinde yuvarlandı ve söndü.

"İç dekoratörünü kovmalısın," dedim ona. Kendime engel olamadım.

Kadın beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Kadim güçlerin sorunu da bu, espri anlayışı yok.

Nick öne doğru bir adım atarak, "Bu çok hoş," dedi. "Eğlendin Sam. Eve dönme zamanı."

"Ben geldim," dedi kadın, sesi salonun boşluğunda yankılanıyordu.

"Bu siz değilsiniz. Bizim işimiz bu değil," dedi Nick.

"Senin bir işin ve Tarikat'a karşı bir görevin var. Bir yemin ettin."

"Bu benim," dedi. "Yıllarımı iktidar nesnelerini inceleyerek ve onların çağrılarına direnerek geçirdim. Şimdi sıra bende. Ben bunu hak ettim. Ben buna layığım."

Sesi mesafeliydi, sesindeki duygular yatıştırılmış gibiydi. Doğru. Samantha gitmişti. Samantha gitmişti.

"Büyü sona erdiğinde ne olacak?" Sırt çantamı omzumdan indirerek sordum. Bunun için son ölümsüz kan kaynağımı getirmiştım. Umarım yeterli olur.

"Burada sihir asla bitmeyecek," dedi. "Bu yerde tüm zevkler benim. Sonsuza kadar. Ama sen buraya ait değilsin. Burası sadece benim için. Gidersen seni bağışlarım."

"Hey, kaltak," diye öne çıktı George, sesi keskindi. "Eduardo nerede?"

Samantha gözlerini kırpmadan ona baktı.

Nick'in kollarındaki deri patlayarak açıldı. Kollarından iki yeşil kamçı fırladı ve Samantha'nın büyüsünden sekti. Kalkan. Tarikat'ın eski şövalyesi ağzını açtı. Dişleri bir insan çenesine ait değildi. Başını geriye attı ve güldü.

"İstediğin kadar gül." Bahir kapüşonunu geri çekti.

"Sen!" Samantha tısladı. Cin onun varlığını hissetmiş olmalıydı ama onu görmek ifriti çileden çıkarmış olmalıydı.

"Ben yaşıyorum, yaratık. Buradayım. Oğlumu geri almaya geldim."

Samantha'nın etrafındaki büyü yükselip görünmez bir kasırgaya dönüştü. Yüzü karardı, gözleri parlıyordu. iki köz gibi.

"Beni yenecek gücün yok!" Bahir çığlık attı.

Samantha çığlık attı, sesi kulaklarımı tırmaladı.

"Düşmanlarımı yok edecek gücü diliyorum!"

Rüzgâr bana çarptı ve beni geriye doğru savurdu. Uçtum, düştüm ve yerde kayarak ayaklarımın üzerine yuvarlandım. Solumda Derek Bahir'i havada yakaladı ve yere yatırdı.

Tahtın üzerinde, büyülü bir kasırganın hunisine yakalanan Samantha'nın vücudu büyüdü. Bacakları kalınlaştı.

Omurgası yukarı uzandı, kolları ağaç gövdeleri gibi irileşti. Dudakları geriye çekilerek bir diş ormanını ortaya çıkardı; kulakları uzadı; gözleri kafatasının içinde dönerek havuzlara dönüştü

turuncu bir ateş. Tavan onun üzerinde yarıldı ve kalın bir zincirle asılı duran bir kafes ortaya çıktı. Kafesin içinde Eduardo

parmaklıklara tutundu ve geri çekildi. Hayalet gibi görünüyordu.

Samantha devasa kollarını gökyüzüne kaldırdı, siyah pençeleri uçlarında parlıyordu ve böğürdü.

Arkasındaki adam sürüsü titredi, şekil değiştirdi ve aslansı yaratık sürüsü hep bir ağızdan hırlayarak etrafa yayıldı.

devasa derimsi kanatlar. Manticorlar. Kahretsin.

"Ağır Klan," diye kükredi Curran. "Manticore'ları halledin." Ayıların tüyleri diken diken oldu. Mantikorlar saldırdı, çığlık atıyor ve zeminin üzerinde süzülüyordu.

"Yerlerinizi alın." Curran'ın sesi hırıltı ve homurtuları böldü. "Planı hatırlayın."

Plan. Tamam.

Dev kadına doğru koştum. Bir mantikor yukarıdan bana doğru hamle yaptı. Yana doğru kaçtım. Pençeleri beni sıyırdı.

kafa derisi ve sonra bin kiloluk bir kutup ayısı üzerime sıçradı ve manticore'a çarptı. Hırlayarak yerde yuvarlandılar. Koşmaya devam ettim.

Samantha'nın devasa ayakları önümde belirdi. A Manticore bana çarptı. Pençeleri sağ kolumu yere sabitledi ve pazumu deldi. Devasa çirkin ağzı üzerimde açılmış, kafamın tamamını yutmaya çalışıyordu. Kolumu bıçakladım.

bıçağı boynunun yan tarafına sapladım, bıçağı serbest bıraktım ve tekrar sapladım. Üzerime sıcak kan fışkırdı.

Mantikor aniden ortadan kayboldu, kenara çekildi. Yuvarlandım ve Adib'in çenesiyle canavarın boynunu ısırıldığını gördüm. Yelesinden ateş fışkırıyordu. Pençeleri parladı ve

Kürklü yanlarından parlak kıvılcımlar döküldü.

Dev kadına doğru koştum. Diğer tarafta üç şövalye birlikte hareket ediyor, pozisyon almaya çalışıyordu.

Koşarken cebimden kanımın bulunduğu küçük şişeyi

ıkardım. İkinci dev yaralarını iyileştirmişti. Bu daha da hızlı iyileşecekti ve muhtemelen sadece saniyelerim vardı. ifrit vücudunu yenilemeden önce, bu manevranın hızlı yapılması gerekiyordu. İkinci bir şansım olmayacaktı.

Samantha'nın cildini siyah, yapışkan bir sıvı kapladı ve gözeneklerinden ter gibi çıktı. Hafif tatlı bir koku havada. Cin ona tırmanmamızı engellemek için onu ham yağla kaplamıştı. Sonovabitch öğreniyordu, ama yeterince hızlı değildi.

Sarrat'ı çizdim. Üzerimde kocaman bir ayak yükseldi, tabanı parlıyordu, metalin ilk izi derinin üzerinde uzun pullar halinde oluşuyordu. Kanımın bulunduğu şişeyi Sarrat'ın kılıcına vurup ezerken yana doğru fırladım ve döndüm. Büyüm kıvılcımlanarak kılıcın büyüüne tepki verdi, ikinci bir kenar oluşturuyor, kıpkırmızı ve doğal olmayan bir şekilde keskin.

Üstümde Bahir çığlık attı. "Yüzleş benimle!"

Amal bir şahin gibi dev kadının yüzüne doğru çullandı ve yanağını yanan bıçağıyla kesti. George'un sütundan Eduardo'nun kafesine doğru tırmandığını gördüm.

Dev kadın Bahir'e doğru hamle yaptı, pençeli parmaklarıyla onu yakalamaya çalışırken benim orada olduğumu bile unuttu.

Teşekkürler, Bahir. İleri atıldım ve dev kadının bacağının arkasını kestim. Kıpkırmızı kenar ince yavru metalin içinden geçti ve Sarrat topuğun hemen üstündeki yaylı doku kütlesini koparır. Güle güle, Aşil tendonu.

Dişi dev böğürdü ve artık işe yaramayan bacağıyla bana tekme attı. Sıçrayabildiğim kadar sağa sıçradım ve bunun yeterince uzak olmadığını hemen anladım. Curran beni havada yakaladı, sıçrayışının gücü bizi güvenli bir yere götürdü. Ayağı bizi birkaç santimle ıskaladı. Ayakları yere değdi. Döndü ve beni dev kadına doğru fırlattı. Bu hareketi sabahki antrenmanlarımızda çalışmıştık ve kondisyonum beni ele geçirmişti. I ayağa kalktım, koştum ve ikinci tendonu kestim.

Dev çığlık attı, kükremesi kulak zarımı deldi. Geri çekildim.

Kırk metre ötede Curran'ın vücudu kaynıyor, kütle kazanmaya çalışırken leonine dönüşüyordu. Yanında Mahon kükrüyordu, devasa bir Kodiak.

Samantha dik durmak için mücadele etti; ayak bilekleri ağırlığını taşımayı reddettiği için döndü, sersemledi; ve beni geri çekilirken gördü. Kahretsin. Yanlış yöne bakıyordu. Ona şimdi vururlarsa, başarısız olurlardı. Sırtını onlara dönmesini sağlamalıyım.

"Tüm yapabildiğin bu mu, zayıf çocuk?" Etrafında koştum. Bana doğru döndü, sallanıyordu.

Aslan ve ayı ileri atılarak koşmaya başladılar.

Samantha'nın ağzı açıldı, gök gürledi ve bir Parlayan büyü seli bana doğru akıyordu. Hiçbir şey yoktu. Gidecek bir yer. Kollarımı havaya kaldırdım. Büyü bana çarptı.

Acımadı.

Sanki benimle arasında elastik bir duvar oluşmuş gibiydi. güç seline kapıldım. Büyü ona çarptı, darbe beni birkaç metre geriye savurdu ama acıtmadı.

Dişi dev başını tutarak dengesini kaybetti.

Ha! Direniş iki şekilde de işe yaradı. Ödeşme çok kötü.

Şövalyeler iki taraftan da yaklaştı.

Curran ve Mahon dev kadının dizlerinin arkasına çarptı. Birleşik ağırlıklarının etkisi yaralı bacakları için çok fazla olduğunu kanıtladı. Dizlerinin üzerine çöktü. Avuç içleri yere değdi.

Curran'ın vücudu bükülerek savaşçı formuna girdi.

Şövalyeler ona doğru koştu. Dördü ellerinin arkasına kocaman mızraklar saplayarak onu sıkıştırmaya çalıştı. Nick'in eti yırtıldı. Sihirli bir ağacın filizleri gibi yeşil ve dokulu ikiz kırbaçlar Nick'in içinden fırlayıp kızın boynuna dolandı. Şövalyeler ona kancalı zincirler fırlattı. Etinden. Üçü bir taraftan, Curran da diğer taraftan çekerek başını gittikçe aşağı indirdi. Mantikorlar bizi parçaladı ve Ağır Klan da onları parçaladı, canavarları sırtımızdan uzak tutmaya çalışıyoruz.

Dişi dev omuzlarını kaldırdı ve çenesini içeri çekerek boynunu gizledi. Nick bir hayvan gibi hırlayarak gerindi.

Kırbaçları şakladı ve tökezleyerek geri çekildi. "Zaman!" Luther haykırdı.

Zemin patladı ve bitkiler dev kadının boynunu ve vücudunu kapmak için dönmeye başladı. Bahir kadının omurgasının üzerine düştü ve boynunun açıkta kalan dar bandını kesmeye başladı kılıcıyla.

Patrice, "Vektör şimdi uygulanıyor," diye duyurdu. "Üç, iki, bir ..."

Ellerini dev kadının koluna kenetledi. Cin yeniden canlanmak için çabalarken dev kadın titreyerek ürperdi. Dev kadının başı bir ayak daha aşağı indi.

Sıcak bizi yıkadı. Yüzüm ter içinde kaldı. Nefes almak zordu. Luther'in bitkileri solmaya başladı. Patrice haykırdı ve tökezleyerek geri çekildi, avuç içleri buğulanıyordu.

Dişi dev kükredi. Metal göğsünden boynuna doğru tırmanmaya başladı. Kahretsin.

Curran zincirini bıraktı ve dev kadının çenesinin altına doğru hamle yaptı. Devasa kolları gerilmişti. Hırladı ve kadının çenesini yukarı kaldırarak boynunu gerdi. Sıra bendeydi. I

açıklıktan içeri kaydım. Sarrat onun boynunu öptü ve ben de uzaklaştım. Kılıcın yeni kan kenarı parçalandı. Büyük bitkin düşmüştü ama olan olmuştu. Boynunun her iki tarafından kan akıyordu. Boynunda bir yarık açarak hem şahdamarını hem de şahdamarını kesmiştim.

Dişi dev başını umutsuzca aşağı çekmeye ve yaralarını kapatmaya çalışarak gerindi. Curran inledi. Vücudu titriyordu. Gözleri saf altın rengindeydi.

Yukarıdan iki figür düştü ve dev kadının yüzüne kondu. George ve Eduardo. Eduardo yumruklarını birbirine kenetledi ve Samantha'nın sol gözünün üzerine indirdi. Diğer tarafta üç bacaklı bir ayı dev kadının sağ gözünü parçaladı. Gördüğü son şey nefret ettiği adamın oğlu ve onu seven kadındı.

Üstümüzde, dev kadının boynunda, Bahir çılgılık attı. Ateş kılıcını kınına soktu ve onu yutmak için yayıldı. Gözleri parladı, parlak kırmızı, ışıltısı devlerin arasından bile görülebiliyordu.

Alevler. Bahir kılıcını açtığım boşluğa savurdu ve dev kadının kafasını vücudundan ayırdı. Curran homurdandı ve onu kenara itti. Kanın içine düştü. Vücudu titredi ve yere yığıldı.

Önümde parlak bir altın kıvılcım parladı; dev kadının kulağındaki küçük küpe. Ona doğru atıldım ama Nick beni yendi.

Kısa bir kılıçla kulak memesini kesti. Küpe kan gölünün içine düştü.

Samantha uzun bir iç çekişle nefesini verdi. Vücudu küle dönüştü ve parçalandı. Küller rüzgârda eridi. Mantikorlar yok oldu; saray, sönmekte olan bir mumun alevi gibi dalgalandı ve söndü. Boş asfalt alanda durduk, arkamızda hastanenin harabesi vardı.

"Şimdi!" Bahir'e bağırdım. "Büyüyü hemen bırak!"

Bahir tebeşiri kaptı ve kan birikintisinin izin verdiği ölçüde yere bir daire çizdi. Elleri titriyordu.

Küpe ile çember arasında en az yirmi beş metre vardı. Hay aksi.

Nick küpeye uzandı.

"Temiz!" Curran kükredi. "Yaşamak istiyorsan temizle!"

İnsanlar dağıldı, küpeyle aralarına mesafe koydular.

Onu Bahir'in kutusuna götürmeliydik yoksa başka bir hayat iddia ediyordu ve biz başka bir devı durduracak durumda değildik.

Nick'in parmakları altına dokundu. Çembere doğru bir adım attı. Gözleri bembeyaz oldu.

Vücudu sert bir duruşa geçti. Elleri kas gerginliğinden titreyerek yukarı kalktı. Yüzündeki kaslar sarsıldı. Bir santim. Bir santim daha. Cinin cazibesi çok büyüktü.

Nick'e her şeyi vaat ediyordu; her arzusu yerine getirilecek, her dileği yerine getirilecek, sınırsız güç, anlatılmamış zenginlik, doğaüstü adalet ... Ona istediği her şeye sahip olabileceğini söylüyordu. Nick küpeyi kulağına takmak üzereydi.

Curran ön kolunu Nick'in kafasının arkasına vurdu. Şövalye yere yığıldı. Dünya yavaşladı. Küpe acı verecek kadar yavaş bir şekilde havada uçtu ve Curran'ın parmakları küpenin üzerine kapandı.

Hayır.

Curran'ın tüyleri diken diken oldu. Yüzü dümdüz oldu. Çembere doğru yavaş ve küçük bir adım attı. Gözleri sanki kör olmuş gibi görmeden uzaklara bakıyordu.

Hayır, hayır, hayır.

"Seni alamaz," dedim ona. "Sen benimsin. Onunla savaş. Dövüş onunla Curran."

Curran'ın yüzündeki kaslar titreyerek başını yeniden şekillendirdi.

Çenesi uzadı. Çenesinden daha büyük dişler çıktı. Canavar gibi bir şeye dönüşüyordu.

Bir adım daha. Kürkü duman çıkarmaya başladı.

Onu kaybediyordum. Cinin büyüünün perdesi arkasından kayıp gittiğini hissedebiliyordum.

Önüme geçtim. "Curran, beni seviyor musun?"

Bana odaklandı. Elinde kel lekeler oluşmuş, derisi kabarmıştı.

Hemen önümüzde havada bir şekil oluşmaya başladı, Yarı saydam ve zayıftı ama ana hatlarını her yerde tanıyabilirdim. Cin, Curran'ın zihninde bir şey aramıştı. güçlü bir duygu ve kullanabileceği bir nefret buldu. O Hugh d'Ambray'i çağırıyordum çünkü Curran onu öldürmek istiyordu. Eğer Curran yemi yutarsa, onu sonsuza dek kaybedecektim.

Ön kolumu kestim. Kanım derimden aşağı aktı, sıvı sıcaklığıyla ıslattı. "Küpeyi bana ver. Eğer beni seviyorsan, küpeyi ver."

Curran titredi, vücudundaki her kas gerginlikten kaskatı kesilmişti.

"Eğer beni sevdiysen, onu bana vereceksin. Sadece parmaklarını aç ve bırak düşün." Kanım, büyüme itaat ederek bir eldivene dönüştü. En azından birkaç saniyeliğine beni koruyacaktı.

Hugh'nun formu neredeyse sağlamdı.

Curran hırladı. Parmakları açıldı. Küpe düştü ve onu eldivenli elimle yakaladım.

Güç içime işledi, zihnimin içindeki kapıları açtı. Her gizli yer, her gizli anı, her Suçlu düşünce, hepsini anında tanıyordu. Ruhumu parçaladı.

Bir adım attım. Önümde alevler akıyordu. Bahir'den geliyor, çemberin sınırına çarpıyor, onu ve kutuyu birbirine bağlıyordu. Geçidi açık tutuyordu.

Yirmi metre kaldı. Yüce Tanrım.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

Babanı yenemezsin, diye fısıldadı içimdeki ses. Sana yardım edebilirim. Sana hiçbir şeye benzemeyen bir güç vereceğim.

şahit olmuştum.

Acı içinde kıvranıyordum. Bir adım daha. Saçlarım yanıyordu.

Sana onun kellesini vereceğim. Bir daha kimseyi öldürmesi konusunda endişelenmene gerek kalmayacak.

Zihnimde bir görüntü canlandı: babamın mezarı, Julie gülümsüyor, Curran beni öpüyor, cennetin ortasında mutlu, özgür ve güvende duruyorduk.

Seni bu prangalardan kurtaracağım. Seni yukarıdaki tatlı havaya kaldıracacağım ve nefes almana izin vereceğim. Tüm acıları durduracağım.

Elimi tut.

Bir adım daha. Bahir ve çevresi inanılmaz derecede uzaktaydı.

Şimdiye kadar.

Tek yapman gereken elimi tutmak.

"Beni seviyor musun?" Curran sordu. Tabii ki seni seviyorum.

"Küpeyi bana ver."

Hayır. Acı beni kavradı, dizlerimin üstüne çökmekle tehdit ediyordu. Hayır. Benimle kal. Kal!

Onu seviyordum. Onun için her şeyi yapardım. Ona küpeyi vermek zorundaydım.

KAL!

Düşmesine izin verdim.

Curran altın parçasını yakaladı. Dev kadının kanının içine dizlerimin üzerine çöktüm.

Curran yavaşça ileri doğru bir adım attı. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak kendimi yukarı çektim. İkinci adımı attıktan sonra bana ihtiyacı olacaktı.

Yapması otuz saniye sürdü. Yaptığında neredeyse ölmüş görünüyordu ve sorduğumda küpeyi bana verdi. Sonsuz bir acıyı karşılayarak aldım.

Her seferinde iki adım atarak yürüdük. Bir keresinde düştüm ve kanlar içinde sürünmek zorunda kaldım ama ilerliyorduk. Çember gittikçe yaklaşıyordu.

Geleceğinize bakın. Kalbinin derinliklerine bak. Babanın ne istediğini biliyorsun.

Çembere neredeyse ulaşmıştım.

Zihnimde bir görüntü belirdi.

Geleceği senden saklıyor. Ama benim gücüm çok büyük. Onu görebiliyorum. Sana ne gördüğümü göstereyim.

Dünya yok oldu. Önümde bir tepe yuvarlandı, Mavi gökyüzünün altında zümrüt çimenleri. Roland tepesinde duruyordu. Kucağında bir bebek vardı.

Büyü bana çarptı, çocuktan gelen tanıdık ama farklı bir büyü, o kadar güçlüydü ki nefesimi kesti.

Oğlum Curran'ın gri gözlerine sahipti.

Gerçek buydu. Aramızdaki bağı hissettim. zaman içinde uzanıyordu. Çocuğuma akıttığım sevgiyi hissettim. Bebeğime.

Oğlum bana uzandı.

Roland gülümsedi ve dönerek bebeği aldı.

Çılgılık attım. Bağıramazdı. O bizim çocuğumuzdu.

Hayatım, ruhum, umut ettiğim her şey.

İstedığı şey bu. Her zaman istediği buydu. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Oğlunuzu alacak. Sizi kontrol etmek için çocuğunuzu kullanacak. Onu bir canavara dönüştürecek. Bunu durduramazsın.

"Küpeyi kutuya koy bebeğim," dedi Curran yanımda. "Bunu yapabilirsin."

Ama bunu durdurabilirim. Durduracağım. Bebeğini sevmiyor musun?

Onu güvende tutmak istemiyor musun?

Onu güvende tutardım. Korurum. Sana ihtiyacım yok.

Evet, var. Onu tek başına yenemezsin.

Sana ihtiyacım yok.

"Sana ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım yok. Benim üzerimde hiçbir gücün yok." Kendi sesimi duydum ve çığlık attığımı fark ettim.

Bensiz ölecek ve çürüyeceksin. Ailen çürüyecek. Sevdiğin herkes katledilecek. Elim tut ve sana sonsuz güç vereyim.

Parmaklarımı açtım.

Küpe aşağı düştü, kutunun kenarından sekti ve çemberin içine düştü. Kısa düşmüştüm.

George'un eli altının üzerine kapandı. Ayı çığlık attı, yüzü çarpılmıştı, gözleri korkunçtu. O dişlerini sıktı. Kolundaki kaslar kopmaya hazırdı. Kütüğünün üzerinde ikinci bir kol oluşmaya başladı.

George gırtlaktan gelen bir çığlıkla kendini ileri attı ve küpeyi kutunun içine attı. Küçük konteynırdan bir ateş patlaması çıktı. Eduardo, kapağı elinde, kabın üzerinde belirdi. Ateş onu yıkadı, kollarını yaktı.

Eduardo kapağı aşağı itti. Ateş püskürmesi ona karşı koyarak kapağı tuttu. Eduardo zorladı. Kapak bir saç teli kadar aşağı kayd, sonra bir saç daha.

"Yapabilirsin oğlum," diye seslendi Bahir.

Eduardo gerildi. Kollarında devasa kaslar şişmişti. "İstediğim hiçbir şeye sahip değilsin!" diye kükredi ve kapağı çarparak indirdi.

Sihir beni geri itti. Karmaşık çizgileri Karmaşık bir kilidin çözülen katmanları gibi daire dönüyor, dönüyordu.

Korkunç bir çığlık geceyi yırttı. Ellerimi kulaklarıma kapattım.

Çemberin içinde yer yarıldı ve kutu, silahtan çıkan bir mermi gibi aşağıya, toprağın derinliklerine battı.

Karanlık. Büyü bozuldu ve her şey sessizleşti.

EPİLOG

[Bardağı sol elimde tutarak buzlu çayımı yudumladım. Bir hafta geçmesine rağmen sağ elimdeki bandajların altında hala deri yoktu.

Doolittle'in özenli hizmetlerinden dolayı, ama başka bir yerde şöyle dedi

On gün kadar sonra elim iyileşecekti. Ayrıca içinde olduğunu bilmediğim birkaç kelime daha söylemişti. kelime dağarcığı. Şimdi diğer masada oturmuş, Eduardo ve George'un çimenlerin üzerinde yavaşça dans etmelerini izliyordu. George bembeyaz elbisesi içinde çok güzel görünüyordu. Eduardo hâlâ çok zayıftı ve muhtemelen yatakta olmalıydı.

Yine de dinlenin, ama bir yaban ayısı ve bir yaban mandasına inatla karşı koymaya çalışmak kaybetmek demektir.

Eduardo bana yaklaşık on beş kez Kurtarıldığım için minnettarım. George bana sarılıp durdu. Ayrıca evimize çikolata gönderdi. Barabas'ın evinin diğer tarafına taşınıyorlardı, bu da demek oluyordu ki sık sık. Eğer onlardan biri bana bir kez daha "teşekkür ederim" derse, evden kaçmak zorunda kalırdım.

Başımı hareket ettirerek saç örgümü geriye attım. orada olmadığını hatırladım. İfritin sıcaklığı tüm saçlarımı eritmişti. Artık neredeyse omuzlarıma değiyordu ve bu beni çıldırtıyordu.

Çimenlerin karşısında Mahon masada oturuyordu, eli yüzünü. Gözlerinin dolduğundan ve bunu kimsenin bilmesini istemediğinden emindim. Bahir de aynı masada oturuyordu. biraz yerinde değildi. O ve Eduardo konuşmuşlardı. Şeyler tam olarak düzelmediğini, ancak George'un umutlu olduğunu söyledi.

Geçtiğimiz hafta Atlanta'da bahar patlamıştı. Her şey yeşile bürünmüştü, sanki doğa bu yeşile

seviniyordu.

İfrit'in sürgünü. Çiçekler açtı ve elma Beyaz örtülü masaların üzerindeki uzun vazolardaki çiçekler sıcak havaya hafif bir koku yayıyordu. George ve Eduardo'nun düğünlerini açık havada yapmaya karar vermelerine çok sevinmişim. bin beş yüz kişiyi Keep'in ana salonuna doldurmaya çalışıyordu.

Bir el sırtımdan aşağı kaydı.

"Hey," dedi Curran.

"Hey." Ona yaslandım. Kolunu bana doladı. "Herkes evleniyor," dedi.

"Mm-hm."

"Biz de yapmalıyız."

Zihnimde babamı çimenli tepede yürürken gördüm. Çocuğumuz kucağındayken uzaklaştı. Kolumu sırtına doladım, gücünün onu uzaklaştıracığını umuyordum. "İ anlaştığımızı sanıyordum. Siz sordunuz, ben de evet dedim, hepimiz iyiyiz."

"Evet, ama teorikti. Bir tarih belirleyelim. Gerçek bir tarih."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum, Haziran'ın altısı kulağa nasıl geliyor?"

"İvan Kupala gecesi mi? Slav pagan folklorunda her şeyin çığırından çıktığı gece mi?"

"Kurtadam Yazının son günü." Curran bana sırtıttı.

Sürü her Haziran ayının ilk haftasında Kurtadam Yazı. Yediler, içtiler, hayatta olmayı kutladılar ve genel olarak iyi vakit geçirdiler.

"Ciddiyim. Evlen benimle, Kate." "Hiçbir vaiz bizimle evlenmez."

"Vaize ihtiyacımız yok. Roman'a töreni yönettiririz." "Ciddi olamazsınız, Kürklü Hazretleri."

Curran sandalyesinden kalktı ve diz çöktü. Aman Tanrım. "Evlen benimle."

"Ne yapıyorsun sen?" Sıkılmış dişlerimin arasından haykırdım. Yüzüm çok sıcaktı, düğün pastası on beş metre

eriyor olmalıydı.

"Resmen evlenme teklif ediyorum. İlki tutmadı."

Biri beni öldürsün.

"Curran! Ayağa kalk. İnsanlar bize bakıyor."

"Bırak baksınlar." Bana gülümsedi. "Evlen benimle, Kate." "Tamam. Kurtadam Yazının son gecesi o zaman."

Ayağa kalktı, bana doğru eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Ben de onu öptüm ve alkış sesleri duydum. Gelin ve damat

dans etmeyi bırakmıştı ve Eduardo alkışlıyordu. Soldan başka biri daha alkışladı. Andrea. Sen de siktir git.

Gülümsedim ve onlara küçük bir el salladım. "Şu anda sana çok kızgıyım."

"Kızmayın. Sana biraz daha çay getireyim."

Güldü, bardağını aldı ve yeniden doldurmak için masaya gitti.

o.

Evlenirdik. Bir çocuğumuz olacaktı. Ben Onu bu dünyada sevdiğim her şeyden daha çok sevecektim ve sonra babam bebeğimi benden alacaktı.

Hayır. Olmuyordu. Onu yenmenin bir yolunu bulmalıydım.

Ne halt edecektim ki? Öldürülemez olanı nasıl öldürürsün?

Bahir masaya yaklaştı. "Oturabilir miyim?"

"Elbette."

Sağ tarafa oturdu. "Size bir kez daha teşekkür etmek istedim." "Gerek yok. Eduardo ile işler nasıl gidiyor?"

Bahir gülümsedi. "Bazı çitlerin onarılması zaman alır. O bir

Onu terk ettiğim için bana kızgın. Annesine de ona hiçbir şey anlatmadığı için kızgın. Eduardo her zaman hassas ve nazik bir çocuktur."

Dev kadının gözünü oyan bir bufaloyu "hassas çocuk" ile bağdaştırmaya çalıştım ve başarısız oldum.

"Mm-hm."

"Üvey babasının çok anlayışlı bir ebeveyn olmadığını anlıyorum. Ama umudumu kaybetmiyorum."

Curran bardakları doldurmuştu ve bize doğru

yürüyordu. Onu çok sevmiştim. Gözlerini, bakışlarını

Bana bakışı, yürüyüşü, beni deli edişı.

Bazen düşmanınızın gücü çok büyük olduğunda, yapabileceğiniz tek şey onu kontrol altına almaktır.

"Bahir," dedim sessizce. "Dövüşten önce bana bir şeye ihtiyacım olursa yardım edeceğini söylemiştin."

"Evet."

"Bu teklif hâlâ geçerli mi?"

"Elbette."

"Düğünden sonra, ortalık sakinleştiğinde buluşmamızı istiyorum. Bana bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum. o kutu hakkında."

**Daha fazlasını mı
arıyorsunuz?**

Bu yazar hakkında daha fazla bilgi ve kitaplarının tam listesi için Penguin.com adresini ziyaret edin.

**[Bir sonraki harika kitabınızı
keşfedin!](#)**

